

АНТОН МЕДВЕДЕВ

ВРАГ НА ИМПЕРИЯТА

Превод от руски: Анелия Божкова, 2007

chitanka.info

*Виним за злото Бога, но уви — съдбата си
ковем сами.*

ПЪРВА ЧАСТ

ИЗПЪЛНИТЕЛ

ГЛАВА 1

Днес бяха само двама. Първият, висок, кльошав мъж с подпухнало от побоищата лице, съдеха за шпионаж. Вторият беше среден на ръст младеж, обвинен в саботаж и нанасяне на щети, чието лице беше също разкрасено с отоци и синини. Ким се намръщи — не обичаше подсъдимите да бъдат малтретирани. Ако трябва да си понесат наказанието, нека бъде по законен път.

Осъдените имаха двама строги придружители, които се държаха подчертано студено спрямо Ким. Това не го обиждаше, но не защото беше свикнал, по-скоро не му правеше впечатление.

— Не трябва да се бавим — напомни единият от тях и хвърли мрачен поглед към Ким.

Така си е, днес е събота и бързат час по-скоро да се освободят и да се приберат вкъщи.

— Докторът още го няма — каза Ким. — Така или иначе, без неговия подпис не можете да си тръгнете.

Надзирателят тегли една през зъби и се подпря на стената. Осъдените стояха все така мълчешком до металната врата, която някога е била зелена на цвят, а сега беше ръждясала и олющена. И двамата бяха наясно какво ги чакаше, но се държаха по различен начин. По-възрастният гледаше отнесено и устните му от време на време се разтягаха в усмивка, все едно че беше някъде далече. Докато младежът беше някак си нащрек, погледът му уплашено шареше наоколо, изпонахапаните му до кръв устни трепереха.

Някъде тежко хлопна врата и след минута в коридора се чуха нечийи стъпки.

Влезе дежурният доктор, Стив Ларсън.

— Как си, Ким? Здравсти... — Стив небрежно кимна на надзирателите. — Днес двама ли са?

— Да — отвърна Ким. — Ето я документацията.

— Ти започвай... — Докторът взе бумагите и се задълбочи в четене.

Ким се усмихна, на него му бяха пределно ясни тези уловки. Хората не обичат да гледат смъртта в очите. Във всеки случай, не всички.

— Да тръгваме... — Той дръпна момчето за ръкава. По-добре да започне с него.

Младежът се опита нещо да каже, но се натъкна на мрачния поглед на надзирателя и замълча.

Ким дръпна резето, отвори широко вратата и застана настрани. Тътрейки крака, момчето пристъпи прага, последван от надзирателя. Някои осъдени не бива да се изпускат от очи. Ким ги последва и като затвори вратата след себе си, го лъхна позната миризма на свежи стружки, с които беше посипан пода, и на дезинфекциращ препарат. Ким знаеше, че се намира в голям варел в съседната стая и че всяка вечер след чистене пръскаха пода.

От тавана висеше мъждукаща лампичка, каквато може да се види само на кино или пък в музея. Е, и тук.

В стаята беше влажно, по стените се стичаха капки вода. С отработено движение Ким разкопча кобура и извади пистолета си, надзирателят блъсна момчето така, че то падна на колене. Цялото трепереше и как иначе. Няма страшно, сега всичко ще свърши. Ким можеше да обещае, че няма да боли. Някога бяха му обяснили, че такава екзекуция е много хуманна, понеже мозъчното вещество се разрушава, преди до него да достигнат импулсите на болката. Стига работата да не се изпорти.

Когато знаеш какво правиш и как го правиш, е лесно. Ким вдигна оръжието, прицели се и натисна спусъка. Момчето потръпна и рухна на пода.

Чиста работа, дори няма капка кръв. По-рано, преди да се появят лазерните пистолети, имаше много кръв. За това също му бяха разказвали. Сега всичко беше далеч по-просто.

Независимо от аромата на стружките и дезинфекционния препарат Ким долови мириса на изгоряла коса и опърлено месо. Той въздъхна, обърна се и отвори вратата.

— Следващият...

Вкараха втория осъден. Той се държеше все така спокойно, само че вече не се усмихваше. След като премести погледа си от проснатия на пода младеж към Ким, каза:

— Имам една молба. Искам да умра прав.

Ким мълча няколко секунди, вперил поглед в очите на осъдения. По принцип това не е в реда на нещата, има си съответни инструкции...

Осъденият чакаше и Ким се съгласи. В края на краищата не се променяше нищо.

— Добре — каза той. — Можете да останете прав.

— Благодаря. И не протакай, нали? — Осъденият се обърна с гръб към него, пое дълбоко въздух и отправи поглед към рампата. Това е, защото тук не прониква слънчев лъч — схвана Ким.

Не се бави много — вдигна оръжието и стреля в тила на осъдения. Коленете на мъжа се огънаха и той се стовари като чувал на пода.

— Хайде, викай доктора — нетърпеливо каза мрачният надзирател. — Скоро ще мръкне.

Ким прибра оръжието в кобура и умишлено бавно го закопча. Чак след това отвори вратата.

— Стив... — Хвърли поглед към подпрелия се на стената доктор. — Влизай...

На Ларсън му трябваше много малко време, за да констатира смъртта на осъдените, след като се разписа върху документите, без да промълви нито дума. Същото направиха Ким и двамата надзиратели, които побързаха да си тръгнат с готовите вече бумаги. След малко Стив ги последва. Ким остана още няколко минути. После натисна звънеца и затвори вратата след себе си. За останалото щеше да се погрижи погребалният отдел.

На площадката за кацане, която се намираше върху централното здание на Департамента по Наказанията, беше тихо и безлюдно — повечето от сътрудниците вече се бяха разотишли. Мнозина се бяха отправили към Большой театър с билети, с които отличилите се служители се бяха сдобили от работата. Носеше се слух, че на премиерата тази вечер ще се появи самият Император...

Оттук, от висотата на десетия етаж, градът се виждаше като на длан. Ким се взря в бързо потъващото в мрак небе и потръпна от студ. Раздадоха им летния комплект дрехи още преди три седмици, но студовете се върнаха и се налагаше да се примирят. Ким не роптаеше

— уставът си е устав, нарушаването му води до разхайтеност и хайлазуване, а от тях до злочестината има само една крачка.

Близо до стената стоеше бляскавият му глайдер. Ким отвори вратата, настани се на мястото си, включи отоплението. След това затегна колана си и издигна колата във въздуха.

Шофираше и си мислеше, че у дома сега също е студено и мрачно. И не защото отоплението беше изключено миналия месец. Просто никой не го очакваше.

Някакъв немирн глайдер го задмина с бясна скорост. Ким дори не успя да реагира. Изпрати с поглед непознатия смелчага и поклати глава — пълно е с идиоти. Те са причината за всички нещастия.

Границата на административната зона. След като задмина знака, Ким бързо набра височина и вече с голяма скорост се понесе към къщи. Обичаше този отрязък от пътя — когато далече под теб се носят мънистата от светлините на големия град, а над теб няма нищо друго освен черно небе и ярките звездни точки. Някога мечтаеше да стане астронавт, но не отговаряше на медицинските изисквания на изпита в Петербург. Нещо неврограмата му не беше наред. Рефлексите ли, нещо друго ли... И докторите са едни...

Точно тогава си намери работа в Департамента по Наказанията. Намери я благодарение на чичо си, полковник в оставка.

— Ким, момчето ми — му каза тогава чичо му. — Обещах на майка ти да се грижа за тебе и ще удържа на думата си. Преди два дни говорих с генерал Робъртсън и той ми обеща да ти потърси работа.

— Не искам да ходя в армията — опита се да възрази Ким, но чичо му дори не си направи труда да го слуша.

— Стига глупости, Ким. Този свят се управлява от армията. И ако искаш да постигнеш нещо, няма да намериш по-добро място.

И Ким се съгласи. Съгласи се с надеждата, че благодарение на армейската служба най-накрая ще напусне тази прокълната планета. Чичо му всъщност беше прав, от войници винаги ще има нужда. Толкова войни имаше днес...

А по-късно дойде заповедта за назначаването му в Департамента по Наказанията. Ким не знаеше дали е добре или не, но чичо му разсея бързо всичките му съмнения.

— Знаех си, че Хари няма да ме подхлъзне. — Очите на чичо му искряха от удоволствие. — Ким, момчето ми, ти просто не можеш да

си представиш каква работа е това. Ще имаш всичко: пари, власт, хубави момичета. Нито една цивилна гадина няма да посмее да гъкне срещу тебе — вярвай ми, знам какво говоря. Департаментът по Наказанията... Аз на твоите години дори не можех и да мечтая за подобно нещо.

Чичо му излезе прав наполовина. Парите си ги биваше. Колкото до властта — имаше я, само че Ким не можеше да се възползва от нея. По-скоро, не искаше, гадеше му се само при мисълта, че той, сътрудникът от Департамента по Наказанията, може да злоупотребява със служебното си положение.

— Не си в ред — му каза веднъж Борис, партньорът му. — От небето ли падаш? Ако не беше всичко това, за кой дявол щях да се натискам за тука? Кеф ти дама пика, кеф ти дама купа. Показваш си легитимацията и духваш с нея. Гък няма да каже.

Ким знаеше, че Борис е прав. Но пак наполовина. Вярно е, че гък няма да каже и ще изпълни всичките му прищевки. Само че не е редно...

Постепенно нещата се влошиха. Хората, които го заобикаляха, приятелите му и познатите, по необясним начин се разделиха на два лагера. Едни от тях, главно онези, които наистина обичаше и ценеше, започнаха да го избягват. Дразнеше ги работата му — жалко, че разбра това твърде късно. От друга страна, всякаква измет от кол и въже се натискаха да му бъдат приятели. След като на някои от тези нещастници им разясни ситуацията, те го оставиха на мира. Получи се така, че едни сами си тръгнаха, други прогони. И тогава се превърна в самотник, който не желаше никога и с никого да се сближава. По едно време дори си мислеше да изпълни договора и да напусне работа, но пък нямаше къде да отиде. А и лека-полека свикна. Работата не беше сложна, в задълженията на Ким влизаше придружаването на осъдените до затвора. След като получи лейтенантски нашивки, стана началник на екипа. С времето това взе дори да му харесва.

Поредният поврат в съдбата му стана след две години. Всичко започна с едно произшествие, за което по-късно даже го наградиха. Той и още трима надзиратели придружаваха двама затворници до една от подмосковските колонии. По пътя успяха да свалят белезниците си. Това бяха закоравели престъпници, които не ценяха не само чуждия, но и собствения си живот. Единият уби шофьора със свалените

белезници и останалият без управление глайдер падна надолу. При рязкото спадане на глайдера Ким си удари главата в задната му стена, загуби съзнание и се свлече на пода. Малко преди глайдерът да тупне на земята, престъпникът успя криво-ляво да го овладее, колата се свлече по нанадолнището и се преобърна.

След като отвори очи, Ким видя през пелена от кръв страшна картина. Шофьорът и вторият надзирател бяха мъртви, третият хриптеше с простреляни гърди, от устните му се стичаше струйка кръв. Без да разбира напълно какво е станало, Ким се измъкна от колата през счупеното стъкло. И в този момент забеляза бегълците с оръжието на надзирателите в ръце, които се катереха по склона.

Ким напипа кобура, пистолетът му си беше на мястото. Извади го и се прицели в единия от престъпниците. Ръцете му се тресяха. Да стреляш в жив човек си беше страшно, но застиналата в съзнанието му картина на мъртвите надзиратели го накара да надмогне страха.

Лъчът улучи катерещия се човек в гърба и той с вик се търкулна по нанадолнището. Вторият престъпник се обърна и откри ответен огън.

На Ким и този път му провървя. Никога не се е имал за точен стрелец и фактът, че успя да улучи още веднъж, си беше чист късмет. Пистолетът се изплъзна от ръцете на втория престъпник, той се свлече безмълвно надолу.

По-късно този инцидент дълго се обсъждаше, като всички детайли подробно се анализираха. Действията на Ким бяха признати за безупречни, изказаха му благодарност и му дадоха премия. След време го наградиха и с орден, който и до ден-дневен си стоеше в гардероба. Ким се срамуваше да го носи.

А после имаше разговор с шефа на Департамента.

Ким се срещаше за първи път с този човек и беше изненадан от маниерите му, които изобщо не бяха военни. Сър Роджър Чалми дори не носеше униформа, беше облечен в обикновен цивилен костюм. Е, изключително стегнат и с класическа кройка. В кабинета му се усещаше ароматът на скъпи пури, а самият той се беше разположил в разкошен кожен фотьойл. Чалми беше среден на ръст, много добре сложен, с правилни черти на лицето и внимателни сиви очи. Прилично подстриганата му коса беше порядъчно побеляла, но за своите

шестдесет години Чалми изглеждаше доста добре. Изслуша доклада на влезлия в кабинета Ким и му посочи съседния фотьойл.

— Седнете...

Ким седна. Няколко минути Чалми пушеше, без да пророни дума, метнал крак върху крак, и замислено наблюдаваше Ким. Той също не нарушаваше надвисналата над тях тишина — началството знае какво и как да се направи. Освен всичко друго, го глождеше любопитство — Чалми беше наистина митична личност, третият човек в Империята, славата му датираше още от сраженията за нея.

— Мога ли да се обръщам към вас на малко име? — най-накрая отвори уста Чалми.

— Разбира се, сър.

Чалми помълча една-две секунди.

— Чувал съм доста хубави неща за вас — каза той и изпусна облак дим. — Много сте способен.

— Благодаря, сър — отвърна Ким.

— Кажете ми, Ким — Чалми отново всмукна дима, — харесва ли ви работата?

— Да, сър, харесва ми.

— Сериозно ли говорите? — Присвитите очи на Чалми бяха някак мътни и студени. Не прозираше никаква светлина.

— Съвсем сериозно, харесва ми. — Ким не обичаше да отстъпва.

— Хубаво... Ами, ако ви предложи нова длъжност?

— Трябва да знам за какво става дума, сър. Чак тогава бих могъл да отговоря.

Чалми се усмихна, в очите му нещо сякаш проблесна.

— Кажете ми, Ким, вие жесток човек ли сте?

— Не, сър. Не обичам насилието.

— Наистина ли? — Чалми не скриваше усмивката си. — Тогава какво търсите при нас? Ако не се лъжа, съвсем скоро вие застреляхте двама престъпника.

— Да, сър, но това беше мой дълг, аз не можех да постъпя по друг начин. Колкото до жестокостта и моята служба в Департамента, смятам, че същността на Департамента по Наказанията се свежда не до жестокост, а до възтържествуване на закона.

— Добре, Ким. — Чалми кимна с удовлетворение. — Какво знаете за Изпълнителите?

Ким потръпна.

— Много малко, сър. Това са хора, които привеждат в изпълнение смъртните присъди.

— Какво мислите за тях?

Ким се замисли.

— Не знам, сър — промълви той след доста дълга пауза. — Никога не ми е идвало на ум за това.

— И все пак? Смятате ли, че те вършат нещо необходимо.

— Да, сър. Сигурно е така. Но струва ми се, че по-хуманно би било да се действа другояче.

— В смисъл?

— Не знам точно. — Ким вдигна рамене. — Има отрови, най-различни газове. Електричество, в края на краищата.

— Така е, Ким. Но нали преди малко споменахте за хуманност. А точно тя изисква присъдата да бъде приведена в изпълнение по най-безболезнен и бърз начин. Бъдете сигурен, че при всичките постижения на цивилизацията не е измислен по-хуманен метод от изстрел в тила. Това е моментална и безболезнена смърт.

— И така да е, сър. — Ким замълча за няколко секунди. — Но не мога да схвана смисъла на този разговор.

Чалми се усмихна леко.

— Смисълът е съвършено ясен. Искам да ви назнача като Изпълнител.

Ким пребледня.

— Простете, сър. Няма да се справя.

— Ще се справите, Ким. Става дума точно за хуманното отношение. Всъщност — Чалми пое дълбоко дима от пурата, — доста от нашите Изпълнители не си вършат добре работата. И престъпниците крещат от болка преди смъртта си, гърчат се в агония. На някои Изпълнители това просто им харесва, те са убедени, че по този начин престъпниците си получават заслуженото. Ние освобождаваме от работа такива служители, дори ги съдим, но нещата си остават постарому. Аз виждам изхода в това, изпълнението на присъдите да го възлагаме на най-порядъчните офицери в Департамента. Дори най-закоравелият престъпник има право да разчита, че към него ще се отнесат милосърдно и няма да допуснат да страда от неточна стрелба. Не съм ли прав?

— Прав сте, сър. И въпреки това, няма да мога.

— Заповедта ви за назначение вече е подписана. — Чалми впери поглед в Ким. — Отказът ви ще бъде окачествен съответно като неспазване на уставните положения. Сигурно знаете какво следва при неизпълнение на заповед?

Погледът на Чалми беше студен и пронизващ. Ким почувства как нещо го стисна за гърлото и преглътна с усилие. Нарушаването на заповед е лоша работа. Много лоша. Това е краят на...

Съдейки по всичко, Чалми прекрасно разбираше какво става в душата на Ким. Той се изправи, а след него и Ким скочи и застана „мирно“.

— Спокойно, Ким, не се притеснявайте. — Чалми се приближи и доброжелателно го потупа по рамото. — Това е чисто и просто работа, при това — много необходима и отговорна. Утре в осем сутринта се явете при полковник Райнолдс, той ще ви въведе в работата. Ако има нещо, се обръщайте директно към мен. И не забравяйте за хуманността, скъпи ми Ким...

Същия ден за първи път в живота си се напи. Вкъщи, сам. Най-лошо от всичко беше осъзнаването на факта, че се е изплашил. И че се е предал. А беше му дошло на ум да се изсмее в лицето на Чалми, да му каже, че при него номерът не минава. Но не го направи. Не можа. Изплаши се.

Беше му много гадно, дори алкохолът не можеше да потисне съзнанието за собственото му падение. А може просто да не е пил достатъчно... Ким стана от фотьойла и се отправи към гаража. Хвърли поглед към глайдера, но разбра, че в това състояние по-добре е да не сяда зад командното табло. Или пък да седне? Беше много примамлива мисълта да се засили с глайдера и с всичка сила да се вреже в сградата на Департамента — право в кабинета на Чалми.

Но не го направи. От страх ли, от друго ли, не му се искаше да се разправя. Ким просто излезе от къщи и се отправи към най-близкия бар.

Какво е ставало там, колко още е изпил, Ким не си спомняше. Събуди се в леглото. До него тихичко похъркваше непозната девойка. Зверски го болеше глава. Ким погледна момичето и се изпълни с гняв — не спрямо нея, а спрямо себе си, спрямо целия този прокълнат от Бога свят. Прииска му се да прати девойката по дяволите, но схвана, че

къщата не е неговата. Стана и криво-ляво се облече. С шумоленето и мрънкането, понеже не намираше единия си чорап, събуди момичето. Тя го погледна сънено.

— Тръгваш ли вече, Кими?

Изглеждаше симпатична. На Ким не му беше до това, напипа портфейла в джоба си, измъкна оттам две банкноти по петдесет креда, които му бяха останали, и ги сложи на нощното шкафче.

Момичето недоволно сви устни при вида на банкнотите.

— Нямам други — каза Ким, седна на леглото и започна да ѝ обува обувките. След това стана, облече си палтото, бавно го закопча и излезе, без да каже нито дума.

Така се почна. Обучаваха го повече от месец, оказа се, че убийството е също цяла наука. След това имаше практика. В началото просто наблюдаваше изпълнението на присъдите, което се точеше със седмици, без почивни дни и прекъсвания. Когато свикна със смъртта, му дадоха пистолет — обикновен армейски модел, прост и сигурен. Съвсем същият пистолет имаше и преди.

Ким много добре помнеше първото си изпълнение. По-късно разбра, че и престъпникът е бил подбран специално за случая — закоравял убиец, с много човешки животи, които тежат на съвестта му. Той отблъскваше с мрачния си вид, с ръцете, извити зад гърба му.

Оказа се по-лесно, отколкото Ким си мислеше. Толкова лесно — само да нацелиш нужната точка в тила и да натиснеш спусъка. Преди, в древността, оръжието наистина е гърмяло и от него са бълвали пламък и дим. А сега всичко си беше чисто и точно. Престъпникът е коленичил. Тихо щракване — и вече е в хоризонтално положение. Дори не се забелязва малката обгоряла дупчица в черепа поради косата. Имаше човек — няма го.

После имаше други случаи — вече по-прости, по-лесни. И постепенно Ким с ужас осъзна, че свиква. Нещо повече, изведнъж му просветна, че Чалми в много отношения беше прав. Тези хора, така или иначе, ги постигаше смъртта — дали с негова помощ или с нечие друго участие. А Ким го правеше много чисто, нямаше случаи, когато някой от подопечните му да се е мъчил след неточен изстрел. Да, той не можеше да спаси тези хора и дори и не си го помисляше. Те са нарушили закона и трябва да понесат справедливо наказание. Онова,

което би могъл да направи за тях, е да им подари бърза и безболезнена смърт.

* * *

У дома пристигна по тъмно. Затваряйки купола на гаража, си помисли колко много звезди има тази нощ. Звездите... Те все още го привличаха.

Ким се хранеше без особен апетит, побутвайки машинално с вилицата парчетата консервирана риба тон и също толкова безразлично хвърляйки поглед към екрана на видеото. Даваха новините, по-точно — запечатаните от безпристрастното око на камерата кадри от поредната кланица. Не го засягаше къде е ставало, кой е загинал и защо. Какво значение имаше?

Чу се пронизителният звук на линкома. Ким си помисли, кой ли може да бъде, но продължи да дъвче. Да не би да е Вадим. Едва ли. Шийла? Също. Тогава кой?

Не обичаше неочаквани позвънявания, понеже обикновено носеха неприятности. Но въпреки това вдигна.

— Слушам...

— Дано не съм те обезпокоил, Ким — гласът на Чалми беше тих и спокоен. И макар да го чуваше в слушалката, Ким, без да иска, се изправи.

— Не, сър. Добър вечер.

— Отбийте се при мен утре заран, към осем.

— Да, сър. Разбира се. — Ким усети, че дланите му се изпотяват.

— Това е, което исках да ти кажа. До утре, Ким...

И затвори. Ким също затвори телефона. После бавно се отпусна във фотьойла. И така, шефът отново го вика. И само бог знае каква гадост му е приготвил този път.

Ким изключи видеото, разположи се във фотьойла и затвори очи. Прииска му се страшно много да седне в глайдера. И да бяга, накъдето му видят очите, само и само да е по-далеч от Чалми и офиса му. Но дори и за това нямаше сили. Всъщност, защо да не избяга? Ама какво ще му струва? Дезертьорство, неизпълнение на заповед на началника на Департамента. Страшно е само да си го помислиш.

Погледна към линкома и за миг се замисли. Дали да не звънне? Може пък и да си е вкъщи...

Шийла наистина си беше вкъщи.

— Слушам — отвърна слушалката с нежния ѝ кадифен глас. — Кой е?

— Шийла? Аз съм, Ким...

Тя не отговори, Ким също мълчеше. Последния път се скараха. По негова вина.

— Още ли ми се сърдиш? — попита.

— Не, Ким. На теб човек не може дълго да ти се сърди.

Ким усети как Шийла се усмихва. Това беше добре.

— Прости ми. Тогава ти наговорих куп глупости.

— Няма нищо, Ким. Забравено е. Къде си сега? Вкъщи?

— Да. Искам да те видя, Шийла.

— Точно сега ли? — засмя се момичето.

— Да. Мога ли да дойда при теб?

— Не, Ким — кадифеният глас на Шийла буквално се разстилаше в съзнанието му. — Няма смисъл...

Една секунда пауза.

— Аз ще дойда при теб. Това ме устройва повече.

За първи път тази вечер Ким се усмихна. Такава си беше Шийла: Ще каже „не“, ще издразни егото му — и само след миг ще каже „да“.

— Тогава те чакам — промълви той.

— Тръгвам. Ще се видим скоро.

Така. Утре на дневен ред е Чалми с всичките му гадости, но това ще е утре. А тази вечер е негова и на Шийла. И на никого друг.

Мина почти половин час. Ким вече взе да си мисли, че Шийла закъснява, когато чу приглушения клаксон на глайдера. Изтича в гаража и припряно отвори купола.

Глайдерът на Шийла плавно се спусна. Вратата се отвори и пред очите му изникна Шийла — прекрасна както винаги.

— Ето ме и мен — каза тя с усмивка. Погледът ѝ също беше необикновен — на Ким винаги му се струваше, че никога нищо не ѝ убягваше.

— Здравей, Шийла. — Ким се приближи и прегърна момичето, после я целуна. — Толкова ми липсваше...

* * *

Трябваше да става още по тъмно. Шийла беше будна и замислено наблюдаваше как Ким се облича. Очите ѝ бяха все така спокойни.

— Извинявай, но трябва да тръгвам. — Ким погледна момичето.

— Да, разбирам. Звънкай, ако има нещо.

— Непременно... — Той се наклони към нея и я целуна. — Тръгвам.

— Късмет, Ким.

Чак към седем и половина успя да се добере до сградата на Департамента — беше час пик, небето над Москва беше изпъстрено с многобройни глайдери. Паркира машината, отиде до асансьора и слезе на етажа си — искаше му се да остане насаме със себе си преди срещата с шефа. Мина по тесния коридор, отключи металната врата и слезе на долния етаж. Още един коридор, завой наляво, после десет стъпала надолу. Сега още една врата и си е в стаята.

Тук беше тихо и мрачно. Маса, секция, обикновено войнишко легло с тънък матрак. На стената — древен терминал за светкавична връзка. Мъждивата светлина на дежурното осветление правеше това място още по-мрачно. Въпреки това Ким го харесваше. Само тук можеше да остане насаме със себе си, да се скрие от неодобрителните погледи на колегите. Някога тази стаичка беше една от килиите и напълно е възможно тук да са били привеждани в изпълнение присъди. Естествено, Ким предпочиташе да не мисли за това.

Той легна на леглото и затвори очи. Не му се щеше да размишлява за предстоящия разговор с шефа, но мислите му упорито се връщаха към болната за него тема. От време на време поглеждаше часовника — шефът не обичаше да се закъснява. Точно в осем без петнадесет стана и тежко въздъхна. Време е...

Три минути преди уреченото време беше в кабинета на Чалми. Секретарката разговаряше с някого по линкома. Небрежно му кимна, като му даде да разбере, че е забелязала пристигането му.

— Да, да... Разбира се... В пет следобед устройва ли ви? Добре, записвам ви тогава. Всичко хубаво, сър...

Тя затвори линкома и вдигна поглед към Ким.

— Слушам ви.

— Ким Ремезов. Имам среща в осем.

— Момент... — Секретарката погледна дисплея на терминала и натисна клавиша за връзка.

— Мистър Чалми, имате посетител, Ким Ремезов... Да, сър.

Ким пристъпваше от крак на крак и това му напомняше поведението на осъдените пред последната за тях врата. Макар че положението, в което се намираше, все пак беше по-добро.

— Влизайте, сър. Мистър Чалми ви очаква.

— Благодаря. — Ким натисна дръжката на вратата и влезе в кабинета.

— Може ли? — Затвори вратата след себе си и застана с вперен в шефа си поглед. — Лейтенант Ремезов.

— А, Ким... — Чалми отмести днешния вестник. — Заповядай, седни.

— Благодаря, сър — Ким седна на фотьойла и погледна въпросително шефа си.

Чалми първо запали пура, разположи се удобно и чак тогава обърна поглед към Ким.

— При мен дойде един доклад от Райнолдс.

Чалми изпусна струйка дим към тавана.

— Проявили сте се откъм най-добрата си страна, той има много високо мнение за вас.

Райнолдс оглавяваше Отдела за изпълненията и беше пряк началник на Ким. За времето, през което Ким беше под негово ръководство, Райнолдс не беше проявил към него никакъв особен интерес. Нещо повече, винаги се е отнасял към него подчертано студено и официално. Дори когато канеше сътрудниците от Отдела на семейните си празници, Ким нито веднъж не беше сред поканените. Точно поради това похвалите от страна на Райнолдс по негов адрес бяха не толкова приятни, колкото непривични.

— Благодаря, сър. — Ким не знаеше как да се държи.

— Пушите ли? — Чалми посочи кутията с пурите.

— Не, сър, благодаря.

— Правилно. — Шефът добродушно се подсмихна. — Чиста отрова...

Той помълча малко, вдишвайки с наслада ароматния дим.

— Искам да поговорим, Ким — произнесе накрая. — Кажете ми, харесва ли ви сегашната ви работа?

„Всичко това вече се е случвало — помисли си Ким. — Едно към едно. Точно тогава станах Изпълнител.“

— Не, сър — отговори съвсем искрено. — Не ми харесва.

— Но вие се справяте добре. — Чалми взе в ръцете си един лист от масата и небрежно го показва на Ким. По всичко изглеждаше, че това е докладът на Райнолдс.

— Надявам се, сър. Просто съм свикнал да си върша добре работата. Каквато и да е тя.

— Разбирам ви, Ким. — Чалми остави листа на масата. — Затова ви извиках. Какво ще кажете, ако ви предложи да я смените?

— Съгласен съм, сър — отговори Ким. Чалми се усмихна.

— Дори не ме питате какво искам да ви предложи.

— Надали ще бъде по-зле от работата на Изпълнител.

В очите на Чалми се появи лек блясък. Шефът явно беше доволен.

— Така, така, Ким... — Чалми изтръска пепелта в масивния пепелник, направен от дъното на старинен едноталибрен снаряд. — Искам да ви предложи работа в Отдела по дознанията, тъкмо се появи едно вакантно място.

Ким прехапа устни. От всички възможни варианти този беше най-лошият. Между сътрудниците от неговия отдел и Отдела по дознанията съществуваше трайна вражда. Дознателите наричаха Изпълнителите „палачи“. А и те не им оставаха длъжни — титулуваха ги „касапи“. Отиването на Ким в друг отдел щеше да му навлече маса неприятности.

— Не се ли радвате, Ким? — Чалми се подсмихна и пусна струйка дим с поглед, вперен в Ким.

— Не знам, сър — искрено отговори Ким. — От трън, та на глог.

Чалми се засмя, този път се смя дълго и искрено, дори до сълзи.

— Браво на вас, Ким — каза той накрая. — Харесвате ми точно защото винаги казвате истината. Казвате онова, което мислите. Повечето сътрудници в Департамента не са способни на подобно нещо.

Ким мълчеше. В момента похвалите на началника го интересуваха най-малко от всичко.

— Посветил съм на Департамента повече от тридесет години — произнесе Чалми — и съм наясно за нравите тук. Работата е там, че свестните офицери са малко. Всички са заети изключително с кариерата си и хич не ги е еня за работата. Вие сте друго нещо. Били сте в Отдела по изпълненията, това е важен етап. Убеден съм, че много е променил вашата психология. Смея да ви уверя, че и работата като дознател ще бъде за вас макар и важна, но временна. Трябва да понаучите от тях това-онова. Тези знания ще ви влязат в работа за в бъдеще.

— А ще имам ли бъдеще? — попита Ким с неволна ирония. Чалми се усмихна.

— Отгоре на всичко сте и философ...

Той мълчаливо съсредоточи поглед върху Ким за известно време.

— Ако не вършите глупости, Ким, ще имате бъдеще. При това — съвсем не лошо. Разчитам на вас.

— Какво точно? — попита Ким. — Искаше му се да разбере нещо за това бъдеще. Макар и най-общо.

— Ще разберете, Ким. Но не сега, всичко с времето си... — при тези думи Чалми погледна часовника. — И така, Ким, днес можете да си отпочинете, а утре заран се явете при генерал Морис, той вече знае за вас. Можете да му вярвате сто процента. — Чалми се изправи, като му даде да разбере, че аудиенцията е приключила.

Ким също стана, Чалми се приближи до него и приятелски му стисна ръката.

— Всичко хубаво, Ким. Непременно ще се видим отново.

* * *

Колкото и да му беше чудно, в Отдела по дознанията го посрещнаха не чак толкова лошо. Нащрек и не с голяма радост, но пък напълно търпимо. Нямаше шушукания по къшетата, дебелашки шеги и подмятания. По-скоро го гледаха с любопитство, както туземците гледат попадналия в тяхното общество чуждоземец.

Като партньор, по-точно като наставник на Ким назначиха Рик Фелдман, един от най-добрите дознатели в Отдела. Фелдман беше висок и снажен, гладко избръснатото му поддържано лице с тясна

ивица старателно подстригани мустачки изразяваше пълно удовлетворение от живота. Той беше на двадесет и шест години — с четири години по-голям от Ким. Фелдман с гордост носеше капитанските си нашивки и значката на отличник в службата.

— Главното в нашата работа, Ким, е предаността към делото — му каза при първата им среща. — Наблюдавай, учи се и не се чуди на нищо.

Отделът по Дознанията държеше на щат около хиляда сътрудника, при това — само в централната кантора. Колкото до разните там осведомители и шпиони, те бяха безчет.

Структурата на Отдела включваше няколко подотдела, всеки с определено предназначение. Подотдел „А“ отговаряше за сигурността на държавата и правителствените чиновници. В задълженията му влизаше не само физическата охрана, но и откриването и пресичането на заговори, бунтове и терористични актове. Подотдел „Б“ се занимаваше с въпросите на икономическата сигурност, с разкриването на финансови престъпления.

На жаргон подотдел „А“ го наричаха Първи, или Алфа, „Б“ — Втори, или Бета, макар че най-често му викаха „Двойката“. Службата в „Двойката“ се смяташе за не толкова престижна и новопостъпилите ги пращаха точно там. И затова фактът, че Ким се озова в „Алфа“, можеше да се обясни единствено с пряката намеса на Чалми.

Отделът по Дознанията се помещаваше в северното крило на Департамента, което беше свързано с централната част посредством дълги остъклени коридори. Точно тук беше настоящата работа на Ким.

Дадоха му отделен кабинет на четиридесет и шестия етаж, което много го зарадва. Кабинетът беше светъл и просторен и на Ким взе да му се струва, че приказките по повод на безобразията, които се вършеха в Отдела по Дознанията, бяха доста преувеличени.

* * *

Първият ден на новото му работно място мина доста скучно. Ким не получи никаква конкретна задача, за сметка на това Фелдман му навря в носа куп книжа и му предложи като начало да се запознае с основните правила и концепции на тяхната работа. До вечерта Ким

добросъвестно изучаваше документите, но на следващия ден ги сложи настрана. Доколкото можа да се ориентира, за него тук нямаше нищо ново. Фелдман се запиля нанякъде и затова Ким бродеше из сградата безцелно, запознаваше се с архитектурата ѝ, адаптираше се към атмосферата, която цареше в отдела, към стила на работата на сътрудниците.

Според Ким тук в повечето случаи кипеше работа. Всички имаха някакво занимание и се почувства неловко заради своето хайлазуване. За негова радост Фелдман се върна. Лицето на капитана, което и без друго изглеждаше самодоволно, беше озарено от щастие.

— Хванахме четирима заговорници — обясни той доброто си настроение. — Един от тях е в лазарета, прострелях му крака. Останалите ги разпитват в момента. Да вървим да пийнем по една бира, Ким...

Седнаха в бара и започнаха да отпиват от бирите. Фелдман разказваше за подробностите на изпълнената операция. По принцип всичко беше изключително просто. Капитанът беше успял да внедри свой човек в самото леговище на престъпниците. Близко месец стриктно събирал и му предавал информацията, а когато тя била изчерпана, помогнал в организацията по залавянето на бандата. Вярно, че един-двама успели да се измъкнат, но това изобщо не се отразяваше на доброто настроение на Фелдман.

— Разбери — каза той на Ким, — тези четиримата ще ни помогнат да се доберем до останалите. Нищо чудно да стигнем и до главатарите — гадовете, изглежда, работят за самия Седрик. Големи пари ще играят, Ким. А и нови звезди на пагоните може да изгреят.

— Мислиш ли, че всичко ще си кажат? — малко несигурно отбеляза Ким.

Фелдман се усмихна.

— Всичко, че дори и това, което не знаят. Холан си го бива в това отношение.

— Кой? — попита Ким.

— Един голям човек... — Фелдман замечтано премрежи очи. — Златни ръце. Няма такъв, който да не е омекнал пред него.

— За мъченията ли говориш? — В гласа на Ким се усети напрегнатост.

— Ние го наричаме интензивен разпит — уточни Фелдман. — Между другото, ти също ще трябва да се научиш да го провеждаш. Отпусни се, Ким! Това не са хора, това са гадове. Спомняш ли си как миналия месец гръмнаха генерал-губернатора. Тяхна работа беше. А ние трябваше да оперем пешкира. Такива заслужават направо да ги смачкаш!... — Фелдман нервно смачка празна бирена кутия.

Ким не отговори нищо. Май лошите му предчувствия щяха да се окажат истина.

През останалата част от деня помогна на Фелдман да се оправи с документите, а по-точно с отчетите на Осведомителите. Ким вече схвана, че работата в Отдела се вършеше от малки екипи от по двама-трима души. Ако ситуацията го изискваше, се обръщаха за подкрепа към щурмоваците. Сега Ким помагаше на Фелдман, но след време щеше да си има собствен екип и свое поле на действие — щом се окопити малко от малко.

Привършиха към шест часа вечерта.

— Край, Ким, стига за днес. — Фелдман уморено се протегна, събра папките с книжата и ги сложи в сейфа. — А всъщност, искаш ли да се запознаеш с Холан.

— Вече е късно — колебливо отбеляза Ким. — Хайде някой друг път.

Фелдман се засмя.

— Недей да шикалкавиш, Ким. А Холан, така или иначе, трябва да го посетим, за да разберем какво е успял да изкопчи. Да тръгваме...

Докато бяха в асансьора, Ким си мислеше, че утре трябва непременно да поговори с Чалми. В краен случай ще си запише час при него. Следствието е едно, но мъченията — съвсем друго нещо.

Асансьорът спря в сутерена. Тук не пускаха кого и да е и затова Фелдман притисна дланта си до плочката на идентификатора. Вратата на асансьора тутакси се отвори.

— Трябва да се обадиш в кабинет № 25, за да включат твоите отпечатъци в паметта. Отиди утре сутрин, аз ще ги предупредя.

— Добре — отговори Ким, чието внимание беше приковано от панорамата, открила се пред очите му.

Както се оказа, сутеренът беше просто издълбан в земята. Отначало Ким реши, че тук сигурно е страшно мрачно и потискащо, но бързо разбра, че греша. Силна светлина, много хубава мазилка, килими

на пода... А за това, че помещенията са издълбани в земята, свидетелстваха само арките на таваните и невинаги геометрично равно разположените стени.

Ким вървеше след Фелдман и си мислеше, че тук не е чак толкова страшно, когато някъде наблизко се разнесе ужасяващ вик. Дори не точно вик, безумно виеше подложено на мъчения същество. Ким потръпна, по лицето му изби студена пот.

Фелдман погледна пребледнелия Ким и се усмихна.

— Няма страшно, Ким, всичко е наред. Това е работата на Холан.

Ким не можа да отговори нищо и изведнъж му се прииска да побегне обратно към асансьора. Но мисълта, че Фелдман ще го вземе за страхливец, го накара да потисне страха и да продължи нататък.

Не се наложи много да вървят. След десетина метра коридорът завиваше наляво и пред погледа на Ким се откри голяма светла стая, облицована с бели плочки.

В нея имаше трима души. Първият, в капитанска униформа, седеше на стола, праметнал крак върху крак. Вторият, чисто гол, беше завързан за голям метален стол. Ким беше чул вика точно на този човек. Но най-странен беше третият...

Той беше среден на ръст, леко плешив, беше облечен в тъмен работен халат с навити ръкави и престилка отпред. Човекът се ровеше в метална кутия с инструменти. Очите му бяха сиви, погледът — премрежен и не изразяваше нищо. Поне така му се стори на Ким.

Изглежда, точно това беше прочутият Холан. Дългите му костеливи пръсти любовно докосваха гладката стомана — тихото метално дрънчане, издавано от страшните оръдия на мъченията, явно му доставяха удоволствие.

— Как е? — приближи се Фелдман до седналия офицер. — Запознай се, Ким. — Той се обърна към Ким. — Това е Тери, ще работим заедно. А това е Холан, нашата знаменитост...

Без да става от мястото си, Тери стисна ръката на Ким. Колкото до Холан, просто вдигна очи към него само да регистрира появата му и отново потъна в работата си.

— Нищо ли не казва? — Фелдман отново се обърна към Тери.

— Засега се опъва, но ние сме още в началото. Другите двама омекнаха. Единият сигурно ще предаде богу дух, с другия ще си имаме още малко работа.

— Прати ли ги в лазарета?

— Да, нека се окопитят. А този тук дума не обелва, гадината...

— Тери погледна часовника. — Време е да си ходим.

— Ами, остави го за утре, да поразмисли.

— Предложих, но Холан не иска.

Фелдман се обърна към Холан, който в този момент избираше от своя инструментариум една дълга дебела игла, огледа я и започна да я забива в тялото на пленника.

Ким с мъка преглътна. Искаше му се да отмести поглед, но не можа. И с ужас наблюдаваше как стоманената игла бавно прониква под ключицата на завързания за стола човек.

Той не издаваше звук — със стиснати зъби търпеше със сетни сили. По лицето му изби пот, тялото му се тресеше от непоносимата болка. След като заби иглата, Холан с лека усмивчица взе да я клати насам-натам, при което пленникът започна да скърца със зъби.

— Това е само началото — произнесе Холан, като се наведе към седящия пред него човек. — Много ще те боли. Това, което чувстваш сега, е нищо в сравнение с другото, което те чака. Разкажи ни всичко, което знаеш, и аз ще си отида. Пожали тялото си.

Тери стана от стола и се приближи до пленника.

— Не се инати, Виктор — обърна се към него той. — Така и така, приятелите ти вече всичко разказаха, тъй че няма да извършиш предателство. Трябва да чуем признанието още веднъж от теб. След това ще те пусна, обещавам. Мога даже да организирам бягството ти, никой нищо няма да узнае... Хайде, Виктор — къде са базите ви? Кога и къде отиват превозните средства с оръжието? Говори, Виктор...

Човекът млчеше. Холан измъкна иглата с усмивка на уста, след което притисна към раничката напоен със синкава течност памук.

— Стига, Холан, достатъчно — твърдо каза Фелдман. — Вече е късно. Утре ще започнем отначало. Тери, извикай охраната, нека го отведат.

— Както искаш... — Холан вдигна рамене и почна да си събира инструментите.

Фелдман се обърна към Ким.

— Да вървим, утре ще се оправим с него. Отпусни се, скоро сам ще се заемеш с това. Може дори да ти хареса. Много приятно се работи с момичетата.

Ким мълчаливо кимна и отново нещо го стисна за гърлото. Мълчеше през цялото време и си мислеше, че утре непременно ще се срещне с Чалми. И ако той му откаже, направо ще го убие.

* * *

Колкото и да му беше чудно, Чалми го прие почти веднага, при това — с усмивка. След което се обърна към влезлия офицер с думите:

— Седни, Ким. Нали ти казах, че непременно ще се видим. Само че не смятах, че ще е толкова скоро.

Ким седна като на тръни. Вероятността Чалми да изпълни молбата му беше нищожна.

— Исках да поговоря с вас, сър. — Той погледна шефа си. В студените му очи се мярна нещо подобно на удоволствие.

— Ами... Искам да ви помоля за оставка.

— Искаш да напуснеш службата. — Чалми вдигна вежди с престолено учудване.

— Да, сър. И ви моля да ми помогнете в това начинание.

— Но нали си подписал договор, Ким? За пет години. Имаш да служиш още близо две години.

— Знам, сър. Затова съм тук, при вас.

— Ким, известни са ти нашите правила, нали? Не мога да наруша закона.

— Тогава ме преместете на друга служба, в който и да е друг отдел.

— Вакантните места са малко, Ким. Или искаш да се върнеш в отдела на Изпълнителите?

Ким се забави с отговора.

— Не искам, сър. Но ще се съглася, ако няма други варианти.

— Не ти ли хареса в Отдела по дознанията, да не би да не са те приели добре?

— Не, сър, не е това... — Ким стана още по-мрачен. — Просто никога не бих могъл да измъчвам хора. Не ми е присъщо.

— А, ето какво било... — Чалми се усмихна. Дръпна дълбоко от пурата и изпусна облаче дим към тавана. — Възприемаш нещата много на сериозно.

— Да, сър. Не мога другояче.

— Но нали си бил Изпълнител, а това не е много далече от другите неща. Така че, какво толкова, Ким?

— Съвсем различно е. Макар че и там ми беше трудно. Но да изтезвам хора... Не обичам да гледам кръв.

— Хм, не обичаш кръв... Даваш ли си сметка кои са тези хора? С какво се занимават? Колко от нашите са убили? Това са врагове, Ким, а с враговете трябва да се постъпва по съответния начин.

— Да, сър — според закона. Доколкото знам, в устава не се споменава нищо за изтезания. Значи, това е незаконно.

— Май ситуацията не ти е много ясна — бавно произнесе Чалми. — Миналия месец тези хора убиха генерал-губернатора Войков. Сложиха мина в кораба му. Заедно с него загинаха около осемстотин войника. А сега си представи, че преди няколко месеца си хванал човек, който разполага с информация за предстоящия взрив. Смяташ ли, че сам ще ти разкаже за това?

Ким не отговори.

— Няма да ти разкаже — продължи Чалми. — Но в сутерена при Холан щеше да разкаже всичко. Да, след изтезания. Защото тези гадове от друго не разбират. И тогава щяхме да спасим Войков и хората му.

Чалми внимателно погледна Ким.

— Да, сър, разбирам. — Ким леко кимна с глава — Но нали има и други методи. Още преди стотици години хората са използвали специални препарати и човек си е „изпявал“ всичко. Но в този сутерен... Толкова е допотопно, всичко плува в кръв.

— Холан си разбира от работата — произнесе Чалми. — Неговите методи винаги дават резултат. Не е имало случай някой от разпитваните да не е омеквал. Всички други методи не дават гаранция.

— Но самият вие говорите за хуманност. Нима това е хуманно.

— Попитай за това жените и децата на загиналите войници! Знаеш ли какво ще ти отговорят? Разбери, Ким, сега не е възможно да се действа по друг начин. Вчера вие хванахте четирима от бандата на въстаниците, това е голям успех. Можеш ли да бъдеш сигурен, че не знаят за поредния терористичен акт? Нима не искаш да спасиш хиляди животи, Ким? Нещата са пределно ясни — или те, или ние. Забрави, че пред теб стоят хора. Война е, Ким война.

— Така е, сър — съгласи се Ким. — И въпреки това ви моля да ме преместите на друга работа. Или да ме върнете в Отдела на изпълнителите.

— Бих го направил, Ким, но не мога. Мястото ти в Отдела на изпълнителите вече е заето. Освен това ти си ми нужен там, където си в момента. Разбираш ли? Нали си спомняш, че ти казах, че е временно? Нека да минеш през всичко това, да преодолееш в себе си глупавата жалост и състрадание. И след година ще те взема в Специалния Отдел. Едва ли си чувал за него, Ким, той е само за елита. Дори на Фелдман не съм му предлагал да дойде в него. А на теб предлагам, понеже ти си различен, притежаваш качества, за които дори не подозираш. Ще работиш в други светове, Ким, ще обиколиш цялото пространство извън Земята. Ще планираш и ще извършваш такива операции, за които много офицери могат само да мечтаят. Не пропилявай шанса си, Ким!

Главата му се замая. Думите за Специалния отдел не го впечатлиха, но споменаването на околоземното пространство, за космическите полети разбуди в душата му отдавна забравени чувства. Ще лети. Ще види други светове.

Чалми се усмихваше едва-едва. По всичко личеше, че мислите, обхванали подчинения му, не бяха тайна за него.

— Чуй, момчето ми — тихо произнесе Чалми и думите му извикаха в съзнанието на Ким образа на чичо му. — През това всички трябва да преминат, повярвай ми, трябва, разбираш ли? Трябва да бъдеш обучен на всичко. Тогава ще съм сигурен, че на тебе може да се разчита и че в труден момент няма да се огънеш. Че ще успееш да измъкнеш от попадналата в ръцете ти отрепка нужните сведения и ще спасиш маса хора. Това също е морал, Ким, също е един вид хуманност. С цената на един човек да спасиш много хора, прав ли съм? Разбери, на наша страна е цялото човечество, а това са десетки овладени светове, стотици бази и селища. Това е наш дълг, Ким, наше задължение. Да, понякога се налага да вършим мръсната работа. Но пък все някой трябва да я върши. И не е справедливо да се стоварва на чужд гръб.

— Да, сър, всичко ми е ясно. — Ким тръсна глава. — Просто ми е трудно да свикна с него.

— Грешката е моя, Ким. И на Морис. Трябваше всичко да ти обясним, да те подготвим. Ти и Изпълнител не стана веднага. А Фелдман те помъкна в подземието. Съжалявам, че стана така, Ким.

Той не отговори. Просто не знаеше какво да добави към казаното от Чалми.

— Хайде да направим следното. — Чалми уморено въздъхна. — Сега можеш да си отидеш вкъщи, давам ти почивен ден. Отдъхни си, отпусни се. Утре сутрин ще отидеш при Морис, той ще ти даде книги, видеофилми. Малко ще се позанимаваш, пък ще видим по-нататък. Върви, Ким. И не забравяй, че ние носим отговорност за човечеството.

Ким се прибра вкъщи след няколко часа. Нарочно тръгна с глайдера си извън града, далеч от хорската суета. Дълго летя над гората, после кацна на една поляна близо до малка горска рекичка. Излезе от глайдера, промъкна се през храстите към водата и започна да си плиска лицето. Водата се стичаше през пръстите му по връхната му дреха, но не го забелязваше.

Дълго седя на брега, вперил поглед в спокойната вода. Вълничките поклащаха снопчетата водорасли от дъното на реката и тяхното ритмично движение омагьосваше и отпускаше.

„Чалми е прав — помисли си Ким. — Както винаги е прав. Ако не ние, кой тогава? Някой трябва да върши и мръсната работа. И онова, което върших като Изпълнител, никак не ми беше приятно, ама какво да се прави? Без това не може. Някой трябва да се занимава и с него...“

В съзнанието му изплува образът на Шийла. Трябваше да ѝ звънне...

Усмихна се някак насила. Излиза, че ѝ звъни само когато му е зле. А не бива. Това може да я обиди.

Свали от кръста си линкома и набра номера.

— Шийла? Аз съм...

* * *

Наближаваше седем вечерта. Чалми се беше разположил удобно в любимия си фотьойл, в зъбите си, както винаги, стискаше пура. Отсреща седеше заместникът му, генерал Морис. Горното копче на

генералския кител беше разкопчано, потното му плешиво „кубе“ блестеше в светлината на вградените лампиони.

— Тук е направо горещо. — Морис с досада хвърли поглед към Чалми. — Отвори някой прозорец.

— Мразя течение — реагира Чалми. — Отоплението го пуснаха заради мен.

Морис кимна унило, понеже знаеше, че е безсмислено да се спори с шефа.

— Да се върнем към темата на разговора. Не съм променил предишното си мнение, че не подхожда за тази работа. Мекотело, лигльо. Как изобщо е бил допуснат...

— Да, такъв е — съгласи се Чалми. — Но в нашите възможности е да направим от него човек.

— Какъв е смисълът? — Морис явно не беше в настроение. — Какво има да се церемониш? Други офицери няма ли?

— Той има добра неврограма, а и е доста умен. Нали знаеш колко ни липсват свестни хора.

— Знам. — Морис погледна Чалми право в очите. — Само че от него нищо няма да излезе. Слаб човек е.

— Не си прав. Това е като със скъпоценния камък — отначало наглед белезникав, мътен, за нищо не става. Ама ако го обработиш по съответния начин... — Чалми тръсна пепелта от пурата и се усмихна. — Малко усилия — и ще блесне с цялата си красота. Главното е, че Ким има талант. Недостатъците могат да се поправят.

— Видях му неврограмата — кимна Морис — Забравяш, че подобни хора са склонни към самоубийство. Засега такива индикации при него няма поради слабия му характер. Но по-нататък може да възникнат проблеми.

— Той има недостатъци като всички нас. — Чалми пусна облаче дим към Морис, макар да знаеше, че не понася пури. — Но в дадения случай те са продължение на достойнствата му. Ако човек сам не цени живота си, никой няма да го оцени. Той всъщност много лесно стана Изпълнител. Кое то впрочем само потвърждава таланта му.

— Ами, не знам... — Морис отново се намръщи. — Страхувам се, че с него ще си имаме ядове.

— Тогава прояви усилие, за да ги нямаме. Действай методично. Постепенно. Отначало книги, видео. След това нека Холан му покаже

инвентара си. Нещата се много прости, аз ли да те уча?

— Ще направя всичко необходимо — отговори Морис. — И въпреки това — допускаме грешка.

— Дали е така, или не, скъпи ми Себастиан, оставете аз да преценя. — Чалми отново изпусна облаче дим и се усмихна.

* * *

Шийла му харесваше. Ким я гледаше и си мислеше защо досега не го е напуснала. Само да щракне с пръсти — и целият свят ще бъде в краката ѝ. Но тя е тук до него, без да се срамува от голотата си. Нима той я заслужава?

Ким бавно прокара ръка по бедрото ѝ. Шийла нежно се усмихна.

— Толкова си странен, Ким — тихо каза тя. — Различен си от другите.

— Да — отвърна Ким с неочаквана тъга в гласа. — Такива наистина не са много.

— Такива лоши, или такива добри?

Тя улавяше всеки нюанс, всяка нотка в гласа му. Нищо и никога не убягваше от вниманието ѝ.

— Хайде да не говорим за това — помоли Ким и я целуна.

— Добре... — Шийла отново се усмихна, отметна глава назад и отвори очи, когато ръцете на Ким докоснаха гърдите ѝ.

Утрото беше мрачно, ръмеше. Ким седна в глайдера и включи за по-сигурно радара. Мислеше си, че на думи всичко е окей, но дали ще е така в действителност... Самата мисъл, че ще му се наложи да изучава технологията на изтезанията, му се струваше кошунствена. Да, те носят отговорност за човечеството, никой не го оспорва. Но как да съвмести едното с другото, как да убеди себе си, че мъченията на хора, дори да са най-големите гадове, може да са за благо на човечеството? Освен това не се ли изсилват, като декларираат своята отговорност към човечеството?

Ким не можеше да си отговори на тези въпроси. Колкото повече мислеше, толкова повече се заплиташе и накрая стигна до извода, че трябва просто да вярва на Чалми. Това му изглеждаше най-просто и логично.

След като свали глайдера на площадката за кацане, Ким се отпрати в кабинета на Морис. Но този ден не му се усмихна щастието да види своя началник — в коридора върхлетя върху Фелдман.

— Тъкмо се бях насочил към теб. — Рик му пхна в ръката купчина книги и магнитна карта-ключ. — Морис каза да ти я предам. Отбий се в седемстотин и десета, там вече всичко е подготвено. Имаш на разположение три дни. Прочети всичко „от до“, изгледай всички видеозаписи, не пропускай нищо. Може да те тестват, така че бъди нащрек.

— Да, Рик, ясно.

— Браво на тебе. А сега извинявай, имам работа...

— Чакай малко... — Ким спря партньора си, който замалко да си тръгне. — Искях да те питам... Онзи човек в подземие. Той всичко ли разказа?

— Ами, разказа, къде ще ходи — усмихна се Фелдман. — Вярно, че Холан доста се поизпоти.

— Жив ли е?

— Тази нощ предаде богу дух. Изпълнителите ще имат по-малко работа. — Фелдман отново се усмихна и потупа Ким по рамото. — Спокойно. Това е добре и за нас. Е, ще тръгвам... — Рик се обърна и бързо закрачи по коридора.

Ким замислено го проследи с поглед в едната ръка с купчината книги, а в другата — стиснал магнитната карта. Когато Фелдман се скри от очите му, Ким погледна картата. И така, седемстотин и десети кабинет.

Оказа се, че той се намира в тих, полутъмен коридор. Ким разгледа номера на кабинета, плъзна картата по определеното място, отвори вратата и влезе вътре.

Тук беше тихо и доста уютно. Покрита със зелено сукно маса, удобно кресло. Отсреща — видео на стойка. Малко диванче, „залепено“ за стената.

Ким сложи книгите на масата, където вече имаше три кристала видео. Вместо надписи върху тях имаше поредни номера — явно трябваше да бъдат гледани поред. Ким се сещаше какво би могло да съдържа видеото, затова реши да почне с книгите. Така щеше да му е по-лесно.

След малко разбра, че книгите също са номерирани и затова издири първата, седна на масата и се задълбочи в четене. Тази книга не съдържаше в себе си нищо чак толкова страшно и имаше по-скоро просветителски, общообразователен характер. В нея се даваха философските и морални основи на разпита, но пристрастно — ясно и логично се обосноваваше необходимостта от него в съвременното цивилизовано общество. Разсъжденията на неизвестния автор бяха придружени с реални примери от живота в Отдела по Дознанията. Ким се зачете с интерес в подробните коментари към случилите се отдавна събития. И все повече се убеждаваше в това, че Чалми беше прав. Особено му хареса един довод на автора на книгата, свързан с това, че не е задължително престъпникът да търпи болка, понеже във всеки момент може да разкаже истината и с това разпитът да свърши.

На първата книга Ким отдели почти два часа, умори се от доводи и размишления и затова изпита радост, когато взе от купчината следващия том.

В тази книга се разглеждаха въпроси, свързани с физиологията и медицината, при което — вече изцяло от практическа гледна точка. На Ким му стана ясно как да води разпита така, че пациентът да не загуби съзнание от болка. Оказа се, че има не само специална методика, но и специални препарати, така наречените стабилизатори. В обикновени условия човек е способен да понася болка до определени граници, след което съзнанието изключва, спасявайки човека от мъките. Стабилизаторите позволяваха пациентът да се държи на гребена на болката неограничено дълго време, което се отразяваше изключително положително върху резултатите от разпита.

Други важни препарати в това отношение се оказаха активаторите. Тук влизаха вещества, които активират жизнените функции на организма. В резултат на това дори и след твърде интензивен разпит, придружен с големи загуби на кръв, външни травми и травми на вътрешните органи, пациентът запазва своята жизнеспособност. Тоест, появява се възможност за продължаване на разпита до получаването на необходимия резултат.

Даваха се и конкретни примери за подобна издръжливост. Ким отново усети как го стисна гърлото. И през ум не можеше да му мине до какво може да доведе подобно нещо...

Имаше и конкретна медицинска информация. Тя беше подчинена на идеята да се продължи животът на пациента. Ким разбра как да се бори с кръвоизлива. Как правилно да закача коланите и да зашива рани. Тук подробно се описваше техниката на ампутация — мястото на ставната връзка или мястото на счупване на костта. Тези сухи редове довеждаха Ким до ужас, защото разбираше, че всички описани знания, са получени в практиката, че книгата, която държи в ръце, е написана с цената на мъките на стотици и стотици хора. Накрая не издържа и я остави настрана. Беше направо ужасно.

Легна на дивана и затвори очи. Ясно му беше, че трябва да се успокои, че всичко това не е в негов интерес. Война е, тези хора са престъпници и следователно са заслужили наказанието си. Не трябва да се размеква, не трябва. Или те, или ние. Друг избор няма.

Не става... — тъжно си помисли Ким, защото не може да убеди себе си в правилността на онова, което се случваше. На пръв поглед всичко беше логично и подредено и в същото време — адски гадно.

Някой вървеше по коридора. Ким чу, скочи, седна бързо на масата и придърпа книгата към себе си. Но стъпките отминаха. Хвана го срам. Господи, на какво е заприличал...

Отново се зачете, като полагаше усилия да вникне в скрития смисъл и да се застави да приеме всичко това. Не се получи — след като прочете около една страница, Ким изведнъж се хвана, че очите му шарят по текста, а мислите му са другаде.

Стана му горещо. Разкопча си яката, стана и отвори прозореца. В стаята нахлу студен въздух, страниците на книгата се разшумоляха. Ким отново седна, но не потърси докъде беше стигнал — така беше по-близо до края. В крайна сметка прегледа и книгата отгоре-отгоре. Беше сигурен някак си, че от нея няма да му послужи нищо.

Останаха още две книги. Ким въздъхна и придърпа към себе си поредния том.

След първата страница стана ясно, че този път Ким се е добрал непосредствено до техниката на изтезанията. Отначало всичко вървеше кротко, цветните фотографии показваха скици на човешки тела — мъжки и женски. Оказва се, че мъченията на едните и другите си имат своя специфика.

Книгата имаше двайсетина раздела, във всеки от които се описваше конкретната методика на мъченията с използването на

различни инструменти — от много древни до съвременни, а също — използването на огън, вода, звук, електричество, киселини и други химически препарати. Тази книга определено прикова вниманието на Ким — не от необходимост, а по някакви необясними вътрешни причини. Струваше му се, че все по-дълбоко и по-дълбоко се потапя в изворите на злото и се съпротивляваше на това нещо. От време на време го обхващаше ужас, но продължаваше да се вглежда в редовете, предчувствайки, че всеки момент ще му се разкрие тайната, че мигът на откровението не е далеч. В крайна сметка разбра защо книгата го държеше — вниквайки в технологията на изтезанията, Ким се ориентираше по-добре в заобикалящия го свят, света на Чалми, на Морис и Фелдман, света, към който принадлежеше и той самият.

Последната книга не съдържаше нищо ново по принцип. Ким остана с впечатление, че е написана от друг автор. Прехвърли набързо страниците и я бутна настрана. Не беше необходимо да чете тази гадост още един път.

Едва сега усети, че му е студено — прозорецът все още беше отворен. Погледна навън и осъзна, че е вечер. Беше стоял тук цял ден.

Ким затвори прозореца, излезе от кабинета и затвори вратата след себе си. По коридорите вече почти нямаше жива душа, сътрудниците на Отдела по дознанията се отнасят с особена почит към извънработното време. Само Ким беше останал два часа след приключване на работния ден. Де да имаше за какво...

Вкъщи вечеря без никакъв апетит, след това близо час гледа видео. В новините предъвкваха съобщението за гибелта на поредния танкер, който превозваше гориво за една от външните бази. Следваше извънредно обръщение на Имперския съвет. В него се казваше, че във връзка с предстоящите събития с личното разрешение на Императора се въвежда извънредно положение. Тоест, еди-какво си се забранява, а специалните служби получават еди-какви си пълномощия. Гражданите, които знаят нещо за обстоятелствата, при които е катастрофирал съответният кораб, могат да позвънят на еди-кой си, гарантирано е възнаграждение...

На Ким му дойде до гуша от тази бълвоч, превключваше каналите известно време, но не откри нищо интересно. В крайна сметка изключи видеото, взе от етажерката една от любимите си книги и си легна, но не можа да се наслади на четенето, тъй като пред очите

му бяха онези, другите редове. От шумоленето на страниците му се гадеше, страшно му се искаше да запрати книгата в стената. Но вместо това бавно и внимателно я затвори и я сложи в края на масата. Все пак тя не беше виновна, че беше загазил.

Новият ден обещавахе да бъде топъл и слънчев. Ким с удоволствие наблюдаваше от глайдера си оранжевото слънчево кълбо, което бавно изплуваше иззад хоризонта. Свети си и носи топлина — за всички, без да прави разлика между невинни и виновни. И го върши, без да иска нещо в замяна.

След като стигна до своето крило, се отправи с бързи крачки към стая № 710 — не искаше да среща никого. Затвори вратата, въздъхна с облекчение и с чувство на неприязън погледна към кристалите на видеото — днес беше техният ред...

Но пък никак не му се щеше да започва. Отиде до прозореца и няколко минути замислено наблюдаваше стените на централната сграда — друго нищо не се виждаше оттук. Тази мрачна сива кутия закриваше дори слънцето.

Накрая се дръпна от прозореца и взе кристалите в ръце. Три бройки — за всяка отиват десетина часа запис. Оставаше му надеждата, че записите не са пълни.

Взе първия кристал, сложи го в гнездото на видеото, седна в креслото и със затаен дъх впери очи в екрана.

Филмът беше учебен, поне титрите съобщаваха това. Беше отправено предупреждение, че е предназначен за служебно ползване, поради което всеки опит за копиране ще доведе до сурово наказание.

После на екрана се появи малко плешив възрастен мъж, в когото Ким с лекота разпозна Холан. Без да се помайва, той веднага се зае с работа.

Пациентът беше около четиридесетгодишен. Поведоха го към една стена, покрита с плочки, съблякоха го, след което го приковаха към нея със специални белезници, поставиха наблизо статив с инструменти. Мъжът трепереше — къде от студ, къде от страх. Сухият и безстрастен глас на коментатора започна да обяснява на Ким какво става на екрана.

Когато Ким четеше книгите, беше друго — теория, доста отвлечени сведения за това какво и как трябва да се прави, за да се постигне някакъв конкретен резултат. Поне Ким се стараше да ги

възприема по този начин. А сега на екрана пред очите му е жив човек. Жив и здрав. Сигурно е вярвал в нещо, разчитал е на нещо, правел си е планове. И ето че сега вие от болка, опитва се да разкъса веригите си, а после безсилно увисва на тях. Операторът го дава в едър план, така че Ким ясно вижда изкривеното от болка лице. В този момент Холан натиска едно лостче на командния пулт, веригите бавно се плъзгат нагоре, повдигайки човека. Когато само докосва с пръсти пода, уредът се изключва.

Холан взема скалпел и прави дълбок разрез в бедрото на пациента. Коментаторът обяснява каква е целта на това действие. Всичко останало е като кошмарен сън за Ким. Минутите се точат непоносимо бавно, минава час, втори, трети. Пациентът не е подложен на разпит — по-скоро върху него демонстрират основните методи на работа. Той е още жив, вкараните в точното време и точното количество препарати си вършат работата. Но вече не е човек. Това, което беше останало от него след тези безкрайни часове на мъчения, не би могло да се нарече човек. Накрая записът свърши. Екранът угасна. Ким изчака няколко минути, но продължение нямаше. Отиде до апарата, извади кристала, сложи нов, но не го включи веднага, застана до прозореца и дълго размишлява защо има толкова жестокост на този свят. След малко с въздишка пусна записа.

Нов филм, в който пациентката беше жена на средна възраст. Събличат я, слагат я на метална маса, каквато Ким беше виждал вече, и фиксират ръцете и краката ѝ със скоби. Този път камерата беше отгоре. Гласът на оператора зад кадър обяснява какво и как ще се извършва.

Първият кристал съдържаеше пет часа запис. Вторият — само три, но те му стигаха, за да го доведат до още по-голям ужас. Умът му не побираше тези работи. Ким не можеше да разбере как е възможно да се върши подобно нещо с една жена, а още повече — защо? Беше към шест часа вечерта, когато хвърли поглед към последния кристал. Можеше да го остави за утре, но го съблазняваше мисълта да изгледа всичко сега, а последният ден от определените му три да прекара колкото се може по-далеч оттук. Затова Ким пхна кристала в гнездото на видеото и натисна копчето.

Този филм беше доста дълъг, но пък не предизвика у него такива чувства като предишните два. Възможно е и Ким просто да беше обръгнал на човешките страдания и кръв. А може и да беше заради

това, че тук се демонстрираха различни технически приспособления, поради което ръцете на Холан не докосваха жертвите си непосредствено. Имаше всичко, като се почне от рутинното менгеме и се стигнеше до зловещата машинария, чиито ножове бавно, но сигурно превръщаха човека в кървава пихтия. Когато арсеналът от технически средства беше изчерпан, филмът свърши.

Наближаваше десет. Малко по-рано Ким предупреди дежурния, че ще закъснее, затова появата му на изхода на гаража не предизвика у охраната особен интерес. Ким влезе в глайдера си и веднага го вдигна нагоре, изпитвайки радост от факта, че се маха от това мрачно, уродливо здание. Де да можеше никога вече да не се връща тук...

Ким летеше над нощна Москва, в съзнанието му цареше абсолютен покой. Нямаше мисли, нямаше нищо, само безмълвна тишина. Това му харесваше. Мислите носеха болка, мъчителни преживявания. Без тях се чувстваше значително по-добре.

Това не можеше да трае дълго и скоро Ким осъзна, че мисли за Шийла. По-точно за това, че няма да ѝ звъни повече. Не е достоен за нея, това е. А и не можеше да си представи, че ще се докосне до женско тяло — след онова, което видя на екрана.

Навигационната система сигнализира, че трябва да се спуска надолу, Ким намали и плавно натисна лоста за управление. Глайдерът направи завой, снижи се, и след минута вече стоеше чинно в гаража. Ким излезе от колата и я погали с ръка. Струваше му се, че безкрилият апарат също се радва, че са се върнали, че сивата сграда на Департамента е останала далеч от тях.

Ким си влезе вкъщи, съблече се, без да бърза, след няколко минути размисъл взе таблата с храната и седна да вечеря. Нахрани се без апетит — просто защото трябва да се яде. След това отиде в спалнята, тръшна се на леглото и изгаси лампата. Тази нощ не сънува нищо, което можеше само да го радва.

ГЛАВА 2

Ким срещна Фелдман на летището, който му махна с ръка и му посочи големия глайдер — щурмовак.

— Влизай, Ким. Имам една работа за теб... Тук, на предната седалка.

Щом седнаха в глайдера, машината се издигна във въздуха. Пилотираше суров наглед мъж с белег на дясната буза. Фелдман седна до него, а Ким — близо до вратата. Отзад, зад матираното стъкло, което отделяше купето от задната част, се намираха бойците от щурмовия батальон.

— Взехме на мушка още една банда. — Фелдман се наведе към Ким. — Ще опитаме всичко, стига да не са се разбягали.

— Невъзможно ли е? — попита Ким със затаена надежда. Добре разбираше какво би станало, ако Фелдман успее да ги хване.

— Надали — усмихна се Рик. — Вече са ги обградили. Впрочем, ако ги засечем, старай се да стреляш в краката, нужни са ми живи.

Ким мълчаливо кимна с глава. Естествено, защо са им мъртъвци на него и на Холан...

След десетина минути глайдерът започна да се снижава и скоро се спусна върху покрива на един небостъргач.

— Тук ли? — учуди се Ким. Мисълта, че престъпниците могат да живеят на такова скъпо и престижно място по всяка вероятност му се стори нелепа.

— Тази сграда — Фелдман погледна Ким с лека усмивка — преди десетина години я купи на безценица Хенри Хорн, чувал ли си за такъв? Преустрои я, дострои я и сега тук живеят неговите работници.

Ким беше чувал за Хорн, при това много пъти. Гад и половина, страшно богат. Виж, подобен тип би трябвало да предизвика интереса им.

Докато Ким размишляваше за милиардера, четирима щурмоваци излязоха от глайдера. Бяха посрещнати от невзрачен на вид човек, който каза нещо на старшия на групата, след това всички бързо

потънаха във входа. Глайдерът се разклати и отново се издигна във въздуха.

— Ами ние — Ким погледна Фелдман.

— Ние ще влезем от другата страна... — Фелдман разкопча кобура и извади пистолета. Ким направи същото. — Свали преградата!

Пилотът кимна и натисна един бутон на пулта. Преградата от матово стъкло бавно се смъкна надолу. Фелдман се прехвърли при щурмоваците, които бяха останали в колата. Ким го последва.

— Ще влезеш след нас — строго му каза Рик. — Сега само гледай как става, ясно ли е?

— Да — тихо отвърна Ким. Не му се щеше да седи със скръстени ръце, но не му беше времето да спори с Рик.

Глайдерът се издигна над небостъргача и описа плавна дъга. Фелдман погледна часовника, после бутна пилота по рамото. Пилотът кимна мълчаливо, глайдерът се наклони и рязко се спусна надолу.

Явно пилотът вече знаеше в каква посока да лети. Като стигна на около триста метра над земята, внимателно приближи машината странично до стената на небостъргача. Щурмоваците здраво стиснаха оръжието, готвейки се за решаващия удар.

— Старт! — Гласът на Фелдман трепереше от нетърпение. Пилотът се подчини на командата и рязко издигна машината към интересуващия ги етаж. В същия момент се откачи тежкия страничен апарел и изби с масата си отвор, през който пръв скочи Рик, а след него — бойците от щурмовия отряд. Ким излезе последен от глайдера.

Когато скочи на пода, всичко беше свършило. Дватама терористи бяха мъртви, още двама лежах на пода с надянати белезници. Наблизо се въргаляше пистолет. Вратата на стаята беше отворена. Ким се приближи до нея и надникна в коридора.

На пода лежеше момиче, заобиколено от онези щурмоваци, които слязоха на покрива. Ако се съдеше по обстоятелствата, тя беше успяла да изскочи от стаята, където са я пресрещнали хората на Фелдман.

— Трима бяха... — Фелдман се приближи до Ким, на лицето си имаше синина. — Наложил се двама от тях да гръмнем — все пак по-добре ние тях, отколкото те нас!

— Кой те подреди така? — попита го Ким.

— А, това ли? — Фелдман сбърчи нос и опипа синината. — Ами, кучката... — Рик погледна с неприязън към момичето.

— Хвърли един стол по мене... Край, водете ги в глайдера! Тръгваме!

Пленниците прехвърлиха в машината, която през цялото време висеше във въздуха близо до прозореца. Натовариха и телата на убитите. Ким се изкатери по апарела и влезе в глайдера, последен на борда се качи Фелдман.

— Потеглай... — Рик махна на пилота, глайдерът плавно се отдели от небостъргача, наклони се, направи завой и започна да набира скорост.

Сега вътре беше тесничко, но никой не роптаеше. Бойците шумно разговаряха, от време на време се разнасяше смехът им. Всичко е точно — задачата е изпълнена, минаха без загуби. На базата ще им дадат премиални, обикновено никога не ги бавеха, и вечерта ще се съберат в някой бар. Екстра работа! Но Ким го чакаше Холан с неговото мрачно подземие и Чалми — с неизменната пура в уста. И най-лошото е, че няма къде да се скриеш от това.

Пленниците бяха предадени в приемния изолатор и щурмоваците се отправиха в кантората си за премиалните. Ким тъжно си помисли, че ще остане сам, но не стана така.

— Хайде да идем да напишем рапорта. — Фелдман потупа Ким по рамото. — Ще видиш как се прави.

Кабинетът на Фелдман се намирал на престижния стотен етаж и беше много добре обзаведен. На стената имаше снимки. Фелдман с каска и пушка, Фелдман между две симпатични блондинки, Фелдман получава орден от генерал Чалми... Имаше най-малко няколко десетки снимки, които, взети заедно, представляваха нещо като своеобразен летопис на кратката засега биография на Рик.

Фелдман седна на бюрото, придърпа клавиатурата на терминала и се почеса по главата.

— И така, откъде да започнем? — погледна седналия до него Ким и се усмихна. — Основното в тази работа е да представиш нещата в изгодна за тебе светлина. Ако работата е успешна, дърпай чергата към себе си. Ако ли не — търси виновен. Всичко е до болка просто.

За миг Фелдман се замисли, след което пръстите му докоснаха клавишите. Той пишеше бавно, често спираше, за да поправи грешките. Ким го сърбеше езикът да предложи помощта си, но се въздържа — това можеше да обиди Рик, виждаше се, че е докачлив.

— Единият труп ще го пиша на тебе, става ли? — Рик погледна Ким. — От онези двамата.

— Защо? — учуди се Ким.

— Глупчо — отвърна Фелдман. — Ще ти броят три стотачки за него. Половината ще ми дадеш, другото е за тебе. — Рик погледна опънатото лице на Ким и тихо се изсмя.

— Абе, я си ги пиши и двамата на тебе — предложи Ким. — Не искам чужди заслуги.

— Не възразявам, но, така или иначе, не дават повече. Дали един или десет — три стотачки и толкова. Така че, по-добре, както ти казах. — Фелдман вдигна вежди към Ким.

Ким кимна мълчаливо — Рик е началник, той си знае, но му стана още по-гадно на душата.

— Така да бъде... — Рик отново се наведе над клавиатурата. — Че то, нали знаеш, парите се харчат. Трябва да си помагаме...

Фелдман написа рапорта, принтира го и подаде на Ким готовия текст.

— Подпиши ето тук...

Ким се подписа, Фелдман драсна и своя подпис до неговия и радостно се усмихна.

— Така, ще занеса това на Морис, после ще слезем при Холан и ще си побъбрим с нашите подопечни. А накрая може и да си поотдъхнем. — Рик побутна Ким и отново се засмя. — Знам едно местенце наблизо, там има такива момичета... — Той замечтано забели очи и се протегна сладостно. — Да тръгваме. Ще ме почакаш долу...

Ким крачеше по познатия му вече коридор и мислеше, че главното за него в този момент е да издържи.

Възможно е да свикне, наистина. Нали вече е бил Изпълнител, и — какво! Вярно е, че там беше далеч по-различно...

Холан седеше на едно кресло и четеше книга. Когато Ким го поздрави, той едва-едва кимна с глава и отново потъна в четенето. Изглеждаше най-обикновен човек, не много разговорлив, само че Ким знаеше колко измамно е това. Кадрите от видеофилмите се бяха врязали дълбоко в съзнанието му.

Ким се чудеше с какво да се захване и затова бавно обиколи стаята, разглеждайки наличния арсенал за мъчения, след което се озова

в съседното помещение по едно тясно коридорче.

То представляваше голям салон, където се намираше по-грубата част от инвентара. Много от нещата тук разпозна веднага. Менгеме за ръце и крака, тесен стоманен обръч за глава. Малка компактна гилотина, истинска антика. Веднага се набиваше на очи, че е доста поддържана — дървената ѝ част беше в идеално състояние, металът на острието блестеше. Самият Холан се грижеше за нея.

Масата за изтезания с електричество също не изглеждаше много съвременно. Дебела пластмасова плоча с колани за ръцете и краката, пъстър букет от разнокалибрени кабели с най-различни клеми и щипки. Стабилен пулт за управление с допотопни индикатори със стрелки и множество реостати. След като огледа съоръжението, Ким стигна до извода, че Холан също го беше измайсторил сам, вложил цялото си старание да подражава на старинни образци.

А ето и гордостта на Холан — прочутата му месомелачка. Ким беше виждал как работи тя. И въпреки че беше на видео, зрелището беше наистина зловещо. Особено впечатление му бяха направили ножовете — техните сърповидни режещи ръбове бяха направени от черна, най-вероятно много здрава сплав. Долу, зад ножовете, се намираше резервоарът. Той събираше отпадъците, поне така се изрази коментаторът във филма.

Имаше и други интересни образци, но не му беше съдено да се „наслади“ на тези шедеври на човешкия гений. Някъде наблизко се раздаде шум от нечий крачки и Ким побърза да се върне при Холан.

Влезе Фелдман в прекрасно настроение.

— Като по мед и масло — каза Рик в отговор на въпросителния поглед на Ким. — Утре ще можем да си вземем паричките.

— Работим ли днес? — Холан се откъсна от четенето.

— Естествено... — Рик се ухили. — Днес имаме трима пациенти.

Холан кимна и в мътния му поглед се прокрадна нещо като отблясък от живец. Личеше си, че е доволен.

— Всеки момент ще доведат първия, разпоредил съм се — продължи Фелдман. — Жена е, няма да създава проблеми.

Като потвърждение на думите му се чу шумът от асансьора. Ким се обърна към вратата. Това беше големият товарен асансьор с решетка на прозорчето. Вратите му се разтвориха и оттам излезе средно на ръст

момиче на около двайсетина години, придружено от двама въоръжени. Не беше красавица, но не беше и грозна. Имаше късо подстригана светла коса, гълъбови очи, на лявата ѝ буза имаше синина. Ким веднага разпозна пленницата, която беше хвърлила стол по Рик. Фелдман разписа книжата и конвоиращите полицаи тръгнаха, като оставиха момичето. Беше я страх, хапеше си устните, но въпреки това се опитваше да се владее.

— Диана Синицина, ако не греша — Фелдман дружелюбно се усмихна на пациентката.

— Да — тихо отвърна момичето. — Не грешите.

— Дотук добре... И така, Диана, ще ви кажа направо — положението ви не е розово. Задържана сте заедно с въстаниците, разполагаме с неопровержими данни, че сте им помагали. Но имате шанс да се измъкнете благополучно от тази история. Ако се вземе предвид, че не сте имали непосредствено участие в подготовката и осъществяването на терористичните актове, правосъдието може да прояви снизхождение към вас.

— А правосъдието — това сте вие? — уточни момичето и в очите ѝ блесна омраза.

— В доста голяма степен — усмихна се Рик. — В момента се намираме на етап предварително следствие. Ако осъзнаете цялата тежест на извършеното от вас и ни помогнете да хвърлим светлина върху някои въпроси, може да ви помогна да се измъкнете оттук. В противен случай... — Фелдман разпери съчувствено ръце. — В противен случай, няма да излезете оттук. Дадени са ми големи пълномощия, мога да ви застрелям и дори ще получа възнаграждение. Но засега това не ми влиза в плановете. С една дума, предлагам ви живот в замяна на сътрудничество. Друга алтернатива нямате.

Момичето не отговори. Отправи поглед към Фелдман и бавно поклати глава.

— Както кажете. — Рик вдигна рамене и се обърна. — Сложете я на масата...

Холан се приближи до момичето и я хвана за ръката. Ким искаше да помогне с нещо, колкото да не стои без работа. Холан леко изви китката на ръката и Диана извика от болка и бързо се отправи в нужната посока.

— Това е едва началото — тихо произнесе Холан, — едва началото...

Той я заведе до масата с лека усмивка.

— Събличай се.

— Какво? — не разбра момичето.

— Казах, събличай се... Сваляй дрехите — всичките.

— Не... — Диана се олюля, в очите ѝ се появи ужас. — Не можете...

— Какво се церемониш с нея... — Фелдман се приближи към пленницата и я удари през лицето, след което рязко дръпна роклята ѝ и я разкъса отпред. — Събличай се, гадино.

Момичето се разплака и започна с треперещи пръсти да разкопчава останалите на роклята ѝ копчета.

— По-бързо! — кресна ѝ Фелдман. — Сваляй всичко, до последния парцал!

През цялото това време Ким беше наблизко, тресеше го. Той с ужас си мислеше какво ще последва.

Момичето накрая се съблече и Холан я блъсна към масата.

— Лягай.

Пленницата покорно легна на масата, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Фелдман бързо монтира скобите, с които я прикова към масата.

— Чак да ти е жал да развалиш това прекрасно тяло... — Рик прокара длан по гърдта на пленницата и ръката му се плъзна надолу. Момичето извика и Фелдман придоби доволно изражение на лицето си. — По-добре си кажи всичко, момиче. Помисли си, да не би да си склонна да пожертваш това красиво тяло заради някакви си глупави тайни? След онова, което ще извърши с тебе Холан, никой мъж няма да те погледне вече. Освен — с ужас и отвращение... — Рик оголи зъби в усмивка.

— Гадове... — прошепна момичето. — Всички, че сте гадове...

И от очите ѝ рухнаха сълзи.

Холан поглаждаше инструментите, докосвайки ги нежно с грубите си пръсти. От време на време вдигаше поглед към пленницата, при което на лицето му се появяваше едва забележима усмивка.

— Е, щом не можахме да се разберем... — Фелдман вдигна рамене и погледна Холан. — Почвай...

Холан кимна с глава, приближи се до масата, пхна ръката си под мишницата на момичето и пръстите му почти потънаха в тялото ѝ. Ким знаеше какво прави, беше го прочел в книгата. Сега пръстите му напипват нервния възел. Можеше да се причини непоносима болка на пациента, без да се уврежда тялото му. Холан обикновено започваше точно по този начин, макар че безкръвните методи явно не му бяха по вкуса. Това по-скоро беше просто опипване на почвата, проверка на чувствителността на пациента спрямо болка.

— Подготви се, мила... — Холан се усмихна, момичето потръпна и извика, а после от устните ѝ се отрони протяжен стон. Изпитваше силна болка.

Но успя да я преодолее. Ким, който беше от другата страна на масата, чак се учуди — струваше му се, че момичето всичко ще си каже само при вида на масата за изтезания.

Дори и Фелдман беше учуден. Колкото до Холан, той беше доволен. Първо се дръпна от масата, усмихна се, отново се приближи, хвана един от пръстите на момичето. След което бавно, с някакво садистично удоволствие го счупи.

Ким потръпна при звука. Пленницата започна да крещи.

Фелдман се наведе над нея от другата страна на масата.

— Боли ли? — почти прошепна той. — А е само началото. Повярвай, Холан ще изтръгне всичките ти жили... И така, първият въпрос — с каква цел се бяхте събрали?

Момичето не отговори, а със стиснати зъби обърна глава на другата страна. Очите на Ким неволно се срещнаха с нейните и той побърза да отвърне поглед. Срам го беше заради онова, което ставаше.

— Ще ти изпотроша всичките кости, една по една — каза Холан. — Ще те боли ужасно, после ще ти отрежа гърдата, бавно, късче по късче. — Той взе скалпела и го прокара откъм тъпата му страна по гърдите на момичето, така, че остана червена следа. — По-добре е да ни разкажеш всичко.

Пленницата тихо изхлипа, но продължи да мълчи. От прочетеното в книгите Ким знаеше, че най-сложно е да се изтръгнат показания от оня, който мълчи. Мълчанието е своеобразна бариера, която Холан трябваше да пречупи. Само да пророни макар и една дума, дори това да е обида по адрес на дознателя, и работата е свършена наполовина. По-нататък тя щеше да говори, да говори и да говори...

Холан поклати глава, прибра скалпела, взе в ръце един от любимите си инструменти — тънка дълга игла. На устните му се появи усмивка. Простите методи не подействаха, време беше да се възползва от по-результативните. Холан се опияняваше от кръвта, от вида на изтерзаната човешка плът. Ким трепереше вътрешно, защото добре знаеше какво чака момичето. Да, тя е враг, но всичко е толкова гнусно...

Холан докосна с грубите си пръсти гърдата на момичето, напипвайки нужната точка, след което лъскавата стомана бавно потъна в живата плът. Ким видя как момичето потръпна, почна да крещи, изопна се на масата, мъчейки се да избяга от болката, после изведнъж се отпусна.

— Ама че идиотщина... — съкрушено промърмори Холан, измъквайки иглата. — Още не е дошло времето да припада...

Взе друга спринцовка и издърпа с нея някаква синкава течност от едно шишенце. След това внимателно вкара препарата във вената на безмълвно лежащата пациентка.

— Тук съм — каза той, вперил поглед в нея. — Продължаваме ли?

Момичето простена, след това изхлипа. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Ще повторя въпроса си — произнесе Фелдман. — С каква цел се бяхте събрали там?

Пациентката мълчеше. Прехапала устни, тя с ужас наблюдаваше иглата в ръцете на Холан. Той улови погледа ѝ и се усмихна.

— Миличка, това дотук беше просто забавление. Сериозната ми работа с тебе тепърва предстои...

Прибра спринцовката и започна да оглежда инструментите си, които леко подрънкваха. Харесваше му този звук, защото знаеше какво въздействие оказва върху съзнанието на жертвата.

Накрая се обърна към момичето, в ръцете му се появи тънко острие, хищно проблясвайки на ярката светлина. Няколко пъти Холан прокара върха на стилета по тялото на пленницата, което всеки път я караше да потръпва! Спря се отново на гърдите — сякаш не можеше да им устои.

— Подготви се, миличка... — каза той и се усмихна. — Сега ще те боли, ама много ще те боли.

Холан стисна лявата гърда на момичето и то извика. После вкара отстрани тънкия нож, момичето стисна зъби.

— Хубаво ли е? — осведоми се Холан. — Ще стане още по-хубаво...

Стоманата бавно проникваше в тялото на пленницата. Холан леко поклащаше стилета, като се стараеше да постигне максимални резултати. Момичето не издържа, изпълненият ѝ с болка вик прокътна в помещението.

Ким се беше подпрял на стената, виеше му се свят от това, което ставаше.

— Защо се бяхте събрали там? — Фелдман почти се беше допрял до ухото на пленницата. — Какво обсъждахте? Кой е главният в групата ви? Хайде, говори!

Момичето се мятеше на масата, пръстите на Холан почервеняха от кръвта. Той вкарваше стилета все по-дълбоко и по-дълбоко. Ким с ужас видя как потрепна кожата на гърдата ѝ, изопна се и изтика острието на стилета...

Ким благоговееше пред жените и повече не издържаше на това, което ставаше. Притъмня му пред очите, ръката му несъзнателно се насочи към кобура на пистолета. Бавно извади оръжието и свали предпазителя.

— Холан... — тихо произнесе Ким.

Пръв го видя Фелдман. Изтръпна и ръката му сграбчи пистолета.

Ким леко извъртя дулото и стреля. Фелдман извика, хвана се за гърдите и бавно се свлече на пода.

— Недей, Ким... — Холан извади подгизналата си от кръв ръка. — Не ставай глупак. Не разбираш какво правиш...

— Може би — съгласи се Ким и стреля. Холан извика от болка и затисна с ръка раната на рамото си.

— Махни се от масата.

Холан послушно се дръпна.

— Браво... — Ким наведе дулото на пистолета и още веднъж стреля. Холан се свлече на пода.

— Много добре ме улучи — произнесе той, притискайки раната със здравата си ръка, устните му трепереха от болка и страх.

— Знам — отговори Ким. — Сега нататък...

Холан отново извика от болка. И странно, на Ким това му хареса.

— Търпи, Холан... — каза той. — Това е само началото.

Ким се приближи до масата, през цялото това време момичето наблюдаваше всичко с изкривено от болка лице.

При вида на стилета, забит в гърдите на момичето, на Ким му призля. Насили се да се докосне до стоманата и внимателно да я измъкне. Момичето простена.

Ким взе марли, попи кръвта от раните и напръска с аерозол за спиране на кръвотечението. Беше виждал това по видеото.

След това Ким махна скобите от ръцете и краката на пленницата и ѝ помогна да се вдигне.

— Облечете се — тихо каза той. После се обърна към Холан, който почти беше успял да допълзи до вратата на товарния асансьор, а след него се влачеше тънка кървава диря.

Ким вдигна пистолета, за секунда се замисли, след което свали оръжието. Не можеше да пусне тази гадина ей така. Нямаше право. Затова и не го уби веднага...

Холан почти не се съпротивляваше, цялата му напереност сякаш се изпари. Без много усилия Ким го замъкна в съседното помещение. Малко повече труд му коства поставянето на тежкото тяло в месомелачката, но Ким успя да се справи. Сложи и решетката отгоре, която не позволяваше на пациента да се изхлузи.

— Недей да правиш това... Недей! — Холан се опита да се съпротивлява, но Ким го удари по лицето с дръжката на пистолета, след което му изви ръцете зад тила и ги захвана със специална скоба. Обърна се към масата, взе няколко ампули и спринцовка — знаеше, че така се прави.

Не улучи веднага вената със спринцовката, но в крайна сметка успя да вкара иглата. Изчака още малко, докато препаратът започне да действа. Оставаше да му свали обувките...

— Пусни ме... — Холан го гледаше умоляващо. — Ще ти платя, имам много пари. Много... Ще ти помогна, нищо няма да ти направят... Ще кажем, че Рик е бил убит от пациентката, че тя ме е ранила, а ти си ме спасил... Ще те повишат в звание, Ким!

Ким безмълвно хвърли обувките на Холан на пода, отиде до пулта за управление, за да се ориентира как да пусне тази дяволска машина. Всичко изглеждаше свършено просто...

Натисна един бутон, в дълбините на машината забуча моторът, остриите стоманени ножове се завъртяха.

Холан подви крака, изпълнен с ужас.

— Не прави това, Ким! Ще те убият! Няма да излезеш жив оттук!

— Знам — отвърна Ким и натисна следващия бутон. Холан започна да пищи...

Ким стоеше и гледаше. Когато ножовете опряха в стъпалата на Холан, въздухът затрепери от виковете му, резервоарът се обагри от първите капки кръв. Адската машина бавно поглъщаше своя създател. Тя е била изработена специално с бавни обороти, така че сега Холан можеше изцяло да оцени великолепните ѝ експлоатационни качества. Крясъците му бяха смразяващи, той се гърчеше, опитвайки се да се спаси от смилащите го на живо ножове.

Ким не изчака края — не беше необходимо. След като се убеди, че Холан няма да се измъкне от машината, Ким се обърна и излезе от залата.

Момичето седеше на стола и притискаше с длани ушите си. Виковете на Холан се чуваха и тук.

— Да вървим. — Ким хвана пленницата за ръка.

— Там... — Тя се изправи и посочи с поглед към залата. — Защо така?

— Той си го заслужава — отговори Ким. — Да побързаеме...

— Стойте... С мен имаше още двама души. Те къде са?

— В килиите на изолатора, там е пълно с охрана. Не може да им се помогне. Да побързаеме... — Ким повлече момичето след себе си.

В асансьора забеляза върху роклята ѝ кърваво петно — раната все още течеше. Роклята ѝ беше разкъсана отпред, това можеше да предизвика съмнение у охраната, но на Ким това само му мина през ум.

На площадката за излитане цареше оживление. Работният ден беше към края си и в небето се издигаха глайдер след глайдер. Ким бръкна в джоба си, за да извади ключовете, и забеляза, че и неговите ръце са изцапани с кръв. Бързо ги изтри с носната си кърпа...

Нямаше проблеми с охраната, но странният вид на момичето не остана незабелязан. На Ким му направи впечатление учуденият поглед на дежурния. Главното беше да се запази спокойствие. Отиде до

глайдера си, без да продума, и отвори вратата. Помогна на момичето да се настани. Включи двигателя и издигна машината във въздуха.

Няма да се измъкне — осъзнаването на това нещо изпълни сърцето му с ужас. Там, в подземие то не се замисляше за последиците и просто направи това, което беше длъжен да направи. И едва сега осъзна изцяло целия трагизъм на станалото. Това е краят. Краят на всичко — на кариерата, на благополучието. Краят на самия живот. Ким ни най-малко не се съмняваше, че в близките часове ще започнат да го търсят. И всичко ще завърши в същото онова подземие. В най-добрия случай — в Отдела по Изпълненията. Също в подземие, но в него ще мирише на дървесина и антисептици.

Момичето седеше до него безмълвно, лицето ѝ беше бледо и опънато. По роклята ѝ избиваха все повече петна, счупеният пръст на дясната ръка почервения и се подуд.

„Трябва да я сваля някъде“ — помисли Ким. Забеляза долуп оранжевият навес на една спирка на обществения транспорт и плавно намали височината.

След минута глайдерът замря на сто метра от спирката.

— Слизайте... — мрачно се обърна Ким към момичето. Да, обаче тя нямаше пари и никъде не може да отиде.

— Ей сега... — Ким бръкна в джоба си, извади няколко банкноти и ги подаде на момичето.

Тя взе парите и кимна с глава.

— Благодаря... Ами вие?

— Слизайте... — Ким въздъхна уморено. Боже мой, кога най-сетне ще си тръгне...

— Мога да ви помогна — опита се да започне момичето, но млъкна, смразена от погледа му. Отвори вратата.

— Чакайте... — Ким се обърна, взе пуловера на задната седалка и ѝ го подаде. — Облечете го. Иначе ще ви задържи първият патрул, който ви се изпречи.

Момичето взе пуловера и с голяма мъка го облече. Ким видя как тя стискаше зъби, за да превъзмогне болката. След това отново се обърна към него.

— Благодаря ви. Всъщност, вие спасихте не само мен.

Тя излезе от колата, обърна се и бавно тръгна към спирката. Ким издигна глайдера във въздуха, проследявайки момичето с поглед.

Край. След час, най-много след два ще започнат да го търсят. Ако вече не го и търсят.

И изведнъж му дойде наум, че не трябва да си ходи вкъщи, точно там ще го търсят. Тогава къде? Къде ли може да се скрие от всевиждащото око на Департамента по Наказанията?

Колкото повече мислеше, толкова повече Ким разбираше, че шансове за спасение няма. Вероятно вече тялото на Рик и останките на Холан са открити и в момента го обявяват за издирване. Където и да се появи, ще го заловят веднага. Да звънне на Шийла и да се скрие там? Също не върви — първо, все едно — ще го намерят, второ — няма право да излага на опасност момичето. Да се обърне към чичо си? Но роднините също подлежат на проверка.

С всяка изминала секунда положението му се струваше все по-безнадеждно. Зумерът от навигационната система му напомни, че трябва да се спуска. Той натисна бутона и зумерът млъкна. Не трябва да си ходи вкъщи...

Трябва да бяга. Да бяга — където му видят очите. Вселената е пълна със забравени от Бога кътчета. Ако побърза, може и да успее...

Ким караше с пълна скорост. Бързо се здрачаваше, скоро пред погледа му изникна залятият в ярка светлина космодрум. Не трябва да бърза, излишното суетене можеше да го издаде.

Преди да отиде до касите, Ким се насочи към банкомата. Сега всичко ще се изясни — ако го търсят, сметката му е блокирана. Със затаен дъх сложи картата в процепа и въздъхна облекчено, когато видя познатата реплика... Изтегли хиляда и осемстотин креда — всичко, което имаше на сметката. Малка сума, но за билет щеше да стигне. За повече на този етап не можеше и да се мисли.

След като взе парите, Ким отиде до билетните каси. Хвърли бърз поглед на разписанието — беше му все едно къде ще лети, само да е по-скоро.

След осем минути имаше полет до Лота. Този беше най-скорошният, следващият беше след 40 минути до Варгата. Трябва да побърза...

На опашката пред гишето Ким тръпнеше да не би да съобщят за прекратяване на регистрацията. Но и този път му провървя.

— Заповядайте... — симпатичната касиерка му подаде билета.
— И побързайте, всеки момент ще обявят прекратяване на

настаняването.

— Благодаря... — Ким с бързи крачки се отправи към терминала за излитане.

Качи се последен на борда. Настани се в каютата си, но дори и сега не се чувстваше в безопасност. Полетът можеше да бъде спрял всеки миг.

Последните минути се сториха на Ким най-дългите в живота му. Накрая корабът леко потръпна, пейзажът зад илюминатора също потръпна и заплува надолу.

— Излитаме... — прошепна Ким, все още не вярвайки в своето спасение. — Все пак излитаме...

Той си спомни за чичо си. Жалко, че се налага да тръгне, без да се сбогува. Опипа джобовете си и разбра, че е забравил телефона си в глайдера. Може да е за добро. Ако са почнали вече да го търсят, е опасно да ползва линком. Ще проследят сигнала и ще върнат кораба.

От друга страна, нищо не им пречи да проверят списъка на пътниците на отпътувалите кораби. Всичко зависи от това, дали са почнали да го търсят, или не.

Струваше му се, че корабът набира височина твърде бавно. Едва на 26-тата минута, най-накрая изпълзя на орбита, след което със същото темпо се насочи по нужния маршрут. Още няколко секунди...

Пространството зад борда потръпна и потъна в млечна мъгла. Това означаваше само едно: включени са маршовите двигатели и корабът вече не принадлежи на обикновеното пространство. Кое то означава, че връзката с него е невъзможна.

И така, наистина успя да се измъкне. Но защо в душата си не усещаше радост?

Ким въздъхна уморено. На какво да се радва? Сега е престъпник. Ще минат пет, десет часа — и ще почнат да го издирват и на Лота. Това е просто само отсрочка. Можеше и да не бяга.

Добре, че имаше пистолет — като офицер от Департамента му беше разрешено да носи оръжие на борда на кораба. Ким разкопча кобура, взе пистолета и махна предпазителя. Не губеше нищо. А пък и това щеше да му реши всичките проблеми. Как не се беше сетил по-рано? Нямаше да боли, това му беше добре известно.

Дулото беше студено. Той го притисна до слепоочието си и затвори очи. Няколко мъчително дълги секунди държа пръст на

спусъка, после бавно свали оръжието.

Не може така. Тогава излиза, че те все пак са победили.

Прибра оръжието, облегна се назад и впери невиждащ поглед в тавана. Да, той наистина загуби всичко. Работата си, Шийла. Надеждата си за бъдещето. И всичко това, за да спаси онази жена.

Глупости. Той спасяваше не нея, а себе си, душата си. Само че не е ли твърде късно?

* * *

Морис не знаеше как да се държи в присъствието на Чалми. Да, Ким избяга и това е негов пропуск, но виновният е Фелдман, който отново беше замъкнал Ким в подземие. Казваха му на този идиот: Не избързвай, карай по-кротко. Ама не — действа както си знае. И накрая — какво... — Морис смръщи чело при спомена за пълния с кървава каша резервоар. Горкият Холан...

От друга страна, той предупреждаваше Чалми, че на този младеж не може да се разчита. Със слаби нерви е, такива като него могат триста бели да направят от страх. Но Чалми не се вслуша в думите му. Макар че, точно това не беше уместно да напомня на шефа си.

Впрочем шефът му си спомняше абсолютно всичко. Поради това отвори дума точно по тази, явно неприятна за него тема.

— Бяхте прав, Себастиан — Чалми взе от кутията поредната пура и небрежно откъсна със зъби крайчето. — Оказа се, че Ким не го бива за нищо. Надценил съм го.

— Ние също имаме вина... — Морис се закашля. Не очакваше, че шефът ще признае грешката си. — Мога да го разбера. Да види това, което върши Холан... Зрелището не е за хора със слаби нерви. Нормално е да излезе извън релси.

— Къде ли може да е отишъл? — Чалми запали пурата и погледна Морис.

— Преди три часа е отлетял за Лота. Не успяхме да задържим кораба.

— А жената?

— Търсим я. Засега безуспешно.

— Има си хас. — Чалми се усмихна. — Добре, Себастиан, продължавайте. Колкото до Ким, не ми е нужен повече. Що се отнася до потенциалната опасност, свързана с него — Чалми със забавени движения, загаси току-що запалената пура, — издайте заповед за ликвидирането му.

ГЛАВА 3

Корабът се приземи през нощта. Докато излизаше от него, Ким си мислеше с какво ли време разполага. Следващият кораб от Земята ще се приземи тук след шест часа и от борда му със сигурност ще бъде пратено нареждане в местното управление на Департамента по Наказанията за неговото издирване и задържане. Шест часа — не са много. Но не са и малко, ако ги използва както трябва.

Лота беше богат свят, планетарен аналог на земния Лас Вегас. Хиляди хора са се сдобили тук с цяло състояние и милиони са се разделили с парите си. На Ким му се струваше, че краката му в грубите войнишки обувки са съвсем олекнали. Все едно да си бил обут в кожени ботуши, а после изведнъж да ги свалиш и да тръгнеш бос. Усещането беше същото.

Имаше и някои други неудобства. Поради по-малкото притегляне въздухът беше леко разреден и през първите часове на Лота Ким дишаше доста учестено и дълбоко и сякаш не му стигаше въздух. Беше чувал за това по-рано, но не знаеше, че усещането е толкова неприятно. Ако го нямаше шансът за забогатяване, никой никога нямаше да се засели тук.

Той крачеше по яркоосветените нощни улици, разглеждаше рекламите на многобройните барове и казина. Шест часа — трябва да побърза...

След известно време откри магазина, който му трябваше. Но като влезе вътре, беше неприятно изненадан от цените. Само че нямаше избор и си взе една обикновена риза, подходящи панталони и леко яке. Всичко това му струваше триста и седемдесет креда — пладнешки обир.

Симпатичната продавачка опакова покупките с изкуствена усмивка, подходяща за сътрудник на Департамента.

Задържа войнишките си обувки. Беше модерно и едва ли това щеше да предизвика нечие учудване. След като излезе от магазина, Ким влезе в тоалетната срещу сумата от един кред, затвори се в кабинката и бързо се преоблече. Старите дрехи отидоха в тоалетната

чиния, както и коланът с кобура на пистолета. Магнитната карта и жетона на сътрудник на Департамента задържа и ги прибра в джоба си, след кратък размисъл прибра и документите, с които обаче след изтичането на шестте часа ще трябва да се раздели. Пистолета пхна в колана на панталона. Закопча якето и се погледна в огледалото. Бива.

След като излезе от кабинката, Ким внимателно се огледа — превръщането му от офицер на Департамента в скромен гражданин, изглежда, мина незабелязано. Оправи си косата, провери дали парите са на място — жалките сто и петдесет креда. Това бяха авоарите му.

Напук на всичко, освен барове и скъпи ресторанти, нямаше нито едно обикновено кафе, където да хапне на подходяща цена. Накрая отчаян, Ким влезе в един бар, но след две минути изхвърча, а физиономията му направо се смрази. Очакваше цените да са високи, но чак пък толкова... Извади парите и ги преброи — сто петдесет и четири креда. Нищожна сума.

Отново се озова на улицата с мисълта дали няма да е по-добре да се върне на космодрума и да се опита да отлети на друго място. Но не, пътят му бе затворен. Първо, нямаше да му стигнат парите, второ, това нищо няма да промени...

Ким осъзна, че е застанал пред табелката на голям игрален дом. Дали да се пробва? Не губи нищо. И без друго това не са пари...

Преди да влезе, се наведе над една урна за боклук, все едно че му е лошо и ще повърне, и незабелязано хвърли в боклука пистолета. На входа сигурно имаше детектори и нямаше да го пуснат с оръжие. Сега вече можеше да влезе.

Вратата автоматично се отвори и веднага хлопна зад гърба му. Имаше нещо като транспарант — пред него изникна вътрешна врата, в лицето го удари струя спарен въздух. Налягането тук беше като на Земята. Дори само заради това си струваше да посети заведението.

С влизането си вътре Ким се усети някак нищожен. Ярки светлини, музика, на сцената — красиви момичета с почти незабележими бикини. Маси за карти и билиард, десетки рулетки, стотици игрални автомати. И хора, много хора. Изискано облечени, богати, респектиращи. Ким се опита да открие някакво свое подобие.

Стана му жал за себе си. Сърцето му се сви от обида за всички онези, които не могат да си позволят такъв живот. Толкова е несправедливо!

По-рано не беше се замислял за това. Не че не знаеше за съществуващата по света несправедливост, по-скоро не желаше да забелязва тези неща. Имаше си работа, изкарваше добри пари. Струваше му се, че принадлежи към елита и че върши голямо и важно дело. Сега тази кула от слонова кост рухна и той е сам. На чужда планета, с чужди дрехи. И без никаква надежда.

Ким се приближи до една рулетка и дълго наблюдаваше играта, размишлявайки дали да рискува всичко наведнъж, или да разпредели жалките си грошове за 2–3 игри. Там, къщи, спаси едно непознато момиче, като по този начин застана на ръба на пропастта. Спаси я, изтръгна я от лапите на Холан — сигурно боговете са видели това. И не може да не му помогнат сега, когато му е толкова необходимо. А и не искаше много...

Заложи всичките пари на 26, рождения си ден. Със затаен дъх следеше как се върти малкото червено топче, как хвърчи по кръга и как десетки чифта очи са вперени в него.

След известно време топчето намали скоростта и заподскача като подплашен заек над номерата. Накрая подскочи за последен път и се спря.

— Осемнадесет, черно — съобщи крупиеето.

Ким стоеше и в недоумение гледаше измамилото го гадно топче. После обхвана с поглед масата, за да види всъщност парите си за последен път.

Не можа да схване какво стана. И главно — защо. Всичко се нареждаше така, че трябваше да спечели. Не можеше да не спечели, това противоречеше на всичките му представи за справедливост. Трябваше да спечели, беше длъжен. А загуби...

Ким се обърна и бавно се отдалечи от масата доста объркан. Погледна надолу към пода с безумната надежда да види смачкана, захвърлена банкнота. Тука беше фрашкано с хора с пълни джобове. Може някъде да се е свряла незабелязана от никого. Той ще я вдигне, ще я изглади.

Нямаше късмет да намери банкнота. Ким бързо се измъкна на улицата с пълното съзнание, че всичките му надежди са нелепи. И макар че навън атмосферата беше разрежена, Ким пое въздух с наслада. Приблечи се до урната за боклук, наведе се спокойно, взе пистолета и го пхна под якето. Не го интересуваше, че някой ще го

забележи. Закрачи бавно по улицата, мислейки си, че в крайна сметка все още притежава оръжие. Как не се беше сетил до този момент? Пистолетът също е пари. Винаги можеш да продадеш оръжие на добра цена. И ако успее, парите може да му стигнат за нови документи.

Седна в един малък бар и съжали, че не беше влязъл тук веднага. Ако сега ги имаше онези сто и петдесет креда, нямаше да стърчи като последен идиот и само да гледа другите как ядат и пият.

Дойде сервитьорът.

— Приятелче, тук не може просто да си седиш... — Той се наведе към Ким. — Поръчай си нещо.

— Чакам приятели — отвърна Ким, като се стараеше да го гледа в очите. — Ще дойдат всеки момент.

— Не ми пука дали чакаш някого. Или си поръчай нещо, или изчезвай. Това е бар, а не чакалня.

Ким стисна юмруци. Сърбяха го ръцете да му размаже физиономията. Не. Не сега. Не трябва...

Ким извади от джоба си жетона на Департамента по Наказанията и му го показа така, че другите да не го забележат.

— Искаш да ни посетиш? Мога да уредя това. — Той погледна бармана в очите и се усмихна.

Момчето пребледня и с мъка преглътна.

— Да, да, сър, разбрах... Няма проблеми, сър. Не се безпокойте.

— Така е по-добре и ми донеси една бира, ако обичаш.

— Разбира се, сър, ей сегичка... — Барманът се отдалечи няколко крачки, обърна се и заситни към барплота.

Ким продължаваше да се усмихва. Странна работа — по-рано, когато действително беше офицер в Департамента по Наказанията, никога не си позволяваше подобно нещо, а сега дори изпита известно удовлетворение.

— Заповядайте, сър. — Барманът постави пред него запотена бутилка и я отвори с един замах. — Искате ли още нещо?

— Засега, не, благодаря... — Ким вяло махна с ръка и барманът побърза да се оттегли.

Бирата беше студена и вкусна. Ким отпиваше глътка след глътка и оглеждаше посетителите, стараяйки се да открие сред тях потенциален купувач. Нямаше много подходящи. Или може би онзи с черните огледални очила...

Ким се изправи и се насочи към интересуващата го масичка, отпивайки от бирата. Да, питието си го биваше. Трябваше да си издейства от оня гад и ядене.

— Може ли да седна? — Ким се настани на свободния стол, без да дочака разрешение. Мъжът го погледна изпод очилата и кимна в знак на съгласие. Беше около четиридесетгодишен, късо подстриган, с мошеническа физиономия. Едва сега Ким забеляза, че очилата му прикриват огромна синина. При други обстоятелства щеше да предпочете да стои настрана от този тип, но в момента нямаше избор. Точно такива хора са наясно с всички входи и изходи.

Ким отпи от бутилката и придърпа стола си към непознатия.

— Ще ми помогнеш ли? Тук съм отскоро и нямам никакви познати.

— Разбира се... — Непознатият се усмихна и погледна Ким с нескрит интерес. — С какво мога да услужа?

— Трябва да продам едно желязо.

— Модел?

— „Т-18“...

— Колко?

— Един.

— Питам колко искаш за него... — Непознатият отпи от бирата и отново обърна поглед към Ким.

— Две хиляди.

— Бива. И нито кред повече.

— Добре. Съгласен. — Ким знаеше, че това е просто на безценица, но нямаше друг избор.

— Донеси го след един час при „Свети Марко“. — Непознатият сложи на масата празната бутилка, до нея една банкнота, стана и бързо излезе от бара.

След минута Ким последва примера му. Е, не остави банкнота. Точно поради това, когато излизаше, усети пълния с ненавист поглед на бармана.

„Свети Марко“ се оказа стар тежкотоварен звездолет, пригоден за треторазредно увеселително заведение. Полицията едва ли би рискувала да се появи тук, поради което мястото привличаше всякаква папач. Ким дори се почувства леко дискомфортно — ами ако го бяха метнали. Или още по-зле...

Той спря близо до яркоосветения главен вход. Гъмжеше от хора, пред входа се бяха скупчили двайсетина глайдера, главно стари, очукани модели. Наблизо, в сянката на един стълб биеха някого. До ушите му достигаха ругатни и глухи звуци от удари. Това впрочем не засягаше никого.

— Я, какво красиво момче! — Към Ким се приближи с клатушкаща се походка размъкната девица. Боядисаните ѝ с флуоресцираща боя коси светеха в тъмното.

— Искаш ли да се позабавяваме? — Тя се наклони към Ким с усмивка. Лъхна го на спарено.

— Някой друг път... — Ким внимателно я прегърна през кръста и я отместа. По-добре да не беше го правил.

— Защо пускаш ръце на нашите момичета? — Ким почувства силен удар в гърба и бързо се обърна.

Пред него, поклащайки се върху омекналите от порядъчното пиене крака, стоеше една човекоподобна горила — с гола глава, черен потник, а двамата му приятели делово заобиколиха Ким изотзад.

Той се обърна. В миналия му живот, никога не беше му се случвало да влиза в подобни разпавии. Просто никой не беше луд да вдигне ръка срещу офицер от Департамента. Мина му през ума да им покаже жетона си, но се разколеба. Едва ли щеше да ги стресне, най-много да ги ядоса още повече.

— Не съм пускал ръце. Тя сама се предложи.

— Сама? — Горилата погледна „колегите“ си, те радостно изръмжаха, предвкушвайки веселбата. — Искаш да кажеш, че аз съм сляп?

Ким отстъпи една крачка, но веднага му препречиха пътя. Лошо.

— Нищо не искам да кажа. Нека да се разберем с добро...

— Заплашваш ли ме? — Биячът се приближи към Ким. — Заплашваш, а, боклук такъв?! — Вдигна ръка, сграбчи Ким за врата и леко го вдигна.

Така и така, това ще завърши зле. С всичка сила Ким удари коляно в корема му, той разпери ръце и се приви от болка.

Ким рязко се обърна съвсем навреме, за да предотврати нападението.

— Не мърдай! — произнесе той с тих и зъл глас. Придружителите на горилата спряха, сякаш се удариха в стена

благодарение на пицкова в ръцете на Ким.

— Хайде, стига толкова... — един от ербапите вдигна примирително ръце. — Успокой топката... Ти от шега не разбираш ли?

Ядът му бавно взе да минава. Не си струва да се разправя повече, и без друго взеха да се събират любопитни.

— Така си и помислих... — Ким сложи предпазителя и прибра пистолета. Погледна горилородобния бияч, който още се гърчеше от болка, и се отдалечи от мястото.

Вече не му се искаше толкова да продава оръжието си. Няколко пъти го измъкна от напечени ситуации, така можеше да бъде и занапред. С него беше някак по-спокойно.

Ким беше опрял гръб на някакво грапаво дърво в тъмното. Съвсем случайно се беше озовал в парка и изведнъж разбра, че това не е съвсем лошо място. Тук никой нямаше да го види, можеше да се усамоти и да реши на спокойствие как да я кара по-нататък.

Той е престъпник. У дома вече го търсят, а скоро ще почнат да го издирват и тук! Възможно е вече да са по следите му. Какво има да губи? Едно престъпление повече или по-малко... Колкото до боговете... Ким отрони една въздишка. Те го предадоха. И повече нищо не им дължи.

Гладът е добър стимул. Когато червата ти къркортят, когато откачаш само при вида на ресторантите и баровете, моралните и нравствените понятия отиват на заден план. Опрял гръб в ствола на дървото, Ким си помисли, че после би могъл да отиде в ресторанта и да вечеря. Или да закуси, още малко — и ще съмне. Що се отнася до нравствеността... Кой е той, че да се прави на света вода ненапита? В живота всичко е далеч по-просто.

Беше запомнил много добре пътя до игралния дом — онзи същият, в който остави парите си. Ким зачака, скрит в сянката при пиацата на глайдерите. Упорито чакаше своя клиент — и го дочака.

Разкошният брониран глайдер с цвят на бяла нощ се спусна бавно и церемониално. Вратата се отвори и от колата излезе добре охранен мъж. Той затвори вратата и опипа с ръка вътрешния джоб на костюма — да провери дали портфейлът му си е на мястото. След което важно и полека се отправи към вратата на игралния дом.

— Само не се бави много... — промърмори Ким. Огледа се дали някой не го наблюдава, излезе от скривалището си и спокойно се

доближи до глайдера, подсвирквайки си весело. Прокара универсалната магнитна карта, каквито им даваха в Департамента, по ключалката. И, хвала на Всевишния, тя се отвори.

— Недостатъците на унификацията... — каза Ким, настанявайки се в колата. През цялото време се притесняваше, че тук, на другата планета, картата няма да сработи.

Както и очакваше, в глайдера нямаше нищо ценно. Видеокристали, опаковки от някакви таблетки. Няма нищо, ще почака — прехвърли се на задната седалка и се спотаи.

Чака дълго. Почна да се развиделява, стана съвсем светло. Лоша работа. Клиентът може да го види. Много важно...

Мина му през ума дали да не си тръгне, когато на вратата на игралния дом се появи клиентът. Сега, на дневна светлина му се стори още по-тъст. Как го издържа тази кола?

Дебелакът отвори вратата на глайдера и се плъосна на седалката. Компенсаторите жалко изскимтяха. Той се оригна звучно, тресна вратата и включи мотора.

Ким изчака машината да се издигне във въздуха и опря дулото на пистолета в тила на дебелака.

Реакцията беше доста любопитна — той извика, почти подскочи. И шумно изпусна газове.

— Мамка ти и смрадливец... — Ким натисна бутона и отвори прозорчето... — Много плюскаш. Карай, да ти се не види!

Дебелакът дишаше тежко, глайдерът се люшкаше насам-натам.

— Ще... ще ме убие ли? — попита той жално.

— Може и това да стане... — Ким се усмихна. Колко треперят за живота си всички!

— Не съм виновен. Питайте Климов, аз бях против подписването на договора. Шулман измисли всичко. Не стреляйте, моля ви...

Ким се замисли за миг. Явно дебелият го взе за наемен убиец. Ами ако продължи играта.

— Глупаво е да се боиш от смъртта. — Ким притисна още малко края на дулото към тила му. — Освен това, никак не боли. Няма да усетиш нищо, обещавам ти. Мозъкът няма да успее да реагира на болката.

— Моля те... — заскимтя дебелакът. — Недей...

„Как бързо се променят — мислеше Ким и с неволна омраза го наблюдаваше. — Преди малко излизаше през вратата на игралния дом сит, доволен, уверен в себе си. Господар на живота. А сега моли за пощада, по треперещите му бузи се стичат сълзи. А какво всъщност се е променило. Ами, нищо. Почти нищо...“

— Не обичам да убивам — тихо каза Ким. — И с удоволствие бих те пуснал. Но, разбираш ли, на мен ми плащат за тази работа. Ако не я свърша, оставам без пари. А имам деца и те плачат, като са гладни.

— Ще... ще ти платя. Ще ти платя. Имам пари, само не стреляй...

— Ами? — Ким се престори, че се колебае. — И колко можеш да ми платиш за жалкия си живот?

— Ето... — Дебелакът бръкна в джоба си, измъкна портфейла и го подаде на Ким. — Тук има двадесет и седем хиляди. Или двадесет и осем, не си спомням. Днес ги спечелих...

„Точно така — помисли си Ким и взе портфейла. — На такива типове им върви. Пари при пари отиват.“

— По-малко е, отколкото ми обещаха за теб — тихо каза Ким. — Но аз мразя кръв. Сnižавай!

— Къде? — попита дебелакът със стаен дъх. А може пък този страшен човек и да го пусне.

— Сnižавай... — повтори Ким. — Където и да е.

Глайдерът започна да се спуска и след малко се озова на площадката за кацане близо до голям търговски център. Твърде добре.

— Сега чуй! — Ким го чукна по тила с дулото на пистолета. — Ще те пусна, но ще те държа под око. Ха си отворил устата си, ха съм те гръмнал. А ако аз не мога, ще го направят други. Обещавам ти! Разбра ли ме?

— Да, разбира се. Всичко разбрах...

— Хубаво. Не забравяй за това. — Ким отвори вратата и излезе от глайдера. Озърна се и спокойно напусна стоянката.

Така му се искаше да пее и да се смее. — Господи, колко е просто всичко! Сега има пари — не толкова много, но сравнително добре. Ким опипа джоба и усети приятната тежест на портфейла. В него имаше всичко: храна, дрехи, документи. Пропуск за новия живот.

Той влезе в близката тоалетна и се затвори в една от кабинките. Извади портфейла и бавно преброи парите. Двадесет и шест с

дребните.

— Кучи син... — без злоба измърмори Ким. — Не можа да не излъже.

Изхвърли портфейла в тоалетната чиния, а парите ги сортира по джобовете. Размисли малко и изхвърли и документите си. Бяха минали повече от шест часа, което означаваше, че сведенията за неговите престъпления със сигурност са станали достояние на местната полиция. Жетонът на сътрудник на Департамента и универсалната магнитна карта си ги остави, те можеха пак да му потрѣбват. Погледна се в огледалото — не беше за завиждане. Евтини дрехи, уморен вид. А дрехите и без друго трябваше да ги сменя. Току-виж, че оня тип се обади в полицията.

Когато има пари, повечето проблеми се решават някак от само себе си. На щанда за дрехи — Ким влезе в луксозния магазин — отначало го посрещнаха доста хладно, но шумоленето на стотачките разведри атмосферата. Усмивнатите продавачи пърхаха около него. Ким също се усмихваше, макар и насила, мислейки си, че всъщност нищо не се е променило. И той, Ким, си е същият. Може дори да е станал и по-лош. Ами ето — пърхат около него, плещят, възвеличават качествата на парцалките си. А какво се е променило? С какво е станал по-добър? С това, че сега има пари? Излиза, че точно парите са мерило на човешките отношения, на човешките ценности, ако въобще може да се говори за цена по отношение на човека. Не трябваше да е така. Ненормално е...

Въпреки явното желание на продавачите да му натресат маса скъпи неща, Ким се ограничи с хубав панталон, лека тъмна риза и също толкова леко и удобно яке. Допълни гардероба си с удобни обувки, тъмни очила (на Лота слънцето печеше много силно) и с широк колан от кожа на пясъчен дракон (поне така твърдяха продавачите).

Този път, след като се видя в огледалото, Ким остана напълно удовлетворен. Сега трябваше да си хапне, да се измие и да се наспи...

Закуси в малък уютен ресторант. След като хапна добре, излезе на улицата и почна да мисли къде би могъл да подремне, когато забеляза спокойно крачещите ченгета. Видът им го накара да си спомни за своя статус. Да, сега е сит и спретнат, но това може да се

промени всеки момент. Човек без документи е никой. Тоест, за съня трябва да забрави, поне засега.

До вече познатия му „Свети Марко“ Ким отиде с такси. След като плати на шофьора, влезе в заведението, мислейки, че тук едва ли има детектори за оръжия. Така и излезе. Поръча си пиене, седна на масичката и започна внимателно да се вглежда в посетителите.

— Не е хубаво да се лъже... — чу зад гърба си тих глас, който му се стори познат. Ким се обърна. До него стоеше непознатият от вчера. Той дръпна един стол, седна и погледна Ким.

— Извинявай — каза Ким. — Просто обстоятелствата се промениха.

— Забелязах. — Непознатият тихо се засмя, смехът му беше изключително неприятен. — Момчето Дик много се засегна. И така, какво става с желязото?

— Отлага се. Но имам друг проблем: трябва ми документ за самоличност.

— Сложна работа. Но не невъзможна. Впрочем, аз съм Рой. — Непознатият му протегна ръка. Ким я стисна без особен ентусиазъм.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Дик.

— Така да бъде. — Рой отново се усмихна. Сега беше без очила и вече не изглеждаше толкова мрачен, синината под окото му беше покрита с фон дьо тен. — За кога ви трябва?

— Колкото се може по-бързо. Но да е читав, така че да мине през чекинга на летището.

— Естествено — кимна Рой. — Удоволствието ще ти струва 1500 креда. Съгласен ли си?

— Да.

— Хиляда в аванс.

— Не — Ким се усмихна. Явно пак искат да го метнат. — Предлагам следното. Ще ти дам две хиляди, ако в 6 часа довечера ми донесеш тук документа.

Рой се засмя.

— Бива си те... Какво име трябва да фигурира в документа?

— Каквото и да е, само да не се набива на очи.

— Хубаво, но ще ми трябва и ликът ти. Наблизо има фото, снимай се. Ще почакам.

— Съгласен съм... — Ким стана и се запъти към фотото.

Остатък от деня Ким предпочете да прекара в познатия му вече парк, който приличаше по-скоро на гора. Скитането из улиците без документи беше опасно — по чудо не го беше спипал някой патрул. Имаше късмет, че още сутринта се сдоби с прилични дрехи, успя да се измие и да се приведе в ред. Подходящият му външен вид му спести маса неприятности.

Към шест часа вечерта Ким още веднъж преброи парите и отдели две хиляди за документа за самоличност. Пъхна пищова в колана на панталона, закопча си якето и се отправя към „Свети Марко“.

Рой седеше на една от масичките и го чакаше. Когато забеляза Ким, му кимна към съседния стол.

— И така? — Ким седна и се обърна към Рой.

— Документът е готов. — Рой престорено се усмихна. — Но възникнаха известни усложнения.

— Какви усложнения? — попита Ким с въздишка.

— Въпросната хартийка ми струваше малко по-скъпичко.

— Тоест?

— Три хиляди креда. Това са разходите. Плюс моят процент. Общо — четири. Извинявай, но всичко поскъпва.

— Това е два пъти повече, отколкото се пазарихме — студено каза Ким.

— Иначе не става. Навит ли си?

„Мръсници — помисли Ким. — Само се чудят как да се крадат един друг.“

— Навит съм — отговори той с вперен в Рой поглед. Този тип също не е лесен.

— Парите. — Рой почука с една монета по масата.

— Първо документа. Трябва да видя какво купувам.

Рой сви устни, после бръкна с неохота във вътрешния си джоб. Извади документа за самоличност и го хвърли на масата.

Ким взе личната карта и внимателно я разгледа. Бланката е истинска — това го разбра веднага, беше обучен. Снимката си беше неговата. Печатът и подписът също изглеждаха истински. Или поне бяха много сполучливо подправени. И така, сега той е Едуард Суиглър, на 24 години, поданик на Империята. Не е лошо. Само дето е доста скъпо.

Но друга алтернатива нямаше. В края на краищата животът е скъп.

— Добре. — Ким прибра документа в джоба си и извади парите. — Тук са две хиляди. — Той ги подаде на Рой. После бръкна във вътрешния си джоб, извади тънка пачка от банкноти по хиляда и отдели още две. Когато ги подаваше на Рой, забеляза как му светнаха очите. Не беше добре, че видя парите, но нямаше как.

— Квит ли сме? — погледна събеседника си Ким.

— Да... — Рой прибра парите в джоба си. — Още нещо да ти трябва?

— Някой друг път... — Ким се изправи и бързо излезе от залата.

За първи път през последните два дни успя да се наспи както трябва. И макар че стаята в хотела беше доста скромничка от икономически съображения, на Ким му стигаше. Ангажирането на стая в хотел беше своеобразна проверка на личната му карта. Всичко мина нормално.

Въпреки това не изпитваше кой знае каква радост, а и не можеше да заспи. Лежеше в тъмнината, приковал поглед в тавана. Да, напусна Чалми, прости се с миналия си живот. Ким Ремезов вече не съществува, сега той е Едуард Суиглър. Далечно, чуждо име. Но с всичко се свиква. Или почти с всичко.

Въпросът е какво да прави по-нататък. Как да живее, с какво да се занимава. Да ограбва богатите идиоти? Мерси, стига му толкова. Тогава просто нямаше друг избор.

Пътят към войската е отрязан. При постъпването задължително ще му вземат отпечатыци от пръстите. Ще ги сравнят с картотеката и — край. С други думи, всяка държавна служба му е противопоказана.

Лошо. Много лошо. И най-лошото е, че няма желание да се бори. Да, спасяваше живота си. И сега, когато се измъкна от всички неволи, щеше да е глупаво да се предава. Но какво да прави, когато му е пусто на душата? За какво да живее, към какво да се стреми? Преди беше лесно — имаше работата си, имаше някакви идеали. Вярваше, че върши нещо нужно. А сега? Щом Рик се оказа гадина, Чалми се оказа гадина — на кого да вярва, към какво да се стреми? Не може просто да вегетираш — без мисли, без мечти.

Светът е лош. Жесток. Човек за човека е вълк. Няма приятелство. Няма любов. Всичко се продава и купува. Всичко опира до цената.

Не трябваше да е така. Имаше и други хора, които мислеха по същия начин. Познаваше такива личности. Видя ги в онази, последната килия. Където се носеше мирис на дървесина и антисептици. Колко от тях му тежат на съвестта? Десетки, стотици? Как е могъл?... — Ким се задъха от мисълта за това колко чудовищна е била работата му. Май имаше нещо, което я оправдаваше. Носеха се някакви думи за хуманност, за милосърдие. Разни такива глупости... нелепо е да се говори за милосърдие, когато стреляш в гърба на човека.

Но защо се случи така? Кой е виновен? Чалми? Възможно е. Той е третият човек в Империята — след Императора и принца-наследник. А може да е и вторият. Тоест, виновна е системата. Империята, стъпкала почти двадесетина светове?

Седрик. Принц Седрик, това име изплува в съзнанието на Ким най-неочаквано. Какво беше чувал за него? Главатарят на въстаниците, единственият, който истински се противопоставя на Императора. Седрик беше обединил четири планети. Сега това са така наречените Свободни светове. Той си има своя войска, свой флот, макар и не много голям. Вече осем години Империята не може да се справи с него. Опитаха, но се удавиха в кръв и отстъпиха.

Какво излиза — Седрик се бори срещу Империята, срещу Императора. Да вземе да отиде при Седрик? Опитът и знанията му сигурно щяха да са от полза.

Какъв опит, какви знания? — Ким се опита да прогони тази мисъл, но тя се загнезди в съзнанието му.

Точно така. Какво може да им предложи освен верността си? Именно да стреля в гръб?

От друга страна, верността никак не е за подценяване. Може и те да мислят така.

Ким легеше и гледаше в тавана. Всъщност всичко се оказва изключително просто. Трябваше само да се добере до Седрик. Там щеше да е сред свои...

Когато се събуди, беше вече светло. Погледна големия стенен часовник — осем и половина, местно време. Със сигурност вече го търсят... Ким вдигна ръка и веднага се включи видеото. Чувствителната система реагираше на определено положение на ръката. Щракна с пръст и премести на криминалния канал.

Вървяха новините от местните произшествия. За едно денонощие на планетата са регистрирани общо 362 убийства. Ким помисли, че това е значително по-малко, отколкото на Земята. Задържани са четирима изключително опасни престъпника. Шестима са обявени за междупланетно издирване. Сред тях беше и неговата снимка...

Едно е да знаеш, че ще те покажат по видеото, и съвсем друго — да се видиш на екрана. Ким беше неприятно учуден, че изобщо не беше фотогеничен. Лицето му — някак удължено, тясно, усмивката — зловеща. Едното око — леко присвито. Откъде ли са изровили тази снимка?

Междувременно гласът на водещия разказваше за неговите престъпления. Беше включено всичко — от държавната измяна и убийствата — до покушение върху членове на Императорския съвет и заговор срещу самия Император. Ким направо се стресна, каква помия изливаха върху него. Успя да преброи осем обвинения, за всяко от които се полагаше смъртно наказание. Не беше ли малко много за един човек?

Колкото до наградата за залавянето му, беше определена сравнително малка сума — 50 хиляди креда. Ким беше неприятно изненадан, колко ниско е оценен. Ядосано щракна с пръсти и изключи видеото.

И така, търсят го. Ким очакваше това нещо и въпреки това му беше чоглаво. Най-неприятното беше, че и Шийла щеше да го смята за престъпник. Или пък — не?

Ким стана от леглото, набързо си плисна лицето, облече се и слезе долу. Закуси в малкото ресторантче и се запъти към космодрума. Струваше му се, че всички го гледат — и го разпознават.

Взе билет за Агра за два часа следобед. Агра беше неутрална зона. Войната си е война, но търговията между планетите на Империята и Свободните светове е нужна и на двете страни. Благодарение на този конфликт Агра процъфтяваше, превръщайки се в единствения мост между враждуващите светове. Оттам той ще може да се добере до Хоргата, резиденцията на принц Седрик.

С пистолета обаче трябваше да се раздели. Ким с тъга си помисли за това — ясно беше, че не може да се качи с него на кораба. Системата за сигурност обикновено е много читава.

Реши да скрие пистолета в парка, не му даваше сърце да изхвърли оръжието. Зарови го под едно познато дърво и въздъхна с облекчение. Сега вече той е честен и примерен гражданин...

Ким вече почти излизаше от парка, когато чу тих шум от счупена клонка. И едва успя да избегне изстрела, който беше почти в упор. Това, което го спаси, беше случайно настъпеното клонче от стрелящия. Ким скочи и хукна да бяга, като се криеше зад дърветата. Още четири изстрела белязаха пътя му и отново му провървя. Скрит зад едно голямо дърво, успя да си поеме дъх.

— Ким, приятелю, това е глупаво! — той потръпна от гласа на Рой, който се раздаде наблизко. — Няма да ни избягаш.

Рой... При това — не е сам. И знаят истинското му име. Нормално, разполагаха със снимката му плюс отпечатьци от пръстите му върху нея. Останалото е въпрос на техника. А може просто да са го видели в криминалните новини и сега да си заработват петдесетте хиляди. Плюс това, което имаше в джобовете си.

— Ти си гадина, Рой! — отвърна Ким. — Голяма гадина. — Заля го дружният им смях, придружен с два изстрела. Стреляше се от два пистолета. Много трудно щеше да им се изплъзне.

— Само не го убивай веднага — стигна до ушите на Ким тих прегракнал глас. — Аз трябва да си разчистя сметките с него...

Гласът му беше познат, той веднага си спомни бияча и придружаващите го горили. Явно, целият отбор е налице...

Ким отново хукна, като се мъчеше да стигне до пистолета. Преследвачите му усетиха, че няма оръжие. Вече не се криеха и се опитваха да го обградят.

Бягаха още стотина метра и Ким с ужас осъзна, че се е загубил. Трескаво се огледа наоколо и разбра, че не може да открие пистолета.

Нови изстрели, Ким се метна встрани и се опита да направи голям завой надясно. За секунда се спря, сграбчи една съчка и я хвърли надалеч, за да заблуди преследвачите си. И успя... Като се отдалечи от тях десетина метра, Ким приседна в сянката на голямо дърво.

— Къде е? — чу тих глас. — Избяга ли?

— Спотайва се... Къде ли ще избяга?...

Бяха прави. Едва сега Ким осъзна, че наистина няма къде да бяга. Да изгубиха го от поглед и може да се измъкне от гората. И

какво? Ще го причакат на космодрума, в краен случай ще се обадят в полицията. Няма спасение от тях...

Отново се чу шум от счупени клонки, на разстояние от петдесетина метра Ким успя да различи две фигури и изпсува наум — защо не му върви така?

Ръката му напипа нещо твърдо, оказа се, че е счупен клон. Той стисна в ръце импровизираното оръжие, хвърли обувките и започна да дебне Рой и хората му в тил.

Те се движеха в широка верига и разговаряха помежду си. Един от тях изостана малко и Ким без колебание го избра за първа жертва. Нямаше друг избор...

Това беше един от „съратниците“ на горилоподобния бияч. Държеше дълъг извит нож, очите му шареха наоколо в търсене на беглеца.

Ким се движеше съвършено безшумно и дори му беше чудно, че го може. Сигурно му помагаше това, че беше бос — усещаше земята под краката си и избягваше сухите клонки. Дори чуваше тихото дишане на врага и се боеше само да не го забележат.

Но това не стана. Ким настигна противника, замахна, изхриптя и стовари тоягата на тила му. След това взе изхлузилият се от ръцете на преследвача нож и с два удара го довърши.

Тресеше го. Ким си помисли, че сигурно съдбата му е такава — навсякъде да го съпътстват кръв и смърт. И няма мърдане...

Следващият беше биячът горила. Той крачеше уверено и смело, като държеше пистолета с двете си ръце — явно се възприемаше като истински герой. Но смъртта му беше тривиална — след удара с ножа в десния бъбрек изохка и рухна на земята. Ким взе оръжието му и стреля в тила му.

С третия имаше известен проблем: видя Ким, разкрещя се и търти да бяга. Но не успя да се спаси — получи сноп лъчи в гърба, падна, след което се опита да изпълзи настрани. Поредният изстрел в тила го избави от мъченията.

Нямаше смисъл вече да се крие.

— Съвършено е с теб, Рой! — извика Ким. В отговор се чу изстрел, после още един. Ким това и чакаше, сега знаеше местоположението на противника. И макар че според критериите на

Департамента Ким не беше много добър стрелец, Рой не можеше да се мери с него.

Изстрелът му надупчи гърдите. Рой падна и изтърва пистолета, дишаше учестено и хриптеше, на устните му се появиха червени от кръвта мехурчета. Когато видя приближилия се Ким, се опита да се добере до оръжието. Ким ритна пистолета, после клекна пред умирация. Внимателно го погледна в очите.

— Кажи ми, Рой — произнесе Ким с тих и замислен глас. — Защо никога не можете да играете честно? Защо непременно трябва да излъжете, да убиете, да оберете? Защо, Рой?

— Ще... ще ме... убиеш ли? — в гърдите на Рой нещо бълбукаше, беше му трудно да говори.

— Не бях ли честен с теб? Не ти ли платих, дори когато ме излъга?

— Прости ми... не... исках. Така... се случи...

— Да, Рой. И ти ми прости. Аз също не искам. Така се случи...

— Ким се изправи, обърна Рой и го застреля в тил.

Първо си издири обувките, после скри трофеите си — пистолетите и ножа. Огледа внимателно дрехите си — горе-долу стават. И чак след това се забърза към космодрума — само това му липсваше, да закъснее за полета.

Вървеше спокойно, без да обръща внимание на никого. Дори полицейските патрули вече не го плашеха. И не защото в джоба си имаше сигурен документ, просто сега не му пукаше. Въпреки това, по пътя към космодрума Ким се опита да си спомни колко човешки живота му тежат на съвестта. Не можеше да бъде съвсем точен, затова се опита да прецени поне приблизително. Три пъти преброи и трите пъти се оказаха над сто. Днес към този списък се добавиха още четирима. Вярно, негодници. Но хора все пак.

ГЛАВА 4

Принц Седрик не обичаше да вали. Той точно гледаше пороя зад прозореца и си мислеше, че тази планета вече му е опротивяла. И с право. Империята беше заграбила най-хубавите светове и го принуди да дойде тук, където появата на слънцето беше празник.

Такива бяха нещата. В другите светове гъмжеше от шпиони и наемни убийци, единствено тук можеше да се чувства относително спокойно. Ако не бяха жените — принц Седрик уморено въздъхна, — щеше да е направо зле.

Той обичаше жените. Те пък обичаха него. Не го интересуваха с какво точно ги привличаше — дали с парите, или с поста. Има ли значение? За всяка една беше чест да прекара нощта с него. Дори да не е така, нито една не би могла да върви срещу волята му. Елвира се държеше доста опърничаво, а и мъжът ѝ се правеше на ербап. И къде са те сега? Костите на мъжа гният в някакво блато, каквито тук — дал Господ. А душичката Елвира тръгна от ръце на ръце — след него, разбира се. Това беше добър урок и дворът го запомни.

Седрик се дръпна от прозореца, погледна часовника — скоро ще дойде Фирс да докладва. Глупав идеалист, с такива беше лесно да се работи. Но предстоеше да се раздели и с него, напоследък нещо патриотизмът му изневеряваше. Няма нищо, идеалисти — колкото щеш. Както, впрочем, и блатата...

— Ще позволите ли, Ваше Величество? — в рамката на вратата се показва главата на Фирс. Обикновено постната физиономия на помощника му този път беше по-весела. Явно, новините бяха добри.

— Влизай... — Седрик отиде до разкошния диван и потъна сред възглавничките. Той предпочиташе да изслушва докладите на подчинените си в легнало положение.

— Какво ми носиш?

— Заловихме шпионин — заяви Фирс. — Опасен.

„Че това новина ли е? — помисли си Седрик. — Един шпионин повече или по-малко. Виж, ако беше казал, че дъждът е спрял...“

— Ами, разстреляйте го. — Седрик се прозина. — Какво ме занимаваш?

— Помислих, че ще ви е интересно да го видите. Той е от Департамента по Наказанията.

— Така ли? — Седрик присви устни и се замисли. — Едра плячка... И къде го хванахте?

— Дойде сам — засмя се Фирс.

— Откога шпионите взеха да идват сами... — Седрик недоверчиво поклати глава. — Добре де, доведи го...

* * *

Оказа се изключително просто — на Агра без излишни въпроси му продадоха билет до Хоргата. Дори не му се наложи да напуска сградата на летището. Вярно, че младичката касиерка го изглежда някак странно. Когато малкият кораб се насочи към Хоргата, Ким дори се зачуди как всичко се нареждаше.

До Хоргата имаше малко повече от две денонощия път. Беше се наспал по пътя за Агра и сега се търкаляше в леглото и гледаше видео. По време на полет корабът не можеше да приема съобщения, затова новините бяха на запис. Тук вече липсваше каквато и да била лоялност към Империята, но пък се превъзнасяха заслугите на Седрик. Не можеше да се каже, че на Ким му харесваше подобна пропаганда, но разбираше необходимостта от подобно нещо.

Наистина, в душата му все пак се появиха първите съмнения. За принц Седрик се носеха най-различни слухове. Казваха, че веднъж взривил цял град, за да унищожи свой враг. Че в детството си е убил по-големия си брат, за да си осигури правото на престола, и точно поради това по-късно са го пратили в изгнание. Или пък сам е избягал, Ким не знаеше точно. Впрочем Ким си даваше сметка, че Империята прави всичко, за да очерни Седрик в очите на обикновените граждани. Той много добре знаеше, че на пропагандата не можеше да се вярва.

Хоргата го посрещна с противен дъжд. Това беше в реда на нещата, сега тук е сезонът на дъждовете, както се уточняваше в пътеводителя, купен на Агра. Твърде унило място... Ким усети тъга при вида на залятия с вода свят, който се виждаше през илюминатора.

В залата на летището вървеше проверка на документите на новопристигналите пътници — най-обикновена формалност. Ким застана на опашката и когато му дойде редът, подаде документите си с мисълта, че трябва да свърже живота си с астронавтиката. И там са нужни военни...

— Визата ви, моля... — офицерът, който преглеждаше документите, протегна ръка.

— Виза ли? — смути се Ким. — Нямам виза.

— Вие сте поданик на Империята и наш потенциален враг. Пребиваването ви тук без виза е противозаконно.

— Никой не ме е осведомил... — се опита да обясни Ким, но офицерът го прекъсна:

— Трябваше сам да се погрижите за това, на Агра имаме посолство... — Офицерът натисна един бутон, веднага изникнаха двама яки сержанта и хванаха Ким през кръста.

Той се успокои. Така и така и бездруго щеше да отиде при тях.

— Бих искал да поговоря с началника ви. — Ким се обърна към офицера, но той дори не го слушаше.

— Отведете го — изкомандва офицерът, като предаде личната карта на Ким на един от сержантите. Поведоха го доста безцеремонно към тежка метална врата. Ким беше виждал доста такива в живота си.

Зад вратата имаше голям коридор с килии от двете му страни. Ким реши, че ще го сложат в една от тях, но беше сбъркал.

Заведоха го в малка стаичка с решетки на прозорците. На голяма масивна маса играеха на карти двама офицера — майор и капитан. Като видя Ким, капитанът отмести картите.

— Кого сте ни довели? — Той стана от масата и се приближи към Ким, радостно потривайки ръце. — Претърсете го...

Единият от сержантите бързо претърси Ким, извади на масата пари, гребен, пътеводител и разни други неща от джобовете му. И ако видът на банкнотите от по хиляда креда явно заинтригува офицерите, появата на жетона на офицер от Департамента и универсалната магнитна карта предизвика на лицата им истинско ликуване.

— Майко мила, я кой ни е почел с присъствието си! — Капитанът не криеше радостта си. — И по какъв случай, миличък? — Той се засмя.

— Мога да ви обясня... — опита се да каже Ким, но получи един шут в корема.

— Ще обясниш. Непременно ще обясниш. — Капитанът взе от масата документа му.

— Едуард Суиглър — прочете той и го подаде на майора. — Какво ще кажеш?

Майорът взе документа, разгледа го внимателно, после го пъкна в процепа на малък апарат. Червената лампичка започна да мига и майорът се усмихна.

— Фалшификат. Да не би в Департамента да са забравили как се фабрикуват фалшификатите?

Ким започна да диша тежко. Не го посрещнаха много приветливо. Нормално е.

— Документът наистина е фалшив, купих го на Лота — каза той. — Истинското ми име е Ким Ремезов. Убих двама офицери от Департамента, издирват ме.

— Виж ти! — усмихна се майорът. — Това лесно може да се провери. Иди да хвърлиш поглед на новините им... — Той погледна капитана, който с готовност излезе от стаята.

— Беглец значи? — Майорът отново се усмихна, после взе парите от масата и ги преброи. — Почти двадесет хиляди. Сигурно си ги намерил на пътя.

— Спечелих ги на рулетка. — Не му се щеше да обяснява по какъв начин се е сдобил с тези пари.

— Да, бе. Може, може... — Офицерът кимна, дръпна чекмеджето на масата и хвърли парите в него.

Влезе капитанът. В ръцете си държеше лист хартия.

— Има такъв — каза той и протегна листа на майора. — Информацията е от последната емисия новини. Ким Ремезов, двадесет и две годишен, издирва се за убийство, нарушение на клетвата и така нататък. Общо осем пункта.

— Наистина ли? — Майорът взе листа, разгледа го с интерес. После отново погледна Ким. — Толкова млад и вече престъпник. — Той тихо се засмя. Засмя се и капитанът. Сержантите при вратата се усмихваха, без да знаят как да се държат.

— И вие там, в Департамента смятате, че ще се хванем на въдицата? — Майорът размаха листчето, после го хвърли на масата. —

За кръгли глупаци ли ни вземате?!

— Нищо не смятам — отвърна Ким. — Просто нямаше къде да отида. И дойдох при вас.

— Да речем, че не си дошъл сам, а са те задържали — уточни майорът. — И най-доброто, което можеш да направиш, е да разкажеш с каква мисия си тук. Това е единственият ти шанс да останеш жив.

— Нямам никаква мисия! — Ким започна да се вбесява. — Дойдох при вас, при принц Седрик. Нямаше къде другаде да отида!

— А! — Майорът вдигна пръст. — Това вече е нещо. И така, дошъл си при принц Седрик с каква цел?

— Аз съм офицер от Департамента — каза Ким. — Бивш офицер. Смятах, че мога да ви бъда полезен. Вие сте във война с Империята. Тя е и мой враг. Какво има за разбиране?

— Много нещо има за разбиране. — Майорът гледаше Ким с усмивка. — И ще трябва да си го изясним. Най-добре ще е да спреш да лъжеш и да отговориш честно на всички въпроси от следствието. Сложете го в килията...

Грубо извиха ръцете му зад гърба и го изведоха от стаята. Когато вратата хлопна, майорът издърпа чекмеджето на масата и извади парите.

— Мисля, че не е необходимо да ги приобщаваме към материалите на делото. — Той протегна към капитана част от банкнотите по хиляда креда и отново се усмихна.

— Разбира се — капитанът кимна и взе парите. — Впрочем тази вечер ще има купон у Клариса. Ще дойдеш ли?

— Че как иначе... — Майорът прибра парите в джоба си и уморено се прозина. — Клариса е много сладка.

* * *

Пленникът се оказа не чак толкова представителен, както очакваше Седрик. Освен това над него доста се бяха потрудили — лицето му беше подпухнало от побоите, лявото му око почти се беше затворило. С дясната си ръка подпираше лявата, не можеше да пази равновесие.

— Това ли е опасната личност? — Седрик не можа да скрие разочарованието си. — Много са изпаднали днешните противници. И в какво е обвинен?

— Шпионин, Ваше Величество — отвърна Фирс. — Шпионаж и покушение върху царствена особа. Върху вас.

— Ами? — Седрик вдигна вежди. — Много мило, че не ме забравят.

Пленникът мълчеше. Мълчеше и Седрик, замислено оглеждайки човека, застанал пред него. След това се пресегна към масата, взе чашата с портокалов сок, който беше рядкост по тези места, и отпи няколко глътки с премляскване. Страшно вкусно.

— И така, ще кажеш ли нещо в свое оправдание? — Седрик отново погледна шпионина.

— Няма за какво да се оправдавам — отговори шпионинът. — Аз наистина съм бивш офицер от Департамента, но дойдох при вас по собствено желание. Искях да помогна, да бъда с вас.

— Имах по-добро мнение за Департамента. — Принцът отново отпи от сока. — Недолялана работа.

— Нима не можете да допуснете, че казвам истината? — Пленникът се олюля, но се задържа на крака. — Нима не можете просто да ми повярвате? Както човек на човека?

— Какво пък? — Седрик вдигна рамене. — Мога да допусна, че казвате истината. Възможно е да сте честен човек и истински патриот. Мога да допусна това, но нямам никакво право да ви повярвам... Става дума за интересите на държавата и не мога да рискувам.

— Не искате да рискувате — поправи го пленникът.

— И така да бъде. — Седрик кимна благосклонно. Тази беседа му беше забавна. Интересно е да говориш с човек, който скоро ще умре. И да му простиш някои волности. — Да, не искам да рискувам. Ние си имаме достатъчно патриоти, в чиято честност и преданост съм напълно сигурен. За какво ми е нужен беглец? Който е извършил предателство веднъж, може да извърши това още веднъж. Ще ви повярвам, а вие при първа възможност ще ми забиете нож в гърба.

— Бихте могли да ме проверите. Това не е толкова сложно. Не ви карам да ми доверявате никакви тайни, не искам място до вас. Изпратете ме където и да е по-далече от вас и ще се убедите в моята преданост.

— Да, това е възможно... — Принцът замислено се почеса по главата. — Но все пак е свързано с много неприятности. Някой трябва да ви наблюдава, да докладва... При това, добре познавам Департамента — нищо не биха пожалили, за да се доберат до мене. Биха пожертвали няколко живота, за да демонстрират предаността си. Вие винаги ще представлявате потенциална опасност. А аз не искам неприятности.

— Поставете някакви възможни неприятности по-високо от човешкия живот? — Пленникът заговори с по-силен глас. — По-лесно ви е да убиете човека, отколкото да повярвате в честността му?

— Нещо такова — кимна Седрик. — Началството ви е допуснало грешка, като ви е изпратило тук. Вие също сте сбъркали.

— Да — произнесе пленникът. — Наистина сбърках.

— Радвам се, че го разбирате. — Седрик допи сока и остави празната чаша. — Отведете го...

Двамата охранители се приближиха до шпионина и го хванаха за ръцете.

— Жал ми е за вас, Седрик — каза пленникът, преди да го изведат. — Но още повече ми е жал за онези, които са ви последвали. До срещата ни в ада, Ваше Величество.

Седрик стисна зъби, защото забеляза презрителния поглед на този човек. Червей, нищожество. И смее да издевателства над него!

— Ще заповядате ли да го разстрелят, Ваше Величество? — Фирс угодливо погледна в очите повелителя.

— Да — процеди Седрик през зъби. — Незабавно.

* * *

Валеше. Придружителите на Ким бяха други, също двама. Имаха непромокаеми шлифери, единият дори се беше изхитрил да си запали цигара, като я криеше в ръкава на шлифера.

По лицето на Ким се стичаха струйки вода, той ги посрещаше с езика си и му беше странно, че тези капки са последните в живота му.

Пътекката водеше към гората, доколкото можеха да се нарекат гора прогнилите покосени стволоче на дърветата. Босите му крака жвакаха във вода. Внимателно крепеше счупената си ръка въпреки

белезниците и се чудеше как така не си мисли за бягство. Къде ли да бяга, пък и защо? Наистина сбърка, като дойде тук. Седрик беше същият като Чалми.

Конвоиращите не го пришпорваха и Ким им беше благодарен. Всъщност те не са му виновни за нищо. Просто си вършат работата — така, както преди той вършеше своята. Малко по-късно единият от тях ще стреля в тила му. След това ще си тръгнат. Когато работният ден свърши, ще се върнат при жените и децата си. Всичко е просто и делнично.

До мястото го заведоха с глайдер. Обикновен полицейски модел, едно време и Ким превозваше престъпници с такива коли. Странно е, че го водят някъде, можеха просто да го хвърлят от глайдера над някое блато и да почакат, докато потъне в него. Впрочем дадена им е заповед да го застрелят. А заповедта си е заповед, всичко трябва да е по устав. Ако се случеше в този момент да затъне в блато, ще го измъкнат. За да го разстрелят.

Водата беше до глезените. Ким си помисли, че е безсмислено да се върви по-нататък — отляво и отдясно на пътеката имаше блато. Сякаш в съгласие с това се раздаде гласът на старшия от конвоиращите.

— Стой...

Ким се спря. Туй то...

По-младият свали белезниците. Ким разбра защо — ако паднеше в блатото, щеше да отиде зян държавна собственост.

Той вдигна глава и си спомни един осъден. Онзи, който искаше да умре прав. Тогава, в килията, осъденият гледаше лампата. Тя му напомняше за слънцето.

Тук нямаше слънце. Само мрачно небе — Ким впери поглед в оловната пелена от облаци. В края на краищата това е последната болка в живота му. Сега всичко ще свърши...

Той чу тихо щракване на изстрел, но не усети болка. За части от секундата си помисли, че това е в реда на нещата. Само че защо не пада?

Ким бавно се огледа. Старшият от конвоиращите държеше в ръцете си пистолет, капките със съскане падаха върху горещото дуло. Неточен изстрел?

Едва ли. Полицаят внимателно прибра оръжието в кобура и погледна Ким.

— Тръгни нагоре по пътеката. Не се отбивай от пътя, иначе ще затънеш. След около километър ще видиш отдясно бутилка от бира на един клон. Завий надясно от това място и ще вървиш още около три километра. Далече е, но трябва да се добереш. Там ще те посрещнат. Ако видиш глайдер, крий се, нашите не летят нататък — той се обърна и бавно тръгна в обратната посока, младият му колега го последва.

— Стой! — Ким не схващаше какво става. — Почакай!

Полицаят се спря и отново погледна Ким.

— Какво искаш?

— Защо?

Въпросът прозвуча тихо, но с някаква неочаквана тежест. Няколко секунди полицаят мрачно гледаше Ким.

— Защото ние също сме хора... — Той се обърна и без да спира, тръгна по пътеката.

Ким стоеше и гледаше след тях, докато не се скриха зад пелена от дъжд. След това се обърна, вдигна очи към небето. И се засмя...

Смееше се, отметнал глава назад, изложил лицето си на дъждовните струи. Болеше го, но тази болка му доставяше радост. Жив е, все пак е жив... Ръката го заболя още повече от смеха, но Ким не можеше да спре. След малко смехът му премина в плач. Той падна на колене в бластистата гмеж. Тресеше се, хлипаше, притискайки към гърдите си болната ръка.

Накрая се успокои и отново погледна небето. Изтри с длан смесилите се с дъжда сълзи. Изправи се с мъка и бавно закрета по пътеката.

Нямаше нито мисли, нито чувства. Просто вървеше, защото трябваше да върви. Някъде в далечината трябваше да има бирена бутилка. Значи, тук също има бира...

Забеляза шишето съвсем случайно и си помисли, че спокойно можеше да го подмине. Разгледа едва забележимата пътека вдясно. Три километра — никак не е малко в неговото състояние...

Тук краката му затъваха по-надълбоко, дори до колене и Ким си мислеше, че е твърде рано да се говори за спасение. След това осъзна, че мисли, че леденото безмълвие беше напуснало мозъка му. Беше добре, че мисли. Щом мисли, значи е жив.

След известно време нивото на водата спадна, не за друго, а защото Ким вървеше по тревен килим, който се люшкаше под краката му, и той се чудеше, че не пропада. Клонките, които тук никак не липсваха, му показваха пътя.

Накрая и тревният килим свърши, краката на Ким отново докоснаха дъното. По-скоро — пътната настилка. Колко ли е изминал? Дали вече няма три километра?

Блатото остана зад него. Ким го разбра, след като осъзна, че се движи по нормална земя, макар и разкаляна. Появиха се дървета, почти истинска гора. Дори пътеката стана по-свясна, краката му престанаха да се хлъзгат в кал.

Озова се наред голяма поляна и спря, без да знае накъде да тръгне. Огледа се, тресейки се от студ и придържайки лявата си ръка към гърдите. Стресна го един глас съвсем наблизо:

— Най-накрая... Вече се уморих да те чакам.

Беше звучен женски глас.

До него стоеше нисичко момиче. Лицето ѝ беше скрито от качулката на шлифера и Ким не можа да я разгледа.

— Вземи. — Момичето му подаде един шлифер. Но като видя ръката му, сама му го наметна.

— Да тръгваме. — Непознатата го помъкна след себе си. Ким забеляза, че леко накуцва. — Вече сме близко.

* * *

Седеше в малка дървена къщичка и пиеше чай в метална чаша. Тук беше топло и уютно — дървата в печката пукаха, във въздуха се носеше аромат на треви. По стените висяха снопчета билки, завързани на връвчици.

Ръката му беше бинтована, болката, която го мъчеше през последните два дни, почти я нямаше. Беше облечен със сухи дрехи, краката му бяха обути в дебели чорапи и меки топли пантофи. Отпивайки от чашата, Ким с учудване и благодарност наблюдаваше своята спасителка. Беше му връстница — на около двадесет години. Хубавичка — дългите ѝ руси коси бяха сплетени на една плитка, големите ѝ внимателни очи излъчваха топлина и непознато за Ким

спокойствие. Момичето беше облечено в зелен сукман, препасан с тънко коланче, на краката си имаше меки кожени ботушки. Притежаваше някакъв неземеен чар и Ким изпитваше смущение, когато я гледаше.

— Лекарка ли си? — тихо попита той и отпи глътка чай.

— Не. — Момичето поклати глава. През цялото това време седеше на масата и наблюдаваше Ким с любопитство. — Дядо ми е билкар. От него съм се научила на някои работи.

— Ами това? — Ким размърда превързаната си ръка. — Също ли е от дядото?

— Не — усмихна се момичето. — Работила съм в болница. Ще зарасне, само е пукнато и натъртено.

— Разбирам. Благодаря ти. Впрочем все още не знам как се казваш.

— Полина. А ти си Ким, знам.

— Откъде?

— Ами... — Момичето неопределено вдигна рамене. — Казах ми... „Точно така — помисли Ким. — Знаели са кой съм, когато са ме спасявали. Имат си свои хора навсякъде. А на Седрик ще докладват, че са ме разстреляли. Трупът е потънал в блатото. Иди доказвай, че не е така. Ако не ме заловят втори път.“

— Сама ли живееш тук? — Ким остави празната чаша и погледна момичето.

— Не, с дядо. Той скоро ще дойде.

— Ясно... Я ми кажи, защо сте се забутали в това блато?

— Къде виждаш блато? — усмихна се Полина. — Блатото е там, където се придвижваше за насам. А оттук нататък е гора. Спре ли дъждът, тук е много хубаво.

— Тогава за какво е онази пътечка? Използвате ли я?

— Много рядко. Обикновено я използват такива като тебе... — В очите ѝ се появи мек блясък. — А сега по-добре поспи, нуждаеш се от почивка. Легни ето тук, по-близо до печката.

Ким не възрази, и без друго очите му се затваряха. Легна на миндера, зави се с тънкото одеяло и се потопи в бездънната бездна на съня.

Събуди се от силен шум — сякаш някой е изпуснал нещо. После чу непознат тих мъжки глас.

— Много си несръчна... Ще го събудиш...

— Без да искам... — беше гласът на Полина, Ким веднага го позна.

— Аз не спя — каза Ким и бавно седна в леглото. — Здравейте...

— И ти здравей...

Беше висок, снажен човек. Някъде след седемдесетте, но в никакъв случай не можеше да бъде наречен старец. Дълга вчесана брада, месест нос, внимателен и някак дяволит поглед. Непознатият правеше впечатление с колорита си.

— Сигурно сте дядото на Полина, нали? — Ким наблюдаваше с интерес човека на масата.

— Така е — кимна непознатият. — Викат ми Семьон. Ела на масата да вечеряме...

— Благодаря... — Едва сега Ким усети колко е гладен. В подземията на Седрик го хранеха с нещо, което с голямо преувеличение можеше да бъде наречено ядене.

Полина бързо нареди масата. По средата постави голяма тенджера, пълна с някакви зеленчуци, които му напомняха на земните картофи. Отделно, на едно плато вдигаше пара варено месо. Ким преглътна, миришеше вкусно. Накрая, в по-малки съдчета имаше нещо като туршийки или салати. Ако се съдеше по вида и аромата, те също бяха вкусни.

На масата се появи и малка стъклена бутилка, зелена на цвят. Дядото я отвори и бързо наля в две чашки.

— На дамата не се полага. — Дядото погледна внучката си и се усмихна, след това подаде едната чашка на Ким. — Вземи.

— Благодаря... — Ким взе чашата и си помисли, че няма такъв свят, където да не се пие. Течността в чашата беше кафява. Дядото забеляза въпросителния поглед на Ким и се усмихна.

— Не бой се, не е отровно. Съдържа билкова отвара, полезно е за теб. Вземи си мезе — побутна към него една от чинийките. — Тези неща също аз съм си ги правил. Яж, не се притеснявай. При нас всичко е простичко. За твое здраве!

Питието беше доста люто. След като изля в устата си огнената течност, Ким бързо си бодна от ароматните неща в чинийката.

Вкусът беше потресаващ. След като преглътна, Ким стигна до извода, че съвременната цивилизация, онази, която той познаваше,

беше загубила много.

— Превъзходно нещо... — произнесе той. На дядото явно му хареса неговият комплимент.

— Домашно е, няма никаква химия в него.

Също толкова вкусно беше и месото, а жълтеникавите зеленчуци, които трябваше да се белят няколко пъти, наистина приличаха на картофи.

— Още мъничко и — край... — Дядото отново взе бутилката и напълни чашките. Ким не се противи.

Поглъщаше храната и усещаше как по измъченото му тяло се разлива приятна топлина. И някак си му се отця да задава въпроси, макар че му се бяха натрупали доста. Дядото май не беше много разговорлив, а можеше и да не обича да говори по време на ядене. Затова Ким се хранеше мълчаливо, чувствайки, че доставя удоволствие на стопаните със своя апетит. Все пак — гост от друг свят, а яде здравата от непривичното му ядене.

После на Ким му се доспа. Дядото го гледаше подигравателно — днешната младеж не я биваше, няколко чашки и хайде...

След като се навечеря, дядото си избърса ръцете и стана от масата.

— Благодаря, Полина. Сложи госта да си легне, а аз ще отида до Игорьок. Имаме нещо да обсъждаме... — Той взе шлифера от закачалката и излезе от къщи.

Ким също благодари на Полина за вечерята и отново си легна с мисълта, че тя е изключително красива и мила. Дори въпреки лекото ѝ накуцване с десния крак. После се сети за Шийла — какво ли прави сега тя? Как всичко се промени.

Той лежеше и гледаше дървената стена. Интересни хора. Добри. И, както личи, не много богати. Пък и за какво ли богатството може да се говори в тази гора? Но те си живеят, при това явно са доволни от живота си. Може и да е примитивен техният живот, но едва ли е лош от неговия в оня прокълнат от бога мегаполис, където живееше.

Събуди се по тъмно — може би защото си легна много рано. Домакините още спяха. Ким чуваше похъркването на дядото и тихото, едва чуто дишане на Полина. Не искаше да ги буди и известно време лежа с поглед, вперен в тавана, след което отново заспа.

Когато отвори за втори път очи, разбра, че вече е утро. В къщата нямаше никого, на стола до него бяха дрехите му, изпрани и подредени. Имаше оставени и кожени обувки. Ким се облече, обу обувките, които му бяха по мярка, и излезе на двора.

Вече не валеше, но беше много влажно. Полина я нямаше, но на пейката под навеса седеше дядото и пушеше лула. Щом забеляза Ким, я извади от устата си.

— Наспа ли се? Ела, седни да си побъбрим... — Дядото тупна с ръка по пейката.

— Благодаря... — Ким седна. — Исках да ви благодаря. Вие ми спасихте живота.

— Не мисли за това... — Дядото махна с ръка. — Нито си първият, нито последният. Въпросът е какво ще правиш занапред.

— Не знам — отвърна Ким. — У дома не мога да се върна, там ме издирват. За убийство — последните думи добави с нежелание. Но разбираше, че няма право да скрива нищо от тези хора. — А тук ме взеха за шпионин и ме обвиниха в организирането на покушение срещу Седрик.

— Знам — кимна дядото. — Разказвах ми за теб.

— Не знаете всичко — възрази Ким. — Не знаете кой съм, какъв съм бил и с какво съм се занимавал.

— Бил си Изпълнител, след това са те прехвърлили в Отдела по Дознанията, откъдето си избягал.

Ким мълчеше. И така, всъщност те знаят всичко. Не е ясно откъде, но е факт, че знаят. Хвана го срам, че нямаше право дори да седи до тези хора.

— Щом знаете всичко за мен — тихо произнесе той, — защо ме спасихте? Не го заслужавам.

— Може би. Но ти поне си осъзнал грешките си. Мнозина и това не могат.

— И какво ще правя сега? — попита Ким.

— Ти решаваеш.

Ким се замисли, после погледна дядото.

— Мога ли да остана тук? Не у вас, а на Хоргата?

— Не — поклати глава дядото. — Ако Седрик узнае за теб, нашите хора ще пострадат.

— Разбирам. — Ким унило кимна. — Не бях помислил за това. Тогава помогнете ми да замина.

— Къде?

— Не зная. Вкъщи.

— Но нали там те издирват. И ще те открият, въпрос на време е.

— Какво ми остава в такъв случай? — Ким вдигна рамене. — Наистина няма къде да се скрия.

— Да, но защо си решил да се криеш? Не искаш ли вече да се бориш за живота си?

— Нещо все не успявам.

— Но нали все пак си оживял.

— Нямам това предвид. — Ким въздъхна уморено. — Където се появя, винаги някой загива. Уморих се от смъртта.

Дядото не отговори, пушеше мълчаливо и гледаше към гората. Ким също мълчеше.

— Така и не ви попитах, кои сте вие — наруши мълчанието Ким. — С кого сте — с Императора ли, със Седрик ли?

— Непременно ли трябва да сме с някого? — усмихна се дядото.

— Не знам. — Ким вдигна рамене. — Обикновено се налага да избираме.

— А ти с кого си сега? — дядото погледна Ким.

— Сега ли? С никого.

— Ами, и ние сме така. Живеем, отглеждаме си децата. Всичко е много просто.

Ким се замисли. Това, че може да се живее просто така, някак си не му се връзваше.

— Нима това е възможно? — попита той. — Не може да избягаш от заобикалящата те действителност, не може да си затвориш очите за нея.

— Че е така, така е — съгласи се дядото. — Просто може да живееш не по правилата, наложени ти от другите — Седрик, или Империята, да речем. Може да живееш по собствените си правила, както на тебе ти изнася. Никой няма право да се разпорежда с живота ти.

— Това е на думи — възрази Ким. — На практика ти винаги зависиш от някого.

— Работата е там, че ти си свикнал да зависиш от някого — възпротиви се дядото. — Ти винаги си имал началник, винаги са ти казвали какво и как трябва да се направи. Опитай се да се почувстваш свободен и всичко ще се промени.

— Как мога да се чувствам свободен, когато ме издирват? — горчиво се усмихна Ким. — Когато вчера едва не ме убиха, когато не мога да отида никъде, без да се страхувам, че ще ме заловят?

— Бъркаш понятията — възрази дядото. — Свободата е състояние на душата. Може и в затвора да бъдеш, но пак да си свободен. А може свободно да се разхождаш по улиците и да си роб.

Ким не отговори. Това, за което говореше дядото, беше твърде засукано. Може и да се смяташ за император, но това е измамно. Така е и със свободата. За каква свобода може да става дума, щом е принуден да се крие в тази прогизнала гора?

Дядото мълчаливо пушеше лулата си, предоставяйки на Ким възможността сам да се справя с чувствата си.

— Помогнете ми да замина — помоли Ким, обръщайки се към дядото.

— Къде?

— Не зная. Някъде.

— И какво ще правиш? — Дядото изпусна облак дим и Ким се намръщи. Той не обичаше тютюневия дим.

— Не зная. — Ким вдигна рамене. — Просто ще живея, както казвате вие. По-далече от Императора и Седрик.

— Да, може — съгласи се дядото. — Но нали каза, че не е възможно да избягаш от онова, което те заобикаля.

Ким хвърли бърз поглед към дядото. Не можеше да схване какво всъщност иска от него този странен старец.

— Да не би да искате да се опълча на Империята?

— Не — поклати глава дядото. — Просто искам да те науча на ново отношение към живота. Съществува Императорът, съществува и Седрик, те са два противоборстващи страни. Глупаво е да се помага на някого от тях, безсмислено е да им се опълчваш — достатъчно силни са. Но е възможно да живееш извън техните глупости — така, както самият ти би искал. Трябва само да намериш своя ниша, своето място в живота. Живей в мир с Бога, занимавай се с любимата си работа, помагай на когото можеш, на света има доста добри хора, те могат да

направят много неща, ако се обединят, ако си помагат един на друг. А Седрик, и Императорът нека си воюват, това си е тяхна работа.

Вероятно този старец донякъде имаше право. Ким помисли, че на този свят наистина има добри хора. Не са чак толкова много, но ги има — той отново си спомни Шийла. Как ли е тя там? Може да си има неприятности заради него.

— Мога ли да се върна на Земята? — попита той.

— Можеш, разбира се — усмихна се старецът. — Но нали каза, че там сега те издирват. Никога не бива да подценяваш опасността. Ще се върнеш вкъщи, но засега не си готов за това. Хайде да направим следното: ще ти помогна да отлетиш за Леандра, ще ти дам един адрес. Ще ти помогнат да се установиш, ще останеш известно време, ще се посъвземеш. А вече след това ще решиш какво да бъде занапред.

— Леандра? — попита Ким. — Никога не съм ходил там.

— Ами, ще отидеш.

Разнесе се тихо подсвиркване. Ким тръсна глава.

— Не бой се, това е Игор. — Старецът се изправи. — Той ще те закара до града, ще ти помогне да се сдобиеш с документи.

Ким стана и видя глайдера, който се задаваше откъм гората. С плавен вираж очуканата машина меко се спусна на полянката пред къщата. Вратата се отвори и от кабината излезе голобrado момче с кожено пилотско яке, което му беше големичко.

— Кой от вас е за града? — важно попита младежът.

— Той. — Старецът кимна към Ким.

— Сядай. Нямаме време за губене — Момчето се обърна и отново влезе в кабината.

Ким се понамръщи. Колкото до машината — тя беше истинска развалина, като нищо можеше да плъосне в блатото. Смущаваше го и личността на пилота.

— Не се страхувай, Ким — усмихнато каза дядото, който усети опасенията му. — Игор си знае работата.

— Надявам се... — промърмори Ким и с въздишка се промъкна в кабината.

ГЛАВА 5

Не може да се каже, че пътят до Леандра беше труден — Ким беше отпочинал, за първи път от толкова време се чувстваше в безопасност. Независимо от това на душата му беше тревожно и това помрачаваше впечатлението от полета. Да, не би трябвало никой да го разпознае, приятелите на дядото му бяха направили изключително сполучливи документи. Сега той е Михаил Жаров, двадесет и три годишен, поданик на Империята. Можеше да си свирука, понеже в джоба му, освен адреса, който му продиктува дядото, подрънкваха и някакви парички. Ким не искаше да ги вземе, но дядото и Полина настояха за това. В крайна сметка ги взе, като им обеща да ги върне при първия удобен случай, още повече че те двамата се готвеха да дойдат на Леандра след няколко месеца.

И ето, сега той летеше към нова за него планета и мислеше за това, че е задължен на тези хора с нещо повече от самия живот. Дядото беше прав — той непрекъснато се боеше от нещо, постоянно някой го командваше. Странно, но Ким винаги възприемаше това като даденост и не можеше да допусне дори мисълта, че може да бъде другояче. Но може, както се оказва. Да, хората са различни. Едни са по-богати и влиятелни, други — бедни и безправни. Но нима това е повод за възвеличаване на едните и унижение на другите? Да не би властта и богатството да правят хората по-добри? Или пък — безсмъртни. Ким си спомни охранения шопар, от когото взе парите. Беше толкова важен, сигурен в себе си. Но щом почувства дулото на пистолета, опряно в тила му, къде се дяна неговата важност? Изчезна, изпари се, остана само купчина трясящо се и ужасно вонящо месо. Какво се сети за този смръдльо, има доста по-забележителни персони... Да вземем например Чалми — има си всичко — и пари, и власт. Но си остава човек — ако не в моралния, то във физиологичния смисъл на думата. И като всеки човек ползва тоалетната чиния. Седи там, напъва се, изкарва нещо от себе си. Ясно е какво. Следователно дори в такъв важен човек като Чалми вътре има най-обикновени лайна.

Така че с какво Чалми е повече от Ким? Защо Чалми решаваше съдбата му, определяше как да живее — какъв да бъде, какво да прави? В кого да стреля? Защо, с какво право? Издирват го, наричат го престъпник. Но защо — защото е убил не когото трябва? Не когото са му заповядали? Излиза, че докато послушно стреляше в тила на хората, беше добър за Чалми. Щом отказа да го прави — стана лош. Това справедливо ли е? Да, той е убиец, така е. Но пък сега може сам да избира в чий тил да стреля.

Силата на притеглянето на Леандра беше горе-долу три пъти по-голяма от обикновената и това беше твърде неприятно откритие за Ким. Когато двигателите на кораба замлъкнаха, Ким не можа веднага да съобрази, че тежестта, която го притиска, не е от натоварването при кацане. Бавно стана от леглото, провери всичките си усещания. Направо ужасно, нещо подобно изпитваше, когато носеше на гръб войнишката си раница.

От вещите си беше взел единствено едно почти празно дипломатическо куфарче, в което имаше две списания и чиста риза. Сега то беше доста по-тежичко. Ким го премести в дясната си ръка и излезе на каютата.

Местното слънце беше възчервено, поради което всичко наоколо беше обагрено в този цвят. Дори облаците се червенеяха и това беше най-странното за Ким. Слезе от кораба и слял се с тълпата на останалите пътници, се запъти към сградата на космодрума, мислейки си, че аборигените явно не страдаха от излишно гостоприемство. Можеха един автобус да осигурят поне...

Но автобус така и не се появи, затова Ким едва се дотътри до сградата на гарата. Как ли живеят тук при тази тежест? Извади носната си кърпа и избърса потното си чело, като с радост си мислеше, че не носи багаж. А не като ония нещастници — той погледна към опашката пътници, които бавно пълзяха към гарата. И така, сега накъде?

Започна от бара на гарата. Взе си бутилка бира, разположи се с удоволствие в мекото кресло, отпи от кехлибарената течност — има щастие в живота. Само да не беше тази проклета тежест...

Ким пхна ръка в джоба си и извади листчето с адреса — май това е някъде в съседен град. Да, старецът каза, че всичко ще бъде нормално, че Ким без опасение може да иде на този адрес. Така е, но нали там не го чакат. Пък и какво да прави там — да хайлазува? Че то

тук просто е невъзможно да се живее... — той разкопча горното копче на ризата с големи усилия. Така като гледа, май това не е най-богатата планета, за което можеше да се съди дори по олющената сграда на космодрума. Тук наистина няма нищо хубаво. Но пък има полиция... Той проследи с поглед суровия на вид полицаи, който влезе в бара. Ето, сега си взе коктейл, сега говори нещо с бармана. Изпи си питието, оставя празната чаша на плотa. Тръгва си...

Полицаят излезе от бара, без да си плати коктейла. И какво ли се чуди? Те никога нищо не си плащат...

Ким отново се вгледа в адреса. Да вземе да отиде? Хич не му се щеше. Разбира се, голяма благодарност на дядото и Полина, но занапред ще се опита да играе по собствените си правила. Както сам той пожелае...

Ким все пак прибра листчето в джоба си — всичко се случва. Изпи си бирата, остави празната бутилка на масичката, тежко се привдигна и бавно тръгна към билетните каси. И когато след четиридесет минути отново го налегна тежестта при излитане, Ким само се намести на кревата и се усмихна блажено. Отива си вкъщи — да става каквото ще.

Корабът се приземи на космодрума в Австралия недалече от Аделаида. Ким без проблеми мина през митническия контрол, после отиде в съседната сграда с ескалатора, където се намираха касите на местните авиолинии. Взе си билет, погледна часовника — рейсът му беше след тридесет и две минути. Разполагаше с малко време и затова не успя да разгледа местните забележителности. Петнайсетина минути се поразходи край летището и се отправи към своята площадка за излитане. Точно в единадесет и десет сутринта, точно по разписанието, изящният стратосферен лайнер плавно се откъсна от пистата на космодрума.

Ким седеше до големия илюминатор и се усмихваше. Имаше защо — първо, си отиваше вкъщи. И второ, никога не беше летял на такъв лайнер, затова живо се интересуваше от всичко, свързано с него.

Лайнерът стремително набираше височина, прониза облаците, в илюминатора блеснаха слънчевите лъчи. Светлината не беше толкова ярка — Ким знаеше, че в стъклото на илюминатора е вграден специален слънцезащитен слой, който коригираше потока падаща

светлина. Облаците останаха долу, с набирането на височина небето бързо потъваше в мрак. Има-няма два часа, и ще си бъде у дома...

Отначало Ким гледаше надолу без особен интерес, гъста пелена от облаци скриваше земята. Но след около час облаците се разсеяха. Ким се залепи за илюминатора, вперил поглед надолу. Стъклото беше малко топличко, въпреки че от външната страна беше нагрят до неколкостотин градуса. Много интересно — летят с такава скорост, че дори звукът остава някъде назад, а от смъртта ги дели едно тънко чупливо стъкло. Е, не точно стъкло и не толкова тънко и крехко. И все пак, интересно е да осъзнаеш колко нищожна е границата, която разделя живота и смъртта.

Скоро Ким забеляза, че започна да се стъмва. В началото не обърна внимание на това, но мракът се сгъстяваше. Стана му ясно защо е така — те летяха на запад и изпреварваха времето. Колко ли часови пояса вече са пресекли — седем, осем?

Стюардесата съобщи с мелодичния си глас, че лайнерът се готви да кацне. Това също беше интересно — небесната машина намали скоростта, Ким усети лекото потреперване на корпуса. Жалко, че откъм неговото място не се виждаха спирачните щитчета, сигурно от тях хвърчаха искри.

След това се чу леко хлопване и в салона нахлу звукът. Двигателите работеха много тихо, но след мъртвата тишина на стратосферния полет този звук се стори на Ким оглушителен. Той отново погледна през илюминатора и видя панорамата на нощна Москва. Нямаше много светлини, разправяха, че по-рано градовете са сияели в тъмнината и са се виждали на десетки километри. Но еколозите успели да прокарат в парламента закон за светлинното замърсяване и трябвало да се намали нивото на осветяване. А по-късно, по време на енергийната криза, било намалено още повече. Поради това родният мегаполис светеше доста слабо, на общия бледоосветен фон личеше по-ярко центърът на града, където се намираха Дворецът на Императора и административните сгради. Така си е, властимащите никога от нищо не се лишаваха. Някъде там долу беше и неговият Департамент...

Когато лайнерът докосна пистата, Ким уморено въздъхна — ето че си беше у дома. Излезе последен от салона — нямаше закъде да бърза.

Навън беше тъмно, часовникът на летището показваше пет часа сутринта. Но скоро щеше да се развидели, на изток небето започваше да изсветлява, Ким си свери часовника с местното време, после, без да бърза, влезе в чакалнята, седна на едно кресло и удовлетворено въздъхна. Вярно, издирват го. Ами нека си го дирят! Отмина времето, когато се безпокоеше за своя живот. Каква е разликата — дали е жив или мъртъв? Може би дори ще се радва...

Седя там, докато не съмна. След това стана, взе куфарчето със себе си и излезе на разположения наблизо площад.

Беше час пик и небето беше изпъстрено от глайдери. Ким се насочи към стоянката, надявайки се, че глайдерът му е още там — беше го оставил, преди да избяга. Но уви, глайдерът го нямаше. Нормално, полицията го е прибрала. Дори и да беше там обаче, едва ли щеше да го ползва.

В джоба си имаше близо петстотин креда, щяха да му стигнат за около седмица, не повече. Впрочем това беше повече от достатъчно — надали и толкова щеше да остане жив. Ким седна в едно такси и помоли да го закарат в район „Арсенал“, където се намираше един от най-евтините хотели в Москва. Можеше да наеме стая за каквото време искаше — от един час нагоре. Хотелът се ползваше с особена почит от страна на местните проститутки.

Ким нае стая за две денонощия. Засега това го удовлетворяваше, пък по-нататък ще видим. Първо се изпъгна с удоволствие, след това закуси в местното ресторантче. Храната не беше кой знае каква, но евтина, поради което посетители не липсваха. Тук можеше да има и такива, които биха го разпознали, но това не го вълнуваше. Ким дори се учуди на сегашното си състояние — просто гледаше на света с други очи. То си беше за чудене — Ким отдавна се беше простил с живота и фактът, че в момента е жив и свободен, беше само игра на съдбата.

След като излезе от ресторантчето, си купи евтин линком и плати услугите за седмица напред. После отиде в близката градинка, седна на една пейка и се замисли. И така, на кого първо да звънне? На чичо си или на Шийла?

Размисли малко и с усмивка набра номера на чичо си, нямаше нищо да иска от него, просто му беше интересно как щеше да се

отнесе той към неговото завръщане. В такива ситуации си личи кой кой е.

— Харолд Четърсън на вашите услуги... — се чу в слушалката познатият, леко пресипнал глас на чичо му.

— Чичо? Аз съм, Ким...

— Ким... — чу се сумтене, явно чичо му съобразяваше как да действа. — Къде си?

— Тук съм, в града, пристигнах днес сутринта. — Ким с любопитство проследи с поглед полицейския глайдер, който прошумоля към небето. — Чичо, нуждая се от вашата помощ. Трябват ми малко пари...

— Как си позволяваш да ме молиш за такова нещо?! — Гласът на чичо му беше нисък и зъл. — Ти ме опозори, опозори цялото ни семейство, целия ни род. Всички направихме толкова много за теб! А ти...

— Чичо Харолд, не можах да постъпя другояче — каза Ким, чудейки се какво ли още ще изсипе на главата му гласът на чичо му. — Нямах избор.

— Не искам да чувам повече за теб. Махни се от живота ми. И да не си ми звъннал пак...

— Ту-ту-ту — чичо му затвори. Ким отново се усмихна, изключи линкома и отправи поглед към небето, което беше кристалночисто и синьо. Колкото до чичо му... Друго не е и очаквал. Само искаше да е сигурен, за да не храни излишни илюзии. Приятели нямаше в този град. А може би все пак имаше?

Ким замислено погледна линкома. Дали да не звънне? Най-вероятно и тя ще ме прати по дяволите. Но пък нещата ще се изяснят веднъж и завинаги. Той включи телефона и бавно набра познатия номер.

— Слушам — отвърна апаратът с гласа на Шийла. — Кой е?

Ким мълчеше и още се колебаеше дали да говори с Шийла или не. Може да й навлече неприятности. Всъщност, така или иначе, скоро щеше да се махне...

— Аз съм, Шийла — тихо произнесе Ким. — Здравей.

— Ким... — Шийла млъкна изведнъж.

— Не се ли радваш да ме чуеш?

— Какви си ги надробил, Ким — в гласа ѝ се усещаше болка. — Какви си ги надробил...

— Не мисли за това. Не се страхувай, всичко това няма да ти навреди. Скоро заминавам. Искях просто да чуя гласа ти.

Шийла мълчеше. Сега и тя ще му каже „сбогом“.

— Ела вкъщи — прошепна Шийла. Ким чак подскочи от изненада — всичко очакваше да чуе, но това... — Нужен си ми, Ким. Чувствам се зле без теб.

— Ти вкъщи ли си си?

— Да. Ще те чакам и моля те, бъди внимателен, много искат да получат пари за теб. Не се доверявай на никого. Разбра ли — на никого?

— Ами на теб? На теб може ли?

Шийла въздъхна.

— Да, Ким. Разбира се. Ние винаги сме се разбирали един друг.

— Добре, Шийла. Сега ще дойда.

— Чакам те. И внимавай...

Затвори. Ким изключи линкома и го прибра в джоба си. Отново погледна към небето.

Такива ми ти работи. Оказва се, че Шийла не го е забравила.

Той поседя на пейката още десетина минути, все още колебаейки се дали да отиде или не — би могло да се окаже опасно за нея. От друга страна, няма да остане дълго у тях. Привечер ще си тръгне и тя повече никога няма да го види.

Така и ще направи. Вдъхновен от тази мисъл, Ким стана от пейката и излезе от градинката.

Пристигна с такси. Плати на шофьора, излезе от колата и погледна красивата двуетажна къща. Кога беше тук за последен път? Не много отдавна. А сякаш беше минала цяла вечност.

Шийла отвори веднага, след първото позвъняване. Ким погледна момичето и се усмихна, но кой знае защо, не улови ответна радост в погледа ѝ. Може би наистина е дошъл тук напразно?

— Ето ме и мен. — Ким не сваляше поглед от Шийла. — Да не би да съм дошъл в неподходящо време?

— Влизай... — не отговори тя на въпроса му и се отмести, за да го пусне вътре. Той влезе и зад гърба му щракна резето.

— Иди в хола, аз ще се преоблека. — Шийла го погледна с празни очи.

— Да, Шийла, добре... — Ким мина през антрето към хола. Разтвори декоративната завеса — и изтръпна, като видя седналия в креслото Чалми. Усети как някой го побутна в гърба. Ким направи крачка напред против волята си.

Първо си помисли, че това е Шийла, но беше сгрешил. Зад гърба му стоеше човек на средна възраст — чернокос, гладко избръснат, облечен в скъп сив костюм. Ким го позна — това беше Артур, телохранителят на сър Чалми. На лицето на Артур имаше усмивка, но погледът му беше леден. Ким си спомни за Хоган — между тези двамата имаше много общо.

— Здравей Ким — каза Чалми замислено. — Знаех, че ще се срещнем отново.

Ким мълчеше. Зад него в стаята влезе Шийла. Тя се запъти към Чалми, но се спря до Ким и го погледна.

— А аз ти вярвах. — Той впи очи в нея.

— Зная, Ким — отвърна тя. — Но всеки в този живот си върши своята работа. Прости ми.

Чалми се усмихна.

— Знаех си, че ще ти хареса. Затова ти пратих точно нея. Момичето се справи чудесно със задачата.

Ким я гледаше — и не можеше да повярва. Оказва се, че го е лъгала още от самото начало. Как е могла?...

В душата му се надигаше вълна от ярост. Мина му през ум да ги убие всичките. Първо Чалми, после Шийла. А, да, и онзи... Ким усети на рамото си ръката на застаналия отзад телохранител.

Той му хвана ръката, като заедно с това го удари с лакът назад. По-точно, искаше да го удари, но изохка и клекна от силен удар по левия бъбрек. Много го болеше — Ким застана, после с мъка се изправи на крака и се обърна към противника си, който с усмивка очакваше нова атака.

Ким не се забави с ответната реакция, все пак в Департамента го научиха на това-онова. Той направи крачка към противника, подръпна го с дясната си ръка за отвличане на вниманието и рязко направи крачка вляво. Телохранителят дори не помръдна — нямаше как да не е

достатъчно добре обучен. Ами за негова сметка си е — Ким без много да се церемони, заби юмрук в челото му.

Такъв удар може да убие на място. Разбира се, ако е точен. Ким не разбра веднага какво стана — телохранителят леко се наклони на една страна, избягвайки удара, и го бутна с ръка в гърдите.

Ударът наистина беше страшен. На Ким му причерня пред очите, усети как сърцето му скача, по гърдите му се разля болка. Рухна на колене, но не можа да се задържи и се търкулна на една страна.

— Браво, Арчи. Великолепно изпълнение... — Чалми се усмихна и демонстративно изръкопляска.

Противникът на Ким се усмихна, леко навел глава.

— Благодаря, сър.

Ким лежеше на пода и едва дишаше. Пред очите му все още се стелеше гъста мъгла. Подобно нещо не беше му се случвало досега.

— Хареса ли ти? — попита го Чалми. — Не е лошо, нали? Би могъл да научиш и още много други неща. Можеше да влезеш в елита, Ким, можеше да бъдеш бог, не се шегувам. Вярвах в тебе, възлагах надежди на тебе. А ти провали всичко...

Ким го слушаше. Но, странна работа, думите на този човек не му влияеха както преди. Нещо повече, на него изобщо не му пукаше какво говори той. Лежеше на пода и замислено гледаше Чалми, съжалявайки, че не може да се добере до него. Дори нямаше да има нужда от пистолет — щеше със зъби да прегризе гърлото му.

— Чуваш ли ме, Ким?

— Чувам — отвърна той тихо. — Жалко, че не те убих по-рано — докато имах тази възможност.

Чалми се усмихна.

— Променил си се, Ким. Заякнал си. Винаги съм казвал на Морис, че в тебе има хляб. Уви, не всичко в този свят се получава така, както искаме. — Чалми бавно стана от креслото. — Прощавай. Ти изпусна шанса си...

Чалми излезе от хола, последван от телохранителя. Шийла се приближи до Ким и прекна до него. И колкото и да е странно, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Прости ми! — едва чуто произнесе тя. — Не можех да постъпя другояче. Мислех, че ще разбереш и няма да дойдеш... — Шийла се изправи и бързо излезе от стаята.

Само след секунди в хола влязоха няколко души в униформата на Департамента. Изправиха го на крака и го помъкнаха към външната врата. Отвън вече ги чакаше полицейски глайдер. Ким знаеше къде го водят. И нямаше нищо против.

* * *

Ким се страхуваше най-много от изтезанията, срамуваше се от това, но не успяваше да го надмogne. И когато глайдерът се приземи на площадката при централната сграда на Департамента по Наказанията, Ким изпита известно облекчение. Значи няма да го предадат на дознателите. От смъртта не се боеше. Даже искаше всичко да свърши колкото се може по-бързо.

Сложиха го в една килия, което също беше в реда на нещата — трябва време, за да бъде обявена присъдата. Ден, най-много два.

Всичко беше толкова странно. Ким лежеше на твърдия нар и мислеше за това, което се случи с него. Той не обвиняваше никого, дори Шийла. Да, тя го предаде. И това, което възприемаше като привързаност от нейна страна — стараеше се да избягва думата „любов“, — се оказа чисто и просто умело режисирано представление. Сигурно Чалми много се нуждаеше от него, щом му беше пратил Шийла да го следи.

„Много глупаво се получи — мислеше Ким, наслаждавайки се на тишината и покоя в килията. — Не трябваше да се връщам тук, трябваше да си остана на Леандра. Добре че унищожих листчето с адреса, поне никой няма да пострада от моята глупост. А пък аз...

С мене е свършено. Могат да ме вземат оттук още днес, или пък утре. Няма значение кога, нали при всички случаи ще дойдат. Жалко, че и там не направих всичко, което ми се искаше. Сгреших и всичко тръгна оттам, че постъпих на служба в Департамента. Оттогава животът ми върви наопаки. Сам съм си виновен, подадох се на красивите думи на чичо. Не трябва да позволяваш някой друг да взема решенията вместо тебе. Впрочем на мене вече ми е все едно...”

Храната не беше лоша, но Ким беше впечатлен от друго — не изтръпваше, когато отключваха катинара, макар че всяко от тези посещения можеше да се окаже последно.

Прекара в килията цели пет дни, твърде голям срок за Департамента. Впрочем и това си имаше своето обяснение — ставаше въпрос не за обикновен терорист, а за бивш офицер. Може за неговото наказание да е било необходимо да се съгласуват повече мнения. Ким дори не си и помисляше, че смъртното наказание може да бъде заменено с нещо друго, беше направо нереално. Да, нормално погледнато, всичко се решаваше от съда, но съдията е наясно каква присъда се очаква от него, още повече че не желае да се кара с Чалми.

Една сутрин по коридора отново се чуха нечии стъпки. Ким беше буден и щом стъпките спряха пред неговата врата, разбра, че идват за него. Ключалката щракна, вратата се отвори и в килията влязоха двама от охраната и прокурорът, суховат човек със старомодни очила и папка в ръце.

— Станете! — каза той със студен глас и му подаде лист хартия. Ким се поколеба дали да стане или не, но все пак стана. Така и така ще го вдигнат, нямаше смисъл да ги предизвиква. Пък и беше безполезно да се протака — колкото по-бързо свърши всичко, толкова по-добре.

— Ким Ремезов, двадесет и две годишен, лейтенант от Департамента по Наказанията — започна да чете присъдата държавният обвинител, — за извършени престъпления, съгласно алинея 12, алинея 142 и алинея 164 се осъжда по най-високата степен на наказание — разстрел. Постановление на съда номер 829 от шестнадесети шести петдесет и трета... — Прокурорът прибра листа обратно в папката, като по този начин даде да се разбере, че необходимите формалности са спазени.

Двамата от охраната извиха ръцете на Ким зад гърба и му сложиха белезници. Той си помисли невесело, че ще ги свалят от трупа му. После съжали, че не пи вода, понеже сега вече нямаше право. Дали все пак да не помоли за чаша вода? Сигурно ще му разрешат. Ами, за нищо няма да ги моли...

Изведоха го от килията и го поведоха по коридора към асансьора. Всичко му беше до болка познато. Сега надясно, осем крачки направо, после наляво. Сега по старите каменни стълби с изтрити стъпала, пазачът отваря решетката, избягвайки погледа на Ким. Тук го познават всички. Интересно, кой ли е дежурен днес?

А ето и добре познатата врата, все такава ръждясала и очукана. Не са си направили труда да я боядисат по време на отсъствието му,

което, впрочем, не трая много дълго.

Днес Ралф беше на смяна. Ким се усмихна при вида на този нисичък, набит човек. Добре, че е Ралф, той работи много чисто.

Докторът също беше тук, Ларсън, както винаги. Личеше си, че Стив се чувства доста неловко — хвърли бърз поглед на Ким и сведе очи.

Ким продължаваше да се усмихва. Спор няма, държат се с него както подобава. Трима вместо двама придружители, прокурорът и той тук — обикновено контролът върху изпълнението на присъдата е последната им грижа. И май нещо не бързат много...

Изглежда, чакаха още някого. Ким стоеше до вратата и разглеждаше шарките, образувани от олющената боя, и гадаеше кой ли щеше да дойде.

Времето течеше, Ларсън взе да нервничи.

— Без него не може ли? — обърна се Стив към прокурора.

— Има заповед да чакаме — стисна устни той.

— И кой е той?

— Нямам представа. Клетка някаква...

Ким въздъхна — нищо не се е променило. Един разстрел не са способни да извършат както трябва. И все пак, кого ли чакат? Да не би пък да е Чалми?

Не позна. Минаха още няколко минути и по коридора се чува стъпки, после се показва як мъж, облечен в строг делови костюм. Ким не го познаваше, а му беше все тази кой е той, но по осанката му прецени, че сигурно е военен.

— Идва — каза прокурорът и погледна към Ралф. Той кимна и безмълвно отвори вратата. Ким тихо въздъхна и без да чака покана, влезе вътре. Лъхна го познатият мирис на стружки и антисептик. Обърна се към Ралф.

— Мога ли да остана прав? — попита той.

Ралф кимна с глава веднага.

— Да, Ким. Разбира се. Извинявай...

— Всичко ми е ясно... — Ким вдигна очи към лампата, зад гърба си чу специфичния звук от отваряне на кобура.

Той стоеше и гледаше лампата, но изстрелът се бавеше.

— Хайде де! — продума Ким, останал без сили от чакането. После бавно се извърна, понеже чу шумолене на хартия.

До Ралф стоеше непознатият в костюма, а самият Ралф изучаваше внимателно някакъв документ. След като го прочете, погледна непознатия.

— Това законно ли е?

— Абсолютно. Този екземпляр е за вас, другият е у мен. Вземам го. — Той дръпна Ким за ръкава. — Да вървим...

— Къде? — не разбра Ким.

— Ще видиш. По-живо...

Ким бавно излезе от килията — явно е настъпил някакъв обрат. Въпросът е, в каква посока. Дали не го водят при дознателите?

При асансьора го чакаха още двама цивилни, но веднага му стана ясно, че са военни. Единият от тях, по-ниският, показа с жест да свалят белезниците на Ким и заповедта беше изпълнена незабавно. Другият военен му сложи други белезници. Ким извика от болка — вътрешната им страна беше покрита с остри зъбци.

— Да не си мръднал — предупреди го първият от тях, натиквайки го в асансьора. — Зъбите ще ти избия.

Придружителите на Ким от охраната не влязоха в асансьора — по всичко личеше, че сега е под опеката на тези два типа. Ким се отказа от мисълта за бягство, момчетата явно не се шегуваха.

Както и предполагаше, го изведоха на площадката за кацане. Той се огледа наоколо и забеляза глайдера на новите му придружители — голям, но нисичък, боядисан в защитен цвят. Десантен модел, какъвто обикновено се използва на военните кораби. Изглежда, все пак не го водят при дознателите.

Пилотът вече чакаше в кабината и когато се приближиха, тежката бронирана врата бавно се вдигна нагоре.

— Влизай... — бутнаха го в тила и Ким бързо се напъха в машината. Двама бойци влязоха след него и се разположиха от двете му страни. Началникът седна до пилота. Без да се бави, той издигна глайдера във въздуха.

При всички случаи в съдбата му имаше поврат. Сега със сигурност не беше мъртъв, трябваше да скача от щастие, но кой знае защо, не се радваше много. Нещо повече, плашеше го неизвестността, а и начинът, по който се държаха с него тези хора, го навеждаше на тъжни размисли. Може и да съжaliaва, че не е умрял наистина.

Летяха повече от два часа. Ким не можеше да се ориентира къде отиват, докато не видя голям град с издигната в небето ажурна кула. Това беше Париж, а кулата беше уголемено копие на известната някога Айфелова кула, разрушена от бомба при терористичен акт.

Глайдерът започна да се снижава, като демонстративно нарушаваше редица правила. Пилотът без съмнение беше опитен, но на Ким винаги му прилягаше от подобно перчене. Освен това не виждаше необходимост да се нарушават правилата.

Окончателната цел на пътешествието стана ясна в момента, когато глайдерът се насочи към ремонтния завод в покрайнините на Париж, където обикновено „кърпеха“ военните кораби. Ким видя огромен крайцер и само след десетина секунди пилотът вкара глайдера през отворените врати на халето за тежкотоварни машини.

Ким погледна през прозореца и забеляза груби стоманени конструкции, след това усети лек тласък — пилотът приземи машината. Вратата се отвори, войникът отдясно на Ким го бутна да слиза.

Той излезе от машината и се огледа. Наблизо имаше още няколко десантни глайдера, единият от които точно го ремонтираха — изпод машината стърчаха крака, обути в груби обувки на десантчик, чуваше се съскане, отскачаха искри. Сигурно кърпят някоя дупка — помисли Ким, но го блъснаха в гърба и прекъснаха размишленията му.

— Върви след него...

Той покорно тръгна след войника, който вървеше напред. Вторият го следваше, Ким чуваше трополенето на подкованите му обувки. Що се отнася до шефа — Ким го изгуби от погледа си — изглежда, беше свърнал в някой страничен коридор.

Пътят беше кратък, но имаше познавателна стойност — преди Ким никога не беше посещавал подобни места. Слязоха по тясна метална стълба на долния етаж, минаха през яка бронирана врата, охранявана от свиреп наглед ветеран в камуфлажно облекло. Още една врата, този път с решетка, зад която Ким различи тъмнокож войник с гола глава.

— Стой...

Ким послушно спря, след това усети, че му свалят белезниците. Облекчено разтри китките си, където ясно личаха следи от зъбците.

— Влизай — войникът пред него го погледна и Ким послушно претъпи железния праг. — Мачо, отведи го.

— Веднага... — тъмнокожият се усмихна и го потупа по рамото. — Хайде, тук ще ти хареса...

— Надявам се... — промърмори Ким и решетката зад него хлопна.

Вървяха заедно с Мачо и се чудеше в качеството на какъв се озова на този кораб. Имаше една вероятност да са го довели тук като „чучело“ — носеха се слухове, че бойците от спецподразделенията тренират смъртоносните си удари точно върху осъдени на смърт. Ким потръпна от тази мисъл, но бързо се овладя. Това е грешка — беше стигнал до извода, че са го помилвали и поради това вариантът с „чучелото“ предизвика у него такива емоции. Вече е мъртъв, мъртъв... — той повтори на ум няколко пъти тази фраза, опитвайки се да убеди сам себе си, че надеждите са напразни. Не е възможно Чалми да го пусне, това не е в стила му. Тоест трябва да се готви за най-лошото.

— Насам... — Мачо му показва един люк на пода. С известен страх Ким слезе надолу, следван от придружителя си. — Надясно...

Движеха се бавно по решетъчната настилка, отнякъде се донасяше гръмогласен смях, нечии викове. От двете страни на дългия коридор имаше каюти. Ким се ориентира по табличките по вратите с имената на членовете от екипажа.

— Стой...

Ким послушно спря пред една от вратите. Прочете четири имена, по-скоро прякори — Барона, Хитреца, Стратега.

— Тук ще живееш, запомни номера. — Мачо му посочи кръгло надписче с цифрата 48. — И прави това, което ти кажат. Момчетата не си поплюват, ако нещо не им хареса, ще ти извият врата тутакси. Барона е главният, не му противоречи. Ела, ще ти дам дрехи...

Мачо отново тръгна по коридора. Ким послушно се потътри след него. По всичко личи, че няма да го използват като „чучело“ — няма смисъл да дават дрехи на бъдещ труп. Явно има нещо друго...

Спряха се пред една врата със загадъчния надпис „КАПРОДАР“. Мачо извади обикновен метален ключ, пхна го в катинара, завъртя, после разтвори вратата и кимна на Ким да влезе.

Беше нещо като склад. Помещението беше обширно, навсякъде имаше стелажи с дрехи, край стените бяха наредени стандартните

зелени касети. В тях можеше да се съхранява каквото ти скимне — от оръжие до тоалетна хартия.

— Кой номер носиш? — попита Мачо, затваряйки вратата.

— Две — три — осем...

— Обувки?

— Четири — три...

Мачо се приближи до един от стелажите, взе пакет дрехи и небрежно го подхвърли към Ким. Порови се в една от касетите и измъкна оттам високи войнишки обувки.

— Сложи си подписа тук... — Мачо побутна към него дебела опърпана тетрадка. Ким я отвори и потърси последната страница, където имаше нещо писано.

Изглежда, това беше ведомост за издаване на служебни дрехи. Ким забеляза, че срещу доста от фамилиите имаше син печат с надпис „отпаднал поради смърт“. Зловеща картинка.

— Какво да пиша, фамилията ли? — попита Ким.

— Сега нямаш фамилия — усмихна се Мачо. — Преди седмица на Хитреца му хвъркна главата, ти си на негово място.

Ким се намръщи. Никак не му се щеше да си сменя името.

— Аз съм Ким — каза той, вперил поглед в Мачо, като въртеше химикалката в ръката си.

— Не ми пука кой си — ухили се Мачо. — Хич не се надявай, че всеки път ще сменям табличките с имената. Пиши „Хитреца“ и се подпиши.

Явно нямаше да излезе наглава с него и Ким написа в тетрадката новия си прякор, а после в скоби добави — „Ким Ремезов“.

Мачо взе тетрадката, погледна я и отново се ухили.

— Отговаряш си на името — Хитреца... Добре, отивай си в каютата, отключено е.

Ким взе дрехите и едва сега разбра, че те изобщо не са нови. Отгоре на всичкото на маншета на ръкава забеляза засъхнало кафеникаво петно.

— Тук има кръв — погледна той към Мачо.

— Радвай се, че не е лайно. Ще го изпереш.

Ким не отговори. Мрачно гледаше изцапани с кръв ръкави, после отново се обърна към Мачо.

— Къде съм?

— Не са ли ти казали? — усмихна се той. — Ама че работа... — Намираш се на крайцера „Сарацин“, по-точно, в екипа на смъртниците. Ако издържиш година, ще те прехвърлят при „закрепостените“, тоест ще станеш член на екипа, който няма право да напуска борда на кораба. Още пет години — и си свободен като птичка. Така да се каже, ще изкупиш с кръв вината си. Гътнал си някого, така ли?

— Да — тихо отвърна Ким. Значи е при смъртниците...

— Да ти се не надява човек — отново се ухили Мачо. — Крехък ми се виждаш. Е, хайде, хитрецо, изчезвай, нямам време. И още: да не ти дойде на акъла да бягаш — веднага ще ти надянат въжето на врата. Тук не си поплюваме.

— Да, Мачо... — Ким си взе дрехите и обувките, обърна се и излезе в коридора.

Четиридесет и осма каюта наистина е отключена. Както разбра секунда по-късно, тук нямаше ключалка в обикновения смисъл на думата, вратата имаше примитивно резе. Ким влезе вътре и се огледа.

Каютата се оказа твърде малка, нарове бяха разположени един над друг по двойки. Вместо обикновения за пътническите лайнери илюминатор имаше правоъгълно осветено прозорче с холографска картина — слънчев плаж с голи девизи.

Нарове нямаша надписи, но Ким веднага се ориентира кой е неговият — горният вляво. Той беше оправен, а на одеялото имаше няколко списания. Близо до „прозорчето“ имаше масичка, отляво на вратата — мивка. Ким веднага утоли жаждата си, макар че водата имаше лек вкус на желязо.

Като начало Ким изпра ръкава на служебната си дреха, като обилно го поля с течен сапун. Следа от петното все пак остана, но това да беше кусурът. Изстиска ръкава и бързо се преоблече — дрехите му бяха почти по мярка. А тези, които свали, ги прибра в нощното си шкафче — просто не знаеше къде да ги изхвърли.

Едва сега забеляза над вратата на каютата малкото око на телекамерата. Значи през цялото време са го наблюдавали. Всичко е точно, все пак това е екипът на смъртниците. Беше подочувал разни работи за тези момчета, обикновено те вършеха черната работа. Империята не може да се оплаче, че няма врагове, и няма да го оставят да седи със скръстени ръце, осъзнаваше го. Въпреки всичко в душата

му се появи надежда. Знаеше, че чувството е призрачно, но не можеше да направи нищо със себе си, за да го пребори. Човек така е устроен, че трябва да вярва в него, иначе не намира смисъл да живее.

Ким премести списанията с фриволните картинки на масичката и легна на леглото. Интересно, къде ли е сега екипът? Сигурно нещо ремонтират. Всъщност, какво значение има...

Беше позадрямал, но се събуди от шума на отваряща се врата. Бързо се подпря на лакти.

Пръв в стаята влезе кльощав дългуч на около четиридесетина години, мрачен и сериозен, с дълги провиснали мустаци. Той удостои Ким с бегъл поглед, после седна на долния нар и започна да си развързва връзките на обувките. След малко се появи нисък, късо подстриган здравеняк, към тридесетгодишен, не повече. Челото му беше разполовено от прясна, едва зараснала рана, вероятно следа от шрапнел. Ким разбираше от оръжия и това при всички случаи не беше белег от лазерно оръжие.

— Ако още веднъж ми пипнеш списанията, ще те убия... — здравенякът злобно погледна Ким.

— Пречеха ми — отвърна Ким, усещайки как в него се надига ярост. Не понасяше така да се отнасят с него.

— Предупредих те... — без да обръща повече внимание на Ким, здравенякът си свали обувките, събу си чорапите и ги натика в тях, след което се качи на горния нар срещу Ким и въздъхна с облекчение.

Последен в каютата влезе доста възрастен човек с побелели коси. Ким веднага прецени, че това е най-опасният от цялата троица. Погледът му беше изключително спокоен, но в същото време в този човек имаше нещо безумно. Сякаш външното спокойствие беше само камуфлаж, а всеки момент бушуващият под него гняв можеше да изригне навън.

— Нов си, а? — не толкова попита, колкото констатира той, поглеждайки към Ким.

— Да — отговори той с ясното съзнание, че от този човек може да очаква всичко.

— Как ти викат?

— Ким. Мачо каза, че съм на мястото на Хитреца.

— Естествено, този пръч го мързи да смени табличката... — каза събеседникът му и се изплю в мивката. — Да беше го фраснал по

физиономията и толкова. Подписа ли се в тетрадката?

— Да.

— Спукана ти е работата. Така да бъде — ще си Хитреца. Дявол знае до кога...

— Абе, няма да е задълго... — мрачно отбеляза дългучът от долния нар. През цялото това време си разтриваше пръстите на краката, мръщейки се от болка.

— Което си е истина — истина — съгласи се този с побелелите коси. — Ако ни слушаш, ще живееш дълго. Макар че крайт е един и същ... — Той отново се изплю в мивката, после пак се обърна към Ким. — Аз съм Барона, оня тъпанар горе е Чевръстия. А това е Стратега, той е най-умният. — Барона кимна към дългуча. — Обядът е след два часа, след това отиваме в Арсенала да подготвяме оръжието. Дотогава си почивай... — Барона седна на своето легло, свали си обувките и легна.

Възцари се тишина. Ким лежеше и си мислеше, че, погледнато реално, дори му е провървяло със съседите по каюта. Без да се брои този, който още първите секунди се държа твърде предизвикателно. Колкото до другите двама, явно можеше да установи контакт с тях.

— Хитрецо! — извика го Барона.

— Да?! — малко със закъснение реагира Ким, докато съобрази, че става дума за него.

— За какво си тук?

Ким се намръщи. Не му се искаше да дава обяснения за своите престъпления. Но нямаше как — не му се щеше да си разваля отношенията с Барона заради такива глупости.

— За убийство — отвърна той, при което този, който лежеше на съседния нар, се обърна и учудено го погледна.

— Браво, бе! — похвали го Барона. — И кого гътна?

— Двама офицери от Департамента — още докато го произнасяше, Ким осъзна, че не трябва да споменава пред тези хора за това, че е бивш офицер от Департамента. — Малко се сдърпахме.

— Че за това е трябвало да ти светят маслото. Или си пъхнал нещо в джоба на съдията?

— Изобщо не. Чудно ми е, че ме докараха тук направо от килията за разстрели. Изпълнителят дори си беше разкопчал кобура.

— Значи, някой се е застъпил за теб — заключи Барона. — Имал си късмет...

Отново стана тихо. Той се обърна към стената, Стратега се опна в целия си богатирски ръст, провесвайки надолу босите си крачища — леглото беше твърде късо за него. Барона не се виждаше — той лежеше точно под него.

Минутите се влачеха бавно. Ким лежеше и си мислеше, че наистина се сдобил с бъдеще. Може действително някой да се е застъпил за него. Такъв случай нямаше в неговата практика — някой да е излязъл жив от килията за разстрели. Кой ли е този, дето му е помогнал? Чичо му? Но по онова време дори отказа да говори с опасния си племенник. Чалми? Какво го засяга него животът на Ким? Не, не е той. Но кой тогава?

ГЛАВА 6

Известието за това, че е убит съдия Ковач, застигна Чалми по пътя му към работата. Той изключи линкома и небрежно кимна на шофьора, с което потвърждаваше, че маршрутът си остава същият, и се замисли.

Ситуацията всъщност беше доста неприятна. Чалми се познаваше лично с Ковач, той беше прекрасен специалист, произнесъл стотици смъртни присъди. Сега ще се вдигне шум, съдиите ще изискат засилена охрана, ще припомнят и за заплатите. Освен всичко друго престъпникът трябваше да бъде намерен задължително, сега това е въпрос на престиж. Впрочем със сигурност Ковач е бил убит от някой негов бивш клиент, или от останалите на свобода апапи — сто на сто е така. Значи като начало трябва да се провери точно този контингент. Той даде разпореждане по линкома да подготвят необходимите документи, докато пристигне. Чалми въздъхна уморено. Жалко за Ковач. Беше добър работник.

Когато Чалми влезе в кабинета, папката с книгата вече беше на бюрото му. Тук имаше стотици страници. Чалми поразмисли и започна да изучава документите отзад напред. Възможно е да е някой от последните клиенти на Ковач.

Буквално на втората страница той се натъкна на нещо много странно. Не вярвайки на очите си, го прочете отново. Така е, грешка няма.

Чалми присви устни, взе слушалката на служебния линком и набра номера на заместника си.

— Морис, ела при мен, трябваш ми... Да, да, веднага... — Чалми затвори телефона, въздъхна уморено и отново се зачете.

Морис дойде след няколко минути — похвална оперативност. Дори се беше задъхал горкият... Чалми мрачно се усмихна при вида на запотеното лице на Морис.

— Седни, Себастиан... — Чалми кимна към креслото и Морис седна, пъхтейки.

— Случило ли се е нещо? — попита той, бършейки потта от голото си теме.

— Я прочети това... — Чалми му подаде един лист от папката. Морис взе документа и се зачете. Прочете го още веднъж с огромно учудване.

— Как ти се струва? — попита язвително Чалми. — Интересно, нали?

— И как така е станало? — Морис обърна листа, сякаш се надяваше, че там ще намери отговора.

— Точно това исках да те питам... — Чалми извади пура, без да бърза, и запали. Морис мълчеше. — Казвай, Себастиан, казвай... — Чалми го гледаше в упор.

— Ами, какво да кажа — вдигна рамене Морис. — Ковач го е съчинил.

— Откога съдиите пускат държавни престъпници? Хубаво, някой е гръмнал този идиот, но ако не беше се случило? Колко още престъпника щеше да пусне той?

— Ковач беше добър съдия, никога не сме имали проблеми с него. — Морис вдигна рамене. — Освен това, не е пускал Ким, а го е пратил при смъртниците. Можем веднага да го върнем, няма да отнеме много време.

— Мислиш ли? — Чалми пусна облаче дим в лицето на Морис. — Току-що разбрах, че „Сарацин“ се е отправил в полет.

— Да, но ще се върне — възрази Морис. — Какво толкова те вълнува това хлапе?

— Това хлапе, както го наричаш, само на Лота уби четирима. Единият от тях, впрочем, беше обявен за междупланетно издирване. Подценяват го, Себастиан. Спомни си ментограмата му — ако попадне в ръцете на сериозни хора, от него ще излезе достоен противник.

— Според мене преувеличаваш. Ако сега е на „Сарацин“, няма голям избор: или ще свърши там, или пак ще попадне в нашите ръце.

— Дай боже... — въздъхна Чалми и отправи поглед към Морис. — Струва ми се, че смъртта на Ковач косвено е свързана с Ким.

— От къде на къде? — изсумтя Морис. — Какво общо има Ким?

— Не знам. Но съм сигурен, че е така. Нали знаеш, че никога не греша. Така че, провери обстойно този вариант...

На кораба имаше над сто и петдесет смъртника, главно това бяха закоравели криминално проявени престъпници. Ким вече разбра защо е така — политическите веднага ги разстрелваха, това спестяваше на правителството много неприятности. Що се отнася до разните там убийци и насилници, от гледна точка на същото това правителство, техните престъпления не бяха толкова сериозни, поради което тези хора можеха да заслужат помилване. При това, тук те работеха, така да се каже, „по специалността си“ — да убиват, да убиват и пак да убиват.

Когато тръгнаха на обяд, Ким вървеше до Барона, което го предпазваше от нежелани обрати. Чевръстия ситнеше най-отпред, Стратега малко изоставаше. Явно го боляха краката.

Столовата се оказа просторна, което беше нормално за огромните размери на кораба. Дългите маси и пейките бяха занитени за пода.

Този ден на обяда присъстваше прекият им началник, полковник Войков — онази гадина, както се изрази Барона. Полковникът обичаше неочакваните визити и щом засече някакъв пропуск, провинилия се го чакаше карцер. Впрочем днес той беше в добро настроение, което по думите на Барона беше рядкост. Той крачеше напред-назад из столовата и си тананикаше някаква песничка.

Колкото и да беше чудно, храната се оказа обилна и дори доста вкусна. Нормално, гладна мечка хоро не играе. Менюто беше стандартно за всички, яденето се слагаше в специални подноси с щамповани вдлъбнатини. Доколкото Ким можа да се ориентира, първото блюдо беше супа с месо, второто — голяма порция пържени картопки с две кюфтета. На подноса имаше салата от домати и нещо зелено плюс чаша евтина бира. С една дума, Ким си похапна добре, още повече че това му беше първото ядене за днес. По тялото му се разнесе приятна нега. Ким малко се учуди — уж бирата не беше толкова силна, а му замая главата.

Старшият надзирател даде команда за приключване на обяда. Той си имаше и помощници, които, както успя да схване Ким, не се числяха към смъртниците. Имаха си оръжие — електрическа палка. Днес те бяха особено стриктни заради присъствието на полковника.

Ким стана заедно с всички. След десетминутната почивка, по време на която се разрешаваше да изпуснат по цигара и да отидат до тоалетната, всички се отправиха в Арсенала. Така се наричаше помещението, където се съхраняваше личното оръжие на бойците. Тази нощ „Сарацин“ щеше да поеме към поредната си експедиция и оръжието трябваше да бъде в изправност.

Началникът на Арсенала, висок човек с протеза на мястото на десния му крак, показва на Ким касетката на Хитреца, където имаше различни видове оръжия. Началникът му обясни, че това е стандартният комплект. Попита Ким дали може да борава с оръжие и когато получи утвърдителен отговор, го потупа по рамото и си тръгна.

Най-мощното оръжие, което значително превъзхождаше по своята ефективност обикновената пушка, се оказа едрокалибрена ръчна картечница, която стреляше с отдавна излезли от употреба взривни патрони. Магазинът за хиляда патрона се разполагаше на гърба в специална касета, патроните се подаваха на картечницата през гъвкав пластмасов преходник. За точност при стрелбата се използваха специални бойни очила, точката на прицела се отбелязваше от плаващо в полезрението кръстче. Ким беше виждал такова оръжие на кино, а сега го държеше в ръцете си. Доколкото можа да се ориентира, бойците най-високо оценяваха картечниците. Имаха основание, тъй като дори мощната лазерна пушка не можеше да се сравни с това древно варварско оръжие. Откосът с такава картечница с лекота може да пробие каменна стена — по-точно, да я пръсне на парчета. А ако такъв куршум попадне в човек, от него не оставаше нищо, мощният взрив го превръщаше в купчина месо.

Естествено имаше и съвременно оръжие — обикновена лазерна пушка, лазерни пистолети, гранати с регулиране на времето и силата на взрива, „умни“ мини, които реагират само на човешко тяло. След като внимателно огледа арсенала, Ким се убеди, че тук са представени почти всички постижения на цивилизацията.

Към него се приближи Барона.

— „Трошачката“ я носи винаги със себе си. — Той посочи картечницата. — Също и няколко гранати. Останалото е по твой избор. Недей да се товариш много, тежички са. Ако нещо ти липсва, патрони и други работи, ще си ги набавиш от Терминатора, началника на Арсенала.

— Ясно — кимна Ким. — А тук има ли тир или някакво място за тренировки? Никога не съм стрелял с картечница.

— Тир ли? — подсмихна се Барона, като хвърли презрителен поглед към Ким. — Тир ще имаш след два дни... — И тръгна към Чевръстия. Той клечеше до картечницата и яростно удряше по нея с юмруци, опитваше се да свали капачката на кутията на дулото. Ким се отказа да проследи края на тази история. Извади доста тежката картечница от касетата, постави я върху металния под и започна да изучава устройството ѝ.

Оказа се сложна работа, Ким дори се уплаши да не би да гръмне, без да иска. Но се размина и след около час вече беше разгадал това страховито оръжие. Или поне знаеше какво и къде да натиска.

Останаха в Арсенала до вечеря и Ким успя изцяло да комплектува снаряжението си. Дори пробно се екипира, за да не изглежда по-късно смешен. Не беше лошо, само малко тесничко. И все пак беше доволен — службата в Департамента му беше от полза, придобитите навици му послужиха и тук. Дори Барона го забеляза.

— Участвал ли си във военни действия? — попита той.

— Не. Двумесечен курс в батальона за огнева подкрепа — излъга Ким. Не беше ходил даже войник, веднага се озова в Департамента.

— Справяш се. Пък аз мислех, че ще берем ядове с теб... — потупа го той по рамото и излезе. Ким си отдъхна. Ако се разчуеше, че е служил в Департамента, а и че е бил Изпълнител, щеше да му се види черен светът. Тези хора мразят Департамента и всичко, свързано с него.

Тръгна на вечеря, изпълнен с радост и с мисълта за това, че всичко ще се оправи. Разбира се, че ще се оправи, къде ще ходи?

Вечерята също беше обилна. Ким си хапваше с апетит — изглежда, работата с оръжието му се отрази добре. Този път имаше пържена риба с някаква каша и бира. Едва сега обърна внимание, че бойците се хранеха мълчешката — нямаше никакви разговори, сто и петдесет челюсти старателно дъвчеха. И чак когато всичко беше изядено и изпито, започна някакво общуване. Чуха се гласове, смях, някой дори запя със затворени очи, поклащайки се наляво-надясно.

Ким също се чувстваше много добре, дори престъпниците около него сега му се струваха съвсем нормални момчета. Дори този

отвратителен тип, Чевръстия, го гледаше с усмивка и нещо му намигаше. Ким в отговор се усмихна и Чевръстия радостно се засмя.

Надзирателят погледна часовника и подаде сигнал за приключване на вечерята, смъртниците станаха от масите и се отправиха към каютите си. Чевръстия вървеше до Ким, прегърнал го през рамо, и си спомняше на висок глас колко весело си е прекарвал с момичетата от енорията „Свети Йов“. Ким го слушаше, от време на време кимаше с глава и все не можеше да дочака онзи да млъкне — той много искаше да разкаже как веднъж се запознал с едни близначки. Чак в каютата успя да вземе инициативата в свои ръце, при това всички го слушаха с интерес. Историята наистина беше смешна и когато Ким разправяше как сестрите са го лъгали, представяйки се за едно момиче, се смя даже винаги сериозният Стратег.

След това взе думата Барона. Той разказа в подробности как е ограбил къщата на един богат идиот и случайно се натъкнал на жена му, която трябвало да заминее някъде, но си останала вкъщи. Барона описа подробно как се е забавлявал с нея, как се е къпал с нея в басейна и как я е удавил в същия този басейн. Когато стигна до мястото как нещастната жена се е мъчила да изплува, а той я е бутал с крак обратно, всички се смяха, включително и Ким. Барона разказваше много артистично, жестикулирайки и с мимики.

Веселбата продължи повече от час и Ким се почувства така, сякаш се познаваше с тези момчета цял живот. Чевръстия дори му показва списанията си с лиги на устата, като му сочеше с пръст снимките на най-симпатичните девизи. Една от тях, разголена цицеста дама, яхнала бял кон, той даже нарече своя жена.

— Истина ви казвам — добави той тихо, — тя още не знае за това, но щом се измъкна оттук, задължително ще я издиря и ще се оженим.

След известно време светлината започна да отслабва, което беше сигнал за отбой. И докато още все пак се виждаше, трябваше да успеят да се съблекат и да си легнат. Ким се зави с одеялото и още дълго наблюдаваше намаляващата светлина на лампата, а на устните му играеше усмивка.

През нощта го събуди някакъв шум. Без да схваща къде се намира, седна на леглото и си удари главата в металния таван. Разтърка очи и се огледа.

В каютата беше тъмно, единствената лампичка едва мъждукаше. Долу Стратега яко къртеше, Чевръстия мъкнаше нещо насън, обърнат към стената и завит презглава с одеялото. Ким се вслуша в шума, предизвикан от разтърсването на кораба, и разбра — излитат.

Оправи си възглавницата, отново си легна, но нещо му беше гадно на душата. Да не беше пил нещо вчера? — опита се да си спомни предишната вечер. Не, само чаша бира.

Взе да се усеща някак тежък. Изчака да му премине, но тежестта нарастваше. Стратега престана да хърка, долу Барона тихо псуваше. Само Чевръстия продължаваше да спи, само че спря да дърдори и сега също простенваше.

Претоварванията стигнаха своя максимум, после почнаха бавно да намаляват. Ким разбираше, че корабът е военен, много мощен, но беше ли нужно да излитат с такава скорост? Може просто пилотите и командирът на кораба да се наслаждават на неговата мощ.

Минаха още петнадесетина минути, през цялото това време Ким лежеше и се вслушваше в тръскането на кораба. След това имаше едно последно раздрусване и настъпи тишина. Това също си имаше своето обяснение — включиха маршовите двигатели, зад борда на крайцера изкривеното и свито пространство се лашкаше сега в невидими силови вихри.

Барона беше казал, че отиват да потушат бунта на някакви метежници. Щом се сети за това, Ким се почувства още по-зле. Значи това е наказателна експедиция. Да не би да отиват при Седрик? Говореше се, че принцът навсякъде има свои бази.

Ким въздъхна. Излиза, че сега е не само смъртник, затвори очи и се опита да заспи. Но не можа веднага, понеже натрапчивите мисли не го напускаха. Отчаян, започна да мисли за Шийла и неусетно накрая заспа.

Събуди се от немного силния, но извънредно противен писък, който идваше от високоговорителя на стената. Часовникът над вратата показваше седем сутринта, лампите ярко светеха.

Пискливият глас притихна, Ким уморено се привдигна от леглото. На съседния нар се размърда Чевръстия. Прозина се, погледна сънено Ким и промърмори нещо. След това се смъкна отгоре, пхна краката в обувките си и излезе от каютата.

В устата си усещаше някакъв неприятен привкус. Ким слезе от нара, облече се, оправил леглото и отиде да се мие. Стратега и Барона все още лежаха.

Когато се върна, Барона и Стратега се обличаха, Чевръстия тъкмо беше оправил леглото си. Любимите му списания лежаха върху леглото на Ким. Той ги премести на леглото на Чевръстия и в същия момент се срина на пода от страхотен удар в челюстта.

— Казах ли ти да не ги пипаш?! — разкрещя се Чевръстия, застанал разярен над него. — Казах ли ти?!

Малко му се проясни пред очите и макар че все още му пицяха ушите, Ким се вкопчи в кревата на Стратега и бавно се привдигна.

Успя да избегне втория удар на Чевръстия — наведе се и му удари един в корема. Чевръстия се присви, при което Ким го сграбчи за главата и го удари с коляно в лицето. Чевръстия падна, залят в кръв.

— Ако още веднъж ме пипнеш, ще те убия — изхриптя Ким, приближи се до мивката и пусна крана. Отпи няколко глътки, опита с език зъбите си — бяха на мястото си, и се изми.

Барона не промълви нито дума. Прекрачи лежащия на пода, извади цигара от джоба си и излезе от каютата. Всички забелязаха мрачния му вид.

За сметка на това Стратега оцени кратката битка.

— Добре се биеш — изкоментира той и стана от леглото. Прозина се с досада и също излезе от каютата.

На Ким не му се щеше да остане насаме с Чевръстия. Отправи поглед към вчерашното приятелче, поклати неразбиращо глава и излезе след Стратега.

Колкото и да беше странно за Ким, Чевръстия все пак дойде на закуската. Всъщност, физиономията му не беше чак толкова пострадала — Ким намали силата на удара си, случаят не беше такъв, че да удря с все сила. Чевръстия хвърли бърз поглед към Ким, седна и се залови с яденето.

Ким беше много изгладнял, никога не си спомняше да е изпитвал такъв вълчи глад. Сигурно им сипваха нещо в храната, някакви стимулатори. Беше напълно обяснимо, подобни добавки помагала за натрупване на мускулна маса. При това Ким знаеше, че след закуска почват тренировките. Боецът трябва да бъде във форма, иначе не може да бъде победител в съвременната война.

Апетитът му наистина си го биваше. Ким се хранеше и чувстваше как по тялото му се разлива приятна нега. Странно — смяташе, че причината е в бирата, но той още не я беше докоснал.

Когато Ким изпи сутрешната си бира, му стана съвсем добре, светът вече не му изглеждаше толкова мрачен. Даже Чевръстия не му се виждаше толкова противен. С всеки може да се случи. Сутринта се чувстваше толкова отвратително, че можеше човек да убие, дето се казва.

Веднага след закуската се разпределиха по залите за тренировки. На тяхната и на още две такива четворки им се падна залата, в която се тренираха действия на тъмно. Новият, все още непознат на бойците инструктор висок мустакат капитан, започна да им обяснява темата на днешното занятие. По-точно, как да се скрият от лъчите на прожектора. На Ким това не му беше известно и затова внимателно слушаше инструктора.

Тренировките започнаха. Загасиха лампите, включиха четири прожектора, чиито тесни лъчи започнаха да шарят из залата в търсене на бойците. Ким добросъвестно се прикриваше — отскачаше от лъча напред или назад, в зависимост от това, как се приближаваше към него светлинното петно. По-лесно беше да се отскача след лъча, понеже можеше да се тича в цял ръст, без да се притесняваш, че ще те забележат. Очите на наблюдаващия следят светлинното петно, те са „осветени“, поради което трудно може да забележи каквото и да било извън петното. По-сложно беше да се отскача под самия лъч в посока към прожектора, освен това беше и по-неефективно, този начин ставаше само в случаите, когато вече няма как да се избяга на другата страна. Тогава трябваше да се навеждаш или дори да правиш кълбо, да пълзиш, за да не попаднеш в обсега на шарещия над главата лъч.

Като цяло тренировката хареса на Ким, доста бързо схвана какво може да прави и какво не. По-точно беше грешка да се мъчиш да избягаш от лъча, все едно ще те застигне, а вече ще си загубил скъпоценните секунди. Ако все пак си попаднал в обсега на лъча, най-добре да се проснеш на земята и да замреш, надявайки се, че няма да те забележат.

В края на тренировките Ким събра осем наказателни точки, което беше по-малко, отколкото при опитните бойци, и това го изпълни със задоволство.

След първата тренировка се даваше половинчасов отдых. Някои от тях бойците отидоха в пушалнята, но повечето от тях, в това число и Ким, просто лежаха върху пясъка на залата.

Вглеждайки се в железните конструкции на прожекторите, Ким си мислеше, че трябваше едно време да помоли чичо си да го прати в някое от подразделенията със специално предназначение. Не в такова като това на смъртниците, а в истинско. Тук му харесваше — в смисъл, харесваше му оръжието, тренировките. Ким не искаше да мисли, че съвсем скоро ще му се наложи да убива, опитваше се да се съсредоточи върху добрите страни. Грешка беше, че отиде в Департамента. Можеше да помоли чичо си, наистина можеше. Сега щеше да бъде инструктор или просто боец в някой елитен отряд. Щеше да има приятели — истински, верни, щяха заедно да вършат работата си...

А вместо това се намира тук... Ким сбърчи нос, когато чу инструкторът да се обръща към тях, и бавно се изправи. Колко бързо мина този половин час...

Следващата тренировка беше посветена на начините за спасяване от огневата линия. Повечето бойци се отнесоха към нея с насмешка. Високият як смъртник по прякор Слона каза, че не възнамерява да се занимава с подобни глупости — тъпо е да се мисли за такива неща, когато в ръцете си държиш „трошачка“. По-скоро враговете трябва да треперят и да се крият. Инструкторът погледна Слона, излезе от залата, без да продума, и след минута се върна с „трошачка“ в ръце.

— Вземи — подаде картечницата на Слона. Той спря да се хили и предпазливо взе в ръце оръжието.

— Ама защо? — попита смъртникът.

— За да докажем, че инструкторът не ти е нужен. Ще отида в дъното на залата, а ти се опитай да ме убиеш. Можеш да стреляш на откоси, ти си пръв.

— Но патроните не са халосни... — Боецът изумено погледна картечницата.

— Точно така. Аз ще стрелям с пистолет. — Инструкторът потупа с ръка кобура си. — Ако ти не ме убиеш, ще те убия аз. Чиста работа... — Той се обърна и тръгна към другия край на залата.

— Но аз се пошегувах! — извика Слона, но инструкторът не го слушаше.

— Хайде Слоне — каза някой. — Залепи го на стената.

Бойците бавно се отдръпнаха, оставяйки Слона сам. Инструкторът, който беше се отдалечил на стотина метра, се обърна и погледна пребледнелия боец.

— Почвай! — Той разкопча кобура си и без да изважда пистолета, бавно тръгна към Слона. Той се озърна, все още недоумявайки какво става, след това бързо надяна бойните очила, щракна предпазителя и притисна картечницата към бедрото си. Ким си помисли, че в момента не би искал да е на мястото на инструктора.

Звънкият откос разкъса тишината в залата. Ким видя как инструкторът майсторски се плъзна встрани, падна на земята, направи кълбо, в ръцете му изненадващо се появи пистолетът. Стената зад гърба му се озари от взрива на куршумите. Веднага след това стана тихо. Слона спря да стреля, олюля се и зарови нос в пясъка. Дрехата му на гърба беше прорязана от лазерния лъч и леко пушеше.

Инструкторът се приближи до смъртника и го обърна по гръб с крак. Слона още беше жив, от устата му се стичаше струйка кръв. Инструкторът прибра пистолета в кобура и обгърна с поглед заобиколилите го бойци.

— Не е толкова важно какво оръжие държиш в ръцете си — тихо каза той. — Важното е да можете да си служите с него! Имам заповед да направя от вас бойци и ще го направя. Колкото повече ме слушате, толкова по-дълго ще живеете. Вие двамата — инструкторът посочи Чевръстия и още един боец, — занесете този глупак в лазарета. Ако има късмет, ще оживее. Да продължим занятието...

Този инцидент много впечатли бойците. Те изпълняваха указанията на инструктора стриктно и безпрекословно. Както по-късно разбра Ким, инструкторът се наричаше Мирон и само преди седмица беше служил в някакъв специален отряд в Петербург. Носеха се слухове, че нещо не се разбираше с началството, дори, че е разбил мутрата на някого от ръководството. Решили да не се стига до съд и предложили на Мирон алтернативата или да се извини на началника и инцидентът ще бъде забравен, или да отиде като инструктор на „Сарацин“. Мирон избрал второто.

Някъде към обяд Ким стана вир-вода, тренировките наистина бяха доста интензивни. Оказа се, че и избягването на изстрела също си има своите тънкости. Нещата зависят от това, кой стреля в тебе, с какво, от какво разстояние и, разбира се, имаш ли ти самият оръжие. Ако имаш, положението не е толкова лошо — трябва да избегнеш само първия изстрел, като често пъти избягването на изстрела се придружаваше от приклякване или преобръщане на кълбо или пък едновременно и от двете. Ако се целят в тебе с пистолет, трябва да бягаш наляво и надолу, което осигуряваше защита на целта, тоест на теб от оръжието и ръката на стрелеца. Ако бягаш надясно, противникът те виждаше много добре и му беше достатъчно малко да мръдне дулото и да стреля. И затова Мирон ги обучаваше рефлексивно да бягат наляво, това движение беше придружено от едновременно смяна на нивото, тоест с приклякване и изваждане на пистолета от кобура. Като цяло всичко това траеше по-малко от секунда. Рязко мятане наляво — надолу, коляно напред, изстрел, или по-добре два — три изстрела поред. Мирон придаваше огромно значение на рефлексивността, подчертавайки, че в сложна ситуация няма време за мислене, тялото трябва да работи само.

Тренировките свършиха точно в два часа следобед. Мирон си отиде в каютата на горната палуба, където пребиваваше офицерският състав, бойците също се прибраха по каютите си. Впрочем много от тях, включително и Ким, предпочетоха първо да си вземат душ. По думите на Барона, никога досега не са имали такива тренировки, общо взето учили ги как да си служат с оръжието и каква тактика на взаимодействие да имат на бойното поле.

Следваше обядът. Както обикновено, Ким не страдаше от липса на апетит. След като изпи традиционната напоследък чаша бира, почувства се щастлив, толкова му стана хубаво. Погледна Чевърстия и той, като улови погледа му, виновно се усмихна. Ами така е, с всеки може да се случи...

Ким също му се усмихна в отговор и въздъхна с облекчение — май всичко си идва на мястото. Всъщност горе-долу за това беше си мечтал винаги: далечни полети, рисковани рейдове. И хората наоколо не са толкова лоши...

Днес следобедните занятия бяха отменени, тъй като корабът приближаваше крайната цел на своето пътешествие. Предстоеше им

битка, бойците се нуждаеха от почивка. Но на Ким въпреки обилния обяд, не му се спеше. Заедно с новите си приятели прекара времето си в приятни разговори, изпълнен с усещането за удовлетворение от факта, че всичко е наред. В изблик на радост Чевръстия дори искаше да му подари едно от списанията си, но Ким великодушно отказа.

Привечер от тази атмосфера нямаше и следа. Всички мълчаливо лежаха на койките, Ким мислеше как да се измъкне от кораба на смъртниците. Нищо не го свързваше с тези престъпници.

Изведнъж го хвана страх. Ким осъзна, че нещо много бързо му се мени настроението. Само преди час се прегръщаха с Чевръстия, той приятелски го потупваше по рамото. А сега е готов да му разбие мутрата. Какво става?

Дойде му на ум една интересна мисъл. Ким се обърна към Барона.

— Бароне, чуваш ли ме?

— Не... — отвърна той и отвори очи. — Какво искаш?

— Дали не ни слагат нещо в яденето?

— Че ти не знаеш ли? — криво се усмихна Барона. — Дават ни какви ли не боклуци — за да сме по-силни, по-издръжливи. Плюс еуфорин за готино настроение.

— Еуфорин? Това не е ли наркотик?

— Да. Имат го само военните. Навън не можеш да го намериш. Затова няма смисъл да се махаш оттук, ако два дни след това не си го набавиш, ще луднеш.

— Ама това е незаконно! — възмути се Ким. — Няма право да ни тровят по този начин.

— За какви права дрънкаш... — Барона уморено се прозя. — Ще видиш утре преди боя как ще ти вкарат „коктейл“...

— Какъв „коктейл“?

— Нали ти казвам, ще видиш... — Барона се обърна към стената и млъкна.

И така, истина е... Ким си намести възглавницата и впери поглед в тавана. Значи наистина ги помпат с наркотици. И доброто им настроение след ядене се дължи на еуфорина. Правилно, бойците трябва да са в добро настроение, в противен случай просто ще се избият помежду си. А така непрекъснато са като на градус. Лошото е, че сутрин въздействието на вечерната доза е изчерпано. Затова и

апетитът им е такъв. Ким със страх осъзна, че с нетърпение чака вечерята. Тоест, вече е пристрастен.

Никога в живота си не беше пробвал наркотици, затова го хвана страх — ами сега, какво ще стане с него? В Департамента се гледаше много строго на тези неща. Ким си спомни как им изнасяха лекции за недопустимостта от употребата на каквато и да е „трева“ и всичко подобно. Основният акцент в лекциите се поставяше не върху здравето, а върху това, че ако е във властта на наркотиците, офицерът няма да може да изпълнява както трябва преките си задължения. Умът винаги трябва да бъде чист — това беше заседнало дълбоко в съзнанието на Ким, затова сега се чувстваше твърде неуютно. Наркотиците са смърт и най-често — много бърза.

Спомни си за споменатия от Барона „коктейл“ и му стана още по-мъчно. Трябва да се бяга оттук час по-скоро. Да, но къде и как?

Затрещя радиоговорителят — беше време за вечеря. Ким машинално седна на кревата и провеси крака. И изведнъж се хвана, че няма търпение. Какво да прави сега? Да не яде ли?

Той скочи от леглото и погледна Барона.

— Я ми кажи, бързо ли се привиква към еуфорина?

— Вече си привикнал. Така че, изхвърли от главата си тези празни мисли и да идем да кльопаме. Без кльопачка ще предадеш богу дух по-бързо. Нали така, Стратег?

— Да — потвърди винаги мълчаливият Стратег. — В началото аз гладувах една седмица, но после все едно почнах да ям. Тук съм от шест месеца. Още толкова и ще ме прехвърлят към онези, които нямат право вече да излизат. Там не дават еуфорин и те лекуват от пристрастяването към него, имат си лекарства. Затова единственото, от което се нуждаеш, е да оцелееш.

— А това не е лесно — добави Барона. — И така — яж, за да си силен. Слабите загиват.

Тази нощ Ким не можа да мигне. Знаеше, че на разсъмване ще пристигнат на Артела, крайната цел на техния рейд. Нападението им ще бъде изненадващо за метежниците. Предишната вечер ръководителят на операцията генерал Бигс направи инструктаж, като подробно описа поставената им задача. Метежниците, Бигс не уточни кои са те, са построили укрепена база на тази планета и са около хиляда на брой. На базата има стотина къщи, завод за хранителни

концентрати, енерговъзел, шестнадесет зенитни установки. Всички, близо триста мъже, са добре подготвени и въоръжени, затова Бигс препоръча да не се вземат пленници, а да ги унищожават на място. Препоръките му имаха силата на заповед.

По време на инструктажа Ким не се сдържа и зададе въпрос:

— Може ли да ми кажете, сър — каза той, когато генералът благосклонно кимна с глава, когато видя вдигнатата му ръка. — По вашите думи мъжете са около триста. А кои са останалите?

— Жени и деца — студено отвърна генералът, явно въпросът му беше неприятен.

— А с тях какво да правим?

Генералът се намръщи и сви устни.

— Детето ще порасне и ще стане войник. Жената на метежника може да роди само метежник. Получих заповед да унищожа селището и ще го направя. След като си тръгнем, там не трябва да остане жива душа. Ясен ли съм?

— Да, сър... — Ким седна, мислейки с ужас, че е възможно да му се наложи да стреля в деца.

— Още веднъж повтарям — каза генералът. — Основната ви задача е да унищожите зенитните установки, останалото ще довършат десантчиците. И не жалете патроните... — Той се обърна и излезе от залата за инструктаж, като остави на помощниците си да сведат до знанието на бойците конкретните задачи.

И ето че сега Ким лежеше на тъмно и се страхуваше да заспи. Защото знаеше: затвори ли очи — и ще настъпи утрото. А на сутринта отново ще му се наложи да убива. Най-лошото беше, че това можеха да бъдат жени и деца. Ами ако му заповядат? Какво ще прави?

Той не искаше да си отговаря на този въпрос. Но, разбира се, че на разсъмване ще намери отговора.

* * *

Когато корабът се разтърси, оказвайки се отново в привычната координатна система, Ким и останалите бойци вече повече от час се намираха на десантната палуба. Изцяло екипирани и въоръжени, чакаха команда за кацане в глайдерите. Имаше повече от двадесетина

машини, пилотите десантчици бяха вече заели местата си — смъртниците нямаха право да управляват глайдерите. Край всяка от колите крачеше по един човек в униформа на офицер от медицинската служба. Ким се сети, че точно тези хора ще им бият инжекция с прословутия „коктейл“. Именно това плашеше Ким най-много от всичко.

— Качвайте се в машините! — извика ръководителят на смъртниците Войков. Бойците станаха и се запътиха към глайдерите си. — По-живо, копелета! — пришпори ги полковникът. — Размърдайте си задниците!

Пръв в глайдера влезе Чевръстия. Преди да се напъха вътре, спря за секунда, медикът притисна към ръката му наконечника на инжектора и направо през ръкава му вкара дозата от „коктейла“. Чевръстия се намръщи и влезе в колата.

Идваше ред на Стратега, след него беше Ким.

— Не може ли без това? — тихо попита той. Впрочем медикът изобщо не обърна внимание на думите му. Ким усети съприкосновението с инжектора, потръпна при проникването на иглата в ръката му. След това влезе в машината, „вслушвайки се“ в усещанията си.

Колкото и да беше чудно, не се чувстваше никак зле — може препаратът все още да не беше подействал. В колата влезе Барона и вратата се затвори.

— Е, какво, пътници за оня свят, ще се трудим ли? — ги погледна с усмивка един от пилотите, другият се ухили. Моторът забръмча, глайдерът потръпна, но остана неподвижен за известно време.

Ким седеше, стиснал в ръце картечницата; корабът, а заедно с него и глайдерът яко се разтърсиха. Той си представи какво става сега на базата на метежниците — паника, всички тичат напред-назад. Майките грабват децата си, опитват се да ги скрият от надвисналата опасност. Но къде можеш да се скриеш от десантчиците на Империята? Никъде. Те са като богове, слезли от небето.

Беше опияняващо — вкопчен в картечницата, Ким чакаше кацането с нетърпение. Погледна Чевръстия, който седеше срещу него и закачливо му намигна. Трай си, след малко ще видят къде зимуват раците!

Претоварването намаляваше, след малко изчезна напълно и в този момент се отвориха броневите „крила“ на хангара. В очите ги удари светлината от чуждото слънце. Ким зажумя. Корабът направи лек завой и заслони светлината. Глайдерът се залюля, освобождавайки се от задържащите го скоби, и с устрем се издигна в синия квадрат на небето.

Ким тръпнеше в очакване на боя. Но това е забележително! Даже ахна от възторг, когато глайдерът направи два-три зигзага в изпълнение на противозенитната маневра. Май стрелят по тях! Ким дръпна предпазителя, но съжали, че не може да отвърне веднага на огъня. Обърна поглед към Барона — от лицето му беше паднала разумната маска, в очите му играеха злобни пламъчета. Ангелът на отмъщението — му мина през ума и дори се разсмя от това сравнение. То си е така — те са ангели. И сега ще слязат на черната земя...

Вдясно от тях нещо пламна. Ким погледна през бронираното прозорче и видя един глайдер да гори. Той се разпадаше на парчета и оставяше след себе си опашка от дим.

Очите на Ким потъмняха — това никога нямаше да им прости. Никога...

Един след друг се приземяваха, долу вече се водеше битка. Дойде и техният ред — след ефектен вираж глайдерът намали скоростта и „увисна“ на десетина метра от изригващата огън зенитна установка.

Вратата на глайдера се вдигна и Ким скочи на земята след Барона.

Дулата на зенитката бяха насочени към небето, пред очите на Ким още един глайдер направи салтомортале и се заби в земята. Ким с вик взе на мушката зенитчика и натисна спусък. Неговият откос се сля с този на Барона.

Оръжието им наистина си го биваше. Вишката на зенитката се покри с пламъци, разхвърчаха се парчета. Пламъкът, който изригваха дулата, потръпна за последен път и угасна.

Ким радостно се засмя — пада ви се, недоносчета! Отвори се една врата в долната част на вишката, оттам изскочи някаква човешка фигура и хукна да бяга, като едновременно стреляше. Ким завъртя дулото и стреля, после си обърна главата — нямаше време да гледа

кървавите остатъци от човека. По-бързо, по-бързо, враговете са все още твърде много.

Наблизо Чевръстия крещеше нещо — с широко разкрасени крака той заливаше с огън съседната къщичка, откъдето някой беше дръзнал да стреля в тях. Изведнъж тя пламна, стените ѝ се разклатиха, после рухнаха и посипаха стрелящия с парчета.

Техният глайдер беше успял малко да кривне встрани и сега набираще височина — след известно време щеше да ги вземе. А те имаха още доста работа. Ким се разкрещя в яростта си, когато видя един човек да стреля в него. Тъкмо се готвеше да стреля, но Стратега го изпревари. Той беше клекнал и даваше безпогрешни къси откоси.

— Напред! — изкрещя Барона — Бий копелетата!

Никога преди това Ким не беше изпитвал подобно опиянение от боя. Те тичаха по тесните улички на градчето, от всички страни се носеха звънките трели на „трошачките“ — другите подразделения също не стояха със скръстени ръце. За миг Ким зърна в небето сивия търбух на техния кораб, който се снижаваше. Това показваше, че всички зенитни установки са разрушени и че е време да се приземят десантчиците. За какво са им десантчици, те и сами щяха да се справят. Ким забеляза някакво движение на втория етаж и стреля с картечницата, като за един миг преди изстрела успя да различи изплашено детско лице. Отличен изстрел, така и трябваше да бъде. Плъхчето винаги се превръща в плъх. А плъховете трябва да бъдат стъпкани...

След това усети болка и с известно учудване установи, че е ранен в ръката. Беше стрелял висок възрастен мъж, който стоеше на вратата на своя дом и въобще не се криеше. Глупак... Ким го взе на мушка и с единичен изстрел го разкъса на парчета. После размърда ръката си — няма нищо, ще мине.

Близо до него беше Чевръстия, той не се отделяше нито крачка. Между тях двамата се получи добър синхрон. Ако Ким не забележеше никого, с него се справяше партньорът му, и обратното. Беше страхотно. И тъкмо Ким си помисли, че Чевръстия е много способно момче, когато някак подскочи, сякаш се препъна в нещо и наоколо се разлетяха кървави пръски. Той изпусна картечницата, падна по очи и гърдите му се превърнаха в кървава пихтия.

Стрелбата идваше от горния етаж на голяма къща. Ким видя огънчетата на изстрелите, схвана, че оръжието е едрокалибрена картучница и в същия момент осъзна, че се целят в него. Той отскочи наляво, коленичи — там, където стоеше само допреди малко, асфалтът се „разруши“ от взривовите на куршумите. Ким хвана омразния прозорец на мушка, натисна спусъка и държеше пръста си върху него, докато вместо стената с прозореца не остана огромна димяща дупка.

Това, което се случи после, му се губеше. Помнеше, че стреля, стреля много, до момента, в който се свършиха боеприпасите. След това хвърля гранати в ръждясалия корпус на стар космически кораб, където се криеше някаква жена. Май не беше сама, но това дори беше добре, защото все някой трябваше да отговаря за смъртта на Чевръстия. След това щурмуваха един завод. Ким запомни, че на пода бяха разхвърляни опаковки от хранителни концентрати. Никой от работниците не успя да се скрие, последните четирима ги разстреля непознат за Ким десантчик.

След това ги извозиха с глайдерите до кораба. Стратега му помогна да смени бинта на ранената си ръка. От очите на Ким се лееха сълзи, но не от болка, а от осъзнаването на факта, че Чевръстия вече го няма, че смъртта на тези твари можеше да плати гибелта му.

В лазарета, докато докторът обработваше ръката на Ким, го завладя някаква апатия. До него седяха още двама бойци, потънали в мрачни мисли. Впрочем на Ким му беше все тази за всичко, включително за него самия. Най-много от всичко му се щеше да легне и да заспи. Което и направи, щом се върна до каютата си.

* * *

Събуди се от болка в ръката. Размърда се и с почуда забеляза, че ръката му е бинтована. Смръщи чело, напрягайки се да си спомни кога и къде е успял да се нарани. Нищо не изплуваше в паметта му — все едно, че от нея е изрязан цял един пласт от спомени. Нещо не беше наред и Ким се опита да разбере какво точно.

И така, сега е нощ, съдейки по мъждукащата лампа на тавана. И те определено не са в полет, нямаше го познатото усещане за полет, което не можеше да се сбърка с друго. Значи някъде са се приземили.

Ким се обърна на лявата си страна и едва сега забеляза, че койката на Чевръстия е празна. Стратега спеше, Барона също си беше на мястото. Ким чуваше тихото му похъркване, но нарочно погледна надолу, за да се убеди. Да, всички са на мястото си с изключение на Чевръстия. Къде ли се е запилял?

И изведнъж в съзнанието му изплува картината на лежащия на земята негов партньор. Разкъсаните му гърди са залети с кръв, до него се търкаля картечницата. От прозорците на къщата отсреща някой стреля.

Целеха се в него. Спомни си го съвсем точно. Да, тогава отскочи наляво, както го беше учил Мирон предната вечер. След това стреля.

Оказва се, че е убил стрелящия. И не само него... Съзнанието на Ким започна постепенно да се прояснява.

Не можеше да бъде. За първи път в живота си не вярваше на собствената си памет. Спомни си как хвърли през счупения илюминатор граната в един кораб — по-точно, в ръждивите остатъци от някога величествения покорител на Вселената. В каютата имаше жена, заедно с нея се криеше още някой — тогава му беше все едно кой. Сигурно бяха деца.

Не можеше да бъде... Ким не искаше да повярва. Не можеше да е хвърлил гранатата, не беше възможно.

Но беше я хвърлил... Осъзнаването на факта, че беше извършил това, изпълни душата му с ужас. Спомни си, че е убил още едно дете — онова, което се показва в прозореца на къщата.

Скърцайки със зъби, Ким се смъкна от кревата, отиде до мивката и пусна крана. Пъхна главата си под студената струя, дълго стоя така и по лицето му се стичаха ледените струи, после жадно пи вода. Господи, какво става с него? Как е могъл?

— Гадно ли ти е? — донесе се до слуха му съчувственият глас на Барона. — Това е от „коктейла“. Няма нищо, ще хапнеш на закуска, ще ти поелекне...

— Не мисля така... — Ким затвори крана. После отново се качи на кревата.

„Коктейлът“... Ами да, тогава ги боцкаха, вкарваха им някаква гадост. Но нима това е оправдание за извършеното от него...

В очите му се появиха сълзи. Защо, защо става така? Защо смъртта, която го преследва, всеки път взема някой друг? Защо улучи

Чевръстия, а не него? Така онази жена и децата ѝ щяха да са живи.

Но нямаше... Ким разбираше, че те все едно нямаше да оцелеят. С него, без него, при всички случаи щяха да загинат. Да, но ги уби точно той...

Това странно го измъчваше — ако имаше пистолет в ръцете си, без никакво колебание щеше да сложи край на живота си. И наистина щеше да го направи. Смъртта отдавна не го плашеше. Нещо повече, от известно време беше станала привлекателна. Би било прекрасно — да си отиде завинаги, там, където е вечен покой и тишина, откъдето никой никога не се е връщал. Може би защото там е толкова хубаво?

Ким се замисли. Да, Арсеналът сега е затворен. Нищо, ще почака. След закуска сигурно ще чистят оръжието си и тогава ще се позабавлява както си знае. Тези хора нямат право на живот. Така, както и той...

После заспа и беше радостен, че не сънуваше кошмари.

Събуди се от протяжен сигнал. Ким отвори очи и погледна тавана. Дали да стане? Има ли смисъл? Да, снощи искаше да избие всички, по-точно онези, които може да убие. Сега не искаше нищо. Точка, стига е сеел смърт. Стига. Колкото него самия... И така, и така ще го разстрелят — за неподчинение и нарушение на устава. Плюс неуважение към началството.

Времето течеше. Барона и Стратега вече се измиха.

— Ей, Ким... — Барона го побутна. — Ставай, ще проспиеш кльопачката.

— Не ми се яде — отвърна Ким.

— Да не си мръднал? Не се излагай, така ще ти призлее, че откачаш.

— Не искам — повтори Ким. — Вие вървете, аз ще полежа.

— Какво му е? — попита Стратега.

— Кой го знае — вдигна рамене Барона. — Вчера малко се шашна. Ким, иди в лазарета. Ако искаш, ще извикам доктора тук.

— Нали ви казах — вървете, аз ще остана.

— Абе, зарежи го. И да не забравиш, след закуска си чистиш оръжието. Не дойдеш ли, карцерът не ти мърда. — Барона тръгна към вратата. — По-добре не се прави на интересен.

Вратата хлопна, стана съвсем тихо. Ким се усмихна. Карцерът... Намериха с какво да го плашат...

Лежеше, вперил поглед в часовника над вратата. Беше забавно да си представя какво правят в този момент останалите. Точно сега всички получават подносите си с храната и сядат на местата си. Хранят се, оставяйки бирата за десерт. Някои я изпиват най-напред, други я разделят с някого.

Ким въздъхна. Беше странно да осъзнае, че животът е свършил, че оставащите часове или даже дни вече не решават нищо. Това, че е жив, е една досадна случайност. Но пък е недостатък, който лесно може да се отстрани.

Омръзна му да гледа часовника и затова просто си лежеше и мислеше за живота си. Да, сгреши — когато послуша чичо си и постъпи в Департамента. Нещата можеха да стоят съвсем другояче.

Можеше. Вече нищо не може да се промени. Твърде късно е...

Не знаеше колко време е минало, когато вратата се отвори и в каютата влезе Мачо.

— Тук ли си? Там разбраха, че те няма, сега ще дойдат. Завлечи си задника до Арсенала, докато не е станало късно.

— Благодаря, Мачо. Никъде не искам да ходя.

— Както искаш, предупредих те... — Мачо се обърна и бързо се изниза от каютата.

Не минаха и няколко минути и вратата скръцна отново. Ким отвори очи — беше Терминатора, началникът на Арсенала.

— Как да разбирам това? — начумерено попита той, обърнал поглед към Ким. — Аз ли трябва да ти лъскам железариите?

Ким не искаше да се кара с Терминатора, беше отвратителен човек, отгоре на това — и сакат. Това, че е дошъл дотук, говореше само по себе си.

— Извинявай, Терминаторе — каза Ким. — Повече не искам да воювам. Докладвай за мен на полковника и няма да имаш неприятности заради мен.

— Глупак — отвърна Терминатора. — Все едно, няма къде да се денеш. По-добре върви, докато полковникът още не е разбрал. Стратега извади твоите партакеша, но ако скоро не се появиш, ще трябва да докладвам.

— Да, Терминаторе. Нали това ти казвам. Докладвай, както си му е редът.

— Правиш грешка. Много ще си навредиш... — Терминаторът поклати глава и излезе от каютата накуцвайки.

Ким въздъхна — сега ще трябва да се очаква Войков. Интересно какво ли ще каже той? Неподчинение на началството — това е доста сериозно. Може дори да докара работата до разстрел, като се има предвид избухливият нрав на полковника.

След това Ким си помисли за Стратега. Значи е извадил оръжието от шкафа, за да не се забележи отсъствието му.

Какво излиза — убиец, само вчера е гръмнал не по-малко от десет човека. А пък се опитва да му помогне. Тоест, дори и у най-закоравелия престъпник се запазват някакви човешки качества.

Минутите се влачеха бавно, най-накрая в коридора се чуха стъпки. Ким се усмихна — ето го и него. И май не беше сам.

Така се и оказа. Вратата се отвори, в каютата уверено влезе Войков, зад него в коридора се виждаха няколко човека от охраната.

— Стани! — изкрещя полковникът, поглеждайки мрачно Ким. — Стани, казах!

— Не викай — спокойно отвърна Ким. — Непременно ли трябва да викаш? Или специално ви обучават на това?

Беше забавно да наблюдава как лицето на полковника става алено.

— Ще те смачкам! — изсъска Войков, хвана Ким за крака и се опита да го смъкне от леглото. Беше забележителен момент и Ким реши да не го изпуска. Той се понадигна и със свободния си крак изрита полковника по ухото. Улучи много добре, той хвъркна в ъгъла на каютата и се строполи до мивката. В каютата на мига влетяха двама от охраната.

— Спокойно, момчета... — Ким предупредително вдигна ръка. — Слизам. Защо да се караме заради този козел?

Момчетата наистина се спряха, още повече че Ким така и направи. Седна на долния нар, взе обувките си и ги обу, без да бърза.

В ъгъла до мивката полковникът се мъчеше да стане, но, който знае защо, никой не бързаше да му помогне. Накрая се изправи, като притискаше с ръка лявото си ухо. Ким се усмихна — ето ти и липсващото звено — обида на началството. Май че полковникът е решил да го застреля лично.

С трепереща ръка той се опитваше да си разкопчае кобура, но не се получаваше. Накрая успя, измъкна пистолета и се прицели в седналия на кревата Ким.

— Гледай да бъдеш точен. — Ким с усмивка го наблюдаваше. — Не бой се. Лесно е.

Дулото на пистолета гледаше Ким право в лицето. Черна празна зеница, готова да му даде свободата. Полковникът стисна зъби и пъкна пистолета обратно в кобура.

— Не — каза той злобно. — Няма да се отървеш така лесно. Ще има да патиш... В карцера!

Ким стана, сложи ръцете си зад гърба и спокойно излезе през отворената врата.

Карцерът се оказа малка стаичка с голи метални стени. Приличаше на метална кутия, метър и нещо на дължина, височина и ширина. Горните ѝ ъгли кой знае защо бяха скосени и заварени с триъгълни метални листи. На тавана имаше лампа в бронирана плафониера, до нея се намираха вентилационните решетки. Щом Ким влезе, вратата зад него се затвори, светлината веднага угасна.

Ким се усмихна — да не би да си мислят, че с това ще го пречупят? Може би трябваше да нападне полковника, в такъв случай наистина щеше да стреля. Защо винаги се сеща със закъснение?

Ким седна на пода, подпирайки се с гръб на студения метал, затвори очи и се замисли. Колко ли време ще го държат тук? Не повече от два-три дни, полковникът сигурно разчита на еуфорина. По-точно, на липсата му. Ким вярваше, че ще издържи, но усещаше, че когато не закуси, му се отразява доста зле. Засега симптомите не бяха сериозни — треперене в коленете, горещи вълни, засилващо се чувство на глад. Против волята му пред очите му изникна сочен бифтек, а до него — чаша бира.

Идиотщина... Ким умишлено си удари тила в стената и отвори очи. После пак ги затвори, макар че това нямаше никакво значение — в карцера беше пълен мрак. След кратък размисъл Ким легна на пода и се опита да се изпъне в цял ръст — не стана, беше много тясно. Не се получаваше и по диагонал — по същата причина. Тогава легна на една страна, сви колене и се опита да заспи.

И действително заспа. Не можа да разбере колко време е спал. Когато се събуди, едва се вдигна от болка в хълбока и в гърба. Подът

беше студен и твърд.

Но след известно време Ким разбра, че причината не беше подът, болеше го навсякъде. Всяко движение му причиняваше мъчителна болка. Опита се да не мърда, но това не му облекчи състоянието — тялото му беше като изгнило. От време на време Ким потръпваше като от болезнено пронизване.

Застана на колене и се опита да се изправи. Размърда рамене и застана от болка в гърба — какво става?...

Дишаше тежко и с хрипове. Ким седна на пода и се опита да се успокои. От наркотика е, тялото е привикнало. Ще мине...

Спомни си думите на Барона, че без еуфорин няма да мине. Истина беше, никога не му е било толкова гадно. От време на време дори скърцаше със зъби от болка, сподавяйки стоновите си — там, навън, не трябваше да се чува нищо. Трябва да го превъзмогне, да изтърпи. Те точно това и чакат — да започне да вика, да чука на вратата, да моли за пощада. Няма да стане. Никога...

Ким отново се опита да се изправи в цял ръст. Уви, място нямаше и опря глава в занитения с метал ъгъл. Даже се засмя — сега разбра каква е тайната на карцера. Тук беше невъзможно да се изправиш в цял ръст, което е особено мъчително, когато всичко те боли.

Ким легна по гръб на пода, сви крака. Май че така е по-добре...

След известно време забеляза, че дишането му е затруднено. Изправи се, потръпвайки от болка, доближи дланта си до вентилационната решетка. Не работи. Или пък са решили да го уморят по този начин?

Ким се усмихна и отново седна на пода. Както изглежда, полковник Войков така и не е разбрал нищо. Откъде да знае, че смъртта далеч не е най-лошото, което може да се случи на човек. Е, ще бъде неприятно, но ще изтрае. Там, на оня свят вече дълго са го чакали...

Седеше, подпрян на стената, и тежко дишаше. По лицето му пълзяха капки пот, в карцера беше много горещо. Проклетата кутия... Ким изрита стената, но беше толкова дебела, че не се чу никакъв звук. Значи нямаше полза да чука по нея... А и това можеше да се възприеме като молба да го пуснат. В никакъв случай... Няма да ги огрее...

Времето течеше, въздухът все повече намаляваше. Ким се задъхваше, хриптеше, пред очите му имаше кръгове. Мълчаливо се молеше Бог това да свърши час по-скоро. И молитвите му бяха чути — плаващите пред очите му цветни кръгове потънаха в мрак, Ким успя да почувства, че сякаш пропада — и всичко изчезна...

Свести се от леки тръпки. Отначало не можа да схване какво става с него. И защо е толкова тъмно?

И не само тъмно, но и болезнено. Всеки опит да помръдне се придружаваше от остра болка в цялото тяло. Ако това е смъртта, много лоша смърт. Очакваше, че там поне ще е по-добре...

Подът под него наистина се тресеше. Той прокара длан по него, мръщейки се от болка. Метален под. Метални стени. Явно, още се намира в кутията. А корабът всъщност излиташе...

Наистина беше така. Претоварването при излитане се отрази изключително зле на Ким — в неговото състояние. Стиснал зъби, той чакаше кога всичко това ще свърши, по лицето му се стичаха струйки пот. И когато след около десетина минути натоварването спадна, въздъхна с облекчение. Освен това се дишаше. Значи все пак са включили вентилацията. Напразно, вече почти си беше отишъл...

Впрочем, ще си иде — Ким се усмихна при тази мисъл. Никой вече няма да може да му попречи. Странно, че те все още разчитат на нещо. Нима си мислят, че ще ги моли за снизхождение?

Беше смешно, наистина... Само да не беше тази болка...

След малко подът под него престана да се тресе, отново стана много тихо. Минали са на маршови двигатели. Интересно къде ли отиват? Да не би вкъщи? Не, не, някой спомена, че трябва да навестят още три планети. Или четири?

Впрочем какво значение има, все едно никога повече няма да държи в ръце оръжие. Край.

Ким долепи ухо до пода, за да чуе нещо. Стори му се, че чува отделни гласове, трополене на крака, но това спокойно можеше да бъде игра на въображението. Господи, никога не е допускал, че тишината може да създава отрицателни емоции.

За да се бори с нея по някакъв начин, се опита да пее. И тъй като не знаеше нито една песен докрай, повтаряше отделни куплети десетки пъти. След това млъкна и се опита да заспи, но така и не разбра дали е спал или не. Като се събуди — ако изобщо беше спал, —

Ким си помисли, че не издържа повече. Защо така правят с него? За какво?

Дожаля му за него самия. Казват, че човек трябва да бъде щастлив. Може би. Но за него щастието беше нещо много отвлечено. Пък и какво е щастието? Любима работа? Каква? Не може да си щастлив, когато убиваш хора. Семейство? Никога не е имал семейство, дори никога никого не е обичал. Или е обичал? Толкова хубаво му беше с Шийла, може би точно и само с нея е бил истински щастлив. Страхуваше се да си признае, но се привърза към нея. А може би се боеше от друго — че щеше да го напусне завинаги, щом разбере за истинската му работа в Департамента. Никога не беше й казвал, че работи като Изпълнител, струваше му се просто абсурдно. Сигурно това беше и причината да сдържа чувствата си към нея и му пречеше да ѝ се признае в любов. Но всичко това е минало. Шийла го предаде, което означава, че никога не го е обичала. А любовта трябва да е взаимна.

Животът му си отиде напразно. Пропиля го бездарно и е глупаво да обвинява когото и да било. Ние самите носим отговорност за онова, което ни се случва.

Събуди се от скърцането на отваряща се врата. Повдигна се, отвори очи и веднага ги затули с длан, понеже светлината, която нахлу през отворената врата, го заслепи.

— Измъквай се...

Беше старши надзирателят, до него имаше още трима от охраната. Надзирателят държеше в ръцете си палка.

Ким бавно се изправи и лицето му се изкриви от болка — тялото все още го болеше. Дори още по-силно. Стиснал зъби, криво-ляво излезе от карцера. Облиза пресъхналите си устни, така и не му позволиха да утоли жаждата си. Въпреки всичко, няма да ги моли за нищо...

— Ръцете...

Ким протегна ръце, щракнаха белезници, острите шипове се врязаха в тялото. Но това не беше най-силната болка и затова Ким не ѝ обърна внимание.

— Върви напред...

Трябваше да се подчини. Докато бавно крачеше по коридорите, размишляваше къде го водят. Искат да го понапляскат? Голяма работа,

не трябваше толкова да отлагат.

Качиха го на горния етаж — тук живееха офицерите. Ясно, водят го при полковника...

Така се и оказа. Въведоха го в голям светъл кабинет с фалшиви прозорци, сложиха го да седне, до него застана охраната. След минута в кабинета влезе Войков.

— А, Ким — произнесе, сякаш се зарадва на срещата им. — Добре изглеждаш, трябваше да те държа още известно време вътре. Ще запалиш ли? — той му подаде небрежно кутия цигари. Беше явно издевателство и Ким прие играта.

— Благодаря, скоро ги отказах. Вредно е за здравето.

Полковникът се усмихна, хвърли кутията с цигари на масата и бавно закрачи из кабинета. След това се приближи до Ким и го погледна в упор.

— Знаеш ли какво ти се полага за нападение на офицер?

— Ами, сигурно ще ми кажеш — отвърна иронично Ким. И забеляза, че това вбеси полковника.

— Полага ти се разстрел — злорадо каза полковникът. — Но имаме недостиг от бойци и бих могъл да смекча твоята участ, ако напишеш рапорт, в който да признаеш всичките си грешки и да се закълнеш, че няма да допускаш повече подобни неща и, естествено, да се извиниш.

— На кого, на тебе ли? — уточни Ким. Пренебрежителният му тон окончателно извади полковника от релси.

— Сополанко! — изкрещя полковникът и му зашлеви един шамар. — Искях с добро, но ти не разбираш от подобно отношение. Нищо, ще направя от тебе човек. Ще бъдеш отличен боец — послушен, дисциплиниран. Ако ти кажа да ближеш ботушите, ще ги ближеш с гадния си език.

— Любопитно... — подсмихна се Ким. — И по какъв начин искаш да ме накараш да стана толкова примерен?

— Скоро ще разбереш... — просъска полковникът. — Заведете го в залата за промиване!

— Ставай... — един от охраната го бутна по рамото и Ким послушно се вдигна. Интересно каква ли е тази зала за промиване?

Изведоха го от кабинета и го поведоха по коридора. Много му се искаше да попита къде го водят. Но, така или иначе, скоро и сам щеше

да разбере...

По една тясна стълба изкачиха няколко етажа. Стигнаха до петия... И така, какво ни чака тук?

Впрочем не получи бърз отговор на този въпрос. Посрещнаха го двама санитари в бели престилки и го отведоха в малка уютна стаичка, вратата зад него веднага хлопна.

Ким се огледа. Стаята беше почти празна, имаше тясна кушетка, маса и занитен към металния под стол. Най-приятното от тази гледка беше едно шише с вода. Ким се приближи до масата, извади стъклената запушалка, хвана шишето със скованите си ръце и жадно започна да пие.

Беше божествено. Ким пиеше вкусната и доста студена вода, радвайки се, че преди смъртта си поне може да утоли жаждата си. Може би това е щастието? Във всеки случай, когато остави шишето на масата, Ким се чувстваше истински щастлив.

Сега може и да си полегне... Той се приближи до кушетката, легна, въздъхна уморено — най-накрая е в състояние да се опъне в цял ръст. Толкова е хубаво...

Изглежда е спал, защото се събуди от това, че някой лекичко го потупваше по бузите.

— Събуждай се, красавцо... хайде...

Ким отвори очи и видя надвесилия се над него доктор в бяла престилка и бяла шапчица. Докторът беше на около седемдесет години или даже повече, суховат, с малка брадичка, много благообразен.

— Добър ден — каза Ким и се опита да стане. Но с почуда установи, че е прикован със специални скоби към огромна бяла маса. Освен това се намираще на съвсем друго място. Ким се озърна и окончателно се убеди в това.

Стаята беше голяма и светла, по-скоро беше лаборатория. Той разгледа апаратурата и отначало си помисли, че е предназначена за изтезания, но скоро разбра, че греша. Беше за нещо друго, но за какво?

— Съвзе ли се? — Старчето се усмихна благосклонно. — Това е добре. И така, да започваме. — Той взе в ръце някакъв документ и съсредоточено го изучаваше около минута, присвивайки устни.

— Прекрасно... — Старчето сложи листа настрана и отново погледна Ким. — И така, как се казваш?

— Ким.

— Не, не — питам те какво ти е името тук — усмихна се той.

— Хитрия — намръщи се Ким. Това, което се случваше, му харесваше все по-малко и по-малко. Имаше нещо зловещо във всичко.

— Правилно, Хитрия — кимна старчето. — Лошо, лошо. Защо си се докарал дотук? — поклати глава и се приближи до някакъв сложен уред.

— Искате нещо да правите ли? — попита Ким.

— Ще се наложи, скъпи. За разлика от теб аз винаги изпълнявам заповедите... — Докторът натисна няколко копчета, нещо забоботи, после Ким усети зад себе си някакво размърдване.

Беше масивна матова полусфера с отвор в предната си част. Тя бавно се спусна върху главата на Ким. Отворът беше предназначен за шията.

— Чудесно... — достигна до него приглушеният от полусферата глас на старчето. — Важното е да не се съпротивлявате. Смисълът е почти никакъв, а болката е голяма... — Ким чу как старчето нещо превключва на таблото за управление.

— Не се страхувай — чу неочаквано ясния глас на старчето. Струваше му се, че звучи в главата му. — Това е божествена светлина, ще ти донесе облекчение. Отпусни се, слей се с нея...

Нахлу ослепителна светлина. Ким се опитваше да се скрие от нея, мигаше и отвърщаше глава, очите му сълзяха. Беше изключително неприятно.

— Стига! — изкрещя той. — Пуснете ме!

Нещо стана. Въздухът се нажежи. Отначало Ким усети силна звънтяща вибрация, която изпълни съзнанието му. Беше слаба, но бързо се засили. Неочаквано челюстта му се схвана. Опита се да се обърне на някоя страна, задърпа се и веднага огнените вибрации обхванаха главата му изцяло. Стана му топло на очите, после в главата му пропъзля на тънка струйка болката.

Беше непоносимо. Ким започна да вика, усещайки как светът, с който беше свикнал, се пръска на парчета. Болката се засилваше, тя пулсираше в такт с ударите на сърцето, изпълвайки съзнанието на Ким с ужас.

После нещо се промени, старчето отново нещо каза, Ким не разбра какво точно. Болката, завладяла съзнанието му, неочаквано

изчезна, остана само ослепителната празнота, наситена и тихо вибриращо бучене.

— Чуваш ли ме? — прокрадна се сякаш отникъде гласът на старчето.

— Да, да... Чувам... — нетърпеливо отвърна Ким. — Пуснете ме, боли...

— Болката вече я няма. Тя си отиде и повече няма да дойде, ако ме слушаш. Сега ще ти задавам въпроси, ти трябва да отговаряш. Не трябва да ме лъжеш, защото за всеки опит да ме измамиш, ще те наказвам...

Отново го прониза болка, той извика...

— Разбра ли ме?

— Да...

— Тогава да започваме... И така, истинското ти име е?

Мълчание. Беше много странно: лежащият на масата човек се опитваше да си спомни името — и не можеше! Добре си спомняше, че току-що го назова, току-що имаше име. А сега няма.

— Назови си името — изиска старчето.

— Не си спомням... Наистина не си спомням...

— Много добре. Казваш се Хитрия. Ти си Хитрия. Повтори.

— Аз съм Хитрия...

— Още веднъж.

— Аз съм Хитрия!

— Чудесно. Защо отказа да изпълниш заповедта?

— Аз... Не искам повече да убивам... Уморих се...

— Не искаш повече да убиваш. Повтори го.

— Не искам повече да убивам.

— Повтори още веднъж.

Мълчание. Хитрия с ужас се опита да си спомни за какво говореха току-що.

— Назови името си!

— Хитрия...

— Защо отказа да изпълниш заповедта?

— Не знам...

— Добре. Къде си работил, преди да се озовеш тук?

— В Департамента по Наказанията...

— Повтори още веднъж: къде си работил?

— Не помня... — Хитрия с ужас осъзна, че целият този пласт от спомени изведнъж се изпари от паметта му. Сега вече разбра: всичко, за което го питаше звучащият в главата му глас, изчезваше.

— Престанете! — изкрещя Хитрия. — Не искам!

— Това е добре. Ти си оставил вкъщи приятели, семейство, родители. Любимото момиче, деца. Спомни си за тях.

— Не! — крещеше Хитрия. — Няма!

— Глупаво е. Ще трябва да те накажа...

Болката отново изпълни съзнанието му. Хитрия почна да крещи, да се мята на масата. Това продължи няколко безкрайни секунди, след което болката постепенно утихна.

— Спомни си онези, които си оставил у дома — отново поиска гласът. — Онези, които са ти скъпи на сърцето, които просто си познавал, с които си се срещал.

Хитрия не желаше да си спомня никого, а и на секундата разбра, че това е страшно трудно. В съзнанието му се мярнаха образите на родителите му, появи се лицето на Шийла.

— Спомни си детството — продължи да шепне в ушите му тихият настоятелен глас. — Спомни си училището, първата си любов. Как се наричаше момичето?

— Ирина... — промълви Хитрия и ужасено си помисли, че първата му юношеска любов завинаги ще изчезне от паметта му.

— Не чух добре. Как се наричаше?

— Кой?

— Великолепно. Спомни си как и защо си се озовал на кораба.

Струваше му се, че това продължи цяла вечност. Методично отговаряйки на въпросите, Хитрия късаше последните нишки, които го свързваха с миналото. Настъпи моментът, когато съзнанието му се изпразни — той не знаеше какво да отговаря. Това, за което го питаше този човек, нямаше никакво отношение към него.

— Назови градовете, в които си бил.

— Не знам... Никъде не съм бил...

— Бил ли си на други планети освен на Земята?

— Не знам... Не съм бил...

— На колко си години?

— На двадесет и две...

— Добре. Назови приятелите си по каюта.

— Барона, Стратега, Чевръстия... Чевръстия загина...

— Така... Чудесно, включвам на режим „гама“...

Хитрия се сви, очаквайки нов прилив на болка. Но нищо такова не стана.

— Ще произнасям фрази, които ти трябва да повтаряш. Разбира се, от твое име. Разбра ли ме?

— Да.

— Да започваме. Ти си Хитрия, боец от подразделението на смъртниците от крайцера „Сарацин“.

— Аз съм Хитрия, боец от подразделението на смъртниците от крайцера „Сарацин“.

— Истинското ти име е Иван Круглов.

— Истинското ми име е Иван Круглов.

— Ти безпрекословно изпълняваш всички заповеди на своите командири.

— Аз безпрекословно изпълнявам заповедите на командирите...

— Ти не се боиш от смъртта — нито от своята, нито от чуждата.

— Аз не се боя от смъртта — нито от своята, нито от чуждата...

— Твоят дълг е да защитаваш интересите на Императора.

— Моят дълг е да защитавам интересите на Императора...

— Чудесно. Повече няма да го повтаряме... — гласът замълча, Хитрия чу някъде в далечината шумолене на хартия. — Сега това: ти си израснал на малък тропически остров.

— Аз съм израснал на малък тропически остров.

— Там ти е било добре.

— Там ми е било добре...

— Ти си извършил престъпление, като си убил полицай.

— Аз съм извършил престъпление, като съм убил полицай...

— Затова си в отряда на смъртниците.

— Затова съм в отряда на смъртниците...

— Добре, свършваме. Това няма нужда да го повтаряме...

Нещо щракна, всичко потъна в мрак. Хитрия никога не беше се сблъсквал с подобно нещо. Тази тъмнина беше жива, тя леко пулсираше, полюшвайки се от една страна на друга. След това мракът обгърна Хитрия изцяло и го хвана страх. Опитва се да извика, но устните му не се движеха. Мракът се сгъсти и всичко изчезна.

Събуди се в болнична стая. В началото не можа да се ориентира защо стените в болницата са железни, но след това си спомни, че са на кораб. Но защо е в болница?

Хитрия се размърда и към него веднага се приближи нисък на ръст суховат възрастен мъж с приятна усмивка.

— Как сме? — попита старчето усмихнато. — По-добре ли сме?

— Да, сигурно... — Хитрия смръщи чело и се опита да си спомни как е попаднал тук. — А как съм се озовал тук?

— Контузили са те. Имаш късмет, можеше да си счупиш врата. Изпий това. — Старчето му подаде две хапчета и чаша вода. Хитрия погледна доктора с недоверие. — Пий, пий. Ще ти помогне.

Той пъхна хапчетата в устата си и ги глътна с малко вода.

— Така, сега всичко е наред. Ръката боли ли те?

— Не знам... — тихо отвърна Хитрия. Едва сега забеляза, че лявата му ръка е бинтована. — Не ме боли.

— Това е добре. Мисля, че можеш да се върнеш в каютата си, вече си почти оздравял. Може да възникнат известни проблеми с паметта, но не се притеснявай, с времето всичко ще си дойде на мястото. Сега ще ти донесат дрехите...

ГЛАВА 7

Главното в живота му е да изпълнява заповеди. Хитрия знаеше това със сигурност, колкото и това, че все някога ще се върне на малкия тропически остров, където е минало детството му. Да, засега той не може да си спомни за миналия си живот — контузията се оказа тежка, понякога болка го мъчи и сега. Но докторът обеща, че паметта ще се върне и нямаше причина да не му вярва. Той е толкова мил и отзивчив човек.

Днес проведеха операция на поредната планета. Беше дързък, но успешен рейд. Унищожиха два транспортни кораба и един танкер, при взрива загинаха много противникови войници. Наистина свършиха добра работа.

Беше нощ. Хитрия лежеше, гледаше тъмния таван и мислеше за живота си. За работата си, за Барона, че днес го раниха в бедрото и едва ли щеше да вземе участие в следващата операция. Сега е в лазарета, докторите обещаха до една седмица да го изправят на крака. За момента са само двамата със Стратега.

Отново се опита да си спомни своя остров, но в съзнанието му се прокрадваха само някакви откъслечни спомени. Там беше хубаво — къпеха се, возеха се на лодки. Май че е бил рибар...

Сигурно не е чак толкова сложно да си намериш своя дом. Само трябва да подадеш молба в полицията, те ще проверят в списъците и ще кажат откъде си родом. Непременно ще направи така.

От сутринта си чистеха оръжието. То трябваше да бъде в изправност, тъй като от него зависи животът ти и изходът на боя.

— Ей, Хитрия, наред ли е всичко?

— Тъй вярно, господин полковник — изпъна се Хитрия, смутен, че не е забелязал приближаването на началника. — Смених лентата на подавателя.

— Твърде добре... — полковник Войков намести колана си и се усмихна. — На истинския войник всичко трябва да му бъде наред. Прав ли съм?

— Да, господин полковник. От изправността на оръжието зависи успехът на боя.

— Добре, Хитрия. Продължавай — полковникът самодоволно се усмихна и бавно закрачи нататък.

Хитрия го изпрати с поглед, след това отново се наведе над картечницата. Имаха късмет с Войков, чудесен командир. Де да имаше повече като него.

Обядваха заедно със Стратега, от бившата им четворка бяха останали само те двамата. Барона при всички случаи няма да може да участва в следващата операция, а вместо Чевръстия обещаха да им дадат Дългия. Той пък беше единственият оцелял от неговата четворка, и то защото беше в лазарета и не взе участие във вчерашната операция. Момчетата нямаха късмет, глайдерът им беше улучен от ракета. Нищо необикновено...

Стратега, както винаги, беше мрачен и мълчалив. И едва след като изпи бирата си, малко се развесели, за което свидетелстваха леко щръкналите му мустаци, които обикновено бяха увиснали надолу. Той погледна Хитрия и дори му се усмихна.

— Е, Хитрия, — каза той, — утре ще работим заедно, а?

— Не знам — вдигна рамене Хитрия. — Нещо говореха, че ще ни дадат Дългия.

— Вече не, Камил го взе. Така че, ще си бъдем двамцата.

— Ами, щом е така... — вдигна рамене Хитрия.

Преди операцията, както обикновено, им позволиха да си отпочинат. Бяха в добро настроение, Хитрия дори се премести на мястото на Барона, за да му е по-удобно да си говори със Стратега. Както изглежда, Стратега малко го беше страх от Барона или пък просто не обичаше да разговаря в негово присъствие. И сега, когато Барона беше в лазарета, за първи път общуваше с Хитрия не принудено.

— Преди бях механик — разказваше той, настроен дружелюбно към Хитрия. — Ремонтирах глайдери, строителни платформи, по едно време обслужвах даже пътнически лайнери. После се запознах с една мацка, срещнах я случайно. Беше зависима — поясни Стратега. — Харесвах я. Мислех, че мога да я измъкна, да се оженим. Живях с нея три месеца и като че ли взе да се очовечава по малко — понякога минаваха дни, без да взима нищо. Бях купил и пръстените за сватбата.

Прибирам се веднъж от работа и какво да видя — тя беше мъртва. Докторът каза, че е от някакъв нов наркотик — неорин. По погрешка взела свръхдоза... — Стратега млъкна, мустаците му отново увиснаха.

Хитрия търпеливо чакаше. Не му беше удобно да пита какво е станало по-нататък. Ако реши, ще му каже. Така и стана, след около една минута мълчание Стратега го погледна и се усмихна.

— В този ден яко се бях натряскал. Имах под ръка пищов — не мой, един приятел ми го беше дал на съхранение. Пъхнах го под якето и се отправих към онези типове, от които Жана купуваше онези лайна, казваше се Жана, не ти ли споменах? Първо намерих пласъора. Убих го, но преди това изкопчих от него кой е босът. Вечерта отидох при тях, имаха някаква „спявка“. „Кръстникът“ вече беше там... — Стратега отново въздъхна. — С една дума, после не си тръгнах, а извиках полиция. Дадох ми до живот, а можеше да е и най-лошото — там, където бяхме, някакъв сенатор беше дошъл да си прави кефа. Шест години лежах, след това ми предложиха да дойда тук и аз се съгласих.

— Колко имаш още да излежаваш? — попита Хитрия.

— Шест месеца. Само че за това не трябва да се мисли, че иначе може и да не го доживееш. Тука имаме един, викаха му Котарака. Беше изкарал година и му оставаха някакви си две-три седмици. И когато повярва, че ще оцелее... — Стратега стана от леглото и отиде до мивката, пусна водата и утоли жаждата си, след което се върна на нара си. По косматата му гръд се стичаха струйки вода.

— И какво стана с него? — попита Хитрия.

— С Котарака ли? Ами, загина. Попаднахме под минохвъргачен огън, от всеки взрив такива дупки се образуваха, цял глайдер можеше да се скрие. Спотаихме се в една, понеже точно в този момент си сменяха касетката с мините и, естествено, се втурнахме напред. А Котарака се забави — уплаши се, че ще ни вдигнат във въздуха. Не че се уплаши, той никога не е бил страхливец. По-скоро, тялото се бои. Искаш да направиш нещо, а не можеш. Сякаш краката са ти залепени за земята, не можеш да ги мръднеш. Наистина е трудно, когато стрелят в тебе. И той се забави. Тъкмо изскочихме, и мината улучи дупката. Нищо не намерихме от Котарака след това — абсолютно нищо. Не съм и подозирал, че може да има такова нещо.

— Мината е улучила стара дупка? — попита Хитрия.

— Да, точно в средата.

— Аз пък съм чувал, че не улучва два пъти едно и също място. Чичо ми е разказвал... — Хитрия изведнъж млъкна.

— Така е. А ето, че Котарака го улучи. — Стратега въздъхна. — Какво ти е?

— Ами, не знам — учудено вдигна рамене Хитрия. — Струва ми се, че съм имал чичо. Сигурно паметта ми се възвръща. Докторът ми каза, че ще си спомня всичко... — Хитрия се почеса по главата. — Знаеш ли, дори не си спомням за контузията.

— Ама наистина ли не си спомняш нищо? — тихо попита той.

— Спомням си нещичко — отвърна Хитрия. — Но, общо взето, нищо не помня. Странно е, все пак — сякаш винаги съм живял тук, на „Сарацин“.

— Ти си глупак — промълви Стратега. — Ако имаше малко повече ум в главата, нямаше да се репчиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо, нищо... — Стратега погледна под око обектива на телекамерата. — Вече няма значение. Забрави... — Стратега демонстративно се отвърна към стената. — Утре ще бъде гаден ден. Усещам го.

Хитрия внимателно се вгледа в Стратега — странен човек, наистина. Ами всеки си е луд посвоему. След като поразмисли, Хитрия отиде на собствения си креват. Така е по-добре.

Този път им предстоеше много сложна задача — унищожаване на няколко противникови селища вдън гори Тилилейски. Битката нямаше да е лесна, в гората предимство има онзи, който се защитава. Той е наясно с всичко, ти не знаеш нищо или почти нищо. Когато слушаше обясненията на генерал Бигс по повод изпълнението на задачата, Хитрия се чувстваше твърде неуютно. Разбира се, че ще отиде да се бие, това е негов дълг. Но някак си е глупаво...

По всичко личеше, че не само Хитрия мисли така. Бойците шушукаха помежду си, после един вдигна ръка.

— Как оценявате вероятните загуби? — попита той и седна на мястото си.

— Не ми пука за загубите — студено отвърна Бигс. — Вие сте тук, за да изкупите с кръв престъпленията си. Вашата задача е да правите онова, което ви заповядат, останалото не е ваша работа. И не

забравяйте: всеки, който прояви колебание от страх, ще го застрелям лично. Още въпроси?

Нямаше други желаещи да спорят с генерала. На Хитрия му беше на езика един въпрос — дали генералът ще дойде с тях, за да застреля лично страхливците, но се въздържа. Майната му...

Свалиха ги в гората късно през нощта, корабно време. Но на мястото, където се извършваше десантът, вече се съмваше. В глайдера, както обикновено, бяха четирима, все пак им дадоха двама бойци от такова, разпаднало се като тяхното подразделение. Единият от тях, Веселяка, беше висок чернокос боец, с усмивка, която не слизаше от лицето му. Другият беше Пипа, юноша с гладко лице, доста стреснат. Беше странно, че се намира в отряда на смъртниците. Виждаше се, че се вълнува, дори дозата от „коктейла“ не успя да го доведе до необходимата кондиция.

Затова пък Хитрия се чувстваше бог, огромно удоволствие му доставяше да гледа изнизващите се под корема на глайдера корони на дърветата. Край него се носеха още шестнадесет машини, които имаха съмнителната чест да атакуват централната база на метежниците. На Хитрия не му беше много ясно какви са тези метежници, но това слабо го засягаше. Задачата му беше да изпълни заповедта, останалото са подробности. Зад гърба им е цялото човечество. Кой, ако не те?

Последните думи, изплували в съзнанието му, го накараха да се замисли — сториха му се някак познати. Впрочем размишленията му стигнаха само дотук. Беше го обхванала треската преди боя, ласкаво галеше картечницата и се радваше, че си е взел допълнителни боеприпаси. Тежеше му, но пък беше по-сигурно...

Доколкото успя да разбере, освен координатите на базите, нищо друго не им беше известно. Командващият операцията, генерал Бигс, се опасяваше да пусне разузнавачи, за да не ги забележат. Планът му се базираше на внезапна атака.

В кабинета вторият пилот на глайдера отмерваше на глас разстоянието до базата. Хитрия се заслуша в бързо намаляващите цифри и се усмихна. Скоро, съвсем скоро...

Че вече са стигнали до базата, познаха по посрещналите ги огнени стрели. Пилотът им се оказа супер — няколко пъти пред очите на Хитрия земята беше отгоре, а небето — отдолу, по бронята трещяха парчета от взривени наблизо ракети. Три глайдера от техния отряд

нямаха късмет — два от тях се превърнаха в огнени кълба и паднаха в гората, третият, обвит в дим, нестабилно се отклони вдясно и също се срина. Май ги очакваха?

Сякаш в потвърждение на тези думи от дясната им страна затрепкаха пламъчетата на изстрели. Стреляха почти в упор със зенитно оръдие, пилотът рязко насочи глайдера към земята, опитвайки се да направи противозенитна маневра, но беше късно.

Първите снаряди улучиха носовата част на корпуса — два удара се сляха в един, пилотът извика и се смъкна надолу, таванът на кабината и предното стъкло бяха залети с кръв. Вторият пилот пое управлението, рязко зави в страни, но радарът на зенитката нямаше намерение да пуска плячката.

Още четири бронебойни снаряда един след друг улучиха глайдера. Леката броня на корпуса не може да се защити от тях. Беше страховито — Хитрия усещаше с фибрите на тялото си как снарядите дупчат машината. Два от тях влетяха вътре, без да се взривят. Близко до краката на Хитрия и в тавана се появиха дупки. Един друг превърна Пипа в кървава купчина месо, юношата смъртник не успя да гъкне. Четвъртият снаряд улучи кърмовата част — раздаде се взрив, двигателят изквича, глайдерът се наклони на една страна и започна да пада. Замириса на пушек.

— Падаме — обречено произнесе вторият пилот. Едва сега Хитрия забеляза, че си служи с лявата ръка. Дясната беше улучена от парче при взрива на ракетата и от парцалите на подгизналия от кръв ръкав стърчеше розова кост.

Мяркаха се короните на дърветата. Хитрия се вкопчи в облегалките, разбирайки, че ударът е неизбежен. До него тихо псуваше Веселяка, лицето и дрехите му бяха изпръскани с кръвта на Пипа. Стратега остана верен на себе си — чакаше падането невъзмутимо, на Хитрия му се стори, че очите му са странно спокойни.

Пилотът заслужаваше похвала — измъкна максимума от тази безнадеждна ситуация. Почти неуправляемият глайдер се вряза в короните на дърветата, подът под краката на Хитрия се разлюля. Чу се оглушителен трясък, Хитрия се плъосна на пода, после ударът го отхвърли в страни и се удари зле в картечницата на Веселяка. Последва още един силен удар, от който дъх не му остана.

Струваше му се, че сънува. Хитрия се въргаляше на пода, мъчейки се да се изправи, до него се зъбеше разбитата глава на Пипа с изскочили от орбитите очи. Някъде зад него тихо псуваше Стратега, поставяйки под общ знаменател и Бога, и Бигс, и родителката на Императора.

Веселяка лежеше неподвижно, косите му на тила се бяха сплъстили от кръв. Пилотът също не изглеждаше да е жив, беше увиснал на собствените си ремъци.

Хитрия най-накрая успя да се вдигне, малко по малко идваше на себе си след падането. Огледа внимателно ръцете си, краката си... без да се доверява на усещанията си. Сякаш всичко си е на мястото...

— Жив ли си? — попита Стратега.

— Да — отвърна Хитрия. — Май да... Гадове...

— Веселяка е опънал петалата... — изхриптя Стратега и се изплю върху пода. — Свинска работа... Виж пилота.

Хващайки се за облегалките, Хитрия се добра до пилота и натисна с пръсти шията му, за да провери пулса.

— Жив е — каза той и погледна Стратега.

— Донеси го тук... Ще ти помогна...

Двамата заедно криво-ляво довякоха пилота до вратата, Стратега я ритна няколко пъти и успя да я отвори.

Сложиха го да легне до едно голямо дърво. Хитрия му пристегна ръката с колана. Погледна глайдера и не повярва, че са съумели да се оцелеят в тази димяща купчина метал.

— Дръж! — Стратега беше успял да влезе в машината и подаваше на Хитрия картечницата му. „Браво на него — помисли си Хитрия. — Оръжието ще ни трябва.“

Отново усети възбуда от предстоящата битка — шокът от падането постепенно отминаваше. Нарамни касетата с боеприпасите, постави лентата на картечницата и махна предпазителя. Надяна си бойните очила и бавно насочи дулото — само да посмеят...

Някъде отдалече се чуваха изстрели. Едва сега това дойде до съзнанието на Хитрия — там се водеше бой.

— Напред! — прекъсна размишленията му Стратега. — Трябва да открием нашите.

Хитрия се изпълни с уважение към своя партньор — наистина е стратег. Без излишно разтакаване веднага оцени ситуацията и взе

адекватно решение.

Стратега вървеше отпред, насочвайки дулото на картечницата на различни страни, Хитрия го прикриваше отзад. Движеха се в гора, чужда при това, тоест можеха да очакват нападение отвсякъде.

След няколко минути откриха догарящите остатъци от друг глайдер. Хитрия погледна обгорялото тяло недалече от свалената машина. В гърдите му се надигаше ярост — ще отговарят за това. Непременно...

Стратега потръпна, после даде знак на Хитрия да мълчи. Чуваше се някакъв боботещ шум. Идваше откъм небето. Той вдигна глава и се вцепени от ужас.

Беше „Сарацин“. Корабът бълваше дим и пламък и бавно губеше височина, пред очите на Хитрия го застигнаха още две мощни ракети. Зрелището беше колкото неописуемо, толкова и невероятно — едва ли на някого можеше да му дойде наум, че метежниците са способни да унищожат въоръжен до зъби боен кораб. Но това беше факт, нямаше никакво съмнение.

— Край, загазихме — направи коментар на ситуацията Стратега. — Свършено е с нас...

Хитрия свали картечницата надолу, положението им наистина беше безнадеждно. Някъде се стреляше, но това не променяше нищо — беше ясно, че загубиха. От ловци се превърнаха в плячка.

— Знаели са за нас — каза Хитрия, — със сигурност са знаели.

— Ясно е като две и две — раздразнено реагира Стратега. — Някаква мръсна гад от щаба е изпяла информацията. Бих го смачкал със собствените си ръце. — Той изпсува, после си намести картечницата. — Да вървим.

— Къде? — попита Хитрия.

— В рая за идиоти... — процеди през зъби Стратега и без да дочака реакцията на Хитрия, бързо тръгна напред. Хитрия го последва.

След броени секунди до ушите им достигна страхотен взрив — крайцерът „Сарацин“, страшилището и гордостта на Империята, вече го нямаше. А заедно с това — и Барона, и Мачо, всички онези, с които Хитрия се запозна в последно време.

Стратега твърдо крачеше натам, откъдето се чуваха изстрелите. Хитрия се стараеше да не изостава, макар и да разбираше, че това щеше да е последната му битка. И странна работа, усещаше радост,

неизвестно защо. Хитрия не можеше да се ориентира в собствените си усещания. „Коктейлът“ си казваше своето. Но имаше и още нещо. Какво беше то?

Впрочем нямаше време да мисли за подобни неща. Пред погледа му се ширна пространство с контури на някакви постройки. Мярнаха му се хора и той откри огън, изоставайки от Стратега за част от секундата.

Наистина не се страхуваше от смъртта. Стреляше по враговете, които се хвърлиха към окопите, радостно се смееше и дори не се опитваше да се скрие от ответния огън. Точно обратното, дръзко се насочи в откритото пространство. Картечницата подскачаше в ръцете му като жива, куршумите се лееха като огнени струи, носейки смърт и разрушение. Хитрия не виждаше жертвите си, но беше сигурен в съществуването им.

До него, приклепнал на едно коляно, стреляше Стратега. Верен на себе си, той пускаше кратки откоси, като правеше икономии на боеприпасите. Според Хитрия това беше безсмислено. Те нямаха шанс да издържат дълго.

Така и стана. Изведнъж Стратега извика и се просна на земята, под главата му бързо се образува алена локва кръв.

Това все някога трябваше да стане. Хитрия съжаляваше само за едно, че не успя да види острова, на който беше израснал. Разкрещя се, натисна спусъка и се хвърли напред, към смъртоносните пламъчета. И смъртта не се забави — нещо много ярко го заслепи, после всичко потъна в мъгла. Последното, за което успя да си помисли, беше, че най-накрая всичко свърши.

* * *

Нямаше никаква представа как е попаднал в това ужасно подземие с каменен таван. Покрай стените имаше някакви странни приспособления, в които Хитрия с лекота разпозна оръдия на изтезания. Лежеше на голяма метална маса, до нея стоеше среден на ръст плешив мъж и с мека усмивка забиваше в гърдите му дълги нажежени игли. Хитрия познаваше човека, който го измъчваше, знаеше, че не е между живите и се чудеше какво става.

— Ти сгреши, Ким — каза палачът, стискайки в ръце поредната игла. — Не трябваше да ме убиваш...

Нажеженият метал докосна гърдите на Хитрия, той усети пронизваща болка, замириса на изгорено месо. Странно, този мирис му се стори познат.

Хитрия се разтрепери от болка и ужас, смятайки, че е станала чудовищна грешка. Явно го вземаха за друг. Опита се да се измъкне, изкрещя и се събуди.

— Запушете му устата на този изрод! — ядосано извика някой. — Не може да се спи от него...

Хитрия бавно отвори очи. Явно се намираше в някакво помещение. Беше доста тъмно, само над вратата мъждукаше малка лампичка.

Някой се размърда до него, мърморейки. Хитрия извърна глава и схвана, че е в лазарет. Главата и ръцете на съседа му по легло бяха омотани с бинтове, в тъмното напомняше на мумия — Хитрия беше виждал такова нещо преди време в музея. Да, да, виждал е... Само че кога? И къде?

Хитрия успя да огледа и себе си. Неговите гърди също бяха бинтовани, всяко движение му причиняваше остра болка. Значи е жив. И все пак, къде ли е?

Подпря се на лакти и се огледа. В болничната стая имаше десетина легла, от които само четири, включително неговото, бяха заети. От лявата му страна лежеше Лисугера, боецът от втора рота. Хитрия го позна по гъстата невчесана брада. И изведнъж си спомни всичко...

Няколко минути лежа, опитвайки се да подреди нещата. Да, „Сарацин“ загина и той видя това, по-точно — го чу. Загина и Стратега, улучи го куршум в главата, метежниците не обичат съвременното лазерно оръжие. Впрочем както и те самите. Куршумът в боя е много по-сигурна работа.

Значи все пак са победили метежниците? Идиотщина... Хитрия затвори очи. Не е възможно да са победили, нали ги разбиха на пух и прах. По всичко личи, че е в плен, а помещението е затворнически лазарет. За това свидетелстваха металната врата и яката решетка на единствения малък прозорец.

Хитрия уморено въздъхна — това не предвещаващо нищо хубаво. Беше ранен, болеше го дори като дишаше.

Отново отвори очи и впери поглед в тавана. Не искаше да заспива — по-точно страхуваше се. Какво сънува? Нещо много неприятно. В съня му, му беше много зле. Имаше още някой. Хитрия не можа да си спомни лицето му, но пък запомни ръцете му — бели, с дълги кокалести пръсти. Ръце на хирург.

Усети жажда, но лежеше и размишляваше върху живота си. По-точно, върху онези откъслечни епизоди от него, които си спомняше. Дори не бяха епизоди, а някакви смутни образи. Корабният лекар обеща, че паметта му ще се върне. Но защо не става?

Пак се унесе в сън. А когато се събуди, през малкото прозорче вече проникваше топъл слънчев лъч.

До леглото на Лисугера стоеше мъж в бяла престилка със сурово изражение на лицето и държеше в ръцете си спринцовка. След като сложи инжекция на боеца, се обърна към Хитрия, тъй като чу как леглото му изскърца.

— Свести ли се? — Докторът се приближи до Хитрия и сложи ръка върху челото му. — А, вече е по-добре...

— Ранен ли съм? — попита Хитрия. На съседното легло Лисугера се подхилваше. Въпросът звучеше наистина тъпо.

— Драскотина — невъзмутимо отвърна докторът. — Две ребра, плюс малка контузия. Ще ти мине!

— Надявам се... — измърмори Хитрия. — Може ли вода?

— Може... — Докторът отиде до прозореца и наля вода от шишето. — Вземи...

Никога до този момент Хитрия не беше утолявал жаждата си с такова удоволствие. Поне не си спомняше. Пиеше и чувстваше, че сякаш животът се връща в него. Водата е чудо.

— Благодаря... — Той върна чашата на доктора и въздъхна с облекчение.

— Ако се почувстваш зле, натисни това копче. — Докторът му посочи едно копче близо до възглавницата му. — Но само в краен случай, охраната не обича тези работи. Довечера ще ти направя превръзка...

Докторът се обърна и отиде до вратата. Почука, отвори му и излезе. Хитрия го изпрати с поглед, после се обърна към Лисугера.

— Това ли са всички оцелели?

— Да — студено потвърди Лисугера. — Провървя ни, имаха заповед да не вземат пленници. Има още двама в реанимацията, но те са пътници.

Хитрия се привдигна и внимателно огледа стаята, после отново се обърна към Лисугера.

— А пилотът? Пилотът ни, Клаус? Беше още жив.

— Не знам — вдигна рамене Лисугера и посочи с поглед леглото отсреща. Там лежеше човек с лице към стената, главата му беше омотана с превръзка, върху която бяха избили петна кръв. Хитрия не познаваше втория боец, среден на ръст, набит юначага. Кой знае защо реши, че точно неговия глас е чул, преди да се събуди.

— До прозореца е Мирон, инструкторът. А ей там е Нокътя, от нашата рота.

Новината беше добра — Хитрия остана доволен, като разбра, че Мирон е жив. Той беше един от малцината офицери, на когото Хитрия действително симпатизираше.

Излиза, че от целия „отбор“ са оцелели само четирима. А бяха над петстотин човека...

— Какво ще стане с нас? — Хитрия пак погледна Лисугера.

— Не знам. — Лисугера се отвърна, демонстрирайки, че не желае повече да отговаря на глупави въпроси. — Ще ни излекуват, после ще ни бият дузпата...

Хитрия се отказа да продължи разговора, още повече — нямаше много сили. Потънал в мисли какво ли ще стане с тях за в бъдеще, отново заспа...

Прекара в лазарета десетина дни. Най-лошо беше през първите два — еуфоринът спря да действа и го налегнаха страшни пристъпи на болка. Странно, но това усещане му беше познато, макар и да не можеше да се сети кога е имал съмнителното удоволствие да се запознае с него. Не само той се чувстваше зле, измъчваха се и Лисугера и Нокътя. В лазарета нямаше огледала, но съдейки по бледия и измъчен Лисугер, Хитрия схващаше, че едва ли изглежда по-добре. Слагаха им инжекции с обезболяващи, но това не помагаше много. Единствено Мирон беше в по-нормално състояние поради факта, че като офицер не беше вземал наркотици.

След няколко дни Хитрия усети с облекчение, че терзаещата го болка взе да утихва и от този момент започна да се съвзема. Оставаше неясен само въпросът за по-нататъшната им съдба.

Докторът не обичаше да говори какво ще стане с тях. Неговата работа се свеждаше да ги постави на крака, по-нататък съдът решава какво ги чака. Вярно, че веднъж се изпусна и каза колко е глупаво да се хаят лекарства за тях, след като краят им е предрешен. Но този ден нещо не беше в настроение и Хитрия сметна, че не е нужно да придава голямо значение на думите му. Винаги ни се иска да вярваме, че онова, което е пред нас, е нещо хубаво. Или че изобщо има нещо пред нас.

Минаха почти две седмици, откакто бяха тук. Една приятна топла утрин Хитрия разбра, че в тяхната съдба най-накрая са настъпили някакви промени. В лазарета влезе висок млад мъж на видима възраст около двадесет и пет години. Доста безцеремонно им заповяда да се обличат. След което излезе, а на негово място се появиха шестима надзиратели. Те им сложиха белезници и ги изведоха.

Както се полагаше по устав, пръв вървеше Мирон, старши по звание. Той беше спокоен и невъзмутим. Следваше го Хитрия, след него накуцваше с ранения си крак Нокътя, мрачният боец с поведение на криминално проявен. Накрая на шествието беше Лисугера, който шареше с поглед наоколо. Хитрия знаеше, че се правеше на мързелив, но когато беше нужно, Лисугера се отличаваше със завидна ловкост и пъргавина.

Заведоха ги до голям полицейски глайдер, въведоха ги вътре и ги сложиха да седнат, като закопчаха белезниците към облегалките на местата за сядане. На Хитрия му се стори странно, че улови нещо познато — сякаш вече беше летял на подобни глайдери. Само че къде и кога? Хитрия размишляваше върху тези неща по време на полета, но така и не си спомни нищо.

Летяха около четиридесет минути. Накрая глайдерът започна да се снижава и не след дълго меко докосна земята. Изведоха ги от колата. Хитрия се огледа и забеляза, че са се приземили в подножието на висока планина, чиито върхове се губеха в облаците. На десетина метра от тях в една скала се виждаше входът на тунел.

Бяха се запътили точно нататък. Влизайки в тунела, Хитрия вдигна глава към местното синкаво слънце. Кой знае защо беше

сигурен, че повече няма да го види.

Не вървяха много дълго. След минутно пътешествие по подземните коридори Хитрия видя масивна метална врата. Въведоха ги в малка стаичка, издълбана в скалата. Тя беше празна, само на височина до коленете имаше зазидани в стената метални пръстени, за които им закопчаха белезниците. След като установиха, че пленниците са здраво „затегнати“, надзирателите си тръгнаха.

— Не ми харесва тая работа — промърмори Лисугера, опитвайки се да се намести някак. — Трябва да се измъкваме оттук.

— А какво ще кажеш за това? — Нокътя демонстративно издрънча с белезниците.

Вместо Лисугера отговори Мирон.

— Лисугера е прав. Сигурно са решили да се отърват от нас, иначе биха се държали по-любезно. Но оттук мърдане няма, трябва да чакаме по-благоприятен момент. Нека се разберем така: ако ще ни извеждат да ни разстрелват един по един, всеки действа самосиндикално. А ако сме заедно, ще чакате да ви подам сигнал. Трябва да излезем навън и да окупираме глайдера. Не трябва да се избързва, че ще се развали работата. Ясно ли е?

— Да... — процеди Нокътя. Лисугера само кимна в знак на съгласие.

— Хитрия?

— Разбрах всичко — отвърна той. — Ще чакам да подадете сигнал.

— Добре. По-тихо, някой идва...

Зад вратата се чуха стъпки, резето изскърца и в килията влязоха двама надзиратели. Те откопчаха Мирон от металния пръстен, склучиха ръцете пред гърдите му и го изведоха. Вратата се хлопна. Хитрия го обхвана тягостно настроение — значи така... Първо Мирон, после и те. А в рекламните си филми метежниците много обичат да говорят за хуманност.

— Ще ни смачкат като дървеници. — Нокътя се намести на пода, преодолявайки болката в крака. — Да можеше поне на един от тях да му прегриза гърлото...

Никой не му отговори. Положението им очевидно беше безнадеждно. Хитрия въздъхна — може би Мирон не беше вече между живите.

Сякаш в потвърждение на мислите му след няколко минути зад вратата отново се чува крачки, щракна резето. И така, кой ще бъде следващият?

Надзирателите избраха него, в гърдите му се прокрадна хлад. И изведнъж си спомни нещо невероятно — вече са го разстрелвали веднъж. Точно, така беше! Водеха го през някакво блато, на ръцете си също имаше белезници. Само че тогава кой знае защо, не го разстреляха. Хитрия не знаеше защо остана жив, но добре си спомняше как се тътреше през блатото. Но къде отиваше, пък и кога е било това? И дали изобщо е било?

Изведоха го от килията, като здраво го държаха под ръка. Поведоха го по коридора. Забеляза, че вървят в друга посока, не откъдето ги доведоха. Сигурно там се намира килията за разстрели...

И изведнъж Хитрия се уплаши. Пред очите му изплува килия с ръждива олющена врата, зад която миришеше на стружки и антисептик. Там се убиваха хора, Хитрия знаеше това със сигурност. Но най-ужасното беше, че ги разстрелваше самият той...

Това не можеше да е истина, Хитрия се опита да убеди себе си, че просто си е спомнил някакъв кошмарен сън. Има такива случаи — сънуваш нещо толкова реално, че не можеше да го различиш от действителността.

Сигурно е така. Само че в неговия случай не беше сън. Хитрия ясно помнеше как стреляше в тила на хората. И дори помнеше какво точно трябва да се прави, за да се спестят мъките на хората.

По челото му избиха капчици пот. Може би точно поради това човекът, който се оказа пред него, го погледна с неприкрита неприязън.
— Седнете...

Хитрия потръпна от гласа му и се огледа наоколо. Погълнат от стоварилите се върху него спомени, в един момент бе престанал да обръща внимание къде го водят. И сега изненадано откри, че стоят наред малък, добре обзаведен кабинет. На бюрото седеше мъж с майорски пагони, със суров вид на лицето. Изглеждаше страшно уморен и болнав.

— Седнете... — повтори майорът и този път надзирателите насила го сложиха да седне на заварения за пода метален стол. — Как ви е името?

— Името? — повтори Хитрия и неочаквано за самия себе си се усмихна. — Аз също бих искал да го знам...

Наистина не знаеше как се казва. Да, помнеше, че се обръщат към него с Иван, фамилията също помнеше — Круглов. Само че това не беше истинското му име, беше му чуждо. Все повече и повече се убеждаваше, че е така. Имаше чувството, че някой му е скроил номер.

— Името ви? — уморено повтори майорът.

— Круглов. Иван Круглов, отрядът на смъртниците от крайцера „Сарацин“. — Хитрия си помисли, че на този човек изобщо не му пука кой е и откъде е.

Майорът взе да шумоли с листовите хартия в папката пред него. Хитрия отново се усмихна — да не би да е поредният разпит? Но вече ги разпитваха, при това неведнъж. Там, в лазарета.

Не беше разпит. Майорът извади един лист от папката и го бутна към Хитрия по гладката повърхност на масата.

— Прочети това и се разпиши.

Хитрия взе листа и се зачете в едрите букви. Беше присъда на Народния трибунал. Погледът му се спря на последните редове. От името на принц Седрик Народният трибунал го осъждаше на смърт чрез разстрел.

Хитрия прочете целия текст, остави листа на масата и се обърна към майора.

— Вие ли ще изпълните присъдата?

— Забравихте да се разпишете.

— Нямам такова желание. — Хитрия се усмихна и сам се учуди на сегашното си състояние. Струваше му се, че заедно с откъслечното възвръщане на паметта при него се връща и още нещо.

— Във ваш интерес е. Ако не разпишете, разстрелът ще бъде заменен с обесване. Нима искате да ви качат на бесилото?

Хитрия демонстративно се почеса по тила със скованите си ръце.

— Нямам нищо против. Тъкмо ще бъде нещо ново за мен.

— Както искате. Присъдата ще бъде изпълнена в рамките на двадесет и четири часа.

— Защо? Да нямате проблеми с въжето?

— Отведете го! — Майорът явно не оцени хумора му. — И доведете следващия...

Вдигнаха го от стола и го изведоха от кабинета. Предишния път, когато го водеха, Хитрия не забеляза нищо, затова сега следеше с интерес къде точно го водят. В един момент зърна познатата килия, но я отминаха. Пътят от килията до изхода му беше познат и искрено се зарадва, че отново вижда слънцето.

Боядисаният в зелен защитен цвят полицейски глайдер, с който пристигнаха, все още стоеше пред входа. Сега Хитрия си спомни, че наистина неведнъж е летял на подобна машина. Возил е затворници — правилно, тогава работеше в конвойния отдел.

Беше странно чувство. Хем се радваше, че паметта му се възвръща, хем се страхуваше какво може да му сервира. Натикаха го в глайдера и с облекчение видя Мирон, прикован към облегалката. Моментът беше подходящ за завладяване на глайдера и Хитрия започна трескаво да мисли за тази възможност. Но скоро се отказа — трябваше да изчакат Лисугера и Нокътя, иначе нямаше да могат да се измъкнат. Все едно, нямаше да успее да предприеме каквото и да било — надзирателите бяха опитни и нямаше да му дадат никакъв шанс. Закопчаха и него за страничните дръжки на един стол и излязоха. Не бяха съвсем сами — навън край глайдера се разхождаше въоръжен с пушка боец, някакъв младок, който не ги изпускаше от очи.

— Ти какво избра? — попита го с интерес Мирон.

— Въжето... — отвърна Хитрия и се усмихна.

— Това е добре. Поне няма да е скучно... — Мирон млъкна, забелязвайки, че надзирателят отвън подслушва разговора им.

След около пет минути доведоха Лисугера. На въпроса за неговия избор той вдигна рамене.

— Ами, подписах. Струва ми се, по-добре куршум, отколкото да се мандахерцам на бесилото. Абе, все тая... — Лисугера се изплю и уморено въздъхна. — Гладен съм като вълк. Да бяха ни нахранили, преди да ни гътнат.

Последен, все така накуцвайки, пристигна Нокътя. Устните му бяха разкървани, надзирателите не се церемониха с него, грубо го тикнаха на стола и го закопчаха като другите. На тихия въпрос на Лисугера какво се е случило, на лицето на Нокътя се появи зла усмивка.

— Ами... Писна ми от оная мутра с пагоните. И му преброих ребрата.

— Сериозно? — не повярва Лисугера. — То и аз бих му ударил един в зъбите, но нали са ми „вързани“ ръцете.

— Да де, но аз с краката, — усмихна се Нокътя. Върху кръглото му лице се изписа задоволство. — Столът е заварен към пода, не помръдва. Аз се опрях на облегалката с гърба си и ритнах яко масата. Залепих го за стената.

— Ах, ти, дявол такъв!... — поклати глава Лисугера. — И през ум не би ми минало. А, ето го и него...

Майорът, който тъкмо излизаше от тунела, беше блед и ядосан, в ръцете си държеше същата онази папка. Погледна пленниците с омраза, седна отпред, изкривен от болка, и веднага един от надзирателите зае мястото на втория пилот. Другият надзирател и боецът с пушката се качиха при пленниците. Двигателят тихо забръмча, глайдерът потръпна и плавно се откъсна от земята.

— Болят ли ви ребрата, господин майор? — ухили се Нокътя. Майорът дори не извърна глава, но пък надзирателят, който седеше срещу Нокътя, мълчешком взе пушката от младия боец, замахна с приклада и цапардоса Нокътя под гърдите, после без дума да промълви, върна оръжието на притежателя му. Нокътя се сви одве и се закашля. Но когато след няколко минути се изправи, на разкървавените му устни отново играеше усмивка.

Това със сигурност е последният им полет, смяташе Хитрия. Жалко, че така и не разбра кой е всъщност.

Минутите се нижеха бавно. Хитрия шареше с поглед из кабината на глайдера, когато в съзнанието му изплува още един спомен. Много ярък и много навременен. Да, белезниците са пречката към тяхната свобода. Но те можеха да бъдат свалени и сега Хитрия знаеше как става това.

Най-трудното беше да не привлича към себе си излишно внимание. Без да откъсва очи от надзирателя, Хитрия старателно натисна върху стената на глайдера вдясно от себе си една тънка метална скоба, която прикрепваше декоративния обков. Преди време един затворник си отключи белезниците точно с такава скоба. И след този случай всички подобни скоби в полицейските глайдери бяха сменени. Сигурно тук не е имало такова нещо.

За зла участ скобата беше много здраво закрепена. Хитрия дори си счупи нокътя. Трябваше и малко да спре да се ровичка в стената,

защото можеше да го забележат.

Помогна му Лисугера, който явно зацепи, че Хитрия крие нещо.

— Майоре, колко още ни остава, докато стигнем? Ходи ми се до тоалетна.

— Вече нищо не ти е нужно, включително и тоалетна — отвърна майорът, без да се обръща.

— Не се дръж като свиня, майоре. Питам човешки.

— Да кажа ли да те успокоят? — Майорът се обърна и ядосано изгледа Лисугера.

— Хайде де, какво толкова съм казал? Исках само да отида до тоалетната. Безчувствен си, майоре...

Надзирателите не сваляха очи от Лисугера. Хитрия се възползва от това, издърпа проклетата скоба и я стисна в юмрука си. Дотук добре, сега трябва да я огъне. Преди време те много се чудеа с момчетата как успява затворникът без никакъв инструмент. Оказва се, че е използвал самите белезници с техните процепи и подходящи дупчици. Хитрия дори се беше хванал на бас как става това.

Вярно е, че ситуацията тогава беше друга. Той усещаше как по лицето му се стичат предателски капки пот — не беше толкова лесно да се оправи със скобата, нали всичко правеше пипнешком. Като че ли успя — хвърли поглед към надзирателя и се опита да отключи белезниците.

— Майоре! — извика Мирон, отвличайки вниманието на охраната. — Размислих, не искам да увисвам на бесилото. Дай протокола да подпиша. Глух ли си? На теб говоря.

— Усмири го — ледено отвърна майорът. Надзирателят не се нуждаеше от подканяне. Надигна се, замахна, но не успя да го удари — най-накрая Хитрия се справи с ключалката, събра заедно двете белезници и с все сила ги стовари върху тила му. Без дори да гъкне, той се строполи на пода. Боецът с пушката се втреци от ужас, което беше добре дошло. Хитрия го удари с коляно в лицето, наведе се напред и хвана за шията майора, който успя само да извика. Кобурът на пистолета му беше разкопчан, Хитрия извади пистолета и го застреля в главата, след което опря дулото на пистолета в слепоочието на pilota.

— Само да мръднеш, ще те гръмна — каза той, като с лявата си ръка напипваше връзката ключове в джоба на майора. — Приземи

машината.

— Къде? — попита пилотът.

— Все едно. Хайде! — Хитрия размърда дулото, глайдерът започна да намалява скоростта и започна да се спуска надолу.

— Браво — похвали го Хитрия. — Бъди точен, без глупости... — Подаде ключовете на Мирон, който бързо отключи белезниците си, после освободи Лисугера и Нокътя.

— Страхотен си, Хитрия! — възкликна Нокътя. — Ще стане голям купон!

Мирон се наведе и извади от кобура пистолета на надзирателя, който все още лежеше в несвяст. Пъкна го в колана си.

Младият боец изпълзя и притисна гърба си до борда на глайдера. От носа му течеше кръв, но дори не я усещаше. Цялото му внимание беше приковано към освободилите се пленници. Пушката се търкаляше на пода, но разбираше, че ако я вземе, все едно да си тегли сам куршума.

Глайдерът накрая докосна земната повърхност, беше малка камениста площадка върху склона на някаква планина. Тук вече Мирон взе ръководството в свои ръце, което зарадва Хитрия. Измъкнаха ошашавеното от страх момче и пилота от глайдера и ги сложиха да седнат на земята. Нокътя ги удостои с няколко ритника. Но леденият поглед на Мирон охлади страстите му. После домъкнаха и убития майор и надзирателя, който още не беше се свестил. Всички бяха претърсени и намерените линкоми Мирон стъпка — вестта за бягството им не трябваше да се разпространява по-рано от необходимото.

Най-накрая надзирателят дойде на себе си и сега седеше до колегите си, хванал с две ръце главата си. До него лежеше тялото на майора. Хитрия не изпитваше никакви угризения, че е убил този човек. Вълнуваше го друго — какво ще правят по-нататък.

Изглежда, Мирон вече имаше план. Отиде при момчето, измери го с поглед, после кимна към глайдера.

— В машината. И без глупости.

Момчето изплашено до смърт и бързо се качи в глайдера. Хитрия го последва. Взе пушката от пода и седна срещу боеца. Смяташе да не го изпуска от очи, че понякога от страх хората вършат какво ли не.

Лисугера седна на пилотското място, Нокътя, който беше застанал до Мирон, погледна останалите пленници.

— Тези какво ще ги правим? Ще ги ликвидираме ли?

— Не е необходимо. Ако имат късмет, ще се измъкнат оттук. Хайде... — Мирон се настани отпред до Лисугера, Нокътя още веднъж ядосано погледна пленниците, но не искаше да спори с Мирон. Демонстративно се изплю, мълчешком влезе в глайдера и затвори вратата.

Машината се издигна във въздуха. Лисугера се обърна към Мирон.

— Накъде?

— Засега направо... — Мирон се обърна към момчето. — Нека да се спазарим: ти ще ни помогнеш, а аз ще те пусна. Става ли?

— Да, сър... Разбира се... — бързо кимна той.

— Прекрасно. Нужен ни е кораб. Къде можем да се сдобием с него? Желателно е да е без охрана, стрелбата може да се отрази зле на твоето здраве.

— Кораби има само на космодрума, но оттам не бихте могли да откраднете. — Момчето видимо посърна. — Там е пълно с военни, полиция. Няма да успеете.

— А ти си размърдай мозъка — вметна Нокътя. — Иначе защо си ни?

— Всички кораби са на космодрума — упорито повтори момчето, след което изведнъж млъкна, обмисляйки нещо. — Само корабът на сър Паркинсън може да бъде взет...

— Тук ли е? — Мирон впери поглед в момчето.

— Да, преди два дни пристигна. Той беше председател на заседанието на Трибунала.

— Ясно... — поклати глава Мирон.

— Кой е тоя Паркинсън? — попита Нокътя.

— Министър на пропагандата при Седрик — отвърна Мирон. — И той е един... — Замисли се, после отново се обърна към момчето. — И къде е неговият кораб?

— До реката, на специална площадка. Охрана има, но по-малко, отколкото на космодрума. Пет човека май, не знам точно...

— Как може да се отиде дотам?

— Ще ви покажа... — Момчето се долепи до прозореца. — Най-напред надясно, към реката...

— Хайде — Мирон се обърна към Лисугера и той послушно обърна глайдера в нужната посока.

— Добре. — Мирон отново се обърна към момчето. — Кажи ми, къде може да се намира самият сър Паркинсън.

* * *

Джеймс Паркинсън обичаше комфорта, пурите и хубавите жени. И затова беше на седмото небе, легнал с пура между зъбите на разкошно легло и с поглед, впит в разлюляната гръд на наведената над него божествена Аманда. Май си струваше да поостане тук ден-два...

— Хайде, красавице... Размърдай се... — Той изпусна в лицето на момичето облаче дим, Аманда сви устнички и усърдно заработи с бедрата. Паркинсън се усмихна и погледна тавана, където в огледалата се отразяваха изящните очертания на гърба на момичето. Чудно пиленце...

Но не му беше съдено да се наслади този ден на прелестите на Аманда. Някъде в коридора се чу шум, после някой извика, в стаята блесна пронизващият вратата огнен лъч. След миг вратата се отвори от як ритник и в стаята влязоха двама в обикновена военна униформа, без отличителни знаци. По-младият държеше в ръцете си пушка, а другият, явно началникът — пистолет.

Аманда изписка и се смъкна на пода, уплашено завивайки се с чаршафа. Паркинсън изтърва пурата от зъбите си. Успя да я задържи с ръка и в недоумение впери поглед в неочакваните гости.

— Бордеят е затворен — каза човекът с пистолета. — Сър Паркинсън, благоволете да се облечете — ако не искате да ви караме гол.

— Как смееете да се появявате тук! — Паркинсън седна накрая на леглото и се опита да придаде твърдост на гласа си. — Веднага излезте!

В отговор на гневната му реплика младият човек с пушката мълчаливо вдигна оръжието и стреля. Проблесналият лъч едва не

подпали главата на министъра и се разби в стената, оставяйки върху нея димящо петно. Паркинсън извика, сви се и се хвана за главата.

— Следващия път ще се целя малко по-ниско — спокойно произнесе стрелецът. — По-добре се облечете.

Министърът започна да се облича, целият настръхнал от негодувание и страх. Впрочем позволиха му да облече само панталона и ризата.

— Времето свърши... — Човекът с пистолета го хвана за врата и го повлече в коридора. Аманда трепереше в ъгъла, свита на кълбо.

Пазачът в коридора беше мъртъв, още двама Паркинсън видяха върху стълбите на вилата. Точно по средата на една цветна лека беше кацнал полицейски глайдер. Той реши, че ще го качат в него, но сгреша. Преведоха го през увитата с цъфнали лиани градина. Паркинсън вдигна поглед към висящия над площадката за кацане кораб и разбра всичко. Искаха да го отведат на собствения му кораб.

Близо до кораба забеляза още два трупа. Ама какво става? Да не би да е извършен държавен преврат?

Не надушваше подобно нещо обаче. Работата беше по-дебела. Министърът го разбра, когато зърна в отвора на входния люк една брадата физиономия. Беше видял снимката на този човек вчера, когато подписваше смъртния му акт. Да, имаше снимки и на онези двамата, които нахълтаха в стаята. Значи негодниците са избягали!

— По-бързо, Мирон! — подвикна брадятият. — Нокътя не може да включи мотора.

— Наблюдавайте го... — Човекът с пистолета изтича навътре. Паркинсън усети, че го блъсна в гърба.

— Мърдай... — вторият осъден го побутна с дулото на пушката. Паркинсън се изкачи по стълбата и веднага попадна в яките ръце на брадация.

— Насам, копеле... — Брадятият го помъкна след себе си по коридора. — Осигурил съм ти местенце.

Затвори го в една каюта, като закопчаха белезниците за единия крак на стола. Вратата хлопна. Паркинсън остана сам, изпълнен с надеждата, бегълците няма да могат да запалят мотора. Никога няма да открият тайната — ключ, скрит под седалката на пилота.

Но го намериха. Или пък просто са вдигнали капака и са затворили веригата на хранване — Паркинсън го разбра, когато

корпусът на кораба леко се разтърси. Няколко секунди след което подът под него се разлюля и корабът започна бързо да набира височина.

По лицето на Паркинсън потекоха сълзи. Изведнъж му проблесна, че тази история може да свърши за него твърде зле. Ако тези хора не го убият, сигурно ще го заведат при Императора. А да попадне в ръцете му... Не можеше да си представи нищо по-страшно. Министърът на пропагандата на Седрик в ръцете на Императора — Паркинсън вече виждаше заглавията във вестниците. А след това ще има показен съд. Каква ще бъде присъдата, Паркинсън знаеше още отсега.

ГЛАВА 8

Беше страхотно. Хитрия дори почувства завист, когато наблюдаваше как Мирон вдигна капака и намери усуканите жици. Ако не беше той, нямаше никога да излетят оттук.

— Можеше — съгласи се Мирон. — Но каква е гаранцията, че нямаше да натисна алармата?

Нокътя се сконфузи. Не беше помислил за такъв вариант. Впрочем Мирон вече го вълнуваше друго.

— Лисугер, качи се горе, там трябва да има оръдейна кула. Виж как се управлява, може да се опитат да ни задържат.

— Разбрах, капитане... — широко усмихнат каза Лисугера и излезе от пилотската кабина.

Второто пилотско място беше празно и Хитрия го зае след известно колебание, като се стараеше да не пипа нищо. Интересно дали в предишния си живот е можел да пилотира кораб?

Мирон управляваше кораба мълчаливо, претоварването беше осезаемо. След малко екраните за предно виждане бяха нашарени от огнени точки на изстрели. Хитрия потръпна, но въздъхна с облекчение, щом се сети, че Лисугера най-накрая се е справил с управлението на оръдието.

Излязоха на орбита за деветнадесет минути — доста добър показател за луксозна и не толкова мощна яхта. Радарите показваха, че наоколо нямаше други кораби. Тоест бяха успели да се измъкнат незабелязано. Най-вероятно долу още нищо не знаят за бягството им, както и за отвличането на министъра. А и как ли да знаят? Пазачите сега скитат из планината, опитвайки се да се доберат до своите, момчето е приковано с белезниците към глайдера. Най-много онова девойче да извика помощ, но това вече не ги засяга.

Изглежда, така мислеше и Лисугера, който влезе в пилотската кабина.

— Успяхме, а? — той се приближи към Мирон с усмивка. — Накъде летим?

— Още не сме решили... — тихо отвърна Мирон. — Аз ще се върна при своите, но вие какво ще правите? Не ми се вярва да искате да се върнете при смъртниците.

— Няма ли да ни дадат амнистия? — попита Хитрия. — Все пак цял министър караме.

— Не бих разчитал на това — поклати глава Мирон. — Ще ви кажат, че ваш свещен дълг е да пазите интересите на Империята, след което ще ви пратят на друг кораб. Бойците ни са кът, хората не искат да воюват.

— Гледай ти... — престорено възкликна Нокътя. — А пък аз се надявах медал да ми дадат. — Той се засмя. — Не ни мисли, командире. Просто ни свали някъде и толкова. Ще се оправим все някак.

— Да, Мирон, така ще е най-добре — подкрепи го Лисугера. — Свали ни на Меота, а на своите кажи, че всички са загинали. Така няма да ни търсят.

— Добре. — Мирон протегна ръка към клавиатурата на пулта за управление. — Сега ще издиря координатите й...

Пътят до Меота траеше четири денонощия. Прекараха си много добре. Хитрия дори съжали, че не може да продължи цяла вечност. На кораба имаше в изобилие храна и пиене, имаше дори малка кинозала с холографски екран. Хитрия с удоволствие гледаше филм след филм, това му помагаше да се откъсне от натрапчивите мисли за миналото. То беше толкова мъгливо. Вечерите, доколкото изобщо можеше да се говори за части от денонощието, малкият екип на кораба се събираше в каюткомпанията и провеждаше дълги, напоителни разговори. Министърът, естествено, не беше канен. На Хитрия особено му харесаха разказите на Мирон за неговите експедиции. Преди армията няколко години той е работил в катедрата по археология към Петербургския университет. Бил е обикновен помощник в археологическите разкопки, готвел се да кандидатства в университета. Това не станало, но през тези няколко години Мирон е обиколил с експедициите много далечни планети. Най-интересен за Хитрия беше разказът за даргите, които те чуха още първата вечер.

— Тогава ръководител на експедицията — започна Мирон — беше Володя Мечник. Професор, умна глава, а и като човек беше изключителен. Веднъж в „Котвата“, един бар близо до

Адмиралтейството, срещнал някакъв човек. От ония — пропадналите пияници, но Мечник винаги се впечатляваше от такива хора — от тях винаги можеше да се чуе нещо интересно. Така стана и този път. Той събра екипа ни, осем човека, и ни каза, че подготвя нова експедиция. Попитахме го къде и с каква цел и ни преразказа историята, която беше чул в бара от оня пияница...

Мирон замълча и надигна кутията с бира. След като утоли жаждата си, я остави на масата, избърса си мустаците и продължи:

— Преди около пет години въпросният пияница се наел като общ работник при някакъв иманяр. Бил богаташ, милионер, който харчи наследствените си пари за издирване на различни мистични съкровища. Този път имал намерение да открие легендарния Златен Храм — древно култово съоръжение, за което стотици години наред се носят легенди. Според слуховете Храмът се намирал на Кара, планета на около пет дни път от Земята. Милионерът събрал работници, тайно ги извозили до Кара с кораб, и без да уведомява местните власти, с няколко глайдера се отправил да издирва съкровището. Храмът се намирал някъде под земята и хората разправяли, че е претъпкал със злато и скъпоценни камъни. И най-интересното било, че по думите на пияницата намерили Храма, по-точно входа за него. Оказало се, че Храмът се намира на сто километра от най-близкия град, а над него се простирали истински джунгли. С една дума, иманярят бил доволен, картата, с която се сдобил неизвестно как, се оказала истинска. През нощта не се осмелили да влязат в подземие и решили да изчакат до сутринта. Наспали се, а на разсъмване станало ясно, че през нощта са изчезнали всичките мислел, че някой е решил да прибере находката му. Опитал се да се свърже с някого в града, но не могъл, нито един линком не работел. После станало още по-лошо, няколко души загинали при много странни обстоятелства. Като капак на всичко намерили един от изчезналите през нощта работници завързан за едно дърво с главата надолу. Бил с прерязано гърло. Хората престанали да си вярват един на друг, почнали да се карат помежду си, а самият милионер бил убит по време на спор с един от най-приближените му съдружници. Към края на втория ден от цялата експедиция останали само петима. Разделени на две малки групички, враждебно настроени една срещу друга, те се опитали да се доберат до най-близкото населено място. А то било на петдесетина километра през

непроходимите джунгли. Пияницата, който по онова време не близвал алкохол и бил изпълнен със сили, бил в тандем с още един от работниците. Но само той успял да се измъкне, партньорът му бил убит, някой го удушил със стъбло от лиана. А оцелял само защото от страх се бухнал в изпречилата се на пътя му бушуваща река. Много мили го носили вълните ѝ, докато не го изхвърлили на пясъчен залив, където го намерили местните жители. Водата била ледена, той страшно се простудил и някакъв старец от местните жители го взел при себе си и дълго го лекувал. И на този човек разказал как екипът му търсил Златния Храм. Като чул това, старецът много се изплашил и го предупредил повече никога и на никого да не разказва за търсенето. Още повече, никога да не се връща там. По думите на стареца мястото било прокълнато. Всеки, който търси Златния Храм, го чака смърт.

— Просто са се изпотрепали заради златото — отбеляза Нокътя.

— Така помисли и нашият професор — кимна Мирон. — Костваше му огромни усилия, а и литри пиене, за да разбере от оня човек къде точно са спрели на Кара и къде са намерили Храма. Не можа да изкопчи точното място, а може оня и да не го е знаел, но посоката горе-долу била ясна. Това му стигаше на нашия професор, за да реши да се отпрати на експедиция.

— И наистина ли излетяхте? — попита Хитрия.

— Естествено. Бяхме девет души, включително Альона, жената на професора. Имахме си кораб на катедрата и пристигнахме на Кара без проблеми. Но пък цяла седмица ни отне измолването на разрешително за разкопки от местните власти. Наистина доста хора ни предупреждаваха, че живи няма да се измъкнем оттам. И тогава за първи път чух за даргите...

— Тези пък какви са?

— Даргите са такива, които най-добре е никога да не ги срещаш — тихо отвърна Мирон. — Истински дяволи, точно те са убивали и убиват всички, които търсят Златния Храм. Те са неговите пазители, а по съвместителство са и най-изобретателните убийци. Честно казано, дори на Кара мнозина ги смятат за измишльотина, създадена само да плаши ония, които търсят Златния Храм. Но има и такива, които не е нужно да ги убеждаваш, че съществуват.

Мирон посърна, отпи глътка бира. След това продължи:

— Успяхме все пак да получим разрешение за разкопки. А на сутринта, когато се готвехме да тръгваме, до стълбата на кораба видяхме отрязана кучешка глава и до нея — нарисуван с кръв кръст. Мечник веднага извика полиция. Не заведоха дело, понеже това можеше да се таксува като обикновено хулиганство. Но един от полицаите, като разбра къде се готвим да ходим, дръпна професора настрана и го посъветва колкото се може по-бързо да се прибира вкъщи. Каза му, че отрязаната кучешка глава е предупреждение. Мечник попита какво означава. Тогава за първи път чухме за даргите. По думите на полицаия тези хора никога и никого не предупреждават два пъти. И ако не си тръгнем веднага, ще загинем.

— И какво, тръгнахте ли си? — усмихна се Нокътя.

— Не. Мечник никак не е лесно да го разколебаеш. След час летяхме нататък, където професорът предполагаше, че ще открием Златния Храм. Летяхме с кораба, тъй като Мечник искаше да го използва като основна база.

Мирон замълча за известно време и продължи:

— Приземихме кораба на брега на Скея — реката, за която разказваше пияницата. Вече се стъмваше и затова решихме да огледаме наоколо на сутринта. Не мога да скрия, предупрежденията за надвисналата опасност ни оказаха влияние. През нощта организирахме дежурство в пилотската кабина, изключихме осветлението край кораба. Мечник собственооръчно постави аларма — като онази за диви зверове, инфрачервени датчици, датчици за движение и други подобни. До късно празнувахме началото на разкопките и вече по тъмно се разотидохме по каютите. Едва успях да легна, когато чух вика на Мечник. По-точно — вопъла му. Чух го не само аз. След няколко секунди и другите членове на екипа изтичаха към каютата на Мечник и Альона...

Мирон отново замълча, потънал в спомените си. Хитрия, Лисугера и Нокътя напрегнато чакаха. Накрая продължи:

— Мечник стоеше в коридора, без да се помръдва, подпрял се на стената срещу каютата, чиято врата беше отворена. Надникнах вътре и видях Альона. Отрязаната ѝ глава беше на масичката, тялото с разсечена гръд лежеше в леглото. На масата до илюминатора имаше фруктиера и там беше сложено сърцето ѝ. Стори ми се, че още пулсира...

В каютпомещенията отново настъпи тишина. Мирон отвори поредната кутия с бира, отпи и продължи:

— Всички бяхме в шок. Хванахме оръжието и претърсихме кораба. Не открихме нищо. Входният люк беше затворен... алармата мълчеше. Дежурните в пилотската кабина не бяха забелязали нищо на обзорните екрани. И въпреки всичко някой се беше промъкнал на кораба и беше убил тази жена — дори и в мислите си не допускахме, че може да е някой от нашите. Мечник едва не откачи, едва го удържахме да не отиде в гората да търси убийците на Альона. На сутринта каза, че отлитаме и никой не се възпротиви. Прибрахме се. Мечник напусна института и изчезна някъде. След половин година разбрахме, че е скочил от прозорец на небостъргач и е загинал.

— Глупак — изкоментира Лисугера. — Заради някаква фуста да си счупи врата.

— А защо даргите не са убили него? — попита Хитрия. — Би било по-логично.

— Защото не мислят като нас. След смъртта на Мечник се върнах на Кара и опитах да науча нещо за даргите, заинтригувах ме. Но беше трудно, постоянно хората ме предупреждаваха, че си копая гроба. И въпреки това успях да разбера някои неща. И сега смятам, че това са най-опасните хора на света. Съвършеното зло, изчадия на ада. Питаш защо не са убили самия Мечник. — Мирон погледна Хитрия. — Естествено, че можеха да го направят и ние сигурно щяхме да се върнем вкъщи. Но на тях не им стига да убият човека, те винаги искат нещо повече. Отправиха предупреждение на Мечник, като му подхвърлиха кучешката глава. Още тогава можеше да си тръгне, но той се заинати, разчитайки на опита и късмета си, който винаги го е съпътствал. Дръзна да се опре на даргите, имаше смелостта да заяви, че няма да играе по свирката им. И те го наказаха, като посегнаха на болното му място.

— Дали си е струвало затова да убият невинен човек, още повече — жена? — поклати глава Хитрия. — Не е нормално.

— Даргите имат съвсем друга психология, за тях човешкият живот не означава абсолютно нищо. Альона беше убита, за да дадат урок на Мечник. На нас ни провървя. Ако бяхме тръгнали в джунглата, нямаше да се върнем оттам. Можеха да унищожат всички, но се ограничиха с малко.

— Дълго ли остана на Кара? — полюбопитства Нокътя.

— Близко месец. Една вечер се върнах в хотела и видях, че леглото ми е залято с кръв. На възглавницата имаше кучешка глава. След час вече бях на космодрума. Не бях забравил, че даргите никога и никого не предупреждават два пъти.

— Тоест, избягал си — подхвърли Нокътя.

— Да, избягах — съгласи се Мирон. — И досега смятам, че съм постъпил правилно. Ако даргите са решили да убият някого, този човек е вече покойник. Чувал съм, че няма такъв, който да се е измъкнал от тях.

— Познавах един — подхвана Нокътя, — с когото никой не иска да се кара — все едно ще те открие и ще ти пререже гърлото. Вярно, че и него накрая го застреляха в главата.

Мирон се усмихна.

— Ето и ти казваш — познавах този човек. А на Кара никой не може да каже, че е виждал дарг. Даргите са мит. Но много опасен мит.

— Това не е нищо... — обади се Лисугера. — Да знаете на мен какво ми се случи...

* * *

На Меота корабът пристигна късно вечерта — там, където кацнаха, вече се здрачаваше. Мирон не искаше новите му приятели да си тръгват през нощта и им предложи да изчакат утрото, никой не възрази и затова, след като прекараха вечерта в каюткомпанията, всички отидоха да си легнат.

Хитрия се събуди преди всички. Той се облече, погледна се в огледалото. Предишната вечер се избърсна и изпра дрехите си, затова остана удовлетворен от вида си като цяло. Сега камуфлажът беше на мода. Без кепе и отличителни знаци Хитрия можеше спокойно да мине за цивилен. Това е като начало, по-нататък ще си намери нормални дрехи.

Разполагаше с няколко хиляди креда, напълно достатъчно, за да се устрои някак си. Парите бяха на министъра. Още в самото начало на полета Лисугера отвори корабния сейф — оказа се, че е спец по тази част. Имаше в наличност десетина хиляди креда, които честно ги

разделиха помежду си. Мирон обаче се отказа от парите под претекст, че не са му нужни. Пък и със сигурност ще му дадат премия за министъра. Нямаше да остане на сухо.

Беше към осем часа сутринта, когато бившите смъртници слязоха по корабната стълба. След тях вървеше Мирон. На Хитрия му беше чудно, че този човек им помага да се окажат на свобода, тъй като по този начин нарушаваше устава.

— Това е всичко — каза Мирон и им стисна ръцете на раздяла. — Постарайте се повече да не се навирате в ръцете на властта. Меота е подходяща планета за начало на нов живот.

— Така и ще направим, командире — малко сковано произнесе Лисугера, който не беше свикнал да показва чувствата си. — Може и да се видим някога.

— И дано да не е в битка — добави Нокътя. — Никак не ми се ще да се налага да стреляме един в друг.

— Естествено... — въздъхна Мирон. — Сбогом, Хитрия. Ти много ни помогна, особено там, в глайдера.

— Просто знаех как се отключват белезниците. — Хитрия стисна протегнатата му ръка. — Имах късмет.

— Всички имаме късмет, че беше с нас. Успех!

Той им махна с ръка за сбогом и бързо се качи в кораба. Останалите трима бавно поеха към зданията недалеч от очуканата бетонна площадка на космодрума. Вече приближаваха големия хангар, когато Мирон издигна кораба във въздуха.

— Бива си го! — каза Лисугера с поглед, отправен нагоре. — Жалко, че е офицер.

Той потупа Хитрия по рамото.

— Е, Хитрия, чупиш ли се?

— Не — отвърна той, проследявайки с поглед кораба. — Просто се замислих как да се сдобия с документи.

Лисугера се засмя.

— На Меота си, глупчо. Тук това не е нередно.

Донякъде беше прав и Хитрия го знаеше. Сред обитаемите светове Меота се ползваше с лоша слава, половината доход на планетата беше от контрабандни операции. Останалата печалба идваше от хилядите ремонтни заводи и корабостроителницата на планетата. Точно тук от купчина скрап можеха да конструират доста

приличен кораб. Правеха се и нови кораби, главно транспортни. Историята на Меота датираше отпреди петстотин години с малко селище, превърнало се след време в голям промишлен център. Имперските власти естествено го присвоили, но така и не успели да въдворят нужния ред. Поради това тук се ширеха примитивни нрави — само да погледнеш някого накриво, можеш да получиш куршум в главата. Полиция имаше, но тя обслужваше главно интересите на няколко управляващи Меота кланове.

Корабът на Мирон се скри от погледите им. Лисугера дръпна Хитрия за ръкава:

— Да вървим... Нокът, не изоставай...

Когато минаваха покрай хангара, Хитрия надзърна през отворените врати. Вътре имаше патрулен кораб от онези, които бранят околопланетното пространство. Наоколо хвърчаха искри — няколко души режеха бойната рубка на кораба.

— Сигурно е краден — подхвърли Нокътя.

Хитрия се съгласи с този извод. Няма да мине и седмица и бившият патрулен кораб ще почне да превозва контрабандна стока.

Наеха стая с три легла в малък, доста неугледен хотел. Лисугера отбеляза, че е по-добре засега да се движат в комплект. Хитрия се съгласи с това.

Нокътя предложи услугите си за документите. Като начало домъкна отнякъде цивилен костюм и чиста риза. Тримата се обличаха един по един в тези дрехи и си направиха снимки във фойето на хотела. След това Нокътя изчезна нанякъде, като взе от Лисугера и Хитрия по хиляда и петстотин креда.

— Сега следва да се направят две неща — отбеляза Лисугера. — Точка първа: трябва да се избавим от тези дрипи. — Той огледа недоволно дрехите си. — Точка втора: да си намерим мацки. — Лисугера се засмя и потупа Хитрия по рамото. — Нали няма да откажеш да се потъркаляш с някоя цицеста мадама?

Хитрия не отговори, а Лисугера се засмя още по-гръмогласно.

— Добре, добре, хайде да идем да си потърсим подходящи парцалки...

Щом излязоха на улицата, първата работа на Лисугера беше да потърси карта на града.

— Няма да е лошо най-напред да разберем как всъщност се казва този град... — каза Лисугера, след като купи картата от павилиончето. Той я разгърна и я показа на Хитрия. — Талус. Интересно, какво ли означава това? Макар че какво значение има... — Ей, чакай малко... — Лисугера хвана за рамото едно момче, което минаваше покрай тях. — Кой е този район? Къде сме? — той му показва картата.

Момчето подозрително изгледа Лисугера.

— Старата корабостроителница... Ето тук... — той посочи с пръст на картата.

— Пътувай... — Лисугера го побутна, загубвайки всякакъв интерес към него. — Старата корабостроителница... Покрайнините. Трябва да се придвижим към по-святино място, където има и повече пари... — Лисугера сгъна картата и се обърна към Хитрия. — Хайде, да се размърдаме...

След стотина метра се натъкнаха на магазин за дрехи втора употреба.

— Сигурно Нокътя точно оттук е купил самото и ризата, предположи Хитрия, оглеждайки дрехите.

— Може — съгласи се Лисугера. — Да беше казал и на нас.

Хитрия избираше двадесетина минути, накрая се спря на дънки с колан от кожа на пясъчен дракон, тънка риза и поизносено кожено яке. Преобличаше се, когато в пробната влезе Лисугера. По лицето му блуждаеше усмивчица.

— Магазинчето си го бива — каза той, като дръпна завесата. — Мръдни се малко...

Дънките му бяха точно по мярка. Докато си закопчаваше колана, Хитрия изведнъж се вцепени, след това поглади грапавата повърхност на колана.

— Какво ти става? — учудено го погледна Лисугера.

— Няма нищо... — отвърна тихо Хитрия. — Спомних си, че някога имах същия колан. Имах и пистолет, държах го ето тук... — Хитрия пхна ръка под колана. — Много странно.

Лисугера искаше нещо да каже, но премълча. Няколко секунди размишляваше със смръщено чело, после погледна Хитрия с любопитство.

— Я ми кажи, ти от първа рота ли си?

— Да.

— Да не би на теб да ти промиваха мозъка?

— В смисъл? — попита Хитрия и усети как се вледенява.

— Някой от нашите цапардосал Войков, мир на праха му. След тоя случай му промили мозъка. Носеха се такива слухове. Да не си бил ти този герой?

— Нямам представа... — много тихо отвърна Хитрия. — Никой нищо не ми е казвал.

— Ти си, точно така! — усмихна се Лисугера. — А на вашите им бяха забранили да дрънкат за това, иначе ги чакаше карцер.

Хитрия не отговори, осмисляйки казаното от Лисугера. Да, известно му беше, че понякога на особено буйните престъпници им реконструират паметта. Но никога не си е мислел, че нещо подобно може да му се случи на него.

Това обясняваше всичко. И недомлъвките на Стратега, и дори онзи паметен ден, когато се свести в лазарета на „Сарацин“. Разбира се, онова гадно старче е изфабрикувало всичко. Не е имало никаква контузия...

— Какво става? — Лисугера го побутна с лакът.

— Мисля, че имаш право... — внимателно поде Хитрия. — Точно така е било. И не съм живял на никакъв остров.

— Стига с тези глупости! Скоро ще дойде Нокътя, ще заседнем в някой бар, ще си вземем мацки... Какво повече?

— Искам да си спомня кой съм — каза Хитрия, замислено изучавайки се в огледалото. — Искам и едновременно се страхувам.

— Това пък защо?

— Скоро си спомних как съм убивал хора. Те са падали на колене и аз съм стрелял в тила им. Смятам, че съм бил Изпълнител.

— Ами — строго произнесе Лисугера. — Втъпил си си нещо и си фантазираш разни работи. Игра на въображението.

— Не съм много сигурен — колебливо каза Хитрия. — Но се страхувам, че е истина.

— Хайде, не се измъчвай. Да се махаме, че Нокътя ще ни търси...

Лисугера беше стресил. Чакаха дружката си до среднощ, но така и не се появи. Отначало Лисугера се ядосваше, но постепенно го обхвана ярост.

— Копеле проклето — крещеше той. — Ще го смачкам...

Хитрия седеше на леглото и дума не обелваше. Беше от ясно по-ясно, че Нокътя ги е измамил. Взе парите за документите и дим да го няма. Беше абсурдно, Хитрия недоумяваше как може да се случи подобно нещо. Нали бяха едно цяло, нали заедно бяха на косъм от смъртта, една трапеза споделяха. Ами че той за Нокътя главата в торбата си слагаше...

— Може пък нещо да му се е случило? — Хитрия хвърли поглед към ядосания Лисугер.

— На кого, на Нокътя? Я не се занасяй.

Хитрия сам не вярваше на думите си. Нокътя не можеше лесно да измамиш, да го ограбиш, да го убиеш. Той просто драсна заедно с парите им.

— Нека да почакаме до утре... — Хитрия стана от леглото и тръгна към вратата. — Няма да се бавя...

Върна се след около четиридесет минути с две бутилки шампанско в ръце. Подире му влязоха две девици.

— Тук ли си? — усмихна се Хитрия. — Реших да ти вдигна настроението. Запознай се — това е Ела, а това — Дора.

— Здравсти, брадатия... — Дора, високата, къдрава брюнетка, се приближи до седналия на масата Лисугер и се тръсна на коленете му. — Ще се позабавляваме ли?

— Ти не си толкова задръстен, както си мислех... — каза Лисугера, опипвайки момичето. — Какво гледаш, давай шампанското...

* * *

Хитрия се събуди рано и дълго лежа, вперил поглед в тавана. Мацките си бяха тръгнали още през нощта, но в стаята още се усещаше парфюмът им. Лисугера мърмореше нещо насън, а увисналата му през леглото ръка от време на време потръпваше.

Тази нощ Хитрия сънува странен сън. Целуваше някакво момиче, дори запомни името ѝ — Шийла. И макар да беше сън, името предизвикваше у него някакво странно вълнение. Дали беше само сън или сянка от миналото?

Остана на леглото, докато не съмна, после стана и отиде в банята. Дълго стоя под душа, когато на вратата се почука.

— Стига си се плацикал. Излизай...

— Ще почакаш... — Не му остана дължен Хитрия и се усмихна. Чистофайникът Лисугер не изневеряваше на себе си.

Закусиха в кафенето близо до хотела. Нокътя така и не се върна, вече имаха всички основания да смятат, че наистина е отмъкнал парите им. Впрочем днес Хитрия възприемаше това без предишните емоции. Да, избягал е, измамил ги е. Ами случваше се.

— Мръсно псе — избоботи Лисугера, набождайки с вилицата парче месо. — Заради такъв пръч съм седял зад решетките.

Хитрия предпочете да не задълбочава темата и да не разпитва Лисугера кога и за какво е бил в затвора. В крайна сметка всички истории си приличаха. Де да можеше някой да му каже за какви прегрешения е попаднал зад решетките той самият...

— Трябва да се сдобием с документи — припомни Хитрия. — И да си търсим работа.

— Ще се оправим с документите — самоуверено каза Лисугера. — Но сега ще вървим двамата.

— Ако искаш, иди сам. Ето ти парите... — Хитрия извади останалите му банкноти. — Само че трябва пак да се снимаме. А пък аз ще потърся работа тук-таме.

— Значи ми вярваш? — усмихна се Лисугера.

— Да. Макар че ще е смешно да ме преметнат два пъти за едно денонощие.

Лисугера избухна в смях.

— Странна птица си ти — каза той. — Имаш дарбата да повдигаш настроението на хората. Поне на мен. А, забравих да ти благодаря за Дора. Колко ти струваше?

— Приеми го като подарък — усмихна се Хитрия. — Дълго ли още ще преживяш?

— Ям бавно.

— Тогава ще те почакам отвън... — Хитрия стана и излезе.

Лисугера успя да набави документи чак привечер на следващия ден. Бяха читави. Докато ги изучаваше внимателно, Хитрия изведнъж се усети, че доста добре разбира от тези неща. Бланката беше истинска — чувстваше се дори на пипане. Всички предпазни мерки си бяха на

мястото. Професионална работа, въздъхна облекчено Хитрия. Сега той е обикновен законопослушен гражданин. Само новото име не му харесваше много, сега е вече Свен Ериксон.

— Какво ти пука — изсумтя Лисугера. — Това се предлагаше, това взех. Аз сега съм Питър Клайн, моля ви се. Рестото. — Лисугера подаде на Хитрия няколко банкноти по сто крета. — Ще изкретаме още една седмица, все нещо ще изскочи.

— Да отидем на корабостроителницата, там плащат добре, — предложи Хитрия. — Триста крета на седмица плюс премиални.

— Това са нищо пари. — Лисугера погледна към вратата и понижи глас. — Хвърлил съм око на една кантора. Нощем пазачите са само двама, моделът на сейфа ми е познат. Вече се отбивах там, казах, че търся една жена и огледах всичко. Не знам колко пари има, но сигурно ще ни стигнат на първо време.

— Не, Лисугер — поклати глава Хитрия. — Не ме бива за това. Искам да си намеря нормална работа, да наема квартира, да имам семейство, да живея тихо и кротко като всички.

— Я, стига — смръщи нос Лисугера. — Да се гърчиш от сутрин до вечер за грошове? Цял ден работиш като вол, вечерта се прибиращ, там те чакат жена и рояк сополиви дечурлига... Това ли искаш? Не бой се, всичко ще бъде точно. Оръжие имам, трябва ми свестен партньор. Помисли само — после ще духнем към някой курорт и ще си гледаме кефа. Плаж, вино, мацки. Какво му трябва още на един мъж?

Хитрия се начумери.

— Не, Лисугер. И стига за това. Утре сутрин отивам в корабостроителницата. След това може да си потърся друго нещо. Съветвам те и ти да направиш същото.

Лисугера поклати глава.

— Ти наистина си глупак. А пък аз си мислех, че ще се сработим... — Той стана и ядосано хлопна вратата след себе си.

„Така, значи — помисли Хитрия. — Изпокарахме се с Лисугера. Но не съм ли прав? Защо трябва да правя онова, което искат от мен другите? Аз си имам свой живот, той — негов. Толкова за това...“

Скарването беше сериозно. Въпреки това продължиха да си общуват повече или по-малко. Хитрия започна работа на корабостроителницата и си намери квартира по-близо дотам, в голяма мрачна сграда с неработещ асансьор. Новото му жилище не беше

голямо, но Хитрия си го харесваше. Изглежда преди него беше живяла някаква жена, стаите бяха чисти и уютни. На перваза в спалнята бяха останали кръгли петна от саксии — жената беше взела цветята със себе си.

За първи път от много време насам Хитрия се почувства спокоен. Първата му работна седмица мина учудващо гладко, Хитрия шлифоваше с машина заваръчните шевове на корабите, които се изработваха там. Не беше никак трудно и Хитрия свикна бързо на новото място. А когато след седмица получи тесте нови шумолящи банкноти, изпита удовлетворение от новия си живот. Всичко се оправя, стига да се стремиш към това.

През тази седмица Лисугера на два пъти го посети. Той повече не обели дума Хитрия да му стане партньор, но предложението продължаваше да витае във въздуха. При последната среща Лисугера се изпусна да каже, че вече е купил всичките инструменти и сега остава само да отиде и да вземе парите. Докато говореше за това, очите му блестяха, на устните му играеше усмивка. Хитрия поклати глава, като му даде да разбере, че не го интересува.

— Ами, добре — вдигна рамене Лисугера. — Ще тръгвам тогава. Късмет.

— На теб ще ти е нужен повече — отвърна Хитрия. — Не си струва да го правиш, разбери.

— За мен ти си глупак — каза Лисугера. — Аз никога не бъркам. Е, хубаво, ще се видим пак... — въздъхна и стана от креслото. Хитрия го изпрати до вратата. Докато Лисугера слизаше по стълбите, на Хитрия, кой знае защо, му мина през ума, че повече няма да го види.

Но беше сгрешил, видяха се още веднъж, същата нощ. Хитрия се събуди от тихо почукване по вратата. Извади пистолета изпод възглавницата и отиде да отвори.

Беше Лисугера. Щом Хитрия отвори вратата, сякаш със сетни сили се вмъкна в стаята, в ръцете си държеше голяма черна чанта. Хитрия го хвана през кръста, затвори вратата с крак, заведе брадатия си приятел в хола и го сложи да седне на едно кресло.

Лисугера беше блед като платно, на гърдите му, малко под сърцето, имаше малко алено петно — следа от изстрел с лазерен пистолет, в такива случаи почти нямаше кръв.

— Казвах ти — изхриптя Лисугера, — ела с мен... Всичко... щеше... да бъде другояче... А като излязох... оттам... се натъкнах... на патрул... Не ми провървя...

— Ще извикам лекар — каза Хитрия, но Лисугера припряно го дръпна за ръката.

— Не лекар... Той ще извика... полиция... Ще ми мине... Не ми е за първи път... Къде е чантата?

— Ето я. — Хитрия сложи чантата на коленете му и той я обгърна с двете си ръце.

— Тук има пари, Хитрия... Много пари... Не съм ги броил, но знам, че са много... Защо не дойде с мене...

— Трябва да си легнеш.

Хитрия му помогна да легне на кревата, превърза му раната колкото можеше. В раната имаше мехурчета въздух и той си помисли, че без намесата на лекар Лисугера ще умре.

— Ще доведе лекар — твърдо каза Хитрия. — Изчакай малко. Ако не ще, насила ще го домъкна.

— Не! — отново го възпря Лисугера. — Да не си посмял... По-добре да пукна, отколкото... пак в затвора... Иди в аптеката, купи... нещо за обезболяване... И разни там антибиотици... Каквото решиш... Пари... има достатъчно... — устните на Лисугера се изкривиха в усмивка.

— Добре... — Хитрия се облече, сложи си якето. — Скоро ще се върна.

— Хитрия... — извика Лисугера.

— Кажи?

— Не забравяй — никакви доктори... Много те моля...

Най-близката аптека беше на пет минути от жилището. Хитрия се безпокоеше само да не би тя да не работи през нощта. Работеше. Накупи всичко необходимо и хукна към къщи, мислейки си, че все пак трябва да повика лекар.

Не се наложи, Лисугера лежеше на леглото с разперени ръце, отворените му очи гледаха към тавана. Не дишаше.

— Как така, Лисугер?... Как така? — очите на Хитрия се напълниха със сълзи. — Защо така?...

Седна на леглото до Лисугера, гледа го дълго, после затвори очите му. Едва сега забеляза, че са сини. Толкова е глупаво всичко!

Имаше вина за смъртта на Лисугера, тази мисъл беше непоносима. Ако беше тръгнал с Лисугера, нещата щяха да се подредят по друг начин. Щяха да имат пари, щяха да се качат на първия кораб и да отлетят там, където се плискат морските вълни, където грее слънце и има красиви момичета. Защо винаги носи на хората смърт? Защо?

По бузите му се търкулнаха сълзи. Хитрия ги избърса с длан и неочаквано усети болка. Сякаш в главата му се забиha милиарди нажежени игли. Той зави от болка, хвана се с две ръце за главата, смъкна се на пода и удари челото си в него.

Страшно го болеше, но най-странното беше, че тази болка му се струваше позната. В един момент стана направо нетърпима, после изведнъж стихна. И в този момент си спомни как в детството си беше настъпил стар гвоздей, тогава също много го болеше. Закараха го в болница, една дебела докторка му почисти раната...

Тя го наричаше Ким — тази мисъл накара Хитрия да забрави за болката.

Ким... Той е Ким Ремезов, офицер от Департамента по наказанията. Бивш офицер. А сега — смъртник, беглец от унищожения от метежниците крайцер „Сарацин“...

Беше страшно. Болката отдавна премина, а Ким лежеше на пода напълно безсилен. Стоварилата се върху него лавина от спомени буквално го затрупа, смля го, смачка го, превърна го в нищо.

Помнеше всички до един. Помнеше първия, закоравелия братат престъпник, това беше първото му изпълнение. След него имаше други, много други. И не само осъдени. Холан и Фелдман, ония четиримата на Лота. После — „Сарацин“ и погромът в селището на метежниците...

Искаше му се да изкрещи, за миг усети ненавист към силите, които му върнаха паметта. Защо, защо му се случва всичко това? Защо?

На сутринта не отиде на работа. Седеше край тялото на Лисугера и мислеше за своя прокълнат от Бога живот. Кой е виновникът за онова, което ставаше с него? Кой?

В съзнанието му изплува нежният образ на Шийла. Да, тя го предаде. Странно, но Ким не изпитваше към нея омраза. Опитваше се да накара себе си да я смята за враг — и не можеше. Но пък при

спомена за Чалми изскърца със зъби. Той е най-големият виновник. Той и неговият дяволски Департамент. Виновен е и Императорът, дори вероятно най-много от всички.

В гърдите му се надигаше вълна от омраза. Ледена, задушаваща го омраза. За момент Ким дори се изплаши от самия себе си. Да, животът му е прокълнат от Бога и нищо не може да се промени. Загуби шанса си да го изживее по правилата, загуби самата възможност да се нарече човек. Той е дарг, нали така наричаше Мирон онези убийци. Той е точно дарг.

Загуби живота си. И дори мисълта за смъртта не изглеждаше за Ким толкова ужасна — напротив, щеше да ѝ бъде благодарен. Толкова е просто — ще отиде там, където няма болка и страдания. Където няма абсолютно нищо. Много е просто, достатъчно е само да доближи дулото до слепоочието и да натисне спусъка. Да, това може да се направи, но дали ще промени нещо в света? Ще стане ли по-малко злото, което цари в него? Мъртвите не можеш да ги върнеш и неговата смърт няма да донесе на никого нищо. Точно обратното, същият онзи Чалми ще има един враг по-малко. Бягството от битката не е най-добрият изход.

Всичко е точно така. Но какво би могъл да противопостави на Чалми и на Императора? Какво, щом дори страховитият Седрик не може да се справи с тях? Да, може да умре като герой, нещо като изкупление на вината. Или да организира нова Съпротива? Истинска — без Седрик и подгласниците му, които промиват мозъците на милиони хора. Но дори и за това не му стигаха силите — Ким добре познаваше методите на работа на Департамента и беше сигурен, че организираната от него група незабавно ще бъде ликвидирана. Предател ли, нечия малка грешка ли, все едно, краят ще бъде един и същ. Няма да може да се добере до Чалми.

Той — да. Ами ако това се опита да направи един дарг?

Мисълта беше неочаквана, почти нереална. Мирон беше казал, че досега никой никога не се е спасил от даргите. Тези хора са съвършени убийци, майстори в своята работа. А сега, както изглежда, има с какво да им плати.

Ким взе чантата, дръпна ципа и изсипа парите на пода. Дълго гледа купчината стокредови пачки.

Парите наистина бяха много. Цяло състояние. Ким клекна и започна бавно да ги брои. Два милиона и четиристотин хиляди, или петстотин — май беше сбъркал с една пачка, но се отказа да ги брои отново.

Тези пари можеха да му стигнат до края на дните му. Тук беше всичко — красив живот, момичета. Осигурени старини. Само дето не бяха негови тези пари. Те принадлежаха на Лисугера.

Не можеше да ги харчи за себе си. Друг е въпросът, ако някой дарг за тези пари... Веднъж Лисугера беше споменал, че ненавижда Департамента, че всичките беди на този свят идват от него. И ако го гледаше сега отнякъде, едва ли щеше да възрази парите да отидат за благородно дело.

Ким въздъхна — понякога благородно дело може да бъде и убийство. Зависи от гледната точка...

Най-трудното беше да вземе решение. Сега, когато нещата се изясниха, Ким изпита облекчение. Прибра парите в чантата, облече се, постоя пред тялото на приятеля си. Да, сега със сигурност можеше да каже, че Лисугерът му беше приятел.

— Прощавай, Лисугер — произнесе той, гледайки покритото с чаршаф тяло. — Не знаех, че така ще стане... — Ким прехвърли ремъка на чантата през рамо и тръгна към вратата.

Не я заключи, а само я притвори и слезе надолу по стълбите. Прекоси пеша половината квартал, отиде до един таксофон, набра номера на медицинската служба и съобщи, че на еди-кой си адрес има починал човек. Затвори телефона и продължи нататък. Направи за Лисугера каквото можа.

ГЛАВА 9

За да отиде до Кара, се прекачва три пъти, планетата беше доста отдалечена от основните търговски трасета. Първото, което го изненада неприятно, беше повишената гравитация. Не толкова, колкото на Леандра, но все пак — доста осезаемо.

Ким нямаше никаква представа къде и как да търси даргите. Дори не знаеше дали изобщо е пристигнал на точното място. На летището си купи карта и успя да открие върху нея Скея — реката, за която говореше Мирон. Беше почти на другата страна на планетата...

За да стигне до нужния град, му трябваха осем часа. Беше вече нощ, когато орбиталният лайнер се спусна на пистата близо до Аделар. Ким беше почти сигурен, че именно оттук Мирон и колегите му са започнали издирването на Златния Храм. Намери си евтин хотел, взе си стая, изпъна се и си легна.

Събуди се късно. Поръча си ядене в стаята, закуси и се отправи да си търси квартира. Оказа се сравнително лесна работа и към обяд Ким се нанесе в малка мебелирана къща накрая на града. Къщичката беше много прилична, цялата беше обвита с местна лоза с живописно нарязани листа. До нея имаше гараж за глайдер, градинка с цветя и няколко дървета. На Ким му хареса, дори си помисли, че не би било лошо след време да си купи тази къщурка. Но веднага се сети, че е дошъл тук за Друго...

През първите две седмици не откри нищо. Ким се скиташе от бар на бар, беседваше с хората, като се стараяше да прехвърли разговора от дърдоренето на маса към даргите. Но или не го разбираха, или се опитваха да го убедят, че това са измишльотини. Срещаха се и такива, които го съветваха да забрави и го предупреждаваха, че доникъде няма да стигне.

Нищо не можа да разузнае, но една вечер се прибра у дома и намери на леглото си кучешка глава. Между зъбите стърчеше парче хартия. Ким издърпа оцапаната с кръв бележка, на която с големи печатни букви пишеше: „Изчезвай.“

Колкото и да е странно, това донесе на Ким удовлетворение — за първи път наистина повярва в съществуването на даргите. Те го бяха забелязали.

Уви кучешката глава в чаршафа и я изхвърли в кофата за боклук. А на сутринта продължи търсенето. Но вече никого не разпитваше, а просто се шляеше из града, блъскаше се по опашките и зяпаше витрините на магазините. На Ким му харесваше този град и си мислеше с тъга, че тук, в периферията на Вселената, хората живеят по-добре, отколкото у дома. Хората са по-приветливи, по-усмихнати. Сигурно защото Департаментът по наказанията беше твърде далече оттук. На планетата имаше представителство на имперските власти, но то не играеше почти никаква роля. Фактически Кара се беше превърнала в дойна крава за имперските чиновници — плащаха им тлъсти хонорари, за да стоят настрана.

Към обяд Ким се запъти към пазара и за първи път усети, че го следят. Беше му много странно. Обърна се, но не забеляза нищо подозрително. И въпреки това беше сигурно, че го следят. Може би искаха да го убият, че не е взел под внимание предупреждението. И наистина щяха да го направят.

— Чуйте ме! — изкрещя Ким и хората около него се дръпнаха. — Искам да говоря с вас! Трябва да се срещна с вас!

Той внимателно се огледа, но навсякъде срещаше изпълнени с недоумение погледи. Беше глупаво.

— Извинете... — измърмори Ким и бързо се махна.

Този ден повече никъде не отиде. Хапна в ресторантчето, върна се вкъщи и до вечерта четеше местните вестници, гледа видео — само и само да се разсее. Вече се здрачаваше, стана от дивана да си налее сок и изтръпна, когато видя седналия в креслото човек. Ким не беше забелязал кога е влязъл и беше като гръмнат.

— Кой си ти и какво искаш от нас? — тихо попита непознатият и Ким веднага се съгласи с правото му да задава въпроси. Посетителят изглеждаше над шейсетгодишен, имаше мустаци и брада. Носеше тъмни огледални очила. Беше се опрял на дръжките на креслото и Ким успя да разгледа сбръчканата кожа на ръцете му, част от които се виждаха изпод ръкава на широкото му яке.

— Казвам се Ким Ремезов — спокойно отвърна той. — Нуждая се от вашата помощ.

— Ние не сме благотворителна организация и не помагаме на никого.

— Неправилно се изразих. Имам враг, необходим ми е животът му. Разполагам с пари... — Ким извади чантата на Лисугера изпод кревата. — Тук има около два и половина милиона, това е всичко, което имам.

— Сбъркал си адреса. Даргите не работят за никого.

— Вие не знаете за кого става дума — мрачно отговори Ким. — Този човек заслужава смърт.

— Това не ни засяга.

— Бих го убил със собствените си ръце — блеснаха очите на Ким, — но просто не мога да се добера до него. Помогнете ми.

— Всеки сам решава проблемите си. До утре вечер ти трябва да напуснеш Кара. В противен случай ще умреш... — Даргът бавно се изправи и тръгна към вратата.

— Чакайте малко! — извика Ким. — Ако не можете да го направите, научете ме как се прави!

Даргът бавно се извърна, на устните му имаше лека усмивка.

— Не разбираш какво молиш — отговори той, след това почти ритуално свали очилата си и погледна Ким.

Никога досега не беше виждал такъв поглед. Със сигурност Ким можеше да каже само едно: този поглед не принадлежеше на човек. Той разтвори в съзнанието на Ким всички мисли, превърна го в едно нищо — в жалък червей, в буболечка, в нищожество. Сякаш го гледаше самата вечност.

Това продължи няколко секунди. Даргът се усмихна, отново сложи очилата си, обърна се и излезе. А Ким още дълго стоя наред стаята, смачкан и опустошен.

На следващата сутрин си взе билет до Хела, откъдето можеше да се прибере на Земята. В разкошната чакалня Ким гледаше през прозореца и си мислеше какво ли го чака занапред.

Всичките му надежди рухнаха. Даргите отказаха парите, без дори да се поинтересуват чий живот искаше да купи той. След две денонощия ще бъде на Хела, а после... Какво ще стане после, изобщо не знаеше.

Минаха още десет минути, обявиха полета. Заедно с останалите чакащи Ким излезе от сградата на летището и се запъти към кораба,

който стоеше наблизо. Забави крачка, изпревариха го доста хора, които бързаха да се качат. Ким вървеше все по-бавно и по-бавно и накрая спря. Къде отива всъщност? И защо? И там, както и тук, го чака смърт. По-добре да я получи от онова странно същество с очи на демон...

Стоя така на площадката, докато корабът не се откъсна от земята. Изпрати с поглед издигащата се в небето сребриста машина, обърна се и се върна обратно. За секунда спря при вратата, скъса билета и изхвърли парчетата в близката урна. Намести чантата на рамото си, влезе в чакалнята и без да спира, се насочи към външната врата.

Спря се наред площада пред сградата на космодрума и се зачуди накъде да поеме.

— Не си тръгна — констатира зад гърба му познат глас. — Защо?

Ким се извърна, но само по гласа позна непознатият от вчера. Сега това беше съвсем друг човек — около четиридесетгодишен, без мустаци и без брада, с руса коса, сресана на път. Ръцете му бяха нормални, бръчките ги нямаше. Нямаше ги и очилата, дори очите му бяха други, спокойни и внимателни.

— Няма смисъл да си ходя — отговори Ким, вперил очи в него. — Там ме чака смърт.

— Смяташ, че тук те чака нещо друго?

— Все ми е едно. И ако трябва да избирам смъртта си, предпочитам да умра тук.

Даргът сякаш се замисли.

— Вчера каза, че исках да станеш дарг — тихо произнесе той. — А знаеш ли какво всъщност означава това?

— Досещам се.

— Ще престанеш да бъдеш себе си. Ще се промениш като личност. Като човек.

— Съгласен съм.

— Трябва да знаеш, че няма връщане назад.

— Съгласен съм.

— Добре. Следвай ме...

Глайдерът на дарга беше старичък, на корпуса му имаше няколко вдлъбнатини. Обяснимо, като се има предвид как даргът управляваше машината. Лошо не беше точната дума, по-скоро караше като обикновен гражданин, на когото му липсваше опит.

— Къде отиваме? — попита Ким.

— Ще видиш...

Като не иска да му казва — да не му казва. Ким се обърна към прозореца и заразглежда града, който отплаваше пред очите му.

Полетът не трая дълго. След няколко минути глайдерът започна да се снижава.

— Сложи това. И без приказки... — Даргът му подаде плътна черна торба.

— На главата ли? — попита Ким, като взе торбата.

— На главата, — спокойно потвърди даргът.

Ким не каза нищо, недоверието на дарга беше напълно обяснимо.

Торбата се оказа доста плътна, нищо не се виждаше през нея. Ким очакваше, че всеки момент ще се приземят, но минаха още десетина минути, преди глайдерът да докосне твърда почва. През това време машината сигурно двайсет пъти сменяше посоката и височината на полета, така че Ким загуби всякаква представа къде се намират.

— Можеш да свалиш торбата... — каза даргът и излезе от колата. Ким свали торбата, остави я на седалката, излезе от глайдера и се огледа.

Намираха се в просторно помещение, изградено от големи каменни блокове. Над главата си забеляза вратите на гараж. Бяха ръждясали тук-там и през дупките се процеждаше светлина. В една от стените беше вградена метална врата с алармена система, над вратата светеше лампа. Като цяло, помещението изглеждаше неподдържано.

— Върви след мен... — Даргът се насочи към вратата. Не натисна никакво копче, всъщност, не се докосна до нищо. Чу се щракане, после някакво тихо жужене на механизъм и вратата бавно се отвори. Яка врата — прекрачвайки прага след дарга, Ким оцени по достойнство дебелината на бронестоманата.

Озоваха се в тесен и влажен коридор, в ръцете на дарга светна фенерче. Стълба... Ким внимателно се спусна надолу по двадесет и осем стъпала. Преброи ги, без да знае защо го прави. Може би просто за да се разсее. Много беше зловещо всичко това.

Веднага след стълбите коридорът се разклоняваше. Ким се забърза, стараяйки се да не изостава, тук спокойно можеше да се загуби. Един завой, втори, трети — даргът уверено крачеше по каменния лабиринт, водейки Ким към целта, която само той си знаеше. На Ким му направи впечатление, че стените не бяха изградени от

блокове — по-скоро подземният коридор беше издълбан в скалата, поточно във варовикова скала, и той си спомни, че повечето стари къщи в града бяха построени от този материал.

Впрочем бързо забрави за мисълта си, като видя светлината отпред. Влязоха в малко помещение с каменна пейка, над която слабо светеше лампа.

— Седни тук и чакай — каза даргът и излезе в един от коридорите; звукът от стъпките му бързо затихна. Ким се озърна, седна на пейката и уморено въздъхна.

След градския шум тишината на подземие то му се стори направо неестествена. Подпрян на стената, Ким за първи път си помисли, че нямаше смисъл да се впуска в тази работа. Да, там, на космодрума, нямаше никакви съмнения, всичко беше пределно ясно. Сега ситуацията беше друга — седнал на каменната пейка, ужасено прехвърляше в главата си, че може би е направил грешка. Да, искаше да отмъсти на Чалми, на всички онези, които опростиха живота му. Но дали цената на отмъщението беше да загуби собствената си душа? На съвестта му и без друго му тежаха твърде много погубени животи. Тези хора ще направят от него още по-изкусен убиец.

Страшно му домъчня. И най-лошото — не виждаше никакъв изход. Да си тръгне? Сега, в този миг? Да се измъкне от подземие то, да вземе парите — те останаха на задната седалка в глайдера. Да се добере до космодрума, да се качи на първия попаднал му кораб. Да отлети в някакво от Бога забравено кътче, където да изживее останалите, подарени му от съдбата, дни.

Ким въздъхна — уви, нищо подобно нямаше да се случи. И дори не защото няма да може да намери пътя нагоре — сигурно ще му се предостави възможност за бягство. Работата не беше в това. Да си тръгне, означаваше да се предаде. Може да загуби, може с чиста съвест да се обрече на гибел, но усещането за собственото му малодушие щеше да го преследва цял живот. Да, от Чалми и от даргите можеше да се скрие. Но къде да се скрие от себе си?

Времето течеше, а даргът все го нямаше. В подземие то беше доста хладно и Ким малко по малко взе да се вдървява от студ. Минаха близо два часа, когато чу стъпки. Вдигна глава и едва не извика.

По коридора вървяха двама души, трудно можеха да бъдат наречени хора. Бяха олицетворение на злото. И ако у Ким не беше

останало малко мъжество, щеше да закрепци от ужас. Никога досега не беше виждал нещо толкова страшно и противно. Сякаш самият сатана е сътворил тези лица. Резки, груби черти, множество бръчки и белези, дяволски усмивки. А очите им бяха по-страшни, отколкото на оня дарг.

— Аз съм Лайн — каза единият от тях, по-високият и по-якият.

— Аз съм Кайн, брат му — каза другият с усмивка, която оголи жълтите му криви зъби.

— Чакахме те.

— Доста дълго.

— Толкова отдавна никой не се е отбивал тук.

— Ставай, всичко вече е готово.

Ким стана и усети как му треперят коленете. Но направи усилие да се овладее.

— Здравейте. Аз съм Ким.

— Хубаво име. Не се среща често — каза Кайн. — Нали така, братко Лайн?

— Така е, братко Кайн — отвърна другият, после и двамата се засмяха.

— Щом е Ким — Ким. Така да бъде. Да тръгваме... — Лайн го хвана за ръка, което на Ким се стори противно.

Този път вървяха в пълен мрак. Въпреки че го беше страх, Ким се чудеше как се ориентират в тази тъмница. Няколко пъти се спъна, но здравата ръка на дарга не му позволи да падне.

След известно време проблесна светлина. Ким въздъхна с облекчение. Никак не обичаше тъмнината...

Поредната врата с лампа над нея. Кайн, който вървеше отпред, натисна дръжката, отвори вратата и се отмести в страни, давайки път на Ким и партньора си.

— Върви, Ким. При нас ще ти хареса.

— Две мнения няма — с насмешка отвърна Лайн, побутвайки Ким лекичко. — При нас на всички им харесва.

Ким влезе вътре — и се вцепени от ужас...

Това беше просторна зала, осветена от мъждукащите лампи на стените. Подът и стените бяха покрити с каменни плочки, и Ким веднага разбра защо е така — за разлика от варовика, от камъка по-лесно можеше да бъде измивана кръвта.

Насред залата, окачено за краката с вериги от тавана висеше голо женско тяло. Дългите, сплъстени от кръвта коси докосваха пода. Ким не разбра веднага, че жената, по-скоро момичето, е още жива. Ръцете ѝ бяха вързани отзад, зад гърба, по гърдите и шията ѝ се стичаха струйки кръв. Личеше, че преди да попадне в ръцете на даргите, момичето е било много красиво. Сега лицето ѝ беше обезобразено, а в очите ѝ се четеше дълбоко страдание.

— Не обръщай внимание. — Кайн отново демонстрира кривите си зъби. — Ние сме насам...

Под опеката на придружаващите го монстърки Ким отиде в края на залата и видя голяма метална маса. Подобна беше виждал в подземията при Холан. На стената бяха окачени най-различни инструменти — пили, бормашины, чукчета и длета различен калибър, щипци и свредели. На пръв поглед приличаше на обикновена работилница. Само че материалът беше друг.

— Трябва да си свали дрехите — каза Лайн, като измери с поглед Ким. — Няма защо да ги цапаме с кръв, някой може да ги използва. Нали, братко Кайн?

— Така е, братко Лайн. Събличай се.

На Ким му омекнаха краката, прииска му се да бяга. Но дори и да се беше опитал, не можеше да го стори — здравите ръце на даргите го подхванаха и ловко го сложиха на масата. Той зави от страх и злоба, помъчи се да се измъкне, но отчаяните му опити не доведоха до нищо. Не мина и минута и лежеше разпънат на масата, ръцете и краката му бяха стегнати с влажни и хлъзгави потъмнели от кръвта ремъци. Ким крещеше, извиваше се на масата, но предизвикваше само смях от страна на даргите.

— Да вървят по дяволите дрехите — махна с ръка Лайн и погледна Кайн. — Имаш ли нещо против? — В ръцете му блесна острие на нож.

— Не, разбира се... — Кайн също извади нож. — Да започваме.

Братята се наведоха над Ким, сатанинските им лица му вдъхваха ужас. Той отново почна да вика, усетил добира на студената стомана. В отговор чу гръмогласен смях.

Даргите действаха ловко и уверено, бързо разпориха дрехите му, като хвърляха парчетата на пода. Работеха артистично, явно наслаждавайки се на това, което вършеха. След минута Ким остана

чисто гол. Все още се опитваше да се измъкне, но с всяка изминала секунда разбираше, че това не е по силите му.

— Чудесно — каза Лайн, като огледа Ким с професионален интерес. — Днешният ден е много успешен. Първо тази — той кимна към увисналото на веригите момиче, — сега той.

— Да — съгласи се Кайн. — Денят беше хубав. Но трябва и да се работи... — Той се приближи до стената, замислено я огледа, после свали едни големи клещи. Остана доволен, след като опипа с нокът остриите ръбове. През цялото това време Ким ги наблюдаваше със страх, разбирайки вече какво го чака. Най-интересното беше, че някаква част от съзнанието му следеше тези приготовления спокойно и дистанцирано. И му дойде наум, че най-важното е да загуби съзнание. Тези хора със сигурност не разполагат с методите на Департамента, затова смъртта няма да се забави.

Беше сгрешил — и го разбра в момента, когато Лайн донесе тежък шлем с един дебел кабел, който включи в металната кутия под масата.

— Това е, за да не ти е чак толкова сладък животът — каза Лайн и нахлупи шлема върху главата му. — Ще станеш кротък като агънце...

Шлемът почти изцяло закри кръгозора му, само пред очите му имаше малък тесен процепа, който му позволяваше да види част от тавана. Остана свободна и устата му — Ким почувства как напъхаха в гърлото му някаква тръбичка, закашля се и веднага от нея потече някаква тръпчива течност. Ким се задави, но нямаше как да не я глътне. Извадиха тръбичката и чу, по-скоро усети с цялото си тяло как Кайн остави на масата тежките клещи. После Лайн направи нещо и Ким извика от болка. Стори му се, че от шлема сякаш изникнаха хиляди игли, които се впиха в главата му. Нищо чудно да беше точно така.

— Електроди — поясни Лайн, като се наведе и погледна Ким в очите. — Помагат да се контролира нивото на болката. Не искам да пукнеш толкова скоро.

— Аз също — добави Кайн. — Измайсторил съм нова костотрошачка. Няма да е лошо да я изпробваме.

Отново нещо щракна, стана му горещо на главата.

— Аз съм готов — каза Лайн. — Ако искаш, да почваме.

— Добре, братко Лайн...

Ким усети, че хванаха дясната му ръка и след миг клещите защитаха показалеца му.

— И така, Ким... — произнесе буквално над ухото му тихият глас на Лайн. Той потръпна от изненада — сигурно имаше монтирани микрофони в шлема. — Разкажи ни кой и защо те изпрати при нас? Защо дойде тук, Ким?

— Никой не ме е пращал, дойдох при вас по собствено желание. Искях да ме научите на вашето изкуство.

— Ами, учи се... — в гласа на Лайн имаше ирония и Ким усети остра болка в ръката. Почувства как хрянска пречупената от клещите кост, беше не само болезнено, но и страшно. Залата се изпълни с воплите на Ким.

— Искаш ли да видиш? — Кайн демонстративно поднесе пред очите му откъснатия пръст — Не? Както искаш. Пръсти — колкото щеш.

— Питам пак — отново пропълзя в ушите му тихият глас на Лайн, — защо пристигна тук? Кой те праща?

— Сам дойдох! — простена Ким. — Казвам ви истината!

— Братко Кайн...

Клещите се склупчиха на безименния пръст, Ким задърпа ръката си, мъчейки се да се освободи. Безпредметно — острите ръбове се впиха в плътта му, той зави от болка. И пак същият звук — хрян!, после гласът на Кайн.

— Два пръста. Да продължавам ли?

— Изгори му раните. Не трябва да издъхва преждевременно.

— Да, братко Лайн, разбира се.

Ким чу как нещо тресна, после някъде пламна огънче — както когато се запалва газ. Минаха още няколко секунди и в изпълненото с болка съзнание на Ким нахлу нова болка — огнената факла близна мястото на откъснатите пръсти. Той отново закрепця, чувствайки, че няма да може да понесе това. И най-лошото беше, че спасителната забрава я нямаше и нямаше. Май че проклетият шлем наистина му пречеше да изпадне в безсъзнание.

Пламъкът угасна, Ким усети във въздуха мирис на опърлено месо, на собствената му плът. Тази мисъл беше непоносима.

— Добре, Ким — каза Лайн. — Разкажи ни за себе си. Кой си, къде си роден, кои са родителите ти. Това не е толкова трудно. Докато говориш, няма да те боли, обещавам. Говори, Ким...

— Пуснете ме... — простена Ким.

— Не отговори на въпроса ми. Братко Кайн...

— Да, братко Лайн... Само че по-добре ще се заема другата ръка.

Ким чу как Кайн мина от другата страна на масата и веднага след това почувства допира на стоманата до лявата си ръка.

— Ще кажа! Всичко ще ви кажа! — изкрещя той. — Казвам се Ким Ремезов, роден съм на Земята през двадесет и девета година на десети септември. Не помня родителите си, загинали са при авария, когато съм бил на три години. Отгледан съм от чичо ми Харолд...

— Така е по-добре. Къде си учил?

— В Колежа „Свети Лаврентий“. След това отидох в Департамента по Наказанията, работил съм в конвойния отдел. Оттук бях прехвърлен в отдела на Изпълнителите...

— Братко Кайн, имаме си работа с важна клечка... — иронично отбеляза Лайн. — Да не би Департаментът да те е пратил тук?

— Не е! Казвам ви самата истина!

— Може, може. И все пак, братко Кайн, дали да не освежим паметта на нашия приятел...

— Не! — викът на Ким премина във вопъл. Кайн отново стисна клещите.

— Поне няма да можеш да натискаш спусъка — нито с лявата, нито с дясната си ръка — усмихна се Кайн, като показва на Ким поредния му пръст.

Съзнанието му пламтеше от пронизващата болка. Той чу звука на газовата горелка, пламъкът обгърна ръката му.

— По-внимателно, братко Кайн — недоволно отбеляза Лайн. — Ще обгорим цялата му ръка.

— Че тя и без друго не му е нужна — отвърна Кайн и се разсмя на собственото си остроумие.

— Независимо от това, трябва да бъдеш по-внимателен... И така, Ким, защо си пратен тук?

Чудно нещо, но Ким все още беше запазил способността си да съобразява — по-точно, това правеше онази сурова част от разсъдъка му, която беше страничен наблюдател на ставащото. Говори истината,

но не му вярват. Може да излъже, да каже, че е бил пратен. Но тогава ще продължат да го мъчат, опитвайки се да стигнат до нещо, което на практика не съществува. Няма смисъл да лъже, това само ще удължи мъченията му. Сега имаше само едно желание — да умре...

— Казвам ви истината... Служех в Департамента, работех като Изпълнител. После ме прехвърлиха в Отдела по Дознанията. Там убих двама офицери от Департамента, избягах, бях обявен за издирване... Хванаха ме, бях смъртник на крайцера „Сарацин“. Той беше унищожен от метежниците, оцеляхме само няколко. От единия от тях чух за вас. Търсят ме, но не искам да се крия. Затова дойдох при вас...

— Твърде глупаво от твоя страна. Никой никога не идва при нас по собствено желание. Или пък лъжеш?

— Не лъжа... Проверете, издирете информация...

— Не е необходимо. Как мислиш, братко Кайн?

— Лъже, мръсното псе... Да се прехвърля на краката?

— Може.

Кайн се отмести. Ким чу тихо издрънчаване. После Кайн отново се приближи до него, наведе се и му показа хищно проблясващите зъбци на една пила.

— Чудно инструментче — ласкаво произнесе Кайн, любовно поглаждайки пилата. — Може да изпили всякаква кост. Ще се убедиш в това... — Той се засмя и се насочи към краката на Ким. — Ще почна от десния, ако не възразяваш...

— Недей! — извика Ким, усещайки как острите зъбци се допряха до глезена му. — Моля те, недей! Не го прави!!!

— Какво значи „не го прави“ — подразни го Кайн. — То си е моя работа.

Ким се замята отчаяно, викаше и хриптеше, опитвайки се да се измъкне. А после зловещият му писък изпълни залата — той усети как острите зъбци се впиха в крака му.

В неговото съзнание болката се смеси с ужаса — див, животински ужас. Ким чувстваше как зъбците на пилата захапват мускулите и сухожилията, с цялото си тяло усещаше страшният приглушен звук, който издаваше острата стомана при пиленето на костта. После всичко свърши, остана само болката.

— Изхвърли го в кошчето... — някъде отдалеч стигнаха до него думите на Лайн. Те нахлуха в съзнанието му като тежки канари,

разтвориха се в него, размътвайки загнездилата се там болка. Беше неприятно, всяко съприкосновение с тази болка предизвикваше болезнено напрежение. Думите пристигаха, но трябваше време да осъзнае смисъла им. Ким не схвана веднага, че става дума за собствения му крак.

— Ей, Ким... Още ли си тук? — Лицето на Кайн отново се надвеси над процепа в шлема. — Не си тръгвай, приятелю, още не сме свършили.

Лицето на Кайн изчезна, през пелената от сълзи Ким различи лицето на Лайн.

— Хайде да се разберем, Ким. Ти ще кажеш кой те е пратил, а аз ще прекратя страданията ти. Смъртта не е толкова страшна, Ким. Ще се сприятелиш с нея. Кой те праща?

— В... Вър...

— Какво? Говори по-силно. Ким. Не чух какво каза.

— Върви по дяволите... — раздвижи устни Ким безгласно и затвори очи. Вече наистина му беше все едно какво го чака. Дори болката не я усещаше. Тя не беше изчезнала, но някак си се адаптира към нея, струваше му се, че е с него откакто се е родил. В един момент дори усети някакво перверзно удоволствие.

— Е, да свършваме ли вече? — достигна до него гласът на Кайн.

— Струва ми се, да. Получи почти петстотин единици. Стига толкова.

— Изключи го тогава...

Нещо гнило изщрака и препълненото съзнание на Ким се взриви. С чувство на благодарност и неизразимо облекчение Ким потъна в погълналата го най-накрая тъма.

* * *

Събуди се от някакъв звук. Или още сънуваше. Остана в леглото само миг, вперил поглед в тавана, после с вик подскочи. Бавно приближи към лицето си двете си ръце и дълго ги разглежда, не вярвайки на очите си. После си спомни още нещо и бавно, със страх дръпна одеялото, което покриваше краката му.

Те си бяха на мястото.

Ким дишаше тежко и учестено. Пак разгледа ръцете си. И въздъхна с облекчение.

— О, Господи... Било е сън...

— Не беше сън. Но не беше и реалност.

Ким рязко се извърна и видя дарга, като стоеше на прага на отворената врата. Сигурно точно звукът на отварящата се врата го беше събудил.

— Вие... Къде съм? — Ким се огледа и чак сега осъзна, че се намира в малка стаичка с варовикови стени, която приличаше по-скоро на килия. Прозорци нямаше, само голи грапави стени и въздухопроводната тръба под тавана. В срещуположната на вратата страна Ким забеляза душ и тоалетна чиния, отделени с матов пластмасов параван. Зад леглото имаше малка масичка и два стола, на единия от които имаше дрехи.

— Намираме се под земята. Спомни си, вчера те доведох тук направо от космодрума... — Даргът се разходи из стаята, спря се и отново се обърна към Ким.

— Да, да, спомням си... — Ким погледна ръцете си. — А онова какво беше?

— Възприеми го като посвещение. Трябваше да сме сигурни, че не си нечий шпионин.

— Не съм...

— Сега вече сме сигурни.

Ким се замисли. Това, което се случи с него вчера, ако беше вчера, изобщо ако е било, умът му не го побираше.

— Но аз чувствах всичко... — произнесе той и погледна дарга. — Виждах го...

— Ти действително чувстваше всичко. А виждаше и чуваше само това, което трябваше да видиш и да чуеш.

— Значи, не се е случило...

— Случило се е, ти усещаше напълно реална болка. Много силна. Аз ли да ти говоря за нея!

— Хипноза ли беше?

— Не, нашите методи са доста по-съвършени. Например този насочения пространствен резонанс, макар че едва ли ти говори нещо. Въздействаме директно върху мозъка, като караме пациента да изпитва онова, което искаме.

— Ами отрязаните пръсти? Видях ги със собствените си очи.

— Чиста проба симулация.

Ким се съгласи. Разбира се, проклетият шлем закриваше кръгозора му и не можеше да види тялото си. Беше номер, разиграване. Вярно, но зловещо.

Изведнъж Ким се сепна и погледна дарга.

— А момичето? Окачено на веригата?

— Името ѝ е Дорис. На двадесет и три години. Тя е една от нас и прие с удоволствие да изиграе предложената ѝ роля. Щом ти надянаха шлема, отиде в банята.

Ким тихичко се засмя. После смехът му стана гръмогласен — смя се до отмаляване.

— Значи, приказките за вашата кръвожадност също са мит? — Отново се обърна към дарга.

— Не. Просто убиваме само при необходимост. Ще останеш тук няколко дни, докато се съвземеш. Ще ти носят храна, дрехите ти са на стола. Почивай си, събирай сили... — Даргът се обърна и тръгна към вратата.

Ким го изпрати с поглед. И едва когато вратата хлопна след него, се сети, че така и не го попита как се казва. Нищо, по-късно ще го пита. Има време.

Няколко минути, след като даргът излезе, Ким лежеше и размишляваше върху случилото се. Облекчението, че е жив и здрав, беше отминало, и сега Ким осъзна с пълна сила ужасната шега, която бяха му погодили. Да, не го убиха, не го осакатиха — поне външно. Но изстрада тази остра, страшна болка. И споменът за нея щеше да го преследва през целия му живот.

Ким стана от леглото и отиде в банята. Пусна водата и дълго утоляваше жаждата си. После се погледна в огледалото и се ужаси. Хлътнали бузи, изпохапани устни, черни кръгове под очите. В такъв вид беше, когато преди време излезе от гостоприемните подземия на принц Седрик.

Дълго и старателно се ми. По-скоро се кисна в топлата вода, попивайки с цялото си тяло живителната ѝ сила. След вчерашната процедура Ким се чувстваше не просто разбит, а много по-стар. Сякаш нещо в него се пречупи. Сега можеше да разбере защо оня дарг имаше такива очи.

Спомни си момичето — Дорис, както я нарече даргът. Значи жените също могат да бъдат дарги. Защо не? Всъщност, за да бъде убит един мъж, достатъчно е да се намери жена. Долита при нея като мушица на светлина и умира, погален от смъртоносната ѝ светлина. Жените могат да бъдат отлични убийци.

Дорис му напомни за Шийла. Странно, струваше му се, че я е срещал преди много, много години, безумно отдавна. А образът ѝ изобщо не е избледнял в паметта му. А още по-отчетливо си спомняше как ухае косата ѝ...

Дрехите, които бяха приготвени за него, му бяха по мярка и много приличаха на онези, които раздраха с ножовете си братята садисти. Беше гладен като вълк, но храна още не бяха му я донесли. Ким седна на единия стол, облегна се на стената и затвори очи. „Няма нищо — помисли си — всичко ще се нареди. А може би — Ким въздъхна — някой ден отново ще видя Шийла.“

В тази малка стаичка Ким прекара три дни. Не беше най-лошото време — поне можеше да размишлява на спокойствие. И ако първият ден имаше известни съмнения, дали правилно е постъпил, като е дошъл на Кара, сега те изчезнаха. Тук от него щяха да направят добър боец — Ким предпочиташе да избягва думата „убиец“. Тогава ще си разчисти сметките с всички — с Чалми, със Седрик. Възможно е дори със самия Император. Да, ще бъде трудно да се осъществи. Но ще опита. Хора като Чалми не трябва да живеят.

На четвъртия ден при него дойде един дарг. Щом чу вратата да се отключва, Ким бързо седна на леглото.

— Името ми е Сайрус, ще ти бъда Наставник — каза даргът като влезе в стаята. — В тази минута ти късаш изцяло с предишния си живот. Аз нося за теб отговорност, ти ми принадлежиш. Ако разочароваш мен и моите колеги, лично ще ти счупя врата. Не го забравяй.

— Да, сър... — отвърна Ким, привдигайки се от леглото — не можеше да бъде седнал в присъствието на този човек.

— Наставник — поправи го даргът.

— Да, Наставник.

— Добре. Да тръгваме...

Излязоха от стаята и се озоваха в слабо осветен коридор. Даргът крачеше бързо и уверено. Ким не изоставаше от страх да не се изгуби в

подземните лабиринти. След около минута навлязоха в неосветената част на коридора и в ръцете на дарга отново се появи фенерче. Още няколко минути и Ким видя познатите стъпала...

Чантата с парите си лежеше непокътната на задната седалка на глайдера. Даргът седна на мястото на шофьора, Ким зае мястото до него. Моторът забоботи, откъм тавана нахлу поток светлина, който постепенно се усилваше — отваряха се вратите на купола. Ким се усмихна — след сумрака на подземието беше истинско щастие отново да види слънцето.

Сайрус издигна машината във въздуха все така бавно и старателно. Наблюдавайки как даргът управлява машината, Ким изпитваше разочарование — той можеше да се справи къде-къде по-добре. Но се сети, че е възможно и да се преструва. Глайдерът набра височина и вече пет минути летеше над града, когато Сайрус се обърна към Ким.

— Първият урок, който трябва да усвоиш, е урокът на подчинението. Всичките ми заповеди трябва да се изпълняват бързо и точно. Заповедите на моите колеги не са задължителни за теб. Бъди любезен, но действията си в общуването с тях ще определяш сам. Ясно?

— Да, Наставник.

— Добре. Виждаш ли онази сграда вдясно? Близко до горичката?

— С червения покрив ли? Да, виждам я.

— На първо време ще живееш там. Тази сграда е на повече от триста години, строена е по наша поръчка. Сега в нея живеят най-различни хора, които нямат никаква представа за нас. Собственикът дава апартаменти под наем и ти ще се настаниш в един от тях.

— Разбрах. А с парите какво да правя? — Ким погледна чантата.

— Остави си десет хиляди, ще ти стигнат като начало. Останалите ще ги взема, ще си ги получиш при завършване на обучението. Ако доживееш.

— Ще се постарая... — присви устни Ким, извади от чантата пачка банкноти и ги пхна в джоба си.

Глайдерът подмина сградата с червения покрив и Ким се зачуди защо не се снижават.

— Не трябва да ни виждат заедно — отговори даргът на незададения му въпрос. — Ще те сваля малко по-надолу на улицата.

Така и направи. Като излезе от глайдера, Ким погледна дарга и отново остана поразен от това колко делнично изглеждаше той. Не беше за вярване, че този среден на ръст човек с меки черти на лицето е опитен убиец.

— Ще се срещнем по-късно... — каза Сайрус, затваряйки вратата.

— Къде? — попита Ким, но дарът вече не го слушаше. Машината се заклати на компенсаторите си и плавно се издигна във въздуха. Ким остана сам. Изпрати с поглед отдалечаващия се глайдер и бавно тръгна по улицата.

Собственикът на сградата се оказа рядко противен тип. Беше на около седемдесет, прегърбен, с малки, шарещи наоколо очи. Носеше топла жилетка от сукно и протрити панталони. Когато Ким го помоли за стая, веднага се съгласи, но поиска предплата за три месеца и да внесе застраховка за мебелите. Месецът на Кара траеше четиридесет дни, наемът беше хиляда и петстотин. Но Ким не се пазари. Огледа предложената му стая и без излишни приказки връчи на стареца парите, в замяна на което получи ключовете. След което се извини, че е уморен и изпроводи хазяина до вратата — нямаше никакво желание да отговаря на въпросите на досадното старче.

Останал сам, Ким огледа новите си владения. Не е толкова лошо — вторият етаж, две стаи, кухня. Малък балкон, увит с бръшлян. Стари, но все още прилични мебели, голям екран на видеото. Тук ще трябва да живее...

Остатъкът от деня прекара вкъщи, в размисли за новото си положение. Общо взето, не беше зле — изглежда беше издържал първия изпит. Какво ще става по-нататък — времето ще покаже. Сега не му се щеше да мисли за това.

Утрото дойде с усещането, че не е сам в стаята. Вдигна глава и видя седналия в креслото дарг.

— Много спиш — каза Сайрус. — При това непробудно. Можех да те убия, щеше да умреш в съня си, без да разбереш какво се е случило. Запомни: даргът винаги е нащрек. Никой и никога не може да го свари заспал.

— Извинете... — измърмори Ким, надигайки се от леглото.

— Наставник... — припомни му даргът.

— Извинете, Наставник. Не знаех кога ще дойдете.

— Ти не ме слушаш. Говоря ти за чувството за опасност. Трябва да го култивираш, да си създаваш съответните нагласи. Тогава никой и никога няма да те изненада.

— Да, Наставник. Разбрах... — Ким бързо се облече. — Как влязохте? През балкона ли? — Той погледна отворената балконска врата.

— Не мислиш с главата си. Осем и нещо е, сутринта. На улицата гъмжи от хора. Защо трябва да привличам вниманието им, като се катеря през балкона? — По устните му се плъзна усмивка. — Нещата са много по-прости: към всеки апартамент в тази сграда има таен ход. Нали ти казах, че едно време е строена по наша поръчка.

— И къде е този ход? — попита Ким, като внимателно се оглеждаше.

— Ще разбереш, опитай се първо сам да го намериш, тъкмо ще се потренираш. А сега трябва да вървим.

— Няма ли да закусиш?

— Аз вече закусих. А ти проспа този момент. Вземи този часовник — Сайрус остави на масата ръчен часовник, — сверен с местното време. Точно в осем и четиридесет трябва да бъдеш при магазина за спортни стоки, сигурно си го забелязал вчера на път за тук. Ще се появи такси с номер нула осемстотин и шестнадесет, ще се качиш в него.

— Добре — каза Ким. — Веднага ли да тръгвам?

— Измий се първо. — Даргът погледна замислено Ким. — Но се постарай да не се бавиш.

— Да, Наставник. Разбрах...

Когато излезе от банята, даргът вече го нямаше. Ким го очакваше. Досети се, че Сайрус го прати в банята, за да може незабелязано да си тръгне. Поне сега знаеше със сигурност, че тайният вход не е в банята.

При магазина отиде в точно уреченото време. Беше отишъл няколко минути по-рано и се помота малко при павилиона за вестници. Такси не се виждаше. Започна да се озърта и видя жълтата машина да се приземява недалече. Махна с ръка и се приближи към глайдера, отвори предната врата и влезе в купето.

— Накъде летим? — попита шофьорът и погледна Ким. Беше около петдесетгодишен, загорял и сух, с късо подстригани гъсти

побелели коси, тип „канадска ливада“.

— Не знам... — смути се Ким. Наистина не знаеше къде отива. Сайрус му заповяда да седне в таксито, други указания нямаше.

— Лошо — каза шофьорът. — Трябва да си готов за всяка една ситуация. А най-обикновен въпрос те постави натясно.

Ким се вгледа в шофьора. Не можеше да е Сайрус, доста по-нисък е от него.

— Казвам се Марсуф. Сайрус ми каза да те посрещна... — Той издигна глайдера във въздуха. — Мисля, че си губи времето с тебе.

— Може и така да е — съгласи се Ким. — Вие също ли сте дарг?

— Какво говориш? — поклати глава шофьорът. — Даргите са мит. А само хора с развинута фантазия вярват в митове. Нали така? — Той отново погледна Ким, който не знаеше какво да отговори.

— Едно от основните правила на даргите гласи: никога и на никого не казвай истината за себе си — вече със сериозен тон каза Марсуф. — Понякога дори жените и децата ни не знаят кои сме всъщност.

— И през цялото време трябва да лъжете?

— Да лъжеш и да не казваш истината са две различни неща. Щом стане дарг, човек се разделя със света, с който е свикнал, делничните човешки интереси престават да означават за него каквото и да било. Но тъй като продължаваме да живеем сред обикновените хора, трябва да изглеждаме като тях. И най-малката странност в нашето поведение може да събуди подозрението им. Затова даргите скриват истинската си същност. Всичко, което виждат заобикалящите ни хора, е предназначено за техните очи. Изобщо не е задължително да познават и обратната страна на медала.

Глайдерът набра височина и сега стремително се носеше над града. За разлика от Сайрус Марсуф управляваше машината много добре, даже леко небрежно — точно като истински таксиметров шофьор.

— Наистина ли сте шофьор на такси, или това е само маскировка?

— Наистина — кимна Марсуф. — И в същото време — е само маскировка. Зависи кое смяташ за истина.

— Разбрах. Къде отиваме?

— Ще видиш. Учи се да бъдеш търпелив.

Марсуф замълча. Мълчеше и Ким, чувствайки се уязвен. Впрочем ядът му бързо се изпари. Тъкмо искаше да зададе поредния въпрос на Марсуф, когато той се вкамени.

— Не мърдай... — прошепна Марсуф. — Стой спокойно, иначе ще те ухапе.

Ким се вцепени.

— Кой? — размърда устни, без да помръдне.

— Тихо, сега ще я сваля... — Марсуф с бавни движения се приближи до Ким. — Затвори очи. Затвори, гадината може да пръсне отрова...

На Ким му беше много трудно да стори това, но послушно затвори очи. Веднага почти усети болезнено бодване в шията и извика.

— Тя ме ухапа! — Ким бързо прокара ръка по шията си, за да махне неведомата твар. Замай му се главата. Хвана се за дръжката на вратата, мислейки с ужас, че отровата вече е почнала да действа. Пултът за управление заигра пред очите му, Ким почувства, че изпада в безсъзнание. Опитва се да каже нещо — и пропадна в бездна...

* * *

Събуди се от остра миризма. Видя седнал до него белобрад старец, който държеше в ръката си малко шишенце. Като се убеди, че Ким е дошъл на себе си, затвори шишенцето с усмивка и го прибра в джоба си.

— Здравейте... — промърмори Ким, опитвайки се да разбере къде се намира. — Къде съм?

— Ти си в Златния Храм. Искях да се срещна с теб, затова си тук. Аз съм Айкутма.

Чак сега Ким осъзна, че лежи на каменна пейка в малка уютна стаичка. Каменният ѝ свод беше боядисан в бежово, на стените имаше няколко картини, по-точно икони, разбра го, след като се вгледа в тях. Самите стени бяха покрити с едва забележими изсечени орнаменти. Прозорци нямаше. Лампата и въздухопроводът му подсказаха, че отново се намира в подземие.

— Какво ми има? — Ким седна на пейката и в паметта му изплува полетът с Марсуф. Машинално докосна шията си. — Нещо ме

ухапа?

— Всичко е наред — каза с мека усмивка Айкутма. — Марсуф трябваше да те приспи, преди да те доведе тук. Сложи ти инжекция с приспивателно.

Ким се намръщи — отново му направиха номер. За такова нещо в други случаи щеше да се разправя по друг начин.

— Защо трябва да ме разигравате? — попита той. — Не е ли по-добре всичко да ми обясните?

— Разбира се — съгласи се старикът с усмивка. — Но щеше да е твърде лесно. Марсуф реши малко да се позабавлява. Не му се сърди.

— Не обичам да ме мамят — измърмори Ким.

— Да, неприятно е — кимна старецът. — Но пък е поучително.

Сега, когато Ким окончателно се свързе, успя по-добре да разгледа събеседника си. Да се каже, че Айкутма е стар, е все едно нищо да не се каже истината. Според Ким той вече отдавна е прехвърлил стоте. Косите в брадата на Айкутма бяха бели като сняг, лицето му беше набраздено от дълбоки бръчки. Беше облечен в сива монашеска роба, препасана с тънък кожен ремък.

По всичко личеше, че Айкутма е живял много дълго. И въпреки това никой не би го нарекъл немощен старец. И при цялата благовидност и спокойствие Айкутма излъчваше сила. Най-много от всичко Ким беше впечатлен от очите на този човек. Истински, без отсянка от лукавство. Те не лъжеха, беше готов да се закълне в това. Бяха очи на дарг, но различни. Сякаш по-човечни, по-състрадателни. По-живи. Като че ли излъчваха светлина, предизвиквайки усещане за топлина и умиротворение.

— Казахте, че сте искали да ме видите? — наруши мълчанието Ким.

— Да. Решил си да станеш дарг и искам да знам защо.

— Вече казах на Сайрус. Там, на Земята, имам изключително силни врагове. Единият се казва Чалми. Роджър Чалми, сигурно сте чували за него, ръководи Департамента по Наказанията. Трябва да му отмъстя.

Айкутма леко кимна с глава.

— Това обяснява много. Във всички времена жаждата за мъст е изгаряла душите на хората.

— Затова съм тук.

Ким замълча. Старецът също млъкна, потънал в своите мисли. Накрая отново погледна Ким.

— Ела. Искам да ти покажа Храма... — стана и с бавни крачки излезе от стаята.

Сега Ким се убеди окончателно, че Храмът се намира под земята. Следвайки стареца, премина през дълга редица от врати и влезе в просторна светла зала. На стените имаше картини. Айкутма се спря пред първия портрет и се обърна към Ким.

— Това е Леонард Бердников. Живял е преди около осемстотин години, него всъщност почитаме като основател на нашето братство.

На портрета беше изобразен около петдесетгодишен човек, който имаше вид на фермер. Изглежда художникът не е преувеличил в нищо и правдиво е предал реалността такава, каквата е.

— Леонард е бил обикновен монтажник в един от местните заводи — продължи Айкутма. — Бил е обвинен в престъпление, което не е извършил. Било е умишлено — станал е жертва на голяма политическа интрига. Малка пешка в чужда игра. Трябвало да го разстрелят, но Леонард успял да избяга. Всеки друг на негово място щеше да се опита да напусне планетата. Но предпочел борбата пред бягството. И тъй като е бил лишен от възможността да постигне справедливост по законен път, избрал пътя на борбата. Обградил се с такива като него унижени и наказани от съдбата хора и започнал методично да унищожава продажни съдии, измамни политици, крадливи бизнесмени. Отмъстили на онези, които съсипали и неговия живот. Всичко завършило банално — бил предаден. Леонард бил заловен и осъден.

— Не е ли бил дарг?

— Не и в днешното тълкувание на този термин. Но именно Леонард Бердников полага основите на нашето братство. Той е знаел, че не може да се крие твърде дълго, че рано или късно ще бъде арестуван — за главата му е била обявена награда. Леонард е имал готовност да загине, но не е можел да допусне делото му да загине заедно с него. Избрал трима души от най-близкото си обкръжение и заедно с тях разработил нова техника за борба, като взел под внимание всички грешки до този момент. А след това извадил тези хора от групата си, като прекратил всякакво общуване с тях. След смъртта на Леонард тримата продължили борбата му. Ето ги. — Айкутма посочи

следващите портрети. — Будимир Ландсдорф, Валентин Войков, Самуил Гутман. Точно те развили идеите на Бердников и ги превърнали в цялостно учение.

— Учение за какво? — вметна Ким, като знаеше какъв ще бъде отговорът. Но думите на стареца го озадачиха.

— Всяко цялостно учение винаги е многостранно и има няколко нива на разбиране. Да се опитваш да изясниш същността му с няколко думи е все едно да го натикваш в тесните рамки на някакви мисловни конструкции. Определението на учението се мени заедно с промяната в духовното развитие на човека. Отначало виждаш едно, после забелязваш друго. Онова, което ти се е струвало важно, е отишло на заден план, отстъпвайки място на други аспекти. Надявам се, че разбираш? — Старецът погледна изпитателно Ким.

— Допускам го — отвърна Ким. — По-точно съгласен съм с това. В детството ми събирах старинни монети, сега нямам интерес към тях. За това ли става дума?

— За това — кимна старецът. — Нашите интереси се менят съобразно личния ни ръст. Същото става и с което и да е учение. Отначало на преден план излизат външни, видими аспекти, именно върху тях адептът концентрира вниманието си. С натрупване на опита и разбиранията приоритетите се изместват. Въз основа на всичко мога да дам няколко определения на учението на даргите... — Айкутма замълча за момент, подреждайки мислите си. — И така, учението на даргите е система за оцеляване в неблагоприятни условия. Това е тактика на тайната война, способна да осигури победа в схватка с посилен противник. Това е начин за възстановяване на справедливостта. Това е учение за възловите пунктове — когато минималното, но точно разчетено и навременно усилие е в състояние да промени хода на историята. Накрая, това е начин за сливане със заобикалящата действителност. Впрочем — старецът се усмихна — тук вече започват магическите аспекти, за които е безсмислено да говорим на този етап.

Ким се изненада.

— Мислех, че вече никой не вярва в мистиката.

— Така е — съгласи се Айкутма. — Но ако ти не знаеш какво имам в моя джоб, това изобщо не значи, че е празен. Ела да ти покажа още едно място...

Ким с готовност го последва. Харесваше му този старец — с неговото спокойствие и дружелюбност. Айкутма вървеше без да бърза, Ким го следваше и си мислеше, че добре направи, като дойде при даргите. Доста неща не знаеше за тях.

След галерията с портретите следваше възтесен коридор, след който пред очите на Ким изникна не много голяма зала с каменни пейки покрай стените. Далечната стена на залата я красеше висока, изсечена с орнаменти врата. Тя беше дървена, с позлата върху фреските и на фона на сивите каменни стени представляваше наистина впечатляваща гледка. Айкутма се приближи до нея, натисна дръжката и отстъпи в страни, за да пусне Ким да мине напред.

Съдейки по всичко, това беше централното, най-главното помещение на храма. Ким си помисли, че сигурно точно тук даргите извършват церемониите си. Спря се и с интерес огледа подредбата на подземния храм.

Ким от любопитство беше посетил някои земни храмове и за разлика от тях този притежаваше сдържаност, що се отнася до цветовете и обстановката. Тук липсваше типичната префърцуненост и желание да блесне пред конкурентите, нямаше ярки плакати с апели да встъпят в едно или друго братство. И въпреки това обстановката на храма създаваше усещане за сдържана тържественост. Боядисаните в бледозелено стени се съчетаваха хармонично със златистия свод, някои релефни елементи на стените също бяха позлатени. Картината се допълваше от пода в керемиден цвят и странното съоръжение по средата на залата. Ким не схвана веднага, че това е стилизиран кръст с височина два човешки ръста и една ритуална скулптура пред него.

Кръстът беше изсечен от черен мрамор или някакъв подобен материал, в полираните му страни се отразяваше обстановката в храма. Вътрешната част на кръста проблясваше с мек златист оттенък. Златен кръст в черна каменна рамка. Изглеждаше великолепно. Но Ким беше още по-впечатлен от скулптурата. Направо затаи дъх и не можеше да откъсне очи от нея.

Това бяха две слети в прегръдка тела, изработени от същите материали. Контрастът между златото и черния мрамор създаваше поразително впечатление. Забравил за дарга, който беше застанал зад него, Ким се приближи до скулптурата и разбра, че е сгрешил. Пред него се намираше едно същество — двуглаво, четириногло и

четириръко. Черната мраморна глава с яркорубинените пламъчета на очите беше по-ниско от златната, разположена точно над нея. Очите на златната статуя бяха изумрудени, двете глави гледаха право в Ким. Изражението на лицето на златната глава даряваше с покой и умиротвореност. Неизвестният майстор е съумял да предаде онова, което векове наред се е свързвало с името на Бога. Това беше и ликът на Бога — любящ, добър, всеопрощаващ. Другият, черният лик напомняше дявола. Мраморното лице не притежаваше никакви сатанински атрибути, беше човешко. Ама какво... Със същата реалистичност, с каквато скулпторът е успял да предаде божественото, в черния лик беше въплътено цялото зло на света. То сякаш бълваше студена всепоглъщаща ярост. Загледан в рубинените пламъчета на очите, Ким неволно отстъпи назад.

— Това е Шира... — чу зад гърба си тихия глас на дарга. — Божество, въплътило в себе си всичките пороци на света.

Ким бавно се извърна.

— Вашият бог ли е?

— Не. Олицетворение е на идеите, които управляват света, олицетворение на човешките заблуди. Хората разделят всичко на добро и зло, хилядолетия наред спорят кое е добро и кое зло, апелирайки към хуманизъм и милосърдие. На практика абстрактният хуманизъм е довякъл не по-малко беди, отколкото най-човеконенавистните идеи. Шира е божество от една малка планета, където и досега процъфтяват канибализмът и ритуалните убийства.

— Говорите за Мира? Чувал съм за нея.

— Да, прав си. Но статуята е направена тук. Тя не се почита по тези земи. Когато я погледнеш, разбираш цялата дълбочина на човешките заблуди. Такова е предназначението ѝ — да дръпва завесата от разума. Днес ти само се запозна с Шира. Ще прекарваш тук много време. Възможно е да се научиш да разговаряш със статуята.

— В какъв смисъл?

— В прекия. Времето, прекарано насаме с Шира, променя човека. Статуята разговаря с много от нас.

— Тогава това са просто халюцинации.

— Ти във всичко търсиш най-обикновени обяснения. Шира ще те отучи. Ще мине време и ти въобще ще престанеш да търсиш

обяснение на каквото и да било. А сега да вървим. Като за първи път е достатъчно...

Даргът се обърна и бавно тръгна към вратата. След като хвърли още един поглед на забележителното творение на неизвестния автор, Ким го последва.

Айкутма го заведе обратно в малката стаичка.

— Лягай си, ще те приспя. Не се страхувай... — Върху дланта на драга се появи миниатюрна кутийка с телесен цвят. — Абсолютно безвредно е. Дай си ръката...

Ким легна на леглото и без особен ентусиазъм подаде ръката си.

— Не може ли с приспивателно?

— Може, но спринцовката е значително по-удобна. Може да приспи човека въпреки желанието му... — Айкутма притисна спринцовката и Ким усети бодването. — Спи, с теб често ще се виждаме. След време ще идваш, когато ти се прииска.

— Довиждане... — измърмори Ким, усещайки как мозъкът му заспива. Затвори очи — и потъна в непробуден сън...

* * *

Събуди се след седем. Не можа веднага да се ориентира сутрин ли е или вечер. Здрачът зад стъклото на прозореца показва, че е вечер.

Намираше се в апартамента си — значи даргите са го докарали направо тук. Нали има таен вход...

Най-напред Ким вечеря, обядва и закусва едновременно. Докато се хранеше, гледаше местните новини. Акцентът падаше върху две от тях: очакваната през следващата седмица Комисия на имперските власти и събранието по този повод на Регионалния Съвет. Изглежда, имперските власти имаха намерение да засилят влиянието си на Кара. На много хора тук това не се харесваше, затова дебатите в Съвета можеше да бъдат ожесточени.

Впрочем него почти не го засягаше. След като чу една-две клюки, свързани със събитието, превключи на музикалния канал. След като хапна, пяхна чиниите в миялната и изключи видеото. После се зае с методично претърсване на апартамента в търсене на тайния вход.

Беше сигурен, че ще го намери. И доста се разочарова, когато след неколкочасово търсене не откри никакви признаци за съществуването му. Къде ли не се завря — без никакъв резултат. Таен вход нямаше. Може Сайрус да е влязъл през вратата, а нарочно да му е споменал за тайния вход, да го сплаши.

Обяснението беше приемливо, но Ким все пак остана недоволен от себе си. Имаше таен вход. Имаше...

Легна си да спи в четири през нощта. Дълго лежа и размишлява за Златния Храм, после заспа. А когато се събуди, вече беше ден.

Не му се искаше Сайрус да го свари пак в леглото. Затова скочи чевръсто, бързо се изми, пригответи си закуска. Когато в кухнята влезе Сайрус, още се хранеше и въпреки че имаше готовност, появата на дарга предизвика неприятни усещания у него. Отново беше успял да се промъкне в дома му. Но как?

— Здравейте, Наставник — каза приветливо Ким. — Ще хапнете ли с мен?

— Здравей. Благодаря, вече закусих... — Даргът взе другия стол и седна до прозореца.

— Как влязохте? — попита Ким. — Вчера половин ден търсих тайния вход, но така и не го намерих. Мисля, че просто няма таен вход.

— Току-що минах през него — усмихна се Сайрус. — А пък ти не си го намерил, защото не търсиш, където трябва.

— Претърсих всичко — вдигна рамене Ким.

— И банята ли? — усмихна се даргът.

— Не... — смути се Ким. — Но вчера... Аз бях в банята, когато вие си тръгнахте. Не сте минали покрай мен, нали?

— Не съм. Седях на този стол и чаках да излезеш от нея. Ти веднага изтича в хола да провериш дали съм си отишъл. А аз влязох в банята и излязох през тайния вход.

Очите на дарга сияеха, Ким се прокле наум. Отново му бяха подложили крак.

— Не трябва да вярваш на всичко, което виждаш — каза Сайрус. — Даргите много ги бива да създават илюзии. Добре запомни това. — Даргът млъкна и впери поглед в Ким. — След седмица ти предстои още едно изпитание — произнесе Сайрус. — Трябва да убиеш един човек.

„Започва се..." — помисли си Ким.

— И кой е той? — тихо попита, побутвайки с вилницата парче месо.

— Томас Мервил. Представлява Тайкут, богатия промишлен регион. В края на месеца в Каркун пристига имперска комисия, която ще смени своя представител, сега е Карл Вароу.

Каркун беше столицата на Кара и се намираше на около две хиляди километра на изток. Ким погледна дарга.

— Искат да го заменят с този Мервил?

— Не, поклати глава даргът. — Ще доведат със себе си новия представител, не го познаваме засега. Но негов заместник ще бъде наш човек, който ще бъде избран от Регионалния Съвет. За това място има двама претенденти: Мервил и Клаус Ортего. Мервил е за по-тясна връзка с центъра, докато Ортего ненавижда всичко, свързано с Империята.

— Разбрах — каза Ким. — Искате Ортего на това място и затова Мервил трябва да умре.

— Би било твърде просто, ако е така — поклати глава Сайрус. — Обикновеното убийство ще провокира скандал, привържениците на Мервил веднага ще обвинят Ортего в организацията на покушението. Трябва да премахнем Мервил, но с хитрост.

— А именно?

— Мервил има конкурент в неговия лагер, професор Векслер. Не се имат много и на вътрешните избори в техния регион винаги си съперничат. Преди три години пръв беше Векслер, миналата година Мервил го изпревари. Премахване Мервил и подозрението пада върху Ортего. Но след броени дни се изяснява, че ликвидирането на Мервил е организирано от Векслер, който по този начин улучва с един куршум два заека: отстранява отдавнашния си враг и конкурент и хвърля вината върху Ортего. Мервил е мъртъв, Ортего е под следствие. И Векслер остава единственият реален претендент за мястото на заместник-представител на Империята.

— Но това не е истина?

— Да, така е. Но ще направим всичко, за да бъде очевидна вината на Векслер.

Ким поклати глава — тези дарги наистина са големи тарикати. Като резултат от цялата операция Ортего ще заеме мястото на заместника, а привържениците на Империята ще са като попарени.

— Но Векслер ще отрича вината си — обърна се Ким към Сайрус.

— Ще отрича. Но не задълго... — подсмихна се Сайрус.

— Разбрах. И него ще убиете.

— Бързо схващаш. — Даргът кимна одобрително. — Професор Векслер ще се самоубие, притиснат от неопровержимите улики. Естествено — Сайрус отново се усмихна — ние ще му помогнем.

— И за какво е всичко това?

— Ортего е наш човек, с всички сили ще отстоява интересите на Кара. А интересите на Кара са наши интереси.

— Ортего също ли е дарг? — учудено вдигна вежди Ким.

— Не, какво говориш. И представа си няма, че по някакъв начин е свързан с нас. Даргите никога не действат от свое име, винаги използват някакво удобно прикритие. Затова никой не може да ни припише убийство или друго извършено престъпление. Ако някой каже, че Мервил е убит от даргите, това би предизвикало само насмешка.

— Разбирам. — Ким побутна настрана празната чиния. — И аз ще съм този, който ще убие Мервил?

— Да. Приеми го като първата си задача. Трябва да се докажеш на практика, да видим бива ли те или не. И не забравяй, работата е много сериозна. Ако се провалиш и Мервил остане жив, последствията ще бъдат много неприятни.

— Не може ли да бъде отстранен от играта по някакъв друг начин? Без да бъде убит?

— Разбирам те. — Сайрус изпусна лека въздишка. — Но можеш да бъдеш сигурен, че в този случай това е единственият възможен вариант.

Сайрус замълча и се замисли. После отново се обърна към Ким.

— Смяташ ни за жестоки, безчовечни убийци — каза той. — В голяма степен това отговаря на истината, ако не се вземат предвид мотивите ни. Хората обикновено виждат само външната страна на нашата дейност, при това — не изцяло. Убийството е само един от методите, при това, не особено предпочитан от нас. Просто е метод и приложението му се определя изключително от въпросите за целесъобразност. Ние винаги избираме най-действения вариант, като не страдаме от морални скрупули. Даргите стоят над морала.

Основната ни задача е да осигурим процъфтяване на Кара и да не допуснем въвличането ѝ в едни или други военни конфликти. Виж Земята — като хилядолетия поред воювате, на колко хора е струвало живота. Вие и сега воювате, вашите политици и монарси все не могат да си поделят властта. И това няма да стане дотогава, докато им е предоставена свободата да действат по собствено усмотрение. Личните амбиции на вашите вождове струват животите на милиони убити и това не стряска никого. А виж Кара. Жизненото равнище тук е много по-високо от онова на Земята. Ние вече стотици години не воюваме с никого. Защо? Защото Кара реално се управлява от даргите. Да, ние убиваме, но това са оправдани убийства. Благодарение на тези малко на брой жертви спасяваме хиляди и хиляди животи.

— По времето, когато ви търсех — Ким си позволи да прекъсне дарга. — Чух да се говори как даргите са убили по-малкия син на правния министър. И това ли е било продиктувано от някаква необходимост?

— Точно с това убийство нямаме нищо общо — отвърна Сайрус. — Правният министър е много порядъчен човек, много добри неща е направил за хората. Ще ти кажа още него. Убиецът беше намерен и наказан. Но схванах същността на въпроса ти. Да, налагало ни се е да убиваме и жени, и деца.

— И смятате това за оправдано? Дали всичките ви теории струват колкото животът на едно дете?

— Ти пак мислиш с категориите на морала. Аз ти говоря за целесъобразността. И ако животът на някакво кутре ще позволи разрешаването на важен проблем, а друг вариант няма, без никакви угризения на съвестта ще му извия врата. По една-единствена причина — за да могат другите деца да живеят щастливо.

— Въпреки всичко не е нормално — настоя Ким. — Не трябва да е така.

— Не е нормално — съгласи се Сайрус. — И ако някога се появи възможност да променим методите си, ще го сторим без колебание. Но засега светът е такъв, какъвто е и ние не можем да седим със скръстени ръце.

— Добре, каза Ким. — Всичко разбрах. И ще убия този Мервил, ако това е за хубаво.

— За хубаво е. И е глупаво да се безпокоиш за съдбата на Мервил — ще умре при всички случаи, с твоя помощ или не.

— Ще го убия — повтори Ким. — По какъв начин трябва да го направя?

— Точно за това ще си поговорим сега с теб...

* * *

Беше петък вечерта. Ким седеше в един бар близо до Парламента и отпиваше глътка по глътка от коктейла си, като непрекъснато си поглеждаше часовника, отстрани изглеждаше, че чака някого. Всъщност беше точно така. И когато малко след осем Ким за последен път погледна часовника, стана и се запъти към вратата, все едно младежът така и не дочакал момичето си. И точно тук беше хватката. Онзи, когото Ким чакаше, се появи няколко минути преди да излезе. Най-обикновен мъж на средна възраст, в ръцете си държеше износена кожена чанта за инструменти. Пъхна я под масата и си поръча бифтек и чаша бира. Когато сервитьорът донесе поръчката, човекът спокойно започна да се храни, без да се оглежда наоколо.

Сайрус беше описал външния му вид на Ким. Появата му беше знак, че оръжието вече е готово и ще бъде на уреченото място в уреченото време. Тоест, че всичко върви по план.

След като излезе от бара, Ким бавно се запъти към Златния парк, един от най-престижните райони в Каркун. Четири пъти беше изминавал това разстояние и знаеше, че ще стигне точно за двадесет и осем минути.

Слънцето вече беше залязло, но беше светло — градът сияеше в море от светлини, в небето се носеха глайдери. Ким си помисли колко малко Каркун прилича на земните градове. Дори Москва в сравнение с този блестящ мегаполис изглеждаше като глуха провинция, да не говорим за другите градове. Да, на Земята имаше енергийна криза. И може би причината беше, че голяма част от енергията отиваше във военните заводи.

Точно на минутата се приближи до таксофонните кабинки на ъгъла на петдесет и втора улица. Влезе в лявата и набра някакъв

случаен номер. Притисна слушалката до ухото си, озъртайки се леко, после пхна ръката си под поставката.

Тесният продълговат пакет си беше на мястото, бяха го оставили няколко минути, преди да дойде. Ким го издърпа и го сложи във вътрешния джоб на якето си. Точно в този момент приятен женски глас съобщи за грешка по таксофона. Ким излезе от кабинката и отново тръгна по улицата, усещайки тежестта на оръжието.

Даргите рядко работят поединично. Ким знаеше, че го наблюдават внимателно. Не само това — охраняват го, предпазват го от възможни засечки. Ако например сега попаднеше в полезрението на случаен патрул, веднага на улицата щеше нещо да стане. Не е ясно какво точно, но това събитие щеше да отвлече вниманието на патрула от младежа. Десетки, ако не стотици хора работеха сега за него, за Ким. И всеки изпълняваше собствената си малка задача. Едва ли се познават помежду си, но техните съгласувани действия ще доведат до факта, че след около два часа Енрико Мервил, главният претендент за длъжността заместник на имперския представител, ще бъде мъртъв.

Ким се спря при Фонтана на Дружбата и няколко минути стоя, наблюдавайки струйките вода, осветени с разноцветни прожектори. Това беше също планирано спиране — за корекция на евентуално избързване, несъобразено с графика.

След като се полюбува на Фонтана, Ким си погледна часовника и продължи. Гъмжеше от хора, по това Каркун също се различаваше от Москва. Там, у дома, с настъпването на тъмнината беше по-добре да не се ходи по улиците. Тук хората се разхождаха съвършено свободно, дори пийналите граждани се държаха изключително културно.

Май избърза с последния извод, защото на входа на някакъв осветен отвсякъде бар изведнъж грубо го дръпнаха за ръката.

— Стой... Дай ми два-три креда.

Ким се обърна и се озова лице в лице с някакъв доста неприятен тип. Видът на непознатия говореше, че отказът да удовлетвори малката му молба можеше да се отрази на Ким много зле.

Сигурно в друга ситуация Ким никога не би направил това. Бръкна в джоба си, извади портфейла си, проклетисвайки се, че не беше сложил по-дребни пари в джоба си.

— Вземи... — протегна му той петдесеткредова банкнота.

— Дай още двадесет, а? — непознатият взе банкнотата, ухили се и погледна Ким. — Уважавай хората...

— Какви хора! — чу съвсем до себе си нечий глас. Ким видя як, добре сложен мъж. Непознатият прегърна рекетъора, лицето му грееше — очевидно от радост, предизвикана от неочакваната среща. — Не съм те виждал от сто години. Ела да полеем срещата... Хайде, идвай, аз черпя...

Сигурно това беше неговият ангел-хранител. Най-вероятно, наоколо имаше и още някой, но Ким нямаше желание да гадае как ще завърши тази среща. Пъхна портфейла в джоба си и побърза да тръгне. Впрочем след минута се успокои и забави крачка. Погледна часовника си — движеше се по график...

Точно в десет без четвърт Ким се приближи до сградата на Имперския хотел. Беше построен преди пет години в чест на пристигането на Императора и се отличавахе с особен разкош и цени на обслужването, които не падаха по-долу. Впрочем Императорът така и не дойде, а хотелът си остана. Сега в него предпочитаха да отседат именити посетители, тук днес Томас Мервил щеше да празнува рождения си ден.

Това беше само повод да събере влиятелните хора. От тях ще зависи как в началото на следващия месец ще се разпределят гласовете между Мервил и съперника му. Гостите бяха започнали да пристигат, когато пред очите на Ким и другите зяпачи към официалния вход се спусна луксозен бял глайдер, придружен от два глайдера охрана. Избутвайки досадните журналисти, няколко яки мъже придружиха до хотела добре охранен мустакат мъж, когото Ким виждаше за пръв път. Впрочем не беше длъжен да познава всичките гости на Мервил. Достатъчно беше, че познава домакина.

Една след друга се приземиха още няколко машини. Глайдерите спокойно можеха да кацнат на горната площадка, но послушно се подреждаха близо до официалния вход. Имаше резон в това — на горната площадка беше забранено за журналисти. Да, гостите не обичаха да общуват с тях, още повече че беше частно събиране. Но кой не би искал да попадне в обектива на телекамерата? Колкото по-често се мяркаш на екрана, толкова по-добре те опознават хората. А това вече е въпрос на престиж.

Ким си погледна часовника — време е. Отдели се от тълпата зяпачи и спокойно заобиколи сградата на хотела, където пред очите му се ширна разкошният Екзотикум, почти девствено кътче от истинска джунгла. Върху едно от бронираните стъкла на Екзотикума от вътрешната му страна се беше прилепила огромна виолетова твар — осветена от лампите, тя се стори на Ким отвратителна и гадна. Тънките пипала шареха по стъклото, мъчейки се да открият изход, неподвижният поглед на чифт фасетни очи го накара да се забърза — всичко се случва. Беше чувал, че подобно чудовище може да те глътне на два залъка. Въпреки че му беше жал за нея. Всеки трябва да си живее у дома.

Ким почувства облекчение, щом излезе от Екзотикума. Що за приумица да се държат подобни твари тук...

Ето го и задният вход, който се ползваше от обслужващия персонал. Разбира се, и тук имаше охрана. На вратата стояха четирима яки младежи. Стана му някак неуютно. Но пък най-горното клонче на рододендрона беше счупено, а това означаваше, че всичко е наред. Ким пое дълбоко въздух и решително се запъти към вратата.

— Къде? — попита един от пазачите, като му препречи пътя.

— Замествам Павел, трябваше да ви кажат.

— А, да, чакат те... — отстъпи пазачът и го пусна да мине.

Виж ти... Ким бързо се озова във фойето. Не знаеше как така го пуснаха, а още по-малко познаваше някой си Павел. Сайрус му каза, че ще го пуснат, и го пуснаха. А как стана и защо — не беше необходимо да знае.

Ким беше научил наизуст плана на сградата, затова без проблем се изкачи по тесните железни стълби на шестия етаж. Забранено му беше да ползва асансьора.

Ключът от шестстотин двадесет и осма стая беше в джоба му. Той мина по меката килимена пътека и се спря пред въпросната стая, пхна картата в ключалката, отвори вратата и влезе.

Вътре светеше, Ким погледна часовника си — десет и три минути. Чудесно. Сега трябва да се преоблече.

В гардероба на окачалка имаше костюм за него. Преоблече се и се погледна в огледалото — точно момче от обслужващия персонал. Обувките малко го стягат, но това са подробности. Сега мустаците и бенката...

Не беше толкова лесно — върху лицето му имаше дебел пласт грим, който да придава необходимите черти. Изкуствената кожа нямаше чувствителност. Ким стоеше пред огледалото и внимателно действаше с мустаците и бенката. Два пъти ги залепваше и отлепваше и накрая остана удовлетворен от резултата. Май това е всичко. Ах, да, сега оръжието...

Бавно разопакова свитъка, който взе от таксофонната кабинка, и измъкна тежък ловджийски нож в извехтял калъф. Добро оръжие, надеждно. Извади ножа и внимателно прокара пръст по острието. Ножът принадлежеше на телохранителя на сър Векслер, а самият телохранител беше в пандиза след инсценирано от даргите сбиване. Оръжието беше откраднато от апартамента му преди един час и щеше да бъде върнато на неговия собственик, когато му дойде времето. За него други имаха грижата, най-главното сега е да си свърши своята част от работата.

Към лявото му рамо отпред имаше кожени ремъци, на които закачи калъфа с ножа, разходи се из стаята — нормално, ножът в ръкава изобщо не личеше. Отново си погледна часовника. Десет часа и четиринадесет минути. Сега трябва да чака...

Мина доста време. На тридесет и петата минута по вратата почукаха три пъти. Време е.

В коридора вече нямаше никого. Ким стъпваше по меката пътека и си мислеше, ами ако Томас Мервил реши да изневери на навиците си.

На седемнадесетия етаж се качи с асансьора заедно с една симпатична камериерка. Той ѝ се усмихна, тя му отвърна с усмивка. Слезе на единадесетия етаж. Чудесно — ако я питат нещо, а ще я питат със сигурност, тя непременно ще си спомни високия мустакат младеж с бенка на брадичката. И без проблем ще разпознае телохранителя на сър Векслер, ако се наложи.

Седемнайсети етаж. Много е уместно да си маскиран като обслужващ персонал — не ти обръщат никакво внимание, ти си просто част от интериора. Движиш се, говориш, оказваш някакви услуги. И въпреки това никой не те забелязва. Беше чел, че на Земята, в някакви далечни времена богатите сановници са се отнасяли по подобен начин към робите си. Робът е бил вещь и отношението към него е било като към вещь. Пред очите на своите роби тези сановници са се забавлявали

с любовниците си без сянка от свян. Какъв ти свян — кого го засяга какво чувства една вещ?

Музиката се чуваше още в асансьора, тя се засили, когато спря на седемнадесетия етаж. Вратата се отвори, Ким тръгна напред с уверена крачка, необезпокояван от двамата пазачи при асансьора. Дори не го удостоиха с поглед, разбира се...

Имаше доста хора. Гостите се бяха събрали в банкетната зала, откъдето идваше музиката. Ким се насочи надясно — където трябваше да се намира в този момент Мервил.

Всеки човек си има своите слабости. За сър Мервил това беше билиардът. Затова, щом чу звука на топчетата, който идваше откъм билиардната, Ким стисна зъби — времето съвсем наближи...

След няколко минути, въоръжен с малък апарат за миене на пода, който взе от стенния шкаф, влезе в билиардната. Неговата поява не обезпокои никого, само няколко от гостите го удостоиха с поглед. Мервил беше тук, на крайната маса, играеше с някакъв висок възрастен джентълмен. Почтително навел глава, Ким отиде в пушалнята. На Кара тютюнът се приравняваше към леките наркотици, употребата му не се забраняваше, но се смяташе за много вулгарна. Затова беше сигурен, че пушалнята е празна. Така се и оказа. Ким притвори вратата след себе си и сложи апарата за миене на пода. Той не му беше нужен повече, а отпечатъците на горкия Роналд, телохранителя на сър Векслер, ще станат още една улика, макар и косвена. Косвена, понеже би могла да бъде подправена. Пет минути лазерно гравирание — и ръцете на Ким оставяха чужди отпечатъци.

В пушалнята беше много тихо, чуваше ударите на сърцето си. Да, беше убивал и преди, но това беше друго. Или беше свързано с работата му, или защитаваеше собствения си живот. Сега за първи път щеше съзнателно и обмислено да отнеме чужд живот. И то на човек, който лично на него не беше сторил нищо, за когото преди седмица не беше и чувал. Да, Мервил имаше доста грехове, по време на подготовката за операцията Ким беше подробно запознат с подробното досие на тази личност. Мръсно човече, на съвестта му тежаха минимум няколко погубени живота. Така е, но защо точно Ким трябва да решава кой да живее и кой да умре? С какво право? Но пък, така или иначе, Мервил щеше да умре. А Ким просто ще си е свършил добре своята работа. Сега Мервил играеше билиард. Но след няколко

минути ще звънне линкомът му. Делово позвъняване, много важно, а Мервил не обича да обсъжда каквото и да било пред чужди хора. Ще се извини и ще влезе в пушалнята, където ще намери смъртта си.

Ким извади ножа от ръкава си и здраво го стисна. Ръката му трепереше. Това не беше добре. Сайрус му беше казал, че не трябва да изпитва страх. Той пречи, парализира действията, води до грешки. Трябва да се овладее и да се успокои.

Дълбоко вдишване и бавно издишване. На това също го научи Сайрус. Цялостното отпускане на мускулите в съчетание с бавното издишване рефлекторно успокоява нервната система. Такова поне беше обяснението на дарга. Ако овладееш изкуството на релаксацията в стресова ситуация, имаш предимство пред противника си.

Ким не може да постигне голямо успокоение. Дори потръпна, когато чу звъненето на линкома в другата стая.

И така, сега Мервил трябва да влезе тук. Ако не се случи, в действие влиза вторият вариант, в който Ким почти няма участие. Ще остави ножа на уреченото място и ще си тръгне. А делото ще бъде довършено от един от даргите.

Едва сега разбра как не му се искаше да убива Мервил. Дори отпрати молитва — Господи, дано не влезе тук. Дано...

Но молитвата му не беше чута. Вратата се отвори и в пушалнята влезе Мервил. Притвори вратата след себе си и чак сега забеляза до прозореца Ким. Хвърли му един поглед.

— Излез, трябва да проведе разговор...

— Да, сър... — Скрил ножа в ръкава, Ким мина покрай Мервил. Спря зад гърба му, запуши му бързо устата с лявата си ръка и му заби ножа отдясно на гърдите. Мервил потръпна и бавно се свлече на пода. Ким измъкна ножа, подхвана тялото и нанесе втори удар в гърлото на именития чиновник. От разкъсаната артерия бликна алена струйка кръв, Ким извади ножа и полека свали Мервил на пода. Пъхна ножа в ръкава, изтри ръцете си, оцапани с кръв, в костюма на Мервил. Пое дълбоко въздух и излезе от стаята, плътно затваряйки вратата след себе си.

Стори му се, че всички погледи са обърнати към него. Овлadia се, придаде каменно изражение на лицето си и спокойно излезе през билиардната в коридора. Така, добре, много добре. Сега на асансьора...

Яките младежи стояха там, както преди. Той им хвърли мрачен поглед при мисълта каква суматоха щеше да настъпи тук след няколко минути. Асансьорът беше на етажа. Ким влезе в него и с треперещи пръсти натисна бутона, усещайки как лицето му се изпотява и го сърби под пластичната маска грим. Вратата се затвори и асансьорът го понесе надолу.

Целият трепереше. Никога досега не се е чувствал толкова зле след убийство. Успя, все пак. Направи го. Сега трябваше да се измъкне.

Шести етаж. Тридесетина крачки и — неговата стая. Затвори вратата и бързо смъкна униформените дрехи. Облече своите, преобу се и припряно излезе...

На вратата на задния вход също стоеше охраната, пазачите нещо си бърбеха. Явно кончината на сър Мервил все още не беше забелязана.

Появата му не предизвика никакви емоции. Ким имаше подготвени отговори на всички въпроси, които можеха да му зададат. Но не го питаха нищо. Още по-добре — спокойно слезе по стълбите и се запъти към Екзотикума. Доста се поизмъчи, но всичко беше наред. И дори виолетовата твар на стъклото не предизвика у него предишния смут. Щом си се озовала там — стой и кротувай. Всеки с проблемите си.

Усети се напълно свободен едва когато подмина площадката за кацане. Тук имаше хора и Ким бързо се смеси с тълпата. Край, сега вече няма страшно.

Още двадесетина метра и е на уреченото място, където трябваше да го чакат.

Наистина го чакаха — само след две-три секунди до него се спусна глайдер с Марсуф в пилотската кабина. Ким седна на задната седалка и машината веднага се издигна във въздуха.

— Наред ли е? — попита Марсуф, без да го поглежда.

— Да.

— Добре. Остави ножа на пода.

— Да, знам... — Ким засука ръкава си, охлаби ремъците, които крепяха калъфа на ножа. Внимателно остави оръжието на пода — ще бъде върнат на притежателя му. Ще го измият, естествено, но в калъфа

ще останат следи от нея. Експертизата ще установи, че е кръвта на Мервил.

За повече от два часа и нещо път до Аделар Марсуф не промълви нито дума. Мълчеше и Ким, замислено вторачил поглед в нощта. Най-накрая в далечината се показаха светлини, които бързо се приближаваха. Минаха още няколко минути и глайдерът се спусна на стотина метра от къщата на Ким.

— Почини си. — Марсуф погледна Ким, който унило кимна и излезе от машината. Изпрати я с поглед, докато се издигаше във въздуха, и бавно се затътри към къщи с мисълта да си вземе душ и да пийне нещо по-силничко...

Не се чувстваше добре заради това, че пак беше убил човек. Седеше в топлата вода във ваната и си мислеше с тъга, че целият този свят е изграден върху злото. Непрекъснато някой някого убива, разликата е само в словесната гарнитура. Убийството на враг се смята за оправдано, за такова нещо понякога дори раздават медали. Но на враговете също им дават медали и пак за убийство. Всеки си има своя истина, ако изобщо е уместно да се говори за истина. Тя не може да бъде свързана с убийство. Или пък може? А какво да кажем, ако спасяваш собствения си живот? Или, още повече, чуждия? Как да се свърже едното с другото, къде е границата между доброто и злото? А може Айкутма и да е прав, като казва, че смъртта на един човек в името на живота на много хора е напълно оправдана? Днес той уби Мервил, човек на Империята. Следователно, съюзник на Чалми. Излиза, че се е борил с Чалми. Но това не е лошо, нали?

Преди два дни имаха разговор на тази тема със Сайрус за кой ли път. Той беше провокиран от факта, че по видеото показваха демонстрация на Движението на пацифистите — десетки хиляди хора бяха се стекли при Парламента, протестирайки против решението на Съвета за създаване на отбранителни сили. Стотици години Кара не беше воювала с никого, единствените военни на планетата бяха малцината имперски бойци. И сега Съветът беше решил да наруши традицията и със съдействието на Империята да създаде свои въоръжени сили. Това, естествено, предизвика широко обществено брожение.

— Наистина ли ще бъдат създадени такива сили? — обърна се Ким към Сайрус.

— Ще бъдат — потвърди даргът.

— Вие няма ли да попречите?

— Не. Идеята за създаването на отбранителни сили е наша.

Ким учудено вдигна вежди.

— Ваша? Ами неутралитетът и неучастието във войни?

— Времената се менят, Ким. Онова, което преди е отговаряло на нашите интереси, сега им противоречи. Империята преживява лош период, възможно е дори да се разпадне, а това може да доведе до нови военни конфликти. В условията на хаос дипломатията е безсилна. Кара може да стане плячка на която и да било що-годе развита във военно отношение планета. Засега това не е на дневен ред, но трябва да сме нащрек.

— Но това означава, че трябва да си сътрудничите с Империята?!

— Защо не? — усмихна се Сайрус. — Империята ще ни даде пари, ще ни снабди със съвременно оръжие, ще ни прати инструктори и командири. Императорът е сигурен, че Кара е негов верен съюзник. Но това е илюзия и реално войските ще са на наше подчинение.

— Ами тези? — Ким посочи екрана. — Те не искат да воюват.

— Никой не иска да воюва. Но на дадения етап мирът може да бъде съхранен само със сила. За последните столетия бяхме зад гърба на Империята и си живеехме спокойно в сянката на нейната военна мощ. Сега ситуацията е друга и ние не искаме Кара да загине под руините на издъхващата Империя. Хората просто още не са го осъзнали.

— Но ако човек не иска да държи оръжие в ръцете си, не иска да убива? Аз лично мога да го разбера.

— А аз — не — отвърна Сайрус с леден глас. — Тези хора — той посочи екрана, — искат да си останат чистички. Но не става така. Стотици години живеят без война, при което и през ум не им минава, че тяхното благополучие е с цената на чуждата кръв и чуждите грехове. С тази кръв са изцапани моите ръце, скоро ще бъде и на твоите. А виж ги какви са чистички — даргът посочи екрана. — Те ни смятат за убийци. Но с какво са по-добри от нас? С това, че не убиват? Смешно. Който яде месо, вече носи греха за умъртвеното в кланицата животно. Хората се възползват от плодовете на греха, но бягат като от прокажени от онези, които им вършат мръсната работа. Според мен това е несправедливо. Ако не искаш да държиш в ръцете си оръжие,

махни се от това общество, престани да се ползват от богатата, които то ти дава. А да се тъпчеш с месо и да философстваш за хуманизма...

Сайрус поклати глава и погледна Ким. Очите му блестяха.

— Не си ли съгласен с мен?

— Не знам — вдигна рамене Ким. — Много ми е сложно.

— Нищо сложно няма — възпротиви се даргът. — Просто или приемаме правилата на играта и действаме, или цял живот крием срамежливо главата си в пясъка, като една птица, която обитава нашите места. И най-честното в тази ситуация е да поемеш своята отговорност. Така нещата се опростяват.

Точно този разговор си спомни Ким, докато седеше във ваната. Трудно му беше да се съгласи с доводите на Сайрус, но наистина беше прав. Едно време Чалми му казваше, че те носят отговорност за цялото човечество. Но до какво ги докара политиката на Императора? Икономиката е в упадък, навсякъде се водят войни, Империята вече е безсилна да поддържа реда. Такава е истината на Чалми. Има и друга истина и за да се убедиш в нея, е достатъчно да излезеш на улицата в който и да е град на Кара. Бляскав свят, нормално общество. Да, не е идеално, и тук има много мръсотия и зло. И хората са най-различни — и добри, и лоши. Но в сравнение със Земята тук е много по-добре. Даргите не поемат върху себе си отговорността за цялото човечество — просто вършат онова, което могат. Наистина, понякога изглежда жестоко. Но кой би дръзнал да ги съди? Днес Ким уби Мервил. Утре телохранителят на Векслер ще получи съобщение, че брат му на Гея е катастрофирал и е на смъртно легло. Ще хукне към космодрума, при проверката на багажа в него ще бъде намерен пистолет. После ще бъде намерен и ножът, с който е убит Мервил, както и сто и петдесет хиляди креда. По-късно ще стане известно, че тези пари са били изтеглени от сметката на Векслер. Накрая той ще се самоубие, не без помощта на даргите, разбира се. Заместник на имперския представител ще стане Ортего, което е в интерес на благополучието и процъфтяването на Кара...

Нещо изскърца и Ким изтръпна. Но веднага се сети за тайния вход. Сигурно Сайрус отново е решил да го навести.

Беше сгрешил, не беше Сайрус. Разбра това в момента, когато иззад декоративната стена на банята се появи стройна светлокоса

девойка. Беше облечена в къса поличка и жълта блузка, носеше черни мокасини и черни чорапи с ламе.

— Здравей — каза тя протичко. — Аз съм Дорис. Киснеш ли се?

— Д-да — заекна Ким. — Здравей.

Очите на момичето закачливо блестяха, на устните ѝ играеше усмивка. Тя се развесели още повече, когато забеляза, че Ким се опитва да се гмурне още по-дълбоко във ваната.

— Кротко. Едва ли имаш нещо, което не съм виждала досега. — Момичето затвори тайния вход и отново погледна към Ким.

— Защо не ме почакаш в стаята? — попита Ким. — Ей сега ще изляза.

— Не — усмихна се Дорис. — Дошла съм за друго... — Без да сваля блесналите си очи от Ким свали ципа на полата си. Полата се смъкна на пода, момичето направи една крачка и бавно започна да разкопчава блузката си.

Ким шумно преглътна — беше твърде неочаквано за него. Да не би пък да е поредната проверка на даргите? От тях всичко може да се очаква.

Момичето явно го провокираше. Свали блузката си, закачи я на закачалката, бавно свали сутиена си, поднесе го на Ким и го изпусна от ръцете си. Той едва успя да го хване. Без да откъсва погледа си от Ким, Дорис поглади с длани тялото си, докосна гърдите си, демонстрирайки щръкналите зърна. После дланите ѝ се плъзнаха надолу и бавно смъкнаха бикините. Дишането на Ким се учести и най-неочаквано за самия себе си се отпусна. Прие правилата на играта.

Дорис излезе от бикините си, тялото ѝ беше красиво и много бяло. Тя вдигна единия си крак и го сложи на ръба на ваната, свали бавно чорапа си, после и другия. Беше наистина страшно приятно. Ким се усмихна.

— Идвай при мен — предложи той и плесна лекичко по водата. — Има място.

Дорис се усмихна, след това изящно престъпи ръба на ваната.

— Така ми харесваш повече — каза тя. — Мисля, че ще си паснем. — Момичето се потопи във водата.

— Надявам се... — Ким погали глезените ѝ, ръката му се плъзна нагоре. Дорис притвори очи и отметна глава.

— Сайрус ли те праща? — попита той.

Дорис отвори очи.

— По-скоро аз му предложих да дойда. Можеше да бъде всяка друга. Просто, ти ми хареса.

— Пратили са те да ме следиш — предположи Ким и си спомни за Шийла. Всичко си приличаше едно към едно.

— Не — поклати глава Дорис. — Трябва да те науча на някои неща.

— На какви?

— На изкуството на любовта... — отвърна момичето и се гушна в Ким. — Това също е оръжие, при това безотказно. Ще те науча как да направиш щастлива всяка една жена. Теб самия ще те заведе в Рая. Днес доста се потруди. Приеми го като награда... — Дорис прегърна Ким и впи устни в неговите.

Ким не беше имал много момичета, заради съдържания му характер може би. Най-приятните му спомени в това отношение бяха свързани с Шийла, дори и сега мислеше за нея, докато галеше Дорис. Просто Шийла много му допадаше, теглеше го към нея въпреки предателството ѝ и нищо не можеше да направи със себе си. Опитваше се да я забрави, да не мисли за нея, но все едно, тя идваше в сънищата му. Беше му мъчително да осъзнае, че пътищата им са разделени завинаги, че никога вече няма да бъдат заедно. Това го довеждаше до отчаяние. Едва сега разбра колко му е скъпа тя. Но никога не посмя да ѝ го признае. Ако беше го сторил, щеше да се наложи да ѝ разкаже цялата истина за себе си, която така старателно криеше. При първата им среща Шийла не отговори на въпроса къде точно работи, каза му, че не е толкова важно. Колкото и да е чудно, Ким го прие спокойно, но също не ѝ съобщи на каква длъжност е в Департамента. Страхуваше се, че ако разбере, ще го намрази. Какво може да бъде по-лошо от Изпълнител? Всичко мина спокойно и ореолът на тайна, който ги обгръщаше, само засилваше влечението. Ким беше сигурен, че момичето работеше в някаква голяма компания — за това свидетелстваше охолният ѝ живот, външността ѝ, маниерите ѝ. Тя беше впечатляваща и Ким се чудеше как така е с него. Сега вече беше наясно, че работното ѝ място беше същото като неговото — в Департамента по Наказанията, и неин шеф беше самият Чалми.

Мисията ѝ е била да го следи и трябва да отбележи, че се справи блестящо с работата си.

И ето че сега се появи Дорис. Две момичета, които са толкова различни и в същото време имаха нещо общо. Нищо и никога не можеше да се скрие от Шийла, тя чувстваше всеки нюанс в техните отношения. Нещо повече, с нея Ким се усещаше като момченце, успяло да откъсне забранения плод, без да разбира как е могло да се случи това. Сега до него лежи Дорис. Съвсем различна, непосредствена, по-импулсивна от Шийла. По я биваше от нея, спор няма. Сигурно — и по-опасна. А приликата... Май беше в това, че и с нея Ким се чувстваше слаб. Може би това не беше точната дума; той не знаеше какво всъщност изпитва. Играеше втора цигулка — и тук, и там. Винаги Шийла решаваше да се срещат ли или не, диктуваше условията, наистина — леко и ненатрапчиво. Тук беше същото. Дорис беше главната, беше по-силна от него ако не физически, то духовно. Това си личеше във всичко. Той с ужас и опиянение едновременно разбираше, че зад предизвикателния блясък в очите ѝ се криеше нещо друго, много по-силно и стряскащо. Под цялата тази божествена обвивка се спотайваше дарг, най-опасното същество във Вселената.

— Не се ли умори? — надигна глава Дорис. — Не си заспал.

— Мисля си — отвърна Ким, загледан в проблясващия от нощните светлини прозорец.

— За какво?

— За живота. За нас. За това, че ще си отидеш така, както си дошла. И всичко това да се окаже сън.

— Но приятен сън, нали така? — усмихна се Дорис, след което се притисна в него и го целуна. Сияещите ѝ очи излъчваха топлина. — Ако искаш, да продължим?

— Някой друг път. Ако минем целия курс на обучение, ти може да не дойдеш повече.

Дорис се засмя, смехът ѝ беше тих, но мелодичен и приятен.

— Не се безпокой — каза тя, като прокара ръка през гърдите му. — Разполагаме с много време. Изкуството на любовта е само малка част от това, на което трябва да те науча.

— Например?

— Ами, например, ще те науча да приготвяш отрови. И да ги използваш.

Ким потръпна.

— Не си ми споменавала за това.

— Не исках да те плаша предварително — усмихна се Дорис. — По-добре като начало да те запозная с нещо, което доставя удоволствие. Нали така?

— Може би. Все забравям къде съм. И с кого.

Дорис отново се усмихна.

— Ти обичаш да усложняваш нещата. Всъщност животът е просто нещо, в него има и добро, и лошо. Животът и смъртта вървят ръка за ръка, така, както болката и удоволствието, едното без другото не може. Ако я нямаше смъртта, нямаше да можем да оценим радостта от живота. Ако не си изпитал болка, няма да можеш да почувстваш истинското удоволствие. Просто трябва да го осъзнаеш и да не се тормозиш с глупави размишления.

— Обичам да размишлявам — не се съгласи Ким. — Поне от известно време насам.

— Лошо — осъдително отсече момичето. — Ще видя зор с тебе... — Тя го погледна и се засмя.

Ким също се усмихна.

— Хайде да спим — каза той и я погали по косата. — Скоро ще съмне.

— Понякога човек може да чуе от теб умни неща... — Дорис демонстративно се протегна и затвори очи.

Наблизо профуча глайдер и въздушната вълна разклати пердето. Всякакви ги има, и тук и там. Ким погледна към прозореца. Ако вникнем в нещата, и даргите не са чак толкова страшни. Те са различни и жизненото им кредо е различно. На смъртта също гледат по друг начин — някак по-опростено. Там, у дома, животът на човека е издигнат на пиедестал. Всичко за хората, за благото на народа. Войните също са за благото. Всички се водят от името на народа, по височайшата повеля на Императора. Бащицата... Впрочем за първи път Ким си помисли за Императора Константин Пети без никакво вълнение. Да, Императора. Е, и? Най-голямата гадина в Империята — след Чалми.

А даргите? Човешкият живот за тях не струва пукнат грош, така е. И това мило момиче, което сега лежи до него, сигурно без да се замисли много-много върху моралната страна на нещата, би му

прерязала гърлото. Или щеше да го отрови, тя е специалистка по тази част. А може би наистина усложнява всичко? И животът в действителност е значително по-прост. Прави онова, което е за доброто на твоята страна, на твоето семейство, на тебе самия, в крайна сметка. Просто, жестоко, безотказно. Резултатът над всичко. Да пожертваш една част, за да съхраниш и обогатиш цялото. Ето например Седрик. Да, той е принц и във вените му тече кралска кръв, макар и некачествена. На колко хора е донесъл смърт и нещастия. А ако навремето се беше намерил някой дарг, дори не дарг, а просто разумен и решителен човек, който да го беше удавил, колко беди щяха да бъдат избегнати. Вярно, трудно е да се предвиди ходът на събитията. Но се насочват — тайно, незабелязано. Айкутма точно това е имал предвид, когато е говорил за възловите пунктове в историята. Един куршум, един изстрел — и светът тръгва по друг път. Просто някой трябва да поеме отговорността за подобно нещо. Тук, на Кара, това са направили даргите, които са показали на практика, че и злото може да бъде за доброто.

Дорис спеше или се правеше, че спи. Ким се обърна на една страна, намести си възглавницата и затвори очи. Трябва да спи. Утре ще бъде нов ден — и нови проблеми. Но той има готовност за това, тъй като сам избра своя път.

* * *

В храма беше много тихо. Седнал срещу Айкутма, Сайрус внимателно наблюдаваше стареца. Точно Айкутма трябваше да вземе окончателното решение.

— Как се държа той? — тихо попита старецът.

— Като цяло — добре. Вълнуваше се доста.

— Но това не се отрази на работата, нали?

— Не — поклати глава Сайрус. — Всичко мина добре.

— Какво е твойто мнение?

— Бих го оставил. Има хляб в него.

Старецът поглади брадата си.

— Но той рано или късно ще поиска да си тръгне?

— Да, Земята е негов дом. Но нима това ви тревожи?

— Даргите не се намесват в работите на чуждите планети. Това ти е известно.

— Да — кимна Сайрус. — Но Ким дойде при нас сам, това е неговият избор. И ако се върне у дома, също ще бъде негово решение. Какво лошо има, ако и на Земята се появят дарги.

Айкутма въздъхна.

— Ние сме много и важните въпроси винаги ги решаваме заедно. А на Земята той ще бъде сам. Няма ли силата, която ще получи, да го накара да се възгордее и да се провали? Нали знаеш колко трудно е да останеш стабилен?

— Знам. Обещавам, че няма да го оставяме сам.

— И той ще умре, ако наруши нашите принципи?

— Да.

— Добре. Това исках да чуя от теб. От тази минута нататък е твой.

— Да, Наставник. — Сайрус се поклони леко. — Уверявам ви, няма да се срамувате от него.

ВТОРА ЧАСТ ДАРГЪТ

ГЛАВА 1

Тук всичко си беше постарому. Слизайки по стълбата на лайнера, Ким не вярваше, че не е бил на Земята цели четири години. Това е доста дълъг период от време. А за него се превърна във вечност.

Новите му документи не предизвикаха никаква реакция на пропуска. Всъщност другояче не можеше и да бъде.

Ким излезе от зданието на летището, спря за малко и пое дълбоко хладния пролетен въздух. Ето че си е вкъщи. И повече никой няма да го изгони оттук.

С уверени крачки се запъти към спирката на обществения транспорт. Можеше да си вземе такси, но искаше да се смеси с тълпата пътници. Дарг, който се излага на показ, е мъртъв дарг.

Оранжевото туловище на автобуса се спусна на спирката точно когато Ким се приближи до нея и си купи карта. Погледна номера — четиридесети, до центъра на града. В неговата посока е...

Тежката машина се издигна във въздуха. Ким седна до прозореца и се загледа в ширналата се пред очите му панорама на Москва. Тук наистина нищо не беше се променило. Същите сгради, същите хора. Дори Департаментът по Наказанията си беше на мястото. Както и Дворецът на Императора.

Сивите здания на Департамента по Наказанията се забелязваха практически от всяка точка на града. Ким си спомни за Шийла — къде ли е тя сега? Да, тя го предаде и те никога вече няма да бъдат заедно. Но странно — болката от предателството си беше отишла, а тръпката беше останала. Значи все още има чувства към нея. Непременно ще я намери. Няма да се приближава — просто ще я погледне отстрани, да види как изглежда сега.

Апартаментът, който нае, беше малък, но достатъчно престижен, почти в самия център на града. В това също имаше резон — обикновено онзи, който има някакви проблеми със закона, се старее да е по-близо до покрайнините, понеже там има по-малко полиция. А наемайки апартамент на третия етаж в елитен блок, Ким демонстрираше своята лоялност. Той — Андрей Кротов, е порядъчен

гражданин на Империята, син на богати родители, мир на праха им. Още утре в Департамента ще постъпят сведения за него, за това ще се погрижи собственикът осведомител. На Ким това му беше пределно ясно, имаше специална директива на Департамента по този повод. Сигурно щяха да го проверят — спокойно, безпристрастно, като всеки новопристигнал на Земята гражданин. Ще направят справка, ще изпратят запитване до Гея, тъй като беше пристигнал оттам. Филиалът на Департамента на Гея щеше да потвърди неговата благонадеждност.

През останалата част от деня се шляеше по улиците. През последните години Ким доста се промени и затова не се притесняваше, че ще го познаят. И не само вътрешно. Над лицето му се потруди добър хирург, голям специалист. Дълго време Ким не можеше да свикне с новия си облик, но постепенно прие и това. Нещо повече, дори се съгласи с твърдението на Дорис, че новата му външност беше по-добра.

Промени се не само лицето му. Две седмици трудоемка, болезнена работа над ръцете му — и резултатът беше промяна на пръстовите отпечатащи. Те трябваше не просто да бъдат променени, а и да бъдат така умело направени, че да „излъжат“ чувствителната автоматика на скенера. Даргите се справиха и с това. Интересно, намесата в папиларните линии беше съвсем малка, само дотолкова, че да може скенерът да отчете разликата. Човек веднага би хванал приликата, но машината боравеше с твърдо установени категории. Разлика има, следователно пристигналият на Земята Андрей Кротов няма нищо общо с живелия някога тук Ким Ремезов.

За пълното му обезопасяване бяха направени още две операции. Първата промени лекичко дъговата обвивка на очите, втората коригира гласа. Точно поради всичко това Ким не се опасяваше, че ще го разпознаят, сега можеше да го погуби само неговото собствено невнимание.

Ким се виждаше в хората на улицата. Всяка планета, всеки град се отличаваха с нещо специфично. И знанието на такива неща като манталитетът на хората, особеностите на тяхното поведение, помагаша в общуването с тях. По-рано Ким никога не беше се замислял над това. Сега всичко беше другояче.

Прибра се вкъщи по тъмно. След залетите със светлина градове на Кара тук му беше непривично тъмно и неуютно. Тук-там се

мяркаше по някой човек, който бързаше да се прибере, досадни момичета дебнеха на входовете. Всичко си беше както преди.

— Ей, красавецо... Ще се позабавляваме ли? — препречи пътя му висока девица с надут от силикон гърди. — В чест на празника има намаление.

— И какъв празник има днес? — осведоми се Ким.

— Че знам ли — сопна се момичето. — Да вървим. Живеея наблизо.

— Някой друг път... — Ким продължи по пътя си. Девојката му тегли една и отново се подпря на стената.

Ким не можа да се въздържи, когато видя мъждукащия надпис „Галеон“, и се приближи до вратата. Преди време доста често се отбиваше в бара с приятели от Департамента. Хубаво време беше... Стана му много мъчно, когато прекриваше прага.

Беше пълно с хора. Ким се приближи до барплота и си поръча лек коктейл. После отиде в най-отдалечения ъгъл и седна с гръб към стената. Стар навик — да сяда така, че зад гърба му да няма никой. А и така можеше да наблюдава целия бар. Опитваше от коктейла и се вглеждаше в лицата, опитвайки се да открие познати. Просто е, така, от любопитство. И подскочи, като видя едно лице...

Това беше Рик Фелдман. Не се случваше всеки ден да срещаш покойник — гледаше го и все повече се убеждаваше, че е той.

Доста се беше променил през изминалите години. Нямаше ги самоувереността и надутостта му, бузите му не бяха румени като преди. Нормално — след изстрел в гърдите.

Рик беше в цивилни дрехи, с него имаше още двама. По стойката и някои признаци, които разпозна, Ким беше сигурен, че са сътрудници от Департамента. Обсъждаха нещо и долови женското име Ева. После всички се разсмяха. Смейше се и Рик, само че по нов начин — тихо, беззвучно, оголвайки зъбите си. Не беше никак приятно за гледане.

Значи Рик е жив... Ким си го помисли без омраза, само констатира факта. Сега не изпитваше такива отрицателни емоции. Омразата пречи, замъглява съзнанието, кара те да правиш грешки. Даже когато убиваш врага си, не трябва да изпитваш злоба. Това е просто работа, неведнъж му беше казвал Сайрус. И беше прав.

Рик и приятелчетата му станаха от масата и тръгнаха към вратата. Ким не ги последва — за какво му трябваше. Има време, ще се срещнат, знаеше го със сигурност. Срещу съдбата си не можеш да вървиш.

След като те излязоха, барът някак се оживи. Изглежда, тук ги познаваха. Чу се музика, някой запя, появи се пъпчив младеж в кожено яке — пласъор на наркотици. На безмълвния му въпрос Ким поклати глава и момчето веднага загуби всякакъв интерес към него.

Наистина нямаше никаква промяна. Ким окончателно се убеди, когато на неговата маса се присламчи предизвикателен на вид млад мъж с дълъг гребен боядисани коси. С крива усмивка той се вторачи в Ким, очаквайки реакцията му.

Ким се усмихна. Беше забавно.

— Какво се хилиш? — наведе се момъкът. — Да те гръмна ли искаш?

— Че защо пък не? — Ким вдигна рамене и отпи от питието си. — Купон да става.

Погледите им за секунда се срещнаха. Това беше достатъчно младежът да се дръпне, след което стана и се покри някъде. Ким отново се усмихна.

Остана в бара около половин час. Излезе навън и си помисли, че по-добре е да вземе такси, разстоянието до вкъщи беше дълго за пеша. И изведнъж полетя надолу, по-скоро тялото му го повлече, разумът не участваше. Бухалката се плъзна по косата му и с трясък се вряза във вратата.

Бяха трима, оня момък с боядисания гребен и две негови приятелчета. Единият от тях отново замахна с бухалката, Ким моментално го изрита в коляното. Очите му още не бяха се адаптирани към тъмното, но улучи, усети как костта изпука. Нападателят извика и изпусна бухалката.

Високият як юначага получи втория удар — с юмрук в корема. Опули очи и тихо се свлече, забивайки нос в изтривалката пред вратата.

Ким се изправи и се обърна към момъка, който отскочи настрана.

— Искаше да ми кажеш нещо, така ли? — спокойно попита, оправяйки си якето.

— Това е моят район! — извика момчето, в ръцете му се появи нож. — Тук всички ме познават!

— Нищо чудно — съгласи се Ким. — Трудно е да не забележиш такъв боядисан петел.

Младежът почервения от злоба, ножът в ръцете му играеше.

— Хайде — подкокороса го Ким. — Бъди мъж.

Оня изсъска от ярост и се хвърли към него. Леко измествайки се настрана, Ким с лекота хвана ръката му и я удари в рамката на вратата. Младежът извика от болка и ножът се изплъзна от ръката му. Ким го заряза при вратата, отиде на тротоара и се озърна.

— Следващия път ще ти счупя врата — обеща той.

— Гад... — подсмръкна момъкът. — Ще те унищожа...

— Предупредих те... — Ким вдигна рамене и си тръгна, без да обръща внимание на псувните по свой адрес. Друг на негово място може би щеше да се засегне, но той вече мислеше за друго.

Във фоайето го посрещна портиерът. Тъкмо да прати по дяволите нощния скитник, но като разпозна в него новия наемател, устните му се разтеглиха в усмивка.

— Мислех, че вече спите — игриво каза той.

— Не още. Разхождах се. Празник имало някакъв?

— Така е — с готовност отвърна портиерът. — Двадесет и пет години от възкачването на Императора на престола.

— Велик ден, наистина. — Ким бръкна в джоба и измъкна банкнота от десет креда. — Пийни за негово здраве...

— С радост ще го направя... — Портиерът сръчно прибра парите. — Непременно... — Заситни към асансьора, за да му отвори вратата, но Ким тръгна по стълбите. Третия етаж, смешно е да ползва асансьор. Освен това след повишената гравитация на Кара усещаше тялото си по-леко.

Вкъщи беше тихо. Ким запали лампите и отново се разходи из стаите. Богата подредба, красива. По друго време сигурно щеше да скача от радост при вида на този разкош. Но сега това не го вълнуваше. Сега имаше пари. Не онези жалки два милиона, които искаше да плати на дарга. Споменът за това извика усмивка на лицето му. Сега нещата стояха по друг начин, разполагаше със стотици милиони. Това бяха пари на даргите, трябваше да ги харчи разумно. Но и можеше да живее

с тях охолно. Ким спокойно би живял и в някоя колиба, ако трябваше, но сега се налагаше да живее точно тук.

Този апартамент не беше лишен от нищо. Единственото, което не му достигаше, беше женска топлина. Уви, Дорис не пожела да дойде с него...

Преди да заспи, Ким погледа видео, интересуваха го главно новините. Като цяло, нямаше нищо интересно, но един сюжет го впечатли. Изключи видеото, легна си, но дълго размишлява, вперил поглед в тавана. След това се усмихна. Точно така. Това и ще направи.

* * *

Знаеше до най-малката подробност какво и как да го направи. Всичко беше точно изчислено и проверено, така че не трябваше да има изненади. И поради това Ким спокойно изчакваше своя час, седнал в бара и потънал в разговора с вятърничавата и неспираща да се смее блондинка.

Барът беше пълен с хора. Почти всички бяха облечени в стандартните камуфлажни дрехи, както и самият той. Днес е последната нощ, утре по обяд десантният райдер „Единбург“ ще се отправи в поредния си рейс. Добре известно е, че няма да се върнат всички. Точно заради това питието се лееше в изобилие.

Около три през нощта при Ким седна среден на ръст кльошав боец, порядъчно пийнал и взе да се пени, че с тяхната ударна мощ никакви метежници не могат да им се опрат. И по този случай трябва да ударят по едно.

След кратък размисъл Ким се съгласи, още повече че вечерта беше глътнал шепа таблетки капсорин. Поръча пиене за себе си, за новоизлюпения приятел и зачервилата се блондинка, погледна си часовника — малко оставаше.

Наложи му се да имитира лека степен на опиянение — капсоринът изцяло блокираше действието на алкохола и неговата трезвеност можеше да изглежда подозрителна. Когато бутилката беше изпита, Ким се извини пред дамата, че трябва да тръгват и незабелязано ѝ пхна банкнота от сто креда. После подхвана през

кръста достатъчно наквасения си приятел и го помъкна към вратата на бара.

Навън беше хладно. Вдишвайки чистия въздух, боецът каза, че никъде не иска да ходи и че едва сега започва да се забавлява. Впрочем езикът му се подчиняваше по-добре от краката му, затова все пак тръгна със своя придружител.

Но не отидоха много надалече. Човекът с него внимателно се огледа и го помъкна настрани към плътната сянка от редицата контейнери. Боецът се опита да се противопостави, но тихо извика и омекна след удара в тила.

Както и очакваше Ким, на този етап проблеми нямаше. Завлече безмълвния боец в пролуката между две редици контейнери, претърси джобовете му, измъкна пропуска и го прибра в своя джоб — заради него прекара в бара толкова време. След като се убеди, че приятелчето няма скоро да се освести, Ким измъкна скрития снощи стек с бира в кутии. Взе една, отвори я, разкопча горните копчета на китела си, взе под мишница стека, излезе на пътя и леко клатушкайки се, се запъти към космодрума, като отпиваше от кутията бира.

При стълбата на „Единбург“ имаше двама пазачи, които проклинаха късмета си. Имаха основание — последната нощ преди полета им се падна да бъдат дежурни. Като видяха клатушкащия се боец, единият, нисичък и набит, с добре оформени мустаци, побутна другия.

— Виж... Завиждам му на този.

— Добре се е позабавлявал — въздъхна другият.

Сякаш за да потвърди думите им, като наближи стълбата, боецът отметна глава, изля в устата си останалата бира и захвърли празната кутия. Тя издрънча по бетонната площадка на космодрума.

— О! — възкликна боецът, като погледна мустакатия пазач. Не те познах веднага... — Той шумно хлъцна и изтри с ръкав устните си. — Знаеш ли с каква кукла се запознах там... Но майка ѝ е много строга. Преди сватбата не дава. Много жалко...

Направи крачка към пазача и успя да извади пропуска си.

— Ето ме и мен... Боецът пхна пропуска под носа на пазача и хлъцна. — Момчета, ама вие все още ли сте трезви?

— Нали знаеш, не ни се полага... — Мустакатият му върна пропуска и въздъхна.

— Кой казва, че не ви се полага? — Боецът глупаво се усмихна и прибра пропуска. — Дори генералът се е натряскал до козирката сигурно... А какво да кажем ние с гайдите? Що не изтичате до бара, ей го къде е? Да си гаврътнете порядъчно, да светнете някого по тиквата, може дори генерала... Ще ви сложат в карцера, ще има следствие и току-виж, войната свършила. — Ще пиете ли бира?

— Не — отвърна пазачът с тъга. — Не сега.

— Не сте прави... Ще ви оставя все пак... — Почерпеният боец извади от касата две кутии и ги остави на едното от стъпалата. — Бих ви оставил още, но момчетата чакат, прощавайте... — Щастливецът махна с ръка и бавно се заизкачва нагоре.

— Веселяк — каза мустакатият пазач, наблюдавайки с усмивка опитите на боеца да се изкачи по стълбата. — От пети отряд ли беше?

— Дявол го знае — вдигна рамене колегата му. — Събрали са ги от кол и въже.

Мустакатият пазач се озърна наоколо, погледна партньора си и посочи кутиите с бира.

— Ще цапнем ли по една? Няма да иде зян я...

Ким знаеше, че рано или късно щеше да се озове на кораба. Ако пазачите не бяха го пуснали, ако бяха заподозрели нещо, щеше да се отрази единствено върху тях.

Погледна си хронометъра и остана доволен, оставаше му почти един час. За това време трябваше да успее с всичко.

Пътя го знаеше наизуст, понеже познаваше конструкцията на този тип кораби. Качи се на техническата палуба и се насочи към подредени в дъга редица тесни метални шкафчета. Дори някой да беше го забелязал, нямаше да го заподозре в нищо. Приблужи се до едно с надпис „Майстор по ремонтите“, остави стека с бира на пода и извади универсална отварачка. Криейки я в дланта си, за нула време отвори катинарчето. Извади от шкафчето работна жилетка и чанта с инструменти. Без да бърза, облече жилетката. Бързането в такива случаи не водеше до нищо добро. Внимателно се огледа — всичко е точно. Наведе се към стека и извади една кутия бира. Беше тежичка и трябваше да внимава с нея. След като я прибра в чантата, Ким сложи останалите в шкафчето и затвори вратичката, праметна чантата през рамо и бавно се запъти към кърмовата част на кораба.

На палубите нямаше много хора и точно на това разчиташе. Откри стълбата за нагоре и уверено тръгна по нея, доволен, че тя се намираще точно тук, понеже на някои кораби беше на друго място. Още десет метра по коридора и щеше да е при първата цел.

На вратата на стаята за наблюдения имаше дежурен пазач. Така и трябваше да бъде. Ким се насочи към него, поглеждайки към плафониерите на тавана.

— Не забеляза ли лампите да мигат? — попита боеца, който веднага застана нащрек.

— Май не — пазачът се поотпусна. — Защо, какво има?

— Нищо особено... — Ким отново вдигна поглед към тавана и отправи отсечен и точен удар в зъбите на момчето. Подхвана по през кръста, изви му врата и го сложи на пода.

За начало Ким подпря чантата до стената, взе пистолета от пазача и го пхна в колана си. Хвана за врата отпуснатото тяло и с лекота го повдигна на нивото на шпионката. Почука на вратата.

— Отвори! — Ким се стараеше гласът му да прилича на гласа на пазача. — Нещо ме прерязва стомахът...

Шпионката престана да свети — явно от другата страна някой гледаше в нея. Ким приближи главата на пазача до самото стъкълце, след това я отмести настрана. После отново я приближи — досущ като реакциите на жив човек.

— Стомахът ме прерязва... — повтори с треперещ глас. — Трябва да отида до тоалетната. Не издържам...

— Дрисльо... — чу се иззад вратата. Ключалката щракна. Това и чакаше — щом вратата се откряна, хвърли тялото настрана и хвана пистолета.

Трябваше да се действа бързо и решително, затова за милосърдие и дума не можеше да става. Ким дръпна вратата към себе си, стреля в момчето, което му отвори вратата, и нахлу в кабината.

Бяха петима. Трима от тях бяха на мониторите за наблюдение, а другите двама играеха шах на малка масичка. Ким също обичаше шаха, но сега те участваха в различни игри.

Стреля точно пет пъти. Когато се убеди, че всички са мъртви, домъкна и трупа от коридора. Отиде при пултовете, изтри записите от видеокристалите, после извади самите кристали и ги хвърли на пулта.

Погледна си часовника — средата на смяната, има на разположение по-малко от час.

Ким скри пистолета в чантата, излезе от стаята за наблюдение, затвори вратата след себе си и автоматичната ключалка щракна отново. Опита да отвори — заключено. Така и трябваше да бъде...

След минута Ким вече слизаше по стълбите към техническата палуба, сега пътят му минаваше покрай моторния сектор. В ръцете си държеше лист хартия — меню от един бар. При разследването на произшествието това листче, ако оцелее, ще насочи копоите от Департамента към лъжлива следа. Последен завой и пред очите му изникна бронираната врата на моторния сектор. И двама пазачи. Прощавайте, момчета, днес не ви е ден.

— Проверка на оборудването — мрачно произнесе Ким, подавайки листа с менюто на боеца, който направи крачка към него. — Не им се стои на едно място...

Бойците така и не разбраха за какво става дума. Първият, с менюто в ръката си, умря от удар между очите, вторият извика тихо и се срина от страшен удар в слепоочието. Нямаха никакъв шанс. Закачените на стените видеокамери безпристрастно фиксираха всичко, но никой не вдигна тревога. Причината беше ясна — в стаята за наблюдение беше необикновено тихо.

Ким отвори тежката врата на моторния сектор и натика вътре повалените пазачи, затвори бързо вратата и блокира алармата. Взе си чантата и се насочи към двигателите.

Край, сега никой не беше в състояние да му попречи. Отвори чантата, извади странно тежката бирена кутия и внимателно махна капачето. Вътре имаше ръбест цилиндър с копчета в горната част. Постави го под единия двигател и внимателно набра нужния код. Цилиндърът тихо изписука. Бяха необходими десет секунди, за да се активира. Ким бързо се дръпна настрана. Адската машинка отново изписука, предупреждавайки, че всеки опит да се доближи човек до нея, ще има печален край. Корабът е обречен, а той трябва да тръгва, разполага с по-малко от тридесет минути.

Ким затвори вратата на моторния сектор много внимателно. Огледа се, извади пистолета и с няколко изстрела я завари към рамката. Няма да е приятно, ако някой надникне вътре предварително.

Чантата и работната жилетка ги остави в двигателния сектор, пистолета скри във вътрешния си джоб. Смяташе, че няма да има проблеми с излизането от кораба, но всичко се случва. Не можеш да предвидиш всичко.

Слезе по същите стълби, клатушкайки се. Пазачите го познаха, но той го очакваше.

— Отивам за бира, момчета... Не знам вие как сте, но на нас не ни стигна... — Ким се почеса по брадата и се засмя глупаво. — Да взема и за вас? Че малко ми е неудобно така...

— Да беше си легнал да се наспиш — назидателно му каза мустакатият пазач. — Краката не те държат вече.

— Ако не ме държах, нямаше да дойда, — дълбокомислено се произнесе пияндурът. — Та да ви взема ли?

— Абе, добре, вземи няколко... — Другият пазач погледна мустакатия си колега и с мълчаливото му съгласие подаде една банкнота на боеца. — Най-добре „Императорска“.

— Не ще и дума... Прибери си парите, нали сме приятели... — И боецът тръгна, поклащайки се, по посока на осветената част на космодрума.

— Побързай, скоро ни изтича смяната! — извика след него мустакатият пазач. Боецът измърмори нещо и се потътри нататък.

— Няма да дойде — убедено заяви пазачът, като прибра банкнотата в джоба си. — Ще излочи още една бира и ще забие нос някъде.

— Нищо чудно — вдигна рамене партньорът му. — Да й се не види и службата...

* * *

Беше не толкова неприятно, колкото неочаквано. Седнал в разкошното си кресло, Чалми дъвчеше угасналата пура и за кой ли път препрочиташе доклада за гибелта на кораба на базата близо до Лондон. Странно, необяснимо. Да, това далеч не беше първият унищожен кораб, войната си е война. Но по този начин, на космодрума...

Вероятно е някой от екипажа, друго обяснение не намираше. Външен човек не можеше да проникне в кораба, да изтрепе охраната в

стаята за наблюдение, да се добере до двигателния сектор... Не, бил е вътрешен човек, от висшите офицери. Изтрил е и записите, да не го познаят. Вътрешен е. Но коя ли е тази гадина?

— Сър, тук е генерал Морис...

— Нека влезе — мрачно отвърна Чалми, като натисна бутона за връзка. После отново запали пура и се отпусна в креслото. — Седни, Себастиан... — Чалми погледна влезлия Морис и пусна облаче дим към тавана. — Чете ли това?

— Четох. — Морис седна в креслото, взе доклада, после го върна на бюрото.

— Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че трябва да засилим охраната. Изтървали са го.

— Не мисля. По-скоро е бил някой от екипажа.

— Не. — Морис поклати глава. — Не си запознат с последните данни.

— Е? — Чалми погледна с любопитство Морис. Себастиан отдавна трябваше да бъде повишен, но тогава щяха да го пратят да ръководи някакъв филиал на Департамента. А Чалми искаше да е тук.

— Бил е намерен един боец, на когото са откраднали пропуска, след като е зашеметен от удар. Той е описал престъпника, подобно описание са дали пазачите при кормовата стълба.

— И защо не са го задържали?

— А за какво? — вдигна рамене Морис. — Имал е пропуск, а не можеш да запомниш всички по физиономия. Останал е тридесетина минути на кораба, след което си е тръгнал. Казал, че отива за бира. После чули взрива.

— Отпечатъци?

— Никакви. Описанието също не е меродавно, най-вероятно е грим.

Чалми се намръщи.

— Кой ли може да е бил? — тихо попита той.

— Не знам... Вероятно човек на Седрик.

— Не, щях да знам, ако беше така.

— Тогава кой? Някой фокусник? — Морис прокара ръка по потното си голо теме. В кабинета на Чалми, както обикновено, беше много горещо.

— Ами това трябва да го изясним — усмихна се Чалми. — Сутринта говорих с Императора. Негово Величество беше много недоволен. Така че, засилете охраната, направете всичко възможно, за да не получавам повече такива съобщения.

— Иначе какво? — заядливо попита Морис. Понякога си го позволяваше. — Ще ме понижиш в длъжност?

Чалми отново се усмихна и изпусна облаче дим в лицето на Морис.

— Не се безпокой, Себастиан, все ще намеря какво да те правя — парира го Чалми.

* * *

В подобни случаи е важно не само да знаеш как да свършиш работата, но и как да се измъкнеш чист. И най-малкото невнимание може да те провали. Наоколо е пълно с доносници. Поради това Ким точно спазва процедурата на оттеглянето. След като напусна територията на космодрума без проблеми, взе автобус, полупразен в този късен час, и отиде в северните покрайнини на Лондон. Отиде при един от старите олющени блокове, набра кода на вратата на задния вход, преди два дни беше дешифрирал кода. Влезе, затвори вратата и тръгна нагоре по стълбите. Беше мръсно и тъмно, никой не ги ползваше. Прескачайки боклуци и котешки фекалии, Ким се качи на дванадесетия етаж. Точно тук преди пет дни нае апартамент на името на Николай Зилберман. Спря се пред вратата за коридора и се заслуша.

В коридора беше тихо, всички отдавна спяха. Ким отвори вратата и безшумно се насочи към своя апартамент. След няколко секунди щеше да си бъде у дома...

Сърцето му биеше ритмично и спокойно — времето, когато Ким нервничеше, отдавна беше отминало. Погледна часовника. Всичко е точно. Взривът е избухнал преди седем минути. Това, че не го чу, не означаваше нищо. Космодрумът е далече, пък и дебелите стени на двигателния сектор сигурно са го заглушили.

Ким влезе в банята. Няколко минути му трябваша, за да свали грима. В тоалетната чиния отидоха и дрехите, и войнишките обувки.

Взе си душ и спокойно отиде да си легне. Нито един човек на този свят не можеше да докаже, че тази нощ е напуснал дома си...

Утрото беше изключително приятно. Водещите телеканални предаваха пряко от мястото на произшествието, Ким с интерес наблюдаваше пробитото туловище на кораба. Добра работа, сега Департаментът в иглено ухо щеше да влезе, само и само да издири негодника, унищожил „Единбург“. А негодникът си гледа видео и си похапва пушена риба тон...

Естествено полицейското издирване не доведе до нищо. Нямаше и изгледи да доведе до каквото и да било. Ким изчака още два дни и реши да се прибере в Москва.

Купи си билет от централните каси на лондонската гара. В това също имаше резон. Престъпниците предпочитаха да си вземат билет от отдалечените терминали. А и какъв престъпник е? Той е Николай Зилберман, честен и почтен гражданин. Нека се опита някой да докаже обратното.

До полета му оставаше по-малко от час. Отиде да се разходи в парка близо до гарата, не беше идвал тук сигурно пет години. Струваше му се сякаш е минал цял един живот, а тук нищо не се е променило. Все така бълва вода кристалният кит, все така шумят листата на дърветата, развълнувани от вятъра. И дори продавачката на сергията с разните там дрънкулки е същата. Ким добре помнеше това момиче с рижка коса и лунички. Миналия път тя се смееше, когато обясняваше нещо на някакъв купувач, сега беше тиха и замислена, пък и изглеждаше доста по-възрастна. Нищо чудно, годините си вървят, а тя седи тук и продава на туристите разни боклуци. Може много пъти да си е мечтала за звездния принц — ще я забележи и ще я отведе зад девет земи в десетата, където хората живеят съвсем другояче. Но принцът все го нямаше и едва ли някога щеше да пристигне...

Ким се приближи до сергията и дълго разглежда пъстрите играчки и сувенири. Момичето дори не го удостои с поглед — през годините се беше научила да отличава онези, които наистина искат да купят нещо, от зяпачите. Ким действително не купи нищо. Но защото мястото беше като на длан, а и тази симпатична девойка можеше да се окаже доносничка. Ако си купеше нещо, можеше и да го запомни, а това щеше да бъде първата крачка към провала. Дребна работа на пръв поглед, но точно дребните бяха в основата на повечето неприятности.

Това му е набивано в главата дни наред, помнеше думите на Наставниците...

Лондон винаги му е харесвал. И когато стратосферният лайнер се откъсна от пистата и започна стремително да набира височина, Ким дълго гледа в илюминатора как се отдалечава от града. Гледаше и си мислеше, че може би някога ще живее тук.

В гардероба на московската гара си взе чантата и няколко къси сгъваеми въдици. Взе такси и без проблеми стигна до вкъщи. Николай Зилберман престана да съществува, отстъпвайки място на Андрей Кротов.

Портиерът го посрещна със същата мазна усмивка.

— Как беше почивката? — малките му очички светеха с кучешка преданост, но Ким знаеше, че това е само игра. Ако се наложеше, този добре охранен шопар щеше да го изяде с дрехите.

— Чудесно... — Ким се запъти към асансьора, понеже чантата му тежеше. Не даде пари на портиера — не беше нужно да го глези. Всичко трябваше да е с мярка.

Ким затвори вратата след себе си и въздъхна уморено. Още едно дело е зад гърба му — не много сложно, но необходимо. Трябва да се отвлече вниманието на противника, преди да се нанесе главният удар. Великите дела обикновено се вършат без много шум.

* * *

Така нареченото висше общество се състои главно от най-лошите представители на човешкия род. Именно тук количеството на пороците на глава от населението достига своя максимум. Развратени от парите и славата, тези хора са създали свой собствен свят, извън пределите на който нищо не ги интересува. За да общуваш с такива хора, трябва не само да имаш тежест и положение в обществото, но и да ги разбираш. Най-добрият начин да развалиш отношенията си с тях е да започнеш разговор за нещо наистина умно. Да, някои от тях имат или си въобразяваха, че имат добро образование. Майките и татковците харчат за обучението на дечицата си милиони креда, но не заради знанията, а заради престижа. Това, което управлява висшето общество, са модата и парите. Те ще се възползват от някой моден поет, дори ако

той каканиже чисти глупости, с възхищение ще разглеждат разни цапаници и дори ще се опитват да ви обяснят, че тези размазани бои са много по-прекрасни от платната на реалистите, изнасилили изкуството на живописиста със своята истина за живота. Тези хора винаги имат готов отговор на всеки въпрос, те се въртят в света на претенциите, вечерите и бенефисите като зъбни колелца в добре смазан механизъм. Невъзможно е да ги преправиш — това, което ви остава, е да играете по техните правила. Само тогава ще ви приемат.

Впрочем и висшето общество е разнородно. Тук също има групировки, свързани с общи интереси, работа и предпочитания. А също — и със стаена омраза към по-успелите колеги. Само във висшето общество може да има такава човешка жестокост към онези, които са я стреснали, стъпкали, загубили. Стаден инстинкт, който изключва неуспехите...

По-рано Ким не беше се сблъсквал с елита. И сега, когато му предстоеше това, изпитваше вътрешен дискомфорт. Даргите го бяха отучили от гнусливост по отношение на това или онова, от разни съмнения и празни размишления. Но горчивината, че ще трябва да се мотае сред негодници, си оставаше.

Нужен му беше достъп до Императорския двор. В началото това му изглеждаше немислимо, но тренировките му години наред не бяха отишли напразно. И Ким, макар и без особена надежда, се зае с разработката на плана. И скоро учудено разбра, че на този свят наистина няма нищо невъзможно.

* * *

Анжелика Олсън обичаше най-много в живота си две неща: изящните статуетки и хубавите мъже. Може би точно поради това погледът ѝ веднага беше привлечен от високия стегнат брюнет, който се разхождаше по антикварната зала. В плавните му движения имаше някаква лекота. А когато случайно очите ѝ се срещнаха с неговите, тя разбра, че точно това е новото ѝ увлечение. Оставаше да разбере кой е този джентълмен и какво прави тук. Девицата тъкмо се готвеше да пристъпи към решителни действия, когато той сам тръгна към нея.

— Харесва ли ви? — попита той, сочейки малка статуетка на една древноиндийска богиня.

— Много... — каза Анжелика с въздишка. — Смятам да я купя.

— Не ви съветвам. Фалшификат, макар и качествен.

— Мислите ли? — тя внимателно погледна непознатия.

— Знам го със сигурност — той ѝ подаде визитката си. — Андрей Кротов, антиквар.

— Анжелика Олсън...

— Познавам ви — усмихна се момъкът. — Виждал съм ви по видеото. В действителност сте по-хубава.

Момичето грейна.

— Не съм ви срещала преди.

— Нищо чудно. На Земята съм отскоро.

— От друга планета ли сте? — Анжелика ококори очи. Кой знае защо, ширеше се схващането, че мъжете от други планети са по-страстни в любовта.

— Не съм. Бил съм на десет години, когато родителите ми са се преместили на Гея. Там съм израснал.

— Чувала съм за Гея. Вие имате такива вулкани... — Анжелика разпери ръце да покаже колко големи са вулканите на планетата.

— Има и вулкани. — Антикварят се усмихна и на Анжелика ѝ хареса усмивката му. Хубав мъж.

— В Москва ли живеете?

— Да, близо до „Арбат“.

— А аз — близо до Двореца — зарадва се момичето. — Съвсем наблизо сме един до друг.

— Да, наблизо сме. — Внимателните очи на антикваря направо омагьосваха. — Какво ще кажете да прием по едно кафе? Тъкмо ще разгледате колекцията ми.

Предложението беше направо прозрачно. Но — чаровно.

— Веднага ли? — неизвестно защо прошепна Анжелика.

— А защо не? — усмихна се познавачът на старината. — Глайдерът ми е на входа.

— Добре, само ще освободя охраната. Омръзнали са ми до смърт... — Тя се доближи до двама яки младежи, които през цялото време не отделяха очи от тях. След като размени няколко реплики с копоите си, тя се върна при антикваря. — Готова съм...

— Тогава да тръгваме, кралице моя...

Новият ѝ познат имаше голям мощен глайдер, което свидетелстваше за материалното му състояние. Значи не беше се излъгала.

— Моля. — Антикварят гостоприемно отвори вратата и ѝ помогна да се настани. След това зае пилотското място и плавно издигна машината във въздуха.

Той управляваше глайдера доста добре, дори малко небрежно — колата лавираше между сградите, ту преминавайки под естакадите, ту издигайки се нагоре. Анжелика изцяло беше потънала в това приключение и когато погледът ѝ попадеше върху антикваря, щастливо се усмихваше.

Апартаментът на Андрей Кротов също беше на ниво — не много богат, но уютен. На нея тук всичко ѝ харесваше — като се почне от разните антикварни дрънкулки и се стигне до огромното легло, което тя погледна, предвкусвайки предстоящите събития. Андрей улови погледа ѝ и я прегърна през талията.

— Дамата желае ли вино?

— Да... Веднага...

Виното беше тръпчиво и много вкусно, никога не беше пила такова вино. Главата ѝ леко се замая, което беше възхитително.

— Какво е това вино? — попита, като се облегна назад, чувствайки, че всеки момент ще се разсмее от щастие.

— Донесох го от Гея. Има примес от извлек от корена на една билка. Местното население я смята за вълшебна.

— Нищо чудно... — Анжелика пресуши чашата, очите ѝ искряха.

Андрей се усмихна.

— Искате ли да разгледате статуетките?

— Стига с тези статуетки... — Тя остави чашата, клекна на пода и допълзя до антикваря. Стенейки и с треперещи ръце започна да му разкопчава колана.

— Не тук, скъпа... — ценителят и познавачът на изкуството я взе на ръце с лекота, Анжелика изпуска от удоволствие. — Мисля, че на леглото ще ни бъде далеч по-удобно.

Изпрати я да си върви чак вечерта. Момичето явно не беше на себе си от възторг. Съвсем естествено, след уроците на несравнимата Дорис. Ким-Андрей можеше да размърда когото и да било, а и наркотикът, който изсипа в чашата ѝ, изигра своята роля. Сега тази развратна девица му беше изцяло подвластна, не се съмняваше, че ще поиска да преживее всичко отново и отново. Да, времето, прекарано с нея, беше наистина приятно, стига да не забравя, че е само работа. След осем дни Анжелика имаше рожден ден, Ким го знаеше с точност. Ще има голям светски прием, тъй като баща ѝ беше собственик на няколко крупни металургични компании. Разбира се, ще бъдат поканени много и много важни персони. Пита се: възможно ли е зашеметената от щастие Анжелика да не покани на купона новия си кавалер?

Ще го покани, точно на това разчиташе в своите планове. Ще има шанс да се запознае с някои влиятелни господа. А това на свой ред ще му отвори вратите към Императора. Може да не е точно към него, но към сина му — със сигурност. Таткото не се имаше със синчето, носят се мръсни слухове, че всъщност не му е татко и че мама-императрица, нека Господ смири грешната ѝ душа на небето, навремето е кривнала и се е появила мъжката рожба. Императорът беше на четиридесет и две, в разцвета на силите си и щеше да управлява още дълго. Ако, разбира се, нещо или някой не му попречи.

Ким имаше всички основания да смята, че този „някой“ ще бъде точно той. Да, няма възможност да се добере сам до Императора — даргите могат много неща, но не са всесилни. Освен това е сам, което доста усложнява нещата. Пряк път до Императора няма. Ами ако се опита чрез синчето?

Той достави безпътната девица до дома ѝ, великолепна триетажна къща от края на двадесет и трети век. Ким прекрасно знаеше къде се намира тя, но се направи, че не му е известно, и остави Анжелика да му показва пътя. Свали я от колата, пожела ѝ късмет и издигна колата във въздуха. Красавицата го проследи с поглед, докато глайдерът не се скри зад високото здание на Борсата — а това означаваше много. Наистина я беше впечатлил.

През следващите дни Ким беше зает с организацията по собствен антикварен салон — положението му го задължаваше. Когато имаш много пари, не е трудно да се заемеш със свой бизнес. Нае помещение, работници и мениджър и ги остави да се занимават с текущата дейност, свързана с новоизлюпения салон, а той се зае с друга работа.

През тези дни Анжелика му звъня два пъти, но той деликатно отказваше да се срещнат под благовидния предлог на напълно обективни трудности. Обясни ѝ, че заминава за Токио за няколко дни и се усмихна, когато тя го попита дали ще се върне преди неделя.

В неделя беше рожденият ѝ ден. Той благодари за поканата и обеща, че ще съкрати източния си воаяж и непременно ще дойде да я поздрави.

Всичко се нареждаше по плана. Другояче не можеше и да бъде. Учителите му бяха много добри.

На приема по случай рождения ден на Анжелика беше пълно с хора, имаше над сто гости. Ким нямаше официална покана, надписана със златни букви върху скъпа хартия. Но щом назова името си, го пуснаха веднага. Дори не гледаха в списъците — явно момичето лично ги беше инструктирало.

Подаръкът, който Ким ѝ поднесе, представляваше малка, но много изящна статуетка от времето на Хенрих Завоевателя. Тя беше наистина уникална, Ким плати за нея почти двадесет хиляди креда. Момичето беше на седмото небе.

Щедрият подарък не остана незабелязан и Ким беше удостоен с вниманието на останалите. Запозна се с родителите на Анжелика, както и с много именити господа. Резултатът надмина очакванията му.

Имаше и комични ситуации. Доста от присъстващите забелязаха, че Анжелика му е хвърлила око. В това число — и синчето на един от местните финансови магнати, което тичаше след нея. Момъкът беше добре сложен и достатъчно силен, за да реши да постави на място новака. Издебна подходящ момент и под някакъв благовиден предлог заведе Ким в една от страничните стаи и се опита популярно да му разясни ситуацията.

— Такива ми ти работи — каза той с пура в едната ръка и чаша вино в другата. — Ако ти, кучи сине, още веднъж я доближиш, ще те изнесат оттук. Надявам се да си ме разбрал!

За син на финансов играч се изразяваше доста примитивно. Ким му даде възможност да си допие виното, след което спокойно го стисна за гърлото и го повдигна. Отстрани можеше да изглежда направо невероятно, но не и за човек, преминал школовката на даргите.

— А сега ме чуй — спокойно каза Ким на хъркащото биче. — В този живот правя това, което искам, и вземам онова, което ми харесва. И нямам никакво намерение да си променям навиците. Ако още веднъж се изпречиш на пътя ми, ще те смачкам. Ясен ли съм?

Отговорът не беше съвсем ясен — по понятни причини, но с отчаяни жестове и мимика бичето даде да се разбере, че е съгласен. След като свали на пода злополучния обожател, Ким му оправи сакото, вдигна от пода пурата и я пхна в ръката му. През цялото време момчето стоеше като ошашавено. Това богато охранено добиче беше свикнало да получава всичко, което поискаше, и сега за първи път му се изпречваха на пътя. При това грубо и безцеремонно.

— Хайде, не се сърди. — Ким се усмихна и демонстративно потупа съперника си по рамото. — Ще ти върна момичето. Щом ми омръзне. Тя е толкова страстна...

Оня нещастник преглътна и това. Ким вече излизаше, когато вратата се отвори и в стаята влетя зачервената от шампанското Анжелика. В очите ѝ се четеше безпокойство. За него, за Ким.

— Казаха ми, че вие тук... — произнесе тя. — Какво правите?

— Говорим си — усмихна се Ким. — Разказвах му за моя салон.

— Кевин, защо си толкова червен? — Анжелика погледна на доскорошния си ухажор и вдигна учудено вежди.

— Ами, пурата ми е силничка... — измърмори той и се закашля. — Нямам навик...

— Елате, вечерята е готова — Анжелика ги хвана за ръцете и го помъкна от стаята...

Светският прием завърши благополучно. Ким явно направи добро впечатление на гостите и беше доволен от себе си. Получи покана за банкет от шефа на муниципалитета сър Роналд Екслер и прие с благодарност. Гостите се разотидоха след полунощ, а напористата Анжелика успя да прошепне на Ким, че утре непременно ще го посети. Той се съгласи, момичето можеше да му потрябва за още нещо. Да, нещата не изглеждаха добре — от обикновена човешка

гледна точка. Но не и от гледна точка на един дарг. Трябва да е щастлива, че не се налага да я убива.

* * *

Поредната визита на Анжелика остави Ким практически без сили. Ако това ще продължава в същия дух, ще трябва да се раздели с нея. Наистина ще трябва, и без друго вече не му е необходима.

След три дни Ким получи официална покана от шефа на муниципалитета Роналд Екслер за банкет в чест на излизането от печат на монументалния му литературен труд „История на Империята“. Въпросното произведение отне на Екслер дванадесет години, а солидните историци скубеха косите си, като четяха електронните версии на отделните глави. Но Екслер беше непробиваем и всички критици на този свят, взети заедно, не можаха да разколебаят неговата увереност в изключителната ценност на изстрадания от него шедьовър.

Този прием беше много важен за Ким. Вече беше изработил досиета на много влиятелни господа и сега гореше от желание да се запознае с тях. Най-много го интересуваше Мария Демидова, дъщерята на един от чиновниците в Министерството на финансите. Тя работеше в Императорския дворец и това можеше да му бъде от полза. Независимо, че Мария заемаше доста скромна длъжност в кореспондентския отдел, към нея се отнасяха с подчертано уважение. Носеха се слухове, че е приятелка на самия принц Ървин. А тук можеше да се вярва на слуховете.

Приемът беше организиран в къщата на Екслер. Домакинът много се гордееше, че през прозорците на разкошния му дом се виждаше Дворецът на Императора. Гостите започнаха да прииждат към седем вечерта. Ким остави глайдера си на площадката пред къщата, показва поканата и документите си на охраната и след внимателно проучване на личността му беше пуснат да влезе. Тези предпазни мерки накараха Ким да си направи извода, че на приема ще присъстват твърде именити гости.

Така се и оказа. На влизане в банкетната зала Ким едва не се сблъска с Чалми...

Да, това наистина беше бившият му шеф. До него стоеше непозната за Ким млада дама в ексцентричен тоалет. Чалми беше облечен в скъп костюм, на вратовръзката му блестеше диамантена игла. Очите му бяха спокойни, както винаги Ким си помисли, че за изминалите четири години Чалми изобщо не е остарял.

Не беше нужно да се прави, че не го познава, този човек го познаваха всички в Империята. Очите им се срещнаха и Ким леко се поклони.

— Добър вечер, сър.

— Добър... — кимна Чалми едва-едва и продължи по пътя си, беседвайки с младата си спътница.

Странно, но Ким не изпита омраза към него. Той просто се беше отучил да мрази, съзнанието му сега си служеше с други категории. Чалми е враг, рано или късно ще настъпи денят, когато той ще умре. Но не сега и дори не много скоро. Преди това трябва да изпълни мисията си, за която засега дори и не подозираше.

Младата спътница на Чалми се оказа дъщерята на неговия заместник, сър Морис. Ким научи това от Екслер, след като му поднесе скромния си подарък — изключително красива лула, дар от една от малките далечни планети. Екслер, който притежаваше колекция от над петстотин лули, подскочи от възторг.

Скоро се появи и Морис. Ким си помисли колко се е променило всичко. Само преди четири години гледаше Морис отдолу нагоре, смятайки го за много важна персونا. Сега виждаше пред себе си само един остарял и много уморен човек.

След около два часа Ким най-накрая успя да се запознае с Мария, заради която всъщност беше дошъл на банкетa. Тя се оказа доста привлекателна млада жена. Имаше тих глас и мек печален поглед. Видът ѝ излъчваше слабост и беззащитност. Но след като размени няколко реплики с момичето, Ким можа да оцени силата на характера ѝ. Под маската на топлота и слабост се криеше истинска акула. Нямаше никакво съмнение, че тази особа има най-сериозни намерения спрямо принц Ървин.

По време на пиршеството Ким внимателно наблюдаваше Чалми. Той не го разпозна и в това нямаше нищо чудно. Пък и Чалми засега не му беше нужен, както впрочем и заместникът му. Колкото до дъщерята на Морис, тя може да му е от полза... Когато погледите им се

срещнаха, Ким се усмихна мило, но девицата надменно извърна глава. Тя била с характер...

За запознанството с тази колоритна особа Ким избра времето след вечеря, когато в залата засвири тиха приятна музика. Сега щяха да почнат танците и това щеше да му позволи да се приближи до дъщеричката на Морис под благовиден предлог.

Но не успя да стори това. Ким потанцува с едно от присъстващите на банкета момичета и тъкмо мислеше да отиде при дъщерята на Морис, когато видя нещо, което го накара да застане нащрек.

Вниманието му беше привлечено от една от обслужващите сервитьорки. Беше средна на ръст, с бяло-синя престилчица и бяха шапчица и предлагаше на гостите напитки, тикайки малка количка. На Ким му направи впечатление, че се държеше някак неестествено. След като известно време я наблюдава, Ким разбра, че уж случайното ѝ преместване по залата беше подчинено на определена логика. Сервитьорката буташе количката и ненатрапчиво се опитваше да се доближи до Чалми. На няколко пъти почти успя, но Чалми танцуваше с дъщерята на Морис и всеки път се отдалечаваше.

Скоро един от гостите покани партньорката на Чалми на танц, а самият той се приближи до седналия в едно кресло Морис. Разговориха се. Сервитьорката докара количката си на около пет метра от Чалми, после спокойно се отправи към изхода.

Именно в този момент Ким успя да разгледа по-внимателно лицето ѝ. Това беше Диана, момичето, което навремето изтръгна от лапите на Холан. Колко отдавна беше...

Не беше трудно да се ориентира какво става. Ким изпсува наум и пресрещна момичето.

Успя да я засече на вратата. Още няколко секунди и щеше да я изтърве.

— Диана... — тихо произнесе Ким, момичето потръпна, но не се спря. Тогава той я хвана за ръката. — Не правете глупости, Диана...

Момичето застана, лицето ѝ беше бяло като платно.

— Всичко ще развалиш, Диана. Не го прави.

— Извинете, сър, бъркате ме с някого. — Диана се опита да се измъкне. — Трябва да отида в кухнята...

— Тихо, глупаче... — Ким се озърна и отново я погледна в очите.
— Дезактивирай бомбата, ако още не е късно. Всичко ще развалиш.

— Какво ще разваля? — Тя вдигна глава, явно вече не се прикриваше.

— Ще развалиш едно голямо и нужно дело. Извинявай, но сега нямам време да ти обяснявам. Дезактивирай бомбата и изчезвай, преди да забележат. Ще се срещнем утре по обяд при паметника на Първооткривателите. Моля те, Диана. Трябва да го направиш...

Няколко безкрайно дълги секунди тя го наблюдаваше, после изведнъж се ококори. Ким се усмихна — позна го, все пак...

— Добре — прошепна тя. — Ще го направя...

— Благодаря, Диана...

Ким пусна ръката ѝ, момичето бавно се върна при количката. Остана в залата още пет минути, после бавно излезе, тикайки количката пред себе си. Ким въздъхна с облекчение.

През останалата част от вечерта произшествия нямаше. Ким все пак успя да се запознае с дъщерята на Морис, но тя не прояви към него особен интерес. Пък и кой е той в нейните очи — жалък търговец на древни вехтории. Освен това Ким се държеше доста сдържано, разбирайки, че натрапчивото поведение няма да доведе до нищо хубаво. На първо време е достатъчно това, че се запознаха. Като се убеди, че от запознанството с тази високомерна особа нищо няма да излезе, предпочете пред нея компанията на Мария. Ким беше един от първите, които напуснаха гостоприемния дом на сър Екслер към края на приема.

Сутринта на следващия ден Ким се събуди в лошо настроение. Това, че Диана го позна, предвещаваеше големи неприятности. Ако Сайрус беше тук, щеше непременно да го посъветва да я отстрани. Сайрус беше дарг? А той?

Ким не можеше да даде еднозначен отговор на този въпрос. Тялото и мислите му бяха на дарг. Но душата му...

Така и не успя да приеме изцяло философията им. С ума си разбираше, че даргите са прави, че действията им са насочени към процъфтяване на обществото, но не намираше сили в себе си да се помири с методите им. Опитваше се да убеди себе си, че смъртта на един човек е оправдана, ако в замяна на това хиляди останали живи.

Всичко беше правилно и... неправилно. Не трябваше да е така. Но как? Ким не знаеше.

И така, Диана. Може да я убие. Но може и да я използва в своята работа. Никакъв морал, всичко се решаваше от най-обикновена целесъобразност. Дали щеше да я убие, ако се наложеше? Да.

Малко преди обяд Ким приземи глайдера си на площадката близо до паметника на Първооткривателите и зачака, продължавайки да размишлява какво да прави с Диана. В краен случай може просто да я отведе от Земята...

Тя дойде две минути преди уреченото време. Ким не можа веднага да я познае. Беше облечена с модерна блузка, симпатична поличка и изящни светли обувки. Сивото мишле се беше превърнало в много симпатична девойка... Ким натисна клаксона и отвори вратата на колата. Диана го видя и бързо влезе вътре. Ким веднага издигна машината във въздуха.

— Здравей — каза той и я погледна. — Изглеждаш чудесно.

— Здравей, Ким — усмихна се леко Диана. — Ти ли си наистина?

— Аз съм наистина.

Възцари се тишина. Мълчеше Диана, мълчеше и Ким.

— Къде отиваме? — попита момичето накрая, нарушавайки мълчанието.

— Вече пристигнахме... — Ким намали скоростта и започна да приземява машината. След десетина секунди подпорите на глайдера се докоснаха до бетона на крайбрежната улица. — Харесва ми това място — поясни, наблюдавайки обгърнатата в камък река. — Тук мислите текат по-бързо.

— Да, тук е красиво — съгласи се Диана. — Тогава гледах всички репортажи по новините. Страхувах се да не те хванат. После чух, че са те разстреляли.

— Успях да избягам. — Ким реши да спести подробностите. — И така, искаше да убиеш Чалми?

— Да. И са ми много сърдити, че не съм го направила.

— Каза ли им за мен? — колкото се може по-спокойно попита Ким.

— Не. Казах, че в залата имаше охрана, че проверявах всички и не съм могла да внеса бомбата.

— За Седрик ли работиш?

— Не мога да говоря за това. — Диана го погледна виновно, лицето ѝ беше тъжно.

— Диана, не те моля да назоваваш по имена онези, с които работиш тук, в Москва. Но трябва да знам дали си свързана със Седрик. Не е трудно да ми отговориш. — Ким я погледна и тя отмести очи.

— Да, работя за Седрик. По-точно, за онези, които работят с него. Доволен ли си?

— Просто трябваше да знам. — Ким въздъхна. Чудеше се как да обясни на Диана, че Седрик е същата гадина като Чалми с Неговия Император.

— А ти за кого работиш? — попита Диана.

— Не за Седрик — бавно отвърна Ким. — Макар че съм се срещал с него.

— Виждал си Седрик?! — в гласа на Диана се прокрадна възмущение.

— Да, веднъж ми се случи да разговарям с него.

— Е?!

— Той наистина е велик човек — отговори Ким, вече разбирайки какъв отговор чака от него Диана. — Беше ми приятно да общувам с него.

Диана грейна. За кой ли път Ким си помисли колко хора е успял да заблуди да тръгнат след него този боклук. По-точно — да ги използва за своите интереси.

— Какъв е той? — отново попита Диана. — Разкажи ми за него.

— Висок, красив. Величествен. Обичат го.

— Да — усмихна се Диана. — Знам...

Отново настъпи пауза. И двамата мълчаха, загледани във водите на Москва-река. Личеше си, че думите на Ким за Седрик бяха се харесали на Диана.

— Мисля, че можем да си бъдем полезни един на друг — наруши мълчанието Ким. — Но преди всичко трябва да обещаеш, че нито един жив човек не трябва да знае за нашата среща.

— Защо? — усмихна се Диана. — Мога да те свържа с нашето ръководство. Това са много достойни хора, ще ти се зарадват.

„Виж, ти — помисли Ким. — Допреди малко дори не искаше да ми казва за кого работи. А сега иска да ме представи на началниците си. И е само защото споменах Седрик.“

— Не се съмнявам в това — кимна той. — Но по-добре не казвай на никого. Заради вашата сигурност.

— Да не би да ни предадеш на Чалми? — усмихна се Диана.

— Не. Но Чалми има много доносници и не трябва да рискуваме.

— Добре тогава — вдигна рамене Диана. — Хубаво. Само че това не е правилно.

— Може би. Но нека засега да бъде така. Възможно е в най-скоро време да ми е необходима вашата помощ, тогава ще се свържа с вашето ръководство. И още нещо: ще ми обещаеш ли, че през близките месеци няма да има никакви покушения. Ще осуетите цялата ни работа.

— Месец-два със сигурност няма да има нищо, — каза Диана. — За подготовката на нов проект се изисква време.

— Много добре. Да се разберем така: ако възникне нещо сериозно като намерение за действие, ще ми съобщиш, ето номерът на моя линком... — Ким извади бележник и химикалка и бързо написа номера. Откъсна листчето и го подаде на Диана. — Ще звъннеш и ще потърсиш Катерина. Аз ще отговоря, че си сбъркала номера и след час ще се срещнем на това място. Съгласна ли си?

Диана се намръщи.

— Ти не ми каза за кого работиш, отказа сътрудничество с нас. Защо аз трябва да ти издавам нашите планове.

— Работя за себе си. Имам група, много скоро ще се случат твърде интересни неща. Главното е никой да не ми пречи.

— Но ние също работим — възрази Диана — И няма да седим със скръстени ръце.

— Може да се работи по различни начини. Ако убиете Чалми, на негово място ще дойде Морис и толкова. Моята работа е по-резултатна.

— Тоест? — Диана го погледна с любопитство.

— Скоро ще разбереш всичко. И се постарай — без глупости. Къде да те откарам?

— Никъде, ще слеза тук. — Диана отвори вратата и го погледна. — Ще се видим ли пак?

— Със сигурност. И бъди внимателна.

— Да, Ким. До скоро...

Диана затвори вратата и бавно тръгна по улицата. — Ким замислено я изпрати с поглед.

— Сайрус щеше да я убие... — промълви той и си помисли, че тази скромна, обикновена девойка изобщо не приличаше на всички онези, които познаваше. После издигна машината във въздуха.

ГЛАВА 2

Принц Ървин караше двадесет и три години. Падаше си по спорта и по книгите, влюбваше се лесно и се възприемаше като дълбоко нещастен човек. И как можеше да е иначе, щом изцяло зависеше от баща си. Сега напълно разбираше чичо си, принц Седрик — той не можеше да се помири, че няма да седне на трона.

Най-лошото беше, че Ървин не можеше да промени нищо. За него се грижеха, забавляваха го и го глезеха, но точно това го въбесяваше. Не му позволяваха да се почувства мъж, да вземе самостоятелно каквото и да било сериозно решение. Още от бебешка възраст все от някого зависеше. Беше роден по волята на баща си, по негова воля получи съответното образование. Скоро щеше по негова воля да се ожени за подпухналата принцеса Брунхилда от Вепра, мрачна планетка в покрайнините на Вселената. Баща му просто искаше да се избави от него, тази мисъл не му даваше покой. И това си имаше своето обяснение — Императорът е решил да се жени. Може да му се роди син. И той ще поотрасне точно до необходимата възраст, когато Императорът ще трябва да се оттегли.

Единственото утешение в живота му бяха жените. Много жени — благодарение на положението, което заемаше, Ървин сменяше фаворитките почти всеки месец, още повече че в Двора ги имаше много. Таткото гледаше през пръсти на лудориите на младия принц, а никой друг не смееше гък да му каже.

Последното му увлечение беше тридесетгодишната Мария, дъщеря на един чиновник от Министерството на финансите. Имаше моменти, когато Ървин мислеше, че е влюбен в нея и му се искаше да зареже всичко и да избяга с възлюбената си на края на света. Но мисълта, че ако това стане, ще трябва да работи, охлаждаше тутакси поривите му. Стрелката на стенния часовник сочеше вече полунощ. Мария отдавна беше си отишла, принцът лежеше в леглото и четеше стар сантиментален роман. Но скоро това му омръзна и захвърли книгата на нощното шкафче. И изведнъж тих мъжки глас го накара да подскочи:

— Ървин...

Принцът протегна ръка към бутона за охраната, но в стаята нямаше никой. Ървин осъзна това и се вцепени.

— Не се страхувай, Ървин. Аз съм твой приятел...

Гласът идваше от часовника на масата, скромнен подарък от Мария. Часовникът беше стар, със стрелки и целият беше обсипан със скъпоценни камъни. Внимателно стъпвайки с боси крака по пода, принцът се приближи към антикварната вещь.

— Кой е тук? — тихо попита Ървин, вглеждайки се в часовника. В единия ъгъл на циферблата гореше зелено пламъче, което преди го нямаше.

— Наричай ме Съветника. Аз знам много неща за теб, Ървин.

— Какво точно знаете? — Ървин накрая забеляза къде е монтиран микрофонът. По-точно, осъзна го, проследявайки посоката на звука.

— Не ти върви в живота. Към теб са несправедливи. Гласът беше мек и много добър, на Ървин му се доплака.

Да, така е. Несправедливи са към него.

— Какво искате? — попита принцът.

— Нищо. Искам да бъда твой приятел, Ървин. На теб ти е самотно, имаш нужда от помощ.

— Нямам нужда от нищо. — Принцът си помисли, че това е някаква тъпа шега. — Ще извикам охраната.

— Ти си принц, можеш да правиш всичко, каквото си поискаш. Но постъпките на един бъдещ управник трябва да бъдат мъдри.

— Какво искаш да кажеш?

— Не трябва да прибързваш, когато вземаш решения. В този момент аз съм само глас и не представлявам заплаха за теб. Ако искаш, можеш да ме изключиш, трябва само да натиснеш камъчето под циферблата.

Принцът протегна ръка и внимателно докосна камъчето. След секунда го натисна и то плавно се поддаде на движението. Нещо щракна и зеленото пламъче угасна. Стана тихо.

Принцът стоеше до масата и замислено си гризеше ноктите. След малко, сякаш нещо го караше отвътре, отново натисна камъчето. Зеленото пламъче светна.

— Ей... Още ли си тук? — тихо попита той.

— Да, Ървин. Благодаря ти, че ми позволи да общувам с теб.

Принцът не каза нищо, все още го терзаеха съмнения. От друга страна, неизвестният събеседник наистина с нищо не го застрашаваше. Беше даже интересно.

— Харесваш Мария, нали? — попита Съветникът.

— Да, — оживи се принцът. — Познаваш ли я?

— Малко. Струва си.

— Да, така е. Искам да се ожения за нея.

— Какво ти пречи?

— Баща ми. Иска да ме прати на Вепра.

— Това е ужасно — съгласи се Съветникът. — Но бихме могли да измислим нещо.

— Няма да стане. — Принцът въздъхна тежко. — Баща ми никога няма да ми разреши това.

— Баща ти? — Ървин долови ирония в гласа на Съветника. — Май не знаеш всичко за себе си.

— Какви ги говориш? — заплашително попита принцът. — Бъди по-конкретен!

— Истината понякога е горчива. Дали ще поискаш да я чуеш?

— Каква истина? Какви ги плещиш?!

— Не си измислям, Ървин. Винаги казвам истината. Освен това мога да давам съвети. На никого още моите съвети не са навредили.

— Машина ли си?

— Не, Ървин. Човек съм.

— Но кой си ти?

— Прости ми, Ървин, но засега не мога да ти кажа името си. Нека да не засягаме тази тема известно време. Пък и ти трябва да си лягаш. Ако искаш, утре по същото време ще си поговорим.

— Чакай! Не ми каза за баща ми.

— До утре, Ваше Височество. Приятни сънища... — Зеленото пламъче угасна.

— Не си отивай! Искам да говоря с теб! — Принцът няколко пъти натисна камъчето. Напразно, зеленото пламъче не се появяваше.

Трябваше да си ляга. Но не можа да заспи дълго време и от ума му не излизаше нощното произшествие. Кой е този Съветник? И какво иска?

Много странно беше всичко това. Но, от друга страна, можеше да внесе някакви промени в живота му. Съветникът говореше за Мария. И за баща му. Какво ли може да значи това?

Въртя се в леглото близо час, най-накрая заспа — с твърдото намерение да строши проклетата железария, ако не отговори на всичките му въпроси.

* * *

От разговора с Мария Ким разбра, че тя наистина може да му бъде полезна. Все още не знаеше по какъв начин, но беше сигурен, че събитията ще му подсказват правилната тактика.

Така и стана. След около три седмици се видяха с Мария в картинната галерия на Шувалов. Тя го позна и това беше обнадеждаващо. От дума на дума му сподели, че търси подарък за рождения ден на баща си. Искаше да му купи картина, но още не се беше спряла на никоя.

Ким ѝ предложи да дойде в неговия салон след три дни, тъй като ще получи нова стока. След кратко колебание предложението беше прието. След като уточниха времето, Ким се раздели с Мария и ѝ пожела приятен ден.

Вкъщи обмисли ситуацията от всички страни. Бащата на Мария нямаше празник — рожденият му ден беше преди половин година. Дали не избираше подарък за принца?

В неговия салон имаше доста красиви нещица, доставени от различни планети. Независимо от това, на Мария трябваше да предложи нещо особено. Дори знаеше какво. И затова един час след разговора с момичето беше на път за Лозана. Там, на една от тихите уютни улички имаше малко антикварно магазинче. Преди две седмици Ким видя в него едно нещо, от което Мария нямаше да може да се откаже.

Освободи сътрудниците си и се зае сам да развежда Мария из салона. Приятелката на принца се оказа доста придилична — цял час се разхожда сред вехториите, както сама ги нарече, и все не можеше да избере нищо стойностно. Ким очакваше подобно поведение и затова заговорнически ѝ пошепна, че в ръцете му е попаднала изключително

уникална вещ, за която биха си мечтали всички колекционери на света. Но Мария ще има честта първо на нея да ѝ бъде предложен този шедьовър.

Очите на Мария светнаха и Ким я заведе в кабинета си, където показва на придирчивата особа голям старинен часовник.

Той наистина беше прекрасен. Позлатен, резбован корпус, безброй скъпоценни камъни. Върху черния фон на циферблата позлатените стрелки и цифри изглеждаха великолепно, във всеки от дванадесетте сектора имаше по едно малко скъпоценно камъче. Най-отгоре имаше малка изящна статуетка, която изобразяваше гола жена с чепка грозде в ръце, като отделните зрънца бяха изумрудени.

Прекрасна вещ. Мария каза, че купува часовника. Високата цена не я смути.

— Ваш е — усмихна се Ким. — Но трябва да ви помоля за нещо.

— За какво? — с леко раздразнение попита Мария.

— Сред моите клиенти има един влиятелен човек, който може да се обиди от нашата сделка. Той никога няма да ми прости, че съм дал часовника на вас, а не на него. Затова нека да направим следното: тази вечер часовникът ще ви бъде доставен в което и да е удобно за вас място. А вие няма да кажете на никого откъде го имате.

— И това е всичко? — иронично отбеляза Мария. — Е, щом искате така...

— Да. Така искам. Тази вечер ще имате този часовник. Моля...

— Ким отвори вратата и направи път на момичето.

Изпрати я до глайдера. Когато колата на Мария се издигна във въздуха, се върна в салона. И така, довечера часовникът ще бъде при нея. Прекрасна вещ, плати за нея пет пъти повече, отколкото получи от момичето. Освен това през последните дни се труди от сутрин до вечер над него. Дано само да попадне в ръцете на принца.

Ървин с нетърпение чакаше вечерта. Непрекъснато поглеждаше към часовника, предвкушвайки момента, когато щеше да светне зеленото пламъче.

Това стана точно в дванайсет през нощта — Съветникът беше верен на себе си.

— Здравей, Ървин. Радвам се, че отново се срещаме.

— Здравей... — Ървин бързо седна в креслото до масата, а в очите му се четеше нетърпение. — Дълго мислих над онова, което ми

каза вчера. Ти знаеш нещо за моя баща, така ли?

— Знам, но дали и ти искаш да го знаеш?

— Искам — твърдо заяви принцът.

— Добре. Но трябва да ми обещаеш, че ще си остане между нас и ти няма да вземаш прибързани решения.

— Съгласен съм. Казвай...

— Ти сам поиска това. Ще започна с главното: Императорът не е твой баща. Истинският ти баща е генерал Роули.

— Роули?! — Принцът пребледня — Не е истина! Роули е метежник!

— Бил е метежник — поправи го Съветникът. — На теб ти е известно, че е загинал с кораба си през четиридесет и шеста година. Ще добавя, че гибелта му е била инсценирана по заповед на Императора.

— Но защо?! — извика принцът.

— По-тихо, Ървин. Не трябва да ни чуват.

— Извинявай... — Принцът понижи глас. — Защо е направил това?

— Отговорът е много прост — печално произнесе Съветникът. — Баща ти, генерал Роули и майка ти, съпругата на Императора, са се обичали. Те са се обикнали далеч преди въпреки волята си тя да стане Императрица. Императорът насила я е замъкнал в брачното ложе, като я е заплашил, че в противен случай ще си изпатят всичките ѝ близки, включително и генерал Роули. Не е имала избор.

— Не може да бъде! — възкликна принцът. — Не е възможно!

— В света има много неща, в които не можем да повярваме. Или не искаме. Но това е истина, Ървин.

— Не е възможно да се е омъжила за Императора против волята си! Тя беше силна жена!

— Но се е омъжила, Ървин. Просто много е обичала своя баща. Когато си се родил, по тайна заповед на Императора е била проведена експертиза, според която ти не си бил негов син, а на генерал Роули. След като разбира това, Императорът погубва Роули, а после — Императрицата.

— Но тя имаше мозъчно увреждане!

— Не е имала мозъчно увреждане. Била е отровена.

Съветникът замълча. Принцът се задъхваше, ръцете му трепереха. Най-накрая отново се обърна към часовника.

— Но ако това е истина, защо съм все още жив?

— Императорът няма друг наследник. Той има дълг към Империята и не би искал, ако умре, да започнат брожения и бунтове. Ти си му бил нужен само за това.

— Разбирам — съгласи се принцът. — А сега е решил да се избави от мен.

— Да, Ървин. Ще те оженят за Брунхилда и ще те пратят на Вепра. Ако нещо се случи, ще те върнат оттам. Но най-вероятно ще си останеш там завинаги. Нали знаеш, че Императорът е решил пак да се жени?

— Знам — кимна принцът. Съветникът потвърди най-новите му предположения.

— Тогава разбираш каква беда е надвиснала над теб. Щом се роди законен наследник на Императора, ти ще станеш опасен за него. По закон тронът се пада на големия син, на теб.

Принцът пребледня.

— Искаш да кажеш, че той...

— Да, Ървин. Той ще те убие. Ще нареди на някого.

— И какво да направя? — прошепна принцът.

— Генерал Роули беше горд и честен човек. Такива хора трябва да управляват Империята.

— За какво говориш? — по челото на принца изби пот.

— Императорът погуби баща ти и майка ти. Ако не се защитиш, ще погуби и теб.

— Но как? Какво мога да направя? Нямам никакви съюзници...

— Грещиш. Твоят баща имаше много приятели. Те биха желали да те видят на мястото на Императора. — Съветникът помълча няколко секунди. — Точно затова съм тук. Не са те забравили, Ървин.

— Ами Мария? — възкликна принцът. — Какво отношение има тя към това?

— Никакво, нищо не знае. Но в твоята власт е да я направиш Императрица. Тя е много добро момиче. — Гласът на Съветника стана по-топъл.

— Да, да, тя е добра... — Принцът трепереше от възбуда, очите му светеха. — Значи да разбирам, че вие сте готови да ми помогнете?

— Да, Ървин. Но от тебе ще се иска цялото ти мъжество и решителност. Ако Императорът надуши нещо, ще умреш и ти, и Мария.

— Съгласен съм. Какво трябва да направя?

— Сега си много развълнуван. Решения се вземат на трезва глава. Лека нощ, Ваше Величество. До утре...

Зеленото пламъче угасна, в стаята стана много тихо. Стрелката на часовника отиваше към един, а принцът седеше и още размишляваше върху думите на Съветника.

Ким не можеше да повярва, че е успял. И въпреки всичко беше истина, наистина успя да установи контакт с принца. А пък и късметът винаги е на страната на силните. Искаше го и постигна своето. Оставаше само да съумее да насочи принца към онова, което му е съдено да направи. Все пак имаше голям напредък — принцът повярва в разказаната от него история, още повече че отдавна се носеха разни клюки по този повод. Че в тази история нямаше капка истина, не променяше нищо. Принцът щеше да направи необходимото. Друга алтернатива нямаше.

Но независимо от всичко Ким изпитваше тъга. Да, философията на даргите го промени много. До неузнаваемост. Накара го много неща да гледа от нов ъгъл. Но нима може да има оправдание за това, което прави? Сега се опитва да насъска син срещу баща, и то е най-малкото, което предстои. Той носи на хората зло — конкретно, осезаемо. И това, че по този начин предотвратява много по-голямо зло, не променя нещата.

Някога, много отдавна, Ким беше чел една древна история как човекът продава душата си на Дявола. Легендата беше поукрасила действителността — сега Ким знаеше как точно става. Не е необходимо дяволът да идва, той непрекъснато е до нас. И залог в договора с него е самият ни живот. Дяволът пропълзява в душите ни тихо и незабележимо и прави всичко възможно да се чувства комфортно там.

Ким отдавна беше свикнал с мисълта, че е прокълнат от Бога. Така се беше случило, такава е съдбата му. Преди две години говори на тази тема с Айкутма. След като го изслуша, старецът се усмихна и заяви, че е глупаво да противопоставя Бога на дявола. Ако допуснем, че съществуват като личности, сигурно работят заедно. И онова, което

Бог поради своя статус не прави, го върши Дяволът. По такъв начин поема на плещите си цялата черна работа, за да остане репутацията на Бога неопетнена.

— Тогава излиза, че даргите служат на Дявола? — попита Ким.

— Не бива да се възприема буквално. Бог, дявол — това са само образи, измислени от хората само и само да оправдаят глупостта си.

— Искате да кажете, че няма Бог?

— Не твърдя подобно нещо. Нашият свят е устроен изключително хармонично, само слепец не би го забелязал. — Айкутма се усмихна меко — извън съмнение е, че съществува сила, която го насочва по определен път на развитие. Но по силата на своята ограниченост човек не може да разбере що за сила е това. Той е твърде малък, за да побере цялото. Неговите съждения са много повърхностни и субективни. Дори Бога човек е оприличил на себе си, в унисон със своя мироглед. Даргите изхождат от това, че тяхната дейност не е нито повече, нито по-малко важна от това, което вършат хората. Бог, ще използвам този термин, ни позволява всичко — от най-възвишеното до най-ниското. Помисли над това, Ким, много е важно. Цялата мръсотия в света и всички полети на духа — всичко е по Божията милост. В това е дълбокият смисъл. Бог дава на човек правото да избира, възможността сам да се ориентира в заобикалящата го действителност. Разбирането трябва да бъде изстрадано, в противен случай дори най-великите истини ще се окажат безполезни. Трябва всичко да мине през нас, през сърцето ни. — Айкутма докосна гърдите на Ким. — А това е много трудно. Освен това ние явно надценяваме човешката компонента на Вселената. Замисли се над това, Ким — ние сме се поставили начело на всичко, но дали това отговаря на действителността? И кой е казал, че Бог трябва да ни обръща повече внимание, отколкото на другите живи същества? Гледай по-широко на нещата, Ким. Човешкият разум е способен да вмести нищожна част от истината. Ние много го надценяваме поради горделивост...

Ким си спомни този разговор — и отново, за кой ли път, се съгласи с всичко, казано от Айкутма. А може би искаше да се съгласи. Това помагаше по-просто да се гледа на много неща, включително и на смъртта на невинни хора. Да, по волята на съдбата те са се оказали на неговия път, по волята на съдбата им е съдено да приключат тленния си път не така, както са мислели. Излиза, че нито те, нито той нямат

вина за това. Той е само проводник на силата, която управлява света. Но какво да прави със съвестта? С тази смърдяща, отворена рана, която не може да бъде излекувана с никакви философски разсъждения? Светът на даргите се управлява от разума, от трезвия и хладен разсъдък. Светът на хората се управлява от парите. А дали има свят, който да се управлява от съвестта?

За това мислеше Ким, седнал в креслото, взел в ръката едно сребърно пръстенче, което си донесе от Кара. Много изящно, с дребни изумрудчета, което можеше да покори сърцето на всяка жена. Пръстенчето представляваше оръжие и сега беше настъпило времето да го използва...

Беше след един на обяд, когато в една от пощите в покрайнините на Москва влезе среден на ръст човек с брада. Той подаде на служителката малка запечатана кутийка, назова името и адреса и плати за пратката. След което излезе, накуцвайки с десния крак. Повече никой никога не го видя.

* * *

Беше привечер, когато в кабинета на Мария влезе Патриция, нисичко луничаво момиче, вечно усмихнато. Беше усмихната и сега.

— Имаш пратка! — каза Патриция и ѝ показа малка кутийка. — От Херберт Палкуист. Кой е този? Нищо не си ми казвала за него.

— Не знам... — Мария взе кутийката и внимателно я отвори. Вътре имаше пъпка роза и прекрасен пръстен.

— Колко е красив... — очаровано прошепна Патриция, без да сваля очи от пръстенчето. — Сигурно струва страшно много...

Мария се усмихна — тя вече се сецаше кой би могъл да ѝ прати такъв подарък. Разбира се, че е той. А името... Уви, засега принцът трябваше да бъде инкогнито. Но ще мине време и всичко ще се промени.

Помириса розата и сложи пръстена, който ѝ пасна точно.

— Как ти се струва? — Мария го показва на приятелката си.

— Прекрасно! Не ми отговори — кой е този тайнствен мистър Палкуист? — В очите на приятелката ѝ играеха весели пламъчета.

— Не знам — вдигна рамене Мария. — Може да се яви и той самият след пръстена.

— Най-вероятно — усмихна се Патриция. — Макар че можеше да измисли по-обикновено име... — Патриция се засмя в шепа и изхвърча от кабинета.

— Смей се, смей се... — прошепна Мария с неприязън. — Ще видиш, ще ми носиш чехлите сутрин...

Тя протегна ръка и се полюбува на пръстена. Чудесно нещо. Ървин знае какво да подари...

В този момент изписука сигналът за повикване. Мария раздражено погледна екрана на терминала. Поредното съобщение, при това — кодирано — от Департамента или от някъде другаде. Значи, чака я работа...

Това си беше в реда на нещата. След като декодира съобщението, Мария го препрати на адресата по вътрешната линия за връзка. После нещо взе да я тресе. Трябва да пийне нещо топло, кафе например...

Стана от бюрото и се олюля, всичко заигра пред очите ѝ. Подпря се на бюрото, но не можа да се задържи и се сгромоляса на пода. Успя да си помисли колко глупаво и нелепо е това и как довечера ще разкаже всичко на принца. Опита се да се привдигне, но не успя — тялото не ѝ се подчиняваше.

Тогава се уплаши. Понадигна се, колкото можа, и започна да вика за помощ, поразена от слабостта на гласа си.

Ставаше все по-зле. Започна да диша тежко, въздухът не ѝ стигаше, по лицето ѝ се стичаха сълзи — никога не беше ѝ се случвало подобно нещо. Само да допълзи до вратата, там все някой ще я види...

Но не може да го стори. Ръката ѝ с пръстена на безименния пръст продължаваше безсилно да дращи пода, когато сърцето ѝ потръпна за последен път и спря.

* * *

За това, че всичко е минало гладко, можеше да се съди по кацналия във вътрешния двор на Императорската резиденция медицински глайдер. Мария вече я няма и никой никога нямаше да разбере как часовникът е попаднал в двореца. Жестоко е, нали? Да. Но

нямаше друг избор. Ако Мария се беше изпуснала за часовника, провалът му беше неизбежен. Не се страхуваше от смъртта. Не ставаше дума за него. Просто не можеше, нямаше право да умре, преди мисията да бъде изпълнена. Тя беше заплатена с много животи и ако умреше сега, това щеше да означава, че онези, които беше убил на Кара, а и не само там, бяха загинали напразно. Точно затова ще стори всичко, каквото се изисква от него. Свидетели не трябва да има. Такъв е законът.

И въпреки всичко му беше гадно на душата. Издигна глайдера във въздуха и реши да отиде извън града, на брега на закътания горски ручей, на любимото си място. Мислите вървяха по-бързо, а можеше и просто да седиш и да гледаш течащата вода.

Вече беше идвал тук след завръщането си. Приземи машината, излезе от кабината и се промъкна през храсталаците при ручея. Пи вода на бавни глътки и се изми. Седна на едно малко възвишение и пое дълбоко въздух.

„Всичко вече се е случвало — мислеше Ким, загледан в полюшващите се водорасли. — Там, на Кара. Имат ли право даргите да ми подготвят този изпит? Сигурно.“ Разбираше го — с ума си, с разсъдка си. Но не можеше да го приеме...

Девет месеца почти беше на Кара. Беше доста напрегнато, на Ким не му оставаше свободна минутка. Тренировки, разговори с Айкутма и Сайрус, отново тренировки. Системата за подготовка на даргите нямаше нищо общо с онова, което познаваше отпреди. Знанията по най-различни технически и военни дисциплини буквално се записваха в съзнанието на ученика с помощта на сложни технологии, основани на стимулацията на определени зони в мозъка в съчетание с визуални и слухови компютърни ефекти. Ким просто седаше в едно кресло, на главата му слагаха специален шлем с електроди и видеоекран. В началото в ушите нахлуваше звук, беше настроена на определена честота вибрация, после пред очите му светваше екранът и урокът започваше. Информацията на екрана се движеше с огромна скорост, така че беше трудно нещо да се види. Чувствителни датчици следяха очите и трансляцията спираше, когато Ким мигваше или отместеше поглед. Сеансът никога не продължаваше повече от час, но и това беше повече от достатъчно. Всеки път Ким излизаше от лабораторията замаян, пред очите му продължаваха да се

мяркат откъслечни образи. Минаваха ден, два и информацията започваше да изплува в съзнанието на цели пластове. Беше странно усещане, Ким винаги се чудеше как изведнъж си спомняше, че знае еди-какво си.

Впрочем това беше само информация, много неща по-късно трябваше да се отработват в практиката. Например за усъвършенстване на техниката на ръкопашния бой се използваше специален роботизиран костюм. Облечен в него плюс видеошлемът на главата, човек се озоваваше в друга реалност, където се сражаваше с различни противници. Да, това бяха всичко на всичко компютърни ефекти, но роботизираният костюм придаваше на всичко потресаваща реалност. Когато първият му виртуален противник го удари в челюстта, Ким усети истинска болка, предизвикана от активните елементи на костюма. Разбира се, реални травми не се допускаха, но след боя можеха да останат синини по тялото. Нивото на въздействието с болка се променяше — от начално за начинаещите до максимално, почти реално. Осъзнаването на факта, че можеш да получиш почти истински удар, действаше много възбуждащо.

Естествено, ученика не го хвърляха веднага в боя. За начало специални обучаващи програми му помагаша да усвои правилната техника. Ако ученикът бъркаше нещо, костюмът поемаше управлението върху себе си и показваше правилните траектории на движенията, след което повтаряше това нещо самостоятелно. След като усвояваше базовото ниво, започваха истинските схватки с реални партньори. Ким практически нито веднъж не успя да победи неизвестните му бойци, лицата им бяха скрити под маски, но към края на обучението се научи поне да им дава отпор. Както му обясни Сайрус, противниците му тренират от ранното си детство и Ким никога не би могъл да ги надмине.

Впрочем това не беше и нужно. Ким разбра доста по-късно, че самата техника не беше на първо място. Да, даргът трябваше да умее и да знае много, но основната система у даргите беше тяхната философия. Както му каза веднъж Айкутма, и маймуната може да се научи на много неща, но ще си остане маймуна. За да стане дарг, на човек не му стига само техниката, знанията сами по себе си не решават нищо. Това, което прави човека дарг, е философията, промяната на отношението му към приетите в обществото стереотипи. Устремени

единствено към победата, даргите просто бяха игнорирали по-голямата част от така наречените общочовешки ценности. Ким можеше да разбере това, но му беше странно сложно да приеме подобен тип мислене.

Един топъл летен ден Ким получи от Сайрус нова задача. Не най-лошото, както му се стори.

— Ти си много затворен и потаен. Това са полезни качества, но даргът трябва да умее с лекота да намира общ език с непознати хора. Даргите ценят много изкуството на общуването.

— Вече го минах този курс.

— Знам. Сега трябва да затвърдиш всичко в практиката. Задачата ти е следната: в течение на една седмица ще трябва да осъществиш десет запознанства — с хора на различна възраст, от двата пола и с различно социално положение. От теб се иска да се запознаеш с тях и да установиш добри отношения.

— Като какъв да се представям пред тях?

— Ти си дарг. Време е сам да решаваеш тези неща.

— Да, Наставник. Разбрах...

Така започна неговото обучение на изкуството на общуването. Ким не смяташе задачата за сложна, така се и оказа. Много неща бяха просто елементарни. Ким се запозна с възрастната съпружеска двойка, като помогна на жената да занесе пълните торби до вкъщи. В книжарницата срещна симпатична студентка с лунички по лицето, това беше най-приятното му запознанство. Към края на седмицата списъкът на Ким се попълни с двама работника, млада жена-фотограф, сътрудник в една от местните банки, солидна дама от някакъв обществен фонд, младеж от станцията за техническо обслужване на глайдерите и още две момичета от Енола, които правеха някакви социологически изследвания на Кара. Като цяло, запознанствата бяха повече, но много от тях Ким не ги броеше, понеже ги смяташе за твърде повърхностни.

Сайрус прие спокойно успехите му.

— Добре — каза той. — Избери от тези хора трима, които ти искаш. Те трябва да ти станат не просто добри познати, но и добри приятели.

— Да, Наставник. Но за какво?

— Да речем, че при случай би могъл да ги използваш в свой интерес. Но основната цел е да се научиш да печелиш доверието на непознати хора. Освен това, в хода на общуването би могъл да откриеш техните слабости. А това е ключът към победата над врага.

— Нали казахме, че трябва да станат мои приятели, а не врагове.

— Това са просто думи. Няма постоянни приятели, както няма и постоянни врагове. Вчерашният приятел може да стане най-злият ти враг, както често се получава. Затова никога не споделяй на приятелите си тайни, които могат да ти навредят. Не бива да ги изкушаваш.

— Но нали приятелите са за това, да споделяш с тях — възрази Ким.

— Да, и това често има печални последствия. Врагът никога няма да те предаде. А приятелят ще го направи. Това е разликата между приятелите и враговете. От едните винаги знаеш какво да очакваш, а от другите — не. Затова никога не изкушавай приятелите си, не ги поставяй в такива условия, в които биха могли да те предадат. Това е залогът за дългото и щастливо приятелство. Сега върви. Не губи време.

Студентката се наричаше Рита и точно с нея Ким се сближи най-вече. Тя живееше сама, на квартира близо до университета, изучаваше историята на колонизацията в Извънземното пространство и мечтаеше някога самата тя да преподава. Ким веднага я хареса и единственото, което помрачаваше приятелството им, беше необходимостта да я лъже. Или, както каза веднъж Марсуф, да не ѝ казва цялата истина.

Благодарение на обучаващите технологии на даргите Ким за кратко време овладя множество професии, поради което можеше да се представя за когото си иска. Съобразно с изискванията на Сайрус по легализацията, вече втори месец работеше като готвач в един от местните ресторанти. Отначало, когато Сайрус му предложи това, Ким дори се разсмя и заяви, че кухнята не е по неговата част и всъщност мрази да готви.

— Точно поради това ще бъдеш готвач — сръза го Сайрус. — Трябва да се научиш да обичаш работата, с която се занимаваш. В крайна сметка това е въпрос на нагласа. Радвай се, че не те пратих да чистиш канализацията. — Сайрус се усмихна едва-едва. — Макар че е възможно...

Някъде около месец, след като Ким започна работа в ресторанта, забеляза с учудване, че изпитва удовлетворение от работата си. Харесваше му ароматът на яденето, докато се готвеше, харесваше му приятелската атмосфера в колектива. Веднъж дори му мина през ума колко хубаво би било, ако целият му минал живот, включително и всичко, свързано с даргите, беше сън.

Но не беше. Някъде там, на Земята, се намираха враговете му. И докато те бяха живи, той нямаше да има покой...

Рита се оказа чудесно момиче, целомъдрено. Привикнал към ширещата се в обществото разхайтеност, Ким направо се учуди, когато опитът му за преминаване към по-тесни взаимоотношения срещна любезния ѝ, но твърд отказ. Може би точно след това тя наистина го заинтригува. Следвайки указанията на Сайрус, както и предпочитанията си, установи приятелски отношения с банковия служител и фотографката, но само с Рита тези отношения преминаха на по-високо ниво. Понякога Ким дори се страхуваше за нея — да не би да я нарани.

Добрите му отношения с Рита не бяха тайна за Сайрус. Първо, защото Ким редовно му докладваше и второ, защото го шпионираше един от учениците на Марсуф. Това също беше своеобразна методика — пращат някой да го следи, Ким узнава за това уж случайно и трябва да се отърве от него. Отначало не можа да се ориентира кой го следи и беше много неприятно. Но все пак го откри — беше момчето, което разнасяше пици. Ким остана доволен, когато съобщи на Сайрус — сигурно младежът щеше да си изпати от Марсуф.

Интимният му живот също не съдържаеше тайни за Сайрус, даргите подхождаха към този въпрос от чисто прагматични позиции. За тях нямаше забранени теми. Сайрус знаеше за връзката му с Дорис, дори най-вероятно я дирижираше. И сега, когато чу за отказа на Рита, само се усмихна.

— Фактът дали ще успееш или не да я вкараш в леглото си, е показател за успеха ти. Това, че не си съумял да го направиш, говори, че не си изучил достатъчно добре психологията на обекта. Трябва да поработиш над това. Изследвай желанията и капризите ѝ, разбери какво иска. Само тогава ще можеш да намериш правилния подход.

— Тя каза, че ѝ трябва съпруг, а не любовник. В това отношение е много старомодна. Какво, да се ожения ли за нея? — попита Ким с

раздразнение. Беше му неприятно да обсъжда тази тема.

— Не се безпокой — тихо отвърна Сайрус. — Бъди сигурен, че няма да се стигне дотам.

Ключът към Рита се оказа нейната жалостивост. Беше й жал за него, за Ким. Беше достатъчно да покаже, че се е обидил, макар че се опитва да го скрие. Лека студенина в отношенията, тъжен поглед, красива усмивка. Може да се изтрае ден-два, но и със седмици... А пък Ким наистина й харесваше, момичето не искаше да го изпуска. И най-накрая настъпи денят, когато Рита се предаде.

Този ден Ким й донесе огромен букет цветя. Остана в квартирата й почти до вечерта. И когато се готвеше да си тръгва, Рита се усмихна леко и му предложи да остане...

Когато на следващия ден Ким отиде при Сайрус, той вече знаеше всичко. Ким дори изпита леко удовлетворение, че докато е бил с Рита, ученикът на Марсуф е бил дежурен някъде на улицата. Така му се пада.

— С тази задача се справи добре — замислено каза Сайрус. — Сега ти предстои да преминеш далеч по-сложно изпитание.

Сайрус потъна в мрачно мълчание. Ким седеше срещу Наставника си и търпеливо чакаше. Накрая той го погледна по-ведро.

— Това изпитание е прагът, който трябва да прекрачи всеки дарг. И мога да ти кажа със сигурност, че който го издържи с лекота, няма шанс да стане дарг.

— Как така? — не разбра Ким. Той вече беше свикнал, че колкото по-успешно се справиш със задачата, толкова по-добре.

— Отново става дума за смъртта. Ако на дарга му харесва да убива, според нас не е подходящ за работа. Убийството е само един от начините за постигане на целта, един от многото начини. Трябва да запазиш чувството си за мярка.

— Напразно се безпокоите. Аз мразя смъртта.

— Знам. Това е другата страна на монетата. Понякога даргът се опитва да избегне жертвите дори там, където са напълно оправдани. Трябва да те науча да се отнасяш спокойно към смъртта, особено към смъртта на невинни хора. Както знаеш, това е често срещано явление в практиката на даргите.

— Да, споменавали сте ми за това. И на мен то определено не ми харесва. — Ким все още не разбираше накъде бие даргът. Явно го

подготвяше за поредното убийство.

— Ние наричаме това комплекс на невинната жертва — каза даргът. — Много е трудно да се преодолее, но всеки дарг трябва да го преживее. Така че по-късно, когато попадне в подобна ситуация, да не се колебае, а да направи това, което е нужно.

— Трябва някого да убия ли?

— Да — гласът на Сайрус беше направо стоманен. — Трябва да убиеш Рита.

Преряза го под гърдите. Това, което чуваше, не беше истина.

— Да убия Рита — произнесе Ким без глас.

— Да. Ще го направиш.

— Но защо? — не разбираше той.

— Нали току-що ти казах. Тя е мило момиче, прелестно беззащитно същество. Еталон на невинния човек. Тя живее, учи, гради планове за бъдещето. Но всичко това няма да се случи, тъй като на пътя ѝ си се изпречил ти.

— Няма да го направиш — поклати глава Ким. — Никога. Можете да ме убиете веднага.

— Ще го направиш. Не се лигави. Това е просто изпит, макар и много труден. Най-трудният.

— Не.

— Ти не знаеш всичко. — Даргът присви очи. — Ако не го направиш ти, ще го сторят други. Съдбата ѝ е предрешена, тя ще умре, така или иначе, но ще страда много. Това ли искаш? Имаш шанс да ѝ подариш безболезнена смърт.

Ким се разтрепери.

— Не е справедливо. Не може така.

— В този свят няма справедливост. В живота ти ще има още много невинни жертви, но сега трябва да преодолееш тази бариера за първи път. Нужно е, Ким. Ако не го направиш, никога няма да станеш дарг.

— Не искам да бъда дарг.

— Ще бъдеш. Заради всички онези, които ти предстои да спасиш.

— Но защо точно тя?! — почти изкрещя Ким. — Не искам! Тя ми харесва!

— Именно поради това ще я убиеш. Това ти е нужно. Нужно е на целия свят. Приеми го като дълг.

Ким млъчеше, обрoнил глава. Това е невъзможно, немислимо. Защо, заради какво това момиче трябва да умре? Няма съмнение, че ще стане така, даргите не хвърлят думите си на вятъра. Или ще я убие той — бързо и безболезнено, или някой дарг. Чудовищен избор — съзнанието на Ким беше притиснато в менгемето на абсурдна алтернатива, като отчаяно се мъчеше да намери изход, но не го намираще.

Той отново се обърна към дарга с просълзени очи.

— Моля ви, не я закачайте. Съгласен съм да убия когото ми кажете, само не нея. Недейте...

— Не — отсече даргът. — Ще направиш онова, което се иска от теб. Имай предвид, че ще проследим всяка твоя крачка, за да не извършиш някоя глупост. Няма да я спасиш. Вземи... — в ръката на Сайрус се появи кинжал. Беше тънък, без ножница, черното му острие проблясваше на светлината.

— Нож? — Ким със страх протегна ръка към оръжието. — Но защо?

— Така трябва. Сега чуй какво трябва да направиш и как.

Той знаеше, че при цялото си желание няма да може да скрие от момичето потиснатото си състояние. Поради което измисли легендата, че заминава на стаж за три месеца в един голям столичен ресторант.

— Горкичкият — разсмя се Рита. — Бих дошла с теб, но не мога. Скоро имам изпити.

— Знам... — тихо отвърна Ким и сложи на масата бутилка скъпо вино.

— Охо! — учуди се момичето. — А, ясно, взел си го от ресторанта?

— Нещо такова. Дават ни го с намаление.

— Решил си да отпразнуваме заминаването ти? — каза Рита, разглеждайки етикета на бутилката. Ким неволно отмести поглед.

— Да. Няма да мога дълго време... да те виждам.

— Три месеца само. Не е кой знае колко. А и нали ще имаш почивни дни?

— Да, разбира се. Ще си идвам.

— Е, слава богу — засмя се Рита. — Че направо се изплаших...
— Тя остави бутилката на масата. — Ако искаш, да поканим още някого?

— Не — бързо каза Ким. — Не е нужно.

Рита отново се разсмя.

— Добре, добре, няма страшно. Няма да ти развалям вечерта.

Ким мълчеше и я гледаше замислено.

— Така ли ще си седим? — усмихна се Рита. — Хайде, отваряй бутилката, щом си я донесъл. А аз ще спусна щорите...

Странна вечеря беше. Свещи, сам с момиче, което му предстоеше да убие. Не някога във времето, а днес. Сега.

После бяха в леглото. Той галеше нежното ѝ тяло, вглеждаше се в грейналите ѝ очи и направо щеше да откачи. Имаше чувството, че ще изпадне в безсъзнание. Но думите на Сайрус за това, че не трябва да допуска грешки, че втори път няма да има, го караха да се държи — със сетни сили, преодолявайки ужаса при мисълта за това, което ще стане с прекрасното момичешко тяло само след няколко минути. Но всичко свършва все някога — и когато най-накрая Рита се отпусна в обятията му и затвори очи, той бързо извади скрития под матрака кинжал, като се стараяше да не мисли за това, което върши.

— Прости ми... — прошепна той и целуна Рита по нежните ѝ влажни устни. И когато отвори очи, той нанесе удара със стон.

Тя дори не извика — просто от устните ѝ се отрони въздишка. Ким прочете в очите ѝ смес от учудване и болка. Ръката му все още стискаше дръжката на кинжала и усещаше как там, някъде надълбоко, леко потръпва пронизаното от стоманата сърце. Беше ужасно.

По бузата на момичето се търкулна едра сълза. Тялото ѝ потръпна — и омекна...

Бавно, с цялата нежност, на която беше способен, Ким измъкна кинжала и сложи настрана омразното оръжие. След това зарови лице в гърдата на момичето и заплака.

Плака силно, заливаше се от сълзи, без да се страхува, че някой ще го чуе. Дори и да го чуят, дори да дойдат — на него вече му беше все едно. Проклет да е този свят, проклети да са даргите с тяхната бездушна жестокост, проклет да е той самият, който извърши това!...

Беше някъде към три през нощта, когато се посъвзе. Лицето на Рита беше побеляло, но дори смъртта не беше успяла да унищожи

красотата ѝ. Ким дълго не откъсваше поглед от момичето, сякаш стараяйки се да запомни всеки щрих, погледът му не подмина дори петното под лявата гърда — тъмно, със засъхнала кръв. Изобщо не знаеше, че кръвта можеше да бъде толкова тъмна.

Трябваше да тръгва... Ким старателно покри с одеяло тялото на момичето. Облече се, изми кинжала в мивката. Внимателно изтри отпечатъците от пръстите си — навсякъде, където можеха да бъдат. И излезе, без да се обръща назад.

* * *

Днес му предстоеше разговор с принца. Труден разговор — Ървин сигурно е научил за смъртта на Мария. Главното е да не извърши някоя глупост.

Ким се беше научил да се измъква от сградата незабелязано, през аварийния изход — не искаше портиерът да го вижда. И тази вечер, малко след единадесет внимателно слезе по тясната тънка стълба, отключи с дубликата обикновения катинар и излезе на улицата. Без проблеми се придвижи до съседната стоянка, спокойно седна в регистрирания на чуждо име глайдер и издигна машината във въздуха.

Апаратурата за връзка с принца се намираше в куфарчето му. Ако искаше, можеше да говори с Ървин от къщи, но беше опасно. Именно поради това Ким около половин час кръжа над града и едва когато до уреченото време останаха пет минути, угаси габаритите и приземи глайдера в един от градските паркове.

Там нямаше жива душа, беше избрал мястото предварително. Все пак се огледа наоколо и щом се убеди, че няма никой, включи лампата в купето, отвори куфарчето и подготви апаратурата. Натисна копчетата, активира вградената в часовника видеокамера и на екрана се появи принцът, седнал в креслото. Ървин беше блед и потиснат, нервно триеше бузите си и пригладдаше косите си. Ръцете му се тресяха.

— Здравей, Ървин...

Принцът реагира светкавично.

— Убиха Мария! Чуваш ли?! Убиха я! — Ървин скочи към часовника, лицето му зае целия екран.

— Да, Ървин, знам. Съжалявам, не можахме да я спасим. Изпревариха ни.

— Императорът беше, нали?!

— Да, Ървин. Направили са го по негова заповед. Даже знаем кой ѝ е дал отровния пръстен.

— Отрова, било е отрова! — Принцът тихо изстена. — Кой е този човек? Кажи ми как се казва!

— Няма смисъл, Ървин. Той вече е мъртъв.

— Вие ли го убихте?

— Не, Ървин. Не бяхме ние. Убиха го по заповед на Императора. Като свидетел и изпълнител, представляваше опасност за него.

Принцът скръцна със зъби.

— Какво да правя, Съветнико? Какво да правя?!

— Да се бориш, Ървин. Вече не можеш да спасиш Мария, но можеш да отмъстиш за нея, а с това — да спасиш себе си. Ако, разбира се, си решен да го направиш и ако си готов да стигнеш докрай.

— Да, да! Готов съм! — Гласът на Ървин беше изпълнен с отчаяние.

— Добре, Ървин. Вярваме ти. Вдясно от тебе в часовника има пакетче със син камък. Натисни го.

Принцът протегна ръка, на пулта при Ким примигна една от лампичките, която сигнализираше за отваряне на тайника.

— Какво е това? — Принцът с учудване разглеждаше миниатюрната прозрачна тубичка.

— Отрова...

Ървин изтръпна.

— Отрова?

— Да, Ървин... — На Ким му мина през ум, че принцът не го бива много за такива работи, но смъртта на Мария би трябвало да го подбуди към действия.

— Искаш да...

— Да. Това е единственият ти шанс, Ървин. Една капка е достатъчна.

— Но всички ще се усъмнят в мене!

— Никой нищо няма да заподозре. Отровата ще предизвика масивен инсулт, причината за който няма да установи нито един лекар. Няколко дни след това ти ще станеш Император. Помисли, Ървин —

цялата власт ще премине в твои ръце. Ще ни се да вярваме, че ще бъдеш достоен управник.

— Ще бъда! — Ървин стисна в юмрук тубичката. — Ще бъда!

— Радвам се да го чуя. Най-добре е да сложиш отровата в сок или друга напитка. Една капка, Ървин.

— Да, да, разбрах... Всичко ще направя.

— Радвам се за теб, Ървин. Баща ти би се гордял с теб. И не забравяй, че винаги можеш да разчиташ на нашата помощ. Дръж се, Ървин. И нека да те крепи мисълта, че носиш отговорност за човечеството.

— Ще извърша всичко. Но какво да правя, когато той... умре?

— Ще управляваш Империята. Аз и моите приятели ще ти помогнем със съвети. И не се страхувай от никого, нека от теб да се боят. Късмет, Ървин...

— Отиваш ли си?

— Не мога да говоря дълго. Разговорът ни може да бъде проследен, а това е опасно за теб. Лека нощ...

Ким изключи предавателя и лампичката в ъгъла на часовника угасна. Но видеокамерата и микрофонът останаха включени, което му даде възможност без никакви смущения да наблюдава поведението на принца.

Ървин все още стоеше, стиснал тубичката с отровата, устните му трепереха.

— Да, да... — прошепна принцът. — Така ще стане... Ще пълзят в краката ми... Господ да ми е на помощ!

— Няма да ти помогне, Ървин. Аз ли не го знам... — тихо произнесе Ким, наблюдавайки принца. След което изключи апаратурата, затвори куфарчето и бързо издигна машината във въздуха.

ГЛАВА 3

Известието за болестта на Императора свари Чалми в сауната. Той ужасно се дразнеше, когато го безпокояха в такива моменти, всички го знаеха. И щом на вратата се почука, разбра, че нещо се е случило.

— Поплувай малко, мацуранке... — Чалми плесна по дупето цицорестата масажистка, която го обгръщаше с грижите си. После си метна кърпата, изправи се с неохота и тръгна към вратата.

— Какво толкова е станало — недоволно каза той, отваряйки вратата.

Пред него стоеше Грайс, един от куриерите на Департамента. Отдаде чест, даде на Чалми един плик и отстъпи крачка назад.

Положението беше сериозно, щом бяха пратили куриер. Чалми затвори вратата и се отпусна на масажното легло. Отвори плика и се зачете.

— Проклятие... — измърмори той. — Само това липсваше...

Отвори вратата, куриерът чакаше нареждания.

— Предай на секретаря да свика всички по план „А“. Ще дойда след час...

— Слушам!

Чалми затвори вратата и изпсува. Погледът му попадна на момичето, което излизаше от басейна.

— Изчезвай...

Не се наложи да я уговаря. Останал сам, Чалми седна на леглото и дълго седя, забил поглед в пода.

Смъртта на Императора, ако умреше, щеше да сътвори големи беди. Беше наивно да се мисли, че сукалчето Ървин ще може да замести баща си. Да, ще има съветници, но не е същото. Ървин е нищожество. Кому е нужен такъв Император?

Чалми се намръщи. Както обикновено, мръсната работа щеше да легне на неговите плещи. Някой трябва да бъде спечелен с подкуп, някой трябва да бъде убеждаван, друг — заплашван. Главното е да не

се допусне разпадане на Империята. Трудна работа. Но това е негов дълг...

Чалми стана и отиде да си вземе душ. Стоя дълго под прохладните струи и обмисляше създалата се ситуация. След двайсетина минути черният правителствен глайдер вече го носеше към сградата на Департамента.

* * *

Императорът почина на третия ден. Две вечери поред Ким, доколкото можеше, успокояваше Ървин, макар да разбираше, че няма никакъв смисъл от това. Можеше да направи всичко едновременно, но предпочете да изчака малко. Две смърти в един и същ ден щяха да предизвикат истински хаос.

Погребението на Императора беше много тържествено, а принцът, както Ким забеляза, се държеше много добре. Имаше нещо в него, не беше чак толкова лош. Жалко, че обстоятелствата се стекоха така.

Официалната церемония на коронацията беше насрочена за утре. Още предния ден принцът каза на Ким, че иска да се посъветва с него по повод на новите назначения. Друг на неговото място щеше да бъде във възторг от възможността да влияе върху решенията на новия Император. Ким се съгласи, но плановите му бяха съвсем други. Империята се е изчерпала като съдържание, архаична е, следователно е обречена на гибел. Колкото по-бързо бъде разрушена, толкова по-добре.

Тази вечер пристигна в парка дълго преди сеанса за връзка. Седеше в тъмното и мислеше дали няма друг вариант. Търсеше, но не го намираше. Каквото трябва да се случи, се случва, казваше Сайрус.

Около половин час Ким наблюдаваше принца, който репетираше утрешната си реч пред огледалото. Може би беше смешно, но на Ким не му беше до смях.

Десет минути преди полунощ принцът седна пред часовника. Можеше да започне веднага, но Ким му даде още десет минути. Много ли е това, или малко? Зависи. Ако са последните десет минути живот, са много.

— Здравей, Ървин...

— Здравей, Съветнико! — Принцът се наведе към часовника. — Радвам се да те чуя.

— Аз също, Ървин. Браво на теб, всичко е точно.

— Благодаря — усмихна се принцът. — Как мислиш, не е ли време вече да се срещнем? Сега няма от какво да се боим.

— Да, Ървин. Непременно ще се срещнем. Впрочем имам подарък за теб. — Ким докосна пулта и в слушалките се чу щракване. Знаеше, че в долната част на часовника се е отворила малка ниша.

— Какво виждаш, Ървин?

— Бутон някакъв... — несигурно произнесе принцът.

— Натисни го. Не се страхувай, натисни силно.

Принцът така и направи, за това свидетелстваше внезапно потъмнелият екран и в този миг облаците над Императорския дворец се озариха в ярка светлина. След няколко секунди до ушите му се донесе грохотът на мощен взрив.

„Свърши се — помисли си Ким с безразличие. — Няма Император, няма принц. Даже му беше странно, че всичко стана толкова лесно. Впрочем нямаше нищо странно. Много неща на практика са далеч по-прости, отколкото изглеждат. Трябва просто да знаеш как да подходиш към тях. Даргите ме научиха на това.“

Дали му беше жал за принца? Сигурно. Но в този свят няма място за Императори. Сега, след смъртта на принца, ще бъде свикан Съветът на Планетата, на който ще изберат нова форма на управление. Федерация, Конфедерация — все едно. При всички случаи новата форма на управление ще бъде много по-прогресивна от старата. Това, което се крепеше върху страх и тирания, рано или късно трябваше да се разпадне и той само ускоряваше този процес. Да, принцът загина, но много безсмислени войни ще бъдат прекратени, хиляди, ако не — милиони животи ще бъдат спасени. Нима това не е хубаво?

Ким изключи апаратурата и затвори куфарчето. Той предостави възможност на принца да приведе в действие механизма на адската машина, скрита в часовника. Ако не беше натиснал копчето, Ким щеше да го взриви.

Прибра се вкъщи през нощта с мисълта, че е лишил Чалми от сън — сега трябваше да оглави обречената на гибел Империя. Ким нямаше нищо против. Чалми е отличен ръководител, само той би

могъл да удържи бившата Империя до пълната ѝ разруха. Звучи странно, но сега Чалми му е съюзник. Което означава, че засега ще живее.

* * *

Той чу взрива. И когато след няколко минути му докладваха, че взривът е бил в Императорския дворец, на Чалми му призля. Не дай боже, ако и с принца се е случило нещо. Тогава ги чака катастрофа...

Уви, най-лошите му подозрения се оправдаха. Само след малко дотича един куриер и му съобщи за гибелта на принца.

— Да не би да грешите? — Гласът на Чалми беше тих и глух. — Не е ли някаква грешка?

— Не... — Куриерът беше жалка картинка. — Намерихме главата му...

Чалми скръцна със зъби. Провал, пълен провал. Не е за вярване.

— Обяви общо събрание по план „А“... — каза той и с ужас си помисли какво я чака Империята сега.

— Да, сър. Веднага...

След като куриерът затвори вратата след себе си, Чалми седна на леглото и закри лицето си с длани. Как можа да се случи? Императорът, след него принцът. Възможно е Императорът да не е умрял от собствена смърт... Чалми едва не зави при мисълта за тоталното си поражение. Надхитриха го — чисто, красиво...

Но кой? Седрик? Глупости, той не би могъл да стигне дотук. Тогава кой? Кой би имал изгода?

Всъщност самият той. Чалми направо посърна, като го осъзна. Да, всички ще решат така. И с право. Сега, след гибелта на императорската династия, цялата власт му принадлежи. Но Бог вижда, че никога не се е стремял към това.

И какво ще стане сега? Смъртта на Императора обезсили Империята. Гибелта на принца я погребва. Край, Империята я няма и в най-скоро време планетите, които влизат в нейния състав, ще заявят за своята самостоятелност. И как ги да спре? Как?

Всичко се рушеше. Три, четири планети. Най-много — пет, това е всичко, което би могъл да удържи. Разрухата е предопределена —

няма смисъл да се хваща за отделните парчета от Империята, няма смисъл да се опитва да залепи счупения съд. Трябва да се гради нещо ново...

Да, така е, и ще се справи с това — длъжен е. Но какво да прави с хората, които унищожиха Императора и принца? Те могат да нанесат нов удар. Което значи, че е жизненоважно да уточни кои са. Без да се справи с това, цялата по-нататъшна работа става безсмислена. Сдоби се с враг, невидим и опасен. Може би даже най-опасният в живота му досега.

Чалми пое дълбоко въздух. Не можеше да схване как можа всичко това да се случи. Охраната на Императора беше желязна, пиле не можеше да прехвъркне. Същото се отнасяше и за принца. Вярно, че го посещаваха жени, но те се подлагаха на стриктна проверка за благонадеждност, без, разбира се, да се докладва на принца.

Проклятие... Чалми смръщи чело. Май всичко започна по-рано. Миналата седмица умря една от любовниците на принца. Сърдечен пристъп или нещо такова. След тази смърт последваха още две. Защо умря онова момиче? Да не би да е знаела нещо? Тези въпроси трябваше да намерят своите отговори...

Черната правителствена машина вече го чакаше на входа. Чалми безмълвно се стовари на седалката, един от охраната му затвори вратата. Глайдерът се залюля леко и се издигна в нощното небе...

Когато след час в кабинета му започнаха да влизат членовете на Императорския Съвет, Чалми седеше на бюрото и пушеше пура. Лицето му беше спокойно и невъзмутимо.

* * *

Ким се срещна с Диана един ден след гибелта на принц Ървин, беше развълнувана — напълно обяснимо. Отвори вратата на глайдера и бързо седна до Ким.

— Здравей — каза момичето.

— Здравей, Диана. Искаше да се видим ли?

— Да. Миналия път каза, че се очакват големи събития. Това ли имаше предвид?

Можеше да излъже, че няма никакво отношение към последните събития. Но Ким предпочете да каже истината.

— Да. Точно това имах предвид.

— И ти участваше? — блеснаха очите на Диана.

— Участвах.

— А Седрик?

— Седрик няма отношение към това.

Диана се усмихна, явно не му вярваше. Е, проблемът си е неин.

— Нашите се радват — каза тя. — Сега всичко ще бъде другояче.

— Надявам се, Диана, сега трябва много да внимавате. Чалми е бесен, хората му вече душат из целия град.

— Ние винаги внимаваме. Иначе ни е спукана работата.

— Много ли сте?

— Осем души — отвърна Диана след кратък размисъл. Явно се чудеше дали да му се довери. — Ким, а ти женен ли си?

— Не — усмихна се той. — Не съм имал това щастие. Защо питаш?

— Ами, така — вдигна рамене Диана. — Просто питам.

— А ти? — поинтересува се Ким, колкото да се намира на приказка.

— Свободна съм като вятъра — тъжно се усмихна Диана. — Защо ме гледаш така?

— Красива си — отвърна Ким. — Странно е, че си сама.

— От известно време не си падам по мъже — каза Диана. — Прощавай.

— Разбирам — кимна той. Естествено след срещата си с Холан имаше пълното основание да мрази мъжете.

Стана тихо. Ким се начумери. Нещо разговорът им вървеше тегаво.

— Искаш ли да видиш къде живея? — попита Диана и по бузите ѝ изби руменина.

Ким внимателно я погледна. Диана се изчерви още повече.

— Сигурна ли си, че искаш това?

— Да. Не се чувствам добре, Ким. Нямам си никого.

— Ами приятелите?

— Това е друго. Прощавай, съвсем съм се побъркала. Ще тръгвам... — Диана хвана дръжката на вратата, но Ким я спря.

— Чакай...

— Не ти ли харесвам?

— Харесваш ми. Просто се страхувам да не те обидя. Къде да летим?

Диана живееше в малка къщичка в покрайнините на Москва. Пред къщата имаше градина с цветя. Личеше си, че се полагат грижи за тях.

— Много е красиво — каза Ким, като излезе от глайдера. — И всичко това е дело на твоите ръце?

Той знаеше отговора, но попита, за да достави удоволствие на момичето.

— Да — усмихна се Диана. — Обичам цветята. Те са по-добри от хората.

Вътре в къщата също имаше цветя. Те бяха навсякъде — на стените, на первазите. Ким си помисли, че точно тях обгръщаше с цялата си любов.

— Харесва ли ти?

— Да — искрено отвърна Ким. — Много...

Той се обърна към Диана и нежно я погали по косата. Момичето затвори очи и Ким я прегърна и целуна.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Плачеш ли? — Той изтри една сълза на бузата ѝ.

— Не ми обръщай внимание... — Диана тихо изхлипа. — Само ако знаеше колко е трудно да си сам. Отиваш си вкъщи с мисълта, че никой не те чака. И така ден след ден, година след година...

— Всичко ще се нареди — каза Ким и отново я целуна. — Повярвай ми.

— Говориш така, за да ме утешиш.

— Не. Просто ти вече достатъчно си платила за щастието си.

Момичето отново изхлипа и се притисна до гърдите му. Ким галеше косите ѝ, чудейки се дали има право да постъпва така. Да, тя наистина е красива, но няма ли да бъде измама от негова страна?

— Каж ми — Диана го погледна с очи, изпълнени с болка и надежда. — Това, че си тук с мен, от съжаление ли е?

— Не — поклати глава Ким, като не искаше да обижда момичето. — Ако не исках да съм с теб, никога нямаше да дойда тук.

— Тогава ме люби, Ким — прошепна тя и отново се притисна към гърдите му. — Люби ме...

* * *

Ким се прибра едва към обяд на следващия ден. Беше недоволен от себе си, от това, че беше близък с Диана по този начин. Да, тя е много мил и добър човек и без него сигурно щеше да намери щастието си. А с него? Дали няма да я отведе към собствената ѝ гибел?

Ким затопли пакета с храната и седна да обядва, като включи видеото преди това. Последните новини не бяха много интересни, журналистите все още гадаеха кой би могъл да има изгода от смъртта на Императора и сина му. Ким тъкмо щеше да изключи видеото, когато зърна на екрана познато лице сред поредица от снимки.

Беше Мирон, споменаваха го като един от участниците в миналогодишното пленяване на глайдера „Стремителен“. Авторите на предаването изказваха предположение за възможността това събитие да е било прелюдия към последвалите събития. От материала Ким научи, че преди около година някой си полковник Морозов и присламчилите се към него офицери, сред които е бил и Мирон, се опитали да вдигнат бунт на един от корабите на императорския флот. Но опитът се оказал неуспешен, метежниците били заловени от колегите им и предадени на властите.

Не се обясняваше какво е станало с участниците в метежа по-нататък. Но и това, което чу, беше достатъчно, за да започне издирването на Мирон. Ким много често си мислеше за него, но всеки път се отказваше от опитите си да търси офицера, разбирайки, че няма право да го забърква в игрите си. Сега обаче беше друго. Щом Мирон е още жив в създалата се ситуация, значи се нуждае от помощ...

Като начало Ким изгледа двете емисии новини, изчете статиите във вестниците отпреди година. Това даде своите резултати, сега Ким знаеше, че само трима от водачите на бунта са осъдени на разстрел, останалите имат различни срокове затвор. Мирон е осъден на двадесет и пет години. Засега Ким не знаеше нищо за местонахождението му.

Излезе от къщи в прекрасно настроение, беше радостен, че Мирон не е разстрелян. Сега оставаше да го намери. Беше спокоен по

този въпрос. Качи се в глайдера и излезе извън града, при скривалището, което сам си беше направил. То се намираше под един голям бор. Ким приземи машината, намери дървото, махна нападалите иглички и изрови металното сандъче. В него имаше много неща, които му бяха нужни за работата. Извади малко черно куфарче, което представляваше портативен терминал за връзка. Вдигна капака, изтегли антената, включи захранването, екранът светна.

Най-напред издири мрежата на Управлението на изправителните учреждения. Паролата за влизане се оказа много засукана, програмата за взлом цели десет минути се труди, преди на екрана да се появи надпис за разрешен достъп. Останалото беше лесно, след пет минути Ким вече знаеше, че Мирон Комаров, осъденият № 384600746, се намира в изправителен дом № 645/18. Още няколко минути работа и нищо не означаващият за него номер на Колонията се превърна в Каспийска солна компания.

Сега знаеше всичко, което му беше необходимо. Ким изключи терминала, скри куфарчето в сандъчето, затвори капака и изравни отново пръстта и боровите иглички. Можеше да получи нужната му информация и от домашния терминал, без да идва дотук. Ким беше сигурен, че никой нямаше да успее да проследи проникването му в затворената мрежа. Но реши да се презастрахова, като използва дистанционното анонимно включване в мрежата. За всеки случай. Понякога и най-малката дреболия можеше да се окаже фатална.

Каспийската солна компания беше един от най-големите доставчици на сол в света. Ким беше чувал за нея и по-рано, но сега за първи път разбра, че КСК всъщност е колония. В течение на няколко дни събра всички възможни сведения за тази компания, включително карта на местността, след което замина.

Околностите на източния бряг на Каспийско море не го вдъхновиха — унил пустинен ландшафт, погледът няма върху какво да се спре. Горещо и прашно, под краката шуми изгорялата трева. На петстотин километра около Компанията се намираше зона, забранена за полети, а на сто километра от брега имаше база на военновъздушните сили, под чийто контрол и защита се намираше целият район. Ким дори малко се стресна, като видя това и осъзна, че нямаше да е лесно да се промъкне в колонията, а още по-малко — да освободи Мирон. Но много скоро се овладя, все пак беше преминал

подготовката на даргите. Точно така, няма такъв затвор, откъдето да не може да се измъкне човек. Въпросът е само в усилията, които трябва да се положат.

Следващото място, където Ким се приземи, беше Астрахан. Градът се оказа много уютен и красив. Искрено се любуваше на старинната му архитектура. Но го чакаше работа и в продължение на една седмица успя да изясни всички подробности около затворниците, още повече че централният офис на КСК се намираше тук. Броят на затворниците беше около триста, условията в затвора бяха отвратителни — само миналата година са починали над четиридесет души. Ким стигна до извода, че като начало е свършил необходимото. Ще трябва отново да отиде до скривалището си. Никога не знаеш какво може да ти потрябва...

Очуканият медицински глайдер се приземи на площадката на колонията около шест вечерта. Докторът излезе от кабината и подаде документите си на пазача, който кимна небрежно, понеже беше предупреден за визитата. Докторът взе куфарчето си и влезе в една от медицинските стаи.

Там имаше двама пациенти. Щом видя доктора, единият от тях се оживи.

— О, докторе! — зарадва се той, хванал се за корема. — Господ чу молитвите ми!

— Кротко, приятел... — охлади ентусиазма му докторът. — Не съм дошъл за теб. Аз съм по имунизацията.

— Но мен ме боли коремът! — възмути се затворникът и се привдигна от леглото.

— Проблемът си е твой. Моят профил е друг, не разбирам от вашите болести. — Докторът хвърли куфарчето на масата и се върна при вратата. — Пращай всички тук! — извика на пазача и се върна при масата.

— Що за доктор си ти, мътните те взели? — попита затворникът, на лицето му блесяха капчици пот. В стаята беше горещо.

— Да не би да си мислиш, че ще ви пратят професор? — ухили се докторът. — И аз нямаше да дойда, но шефът ме хвана. Недалеч оттук има епидемия от плуларемия, та затова трябва да ви имунизираме. Не дай си боже да опънете петалата преди определеното ви време. Така че, да ме прощаваш, приятел...

Докато разговаряше със затворниците, докторът отвори куфарчето и подготви спринцовката. После стана и се приближи до бърборивия болен.

— Я си смъкни гащите...

— Задължително ли е? — затворникът погледна със съмнение внушителната по размерите си спринцовка.

— Ами, ако искаш да дочакаш освобождението си... Хайде, покажи си задника, без да мрънкаш повече... — Докторът притисна главичката на спринцовката и натисна механизма. Затворникът потръпна. — Така, повече никаква зараза не може да те уплаши. Сега си ти. — Той се обърна към втория затворник, който покорно се обърна по корем.

След известно време в стаята започнаха да влизат един по един затворниците, които бяха се върнали от работа. Тръгваха си веднага, щом получеха дозата ваксина, цялата процедура зае не повече от час. След като си свърши работата, докторът прибра спринцовката в куфарчето и се върна при глайдера. Машината се издигна над площадката, отразявайки в стъклата залязващото слънце, и започна бързо да набира височина.

* * *

Всичките дни в колонията си приличаха като две капки вода. Мирон беше затворен тук вече втора година, и с ужас си мислеше, че никога няма да се измъкне. Цялата изминала година се опитваше да разработи план за бягство и всеки път беше принуден да признае, че замислите му са неосъществими. Затворниците се охраняваха много добре, а наоколо беше пустиня, така че надежди за оцеляване просто нямаше, дори ако по някакво чудо някой успееше да избяга от територията на колонията. По едно време Мирон имаше идея да плени някой глайдер, но разбра, че пространството над колонията се контролираше от радарите на военната база. Дори да се добере до глайдер, нямаше да може да се измъкне.

И все пак опити за бягство имаше. Някои се опитваха да бягат през нощта, но беше безсмислено, чувствителната апаратура при всички случаи фиксираше бягството. Други се зариваха в солта,

надявайки се да ги натоварят като стока. Но нямаше откъде да знаят, че всяка товарна машина се сканираше преди полет с топловизори. Щом забележеше на екрана светло петно, охраната откопаваше бегълците и за начало го пращаше в карцера, по-нататъшната съдба на затворника се решаваше от началството. Един нещастник веднъж се опита да вземе заложник от състава на комисия, посетила колонията. Но нещата се развиха така, че затворникът беше разстрелян, а на членовете на комисията бяха поднесени извинения за досадния инцидент. Колкото повече Мирон анализираше възможностите за бягство, толкова повече се убеждаваше, че няма никакви шансове.

Този ден не се отличаваеше с нищо от останалите. Осем часа Мирон прекара в кабината на товарната машина, пълнейки глайдерите с омръзналата му до смърт сол. Две минути преди шест вечерта изключи мотора и под зоркото око на конвоиращите заедно с другите затворници се отправи към спалните.

Там ги чакаше малка изненада във вид на очукан медицински глайдер. Докторът трябваше да дойде утре, оказа се, че днес пък ще ги имунизират. Мирон не се възпротиви и когато докторът, около тридесетгодишен мъж, му би инжекцията, дори не трепна. Вдигна си панталона и спокойно отиде в банята с радостната мисъл, че ще се измие и ще легне да спи...

Първите признаци, че му става зле, Мирон усети на вечеря. Започна да го тресе, ръцете му изпускаха вилницата. Не обърна особено внимание на състоянието си. Всичко е възможно — може да е слънчасал или пък да има алергия към ваксината. Голяма работа, до утре ще му мине...

Остана последен на вечерята. Но заедно с другите затворници излезе от столовата по командата на пазача. Беше му трудно да върви, едва влачеше краката си. Криво-ляво се дотътри до нара си, зави се с одеялото и заспа.

Събуди се от това, че някой го дърпаше. Опита се да стане, и разбра, че не може да се помръдне. Сякаш тялото не беше неговото, не му се подчиняваше. Дори не можеше да извика за помощ.

— Мирон! — тръскаше го някой. — Ставай, време е за ставане! Олеле, майко... Прилича да е умрял... — Гласът на затворника трепереше.

Това беше Мик, съседът му по нар. Мирон чуваше как говори нещо с някого. После усети нечий пръсти на лицето си — повдигнаха му клепача, Мирон разпозна като през мъгла образа на Хурам, един от надзирателите.

— Дотук беше — каза Хурам. — Не диша.

— Провери му пулса — подсказа някой.

— Да, бе — изръмжа Хурам. — Не съм виждал аз умрели.

Все пак му премериха пулса. Мирон усети чуждите пръсти на глезена си.

— Умрял е... — каза някой. — Имаше късмет да не се мъчи.

„Жив съм!“ — изкрещя Мирон, но викът му прозвуча само в неговото съзнание. Тялото не му се подчиняваше. Изведнъж разбра, че не диша. Дори сърцето му не биеше. Едва сега Мирон осъзна колко е страшна тази ледена тишина. Нима това е смъртта? Тогава тя е ужасна...

През затворените клепачи се промъкваше светлината на лампата, после стана тъмно — покриха го с нещо. Като саван — помисли си, правейки отчаян опит да помръдне. Безполезно, тялото му беше мъртво.

Следващите часове бяха истинско изпитание. Това, че беше напълно безпомощен и че осъзнаваше в каква чудовищна ситуация се беше озовал, го довеждаха до ужас и отчаяние.

Не знаеше колко време е минало, когато отново чу гласове. Беше докторът, той винаги идваше в събота. Свалиха от Мирон покривалото, докторът докосна шията му.

— Да, мъртъв е. Не изглежда много стар... Ще го карате ли за аутопсия?

— На кого му е притрябвало? — Гласът беше на заместник-началника на колонията. — Няма роднини и близки.

— Още по-добре. — И отново хвърлиха покривалото върху него. — Ще изпратя за него... — Чуха се стъпки, докторът и заместник-началникът на колонията излязоха.

Мирон чуваше всяка дума от техния разговор и с ужас осъзнаваше, че говорят точно за него. А когато споменаха за аутопсия, направо примря, ако може така да се каже в неговия случай.

Посетителите си отидоха и отново го оставиха сам. Не знаеше колко време е минало, когато се чуха нечий крачки. Пак стана по-

светло, Мирон усети, че го местят някъде. Сега го носят...

Скръзна врата, заля го светлина, с кожата на лицето си усети слънчевите лъчи. Всичко чувства, но защо не може да се помръдне?

Натовариха го в един глайдер. Разбра го, когато вратата хлопна. Дори се досети що за машина е. Беше виждал как откарват умрелите. Беше глайдер на погребална агенция...

Машината се издигна във въздуха. През целия път, който не беше дълъг, чуваше нечии разговори и смях. Ами какво, момчетата няма да реват за всеки я. Те са волни птички, сега ще го закопаят, а после ще си отидат вкъщи.

Отново му се прииска да крещи. Мисълта, че това може да продължи и в ковчег, беше непоносима. Не може боговете да са толкова безсърдечни.

След това се приземиха. Мирон чу шума от мотора на някаква машина — сигурно подготвяха гроба му. Изнесоха го от глайдера и го сложиха на някакво място, където беше твърдо и неудобно. После отново стана тъмно, звуците заглъхнаха. Изведнъж Мирон схвана, че лежи в ковчег и току-що са затворили капака. След това чу ударите на чука, с който заковаваха капака, те кънтяха в съзнанието му. После ковчегът се разклати, понесоха го нанякъде. Клатушна се още няколко пъти, опря до нещо и не помръдна повече. Беше дъното на гроба... Разбра го, когато взеха да хвърлят пръст. Отначало буците земя удряха силно по капака, постепенно ударите ставаха все по-глухи и накрая съвсем стихнаха.

Тогава Мирон разбра какво е истински ужас. Тишина, тъмнина, невъзможност да помръднеш. И непоносимото, чудовищно осъзнаване, че оттук никога вече не може да се измъкне.

Бяха най-страшните часове в живота му. Не беше вярващ, но за първи път в живота си се помоли. Не можеше Господ да му подари живот, молеше го да му даде смърт. Истинска смърт, истинска забрава...

После нещо стана. Мирон чу някакъв звук, който идваше отгоре, сякаш някой се опитва да се добере до ковчег, му. Това можеше да бъде само продължение на ужаса. Отначало здравата се уплаши, докато не разбра, че някой се опитва да го откопае.

Беше точно така. След по-малко от час лопатата чукаше по капака на ковчег, Мирон чу неясни тихи псувни — явно онзи, който

копаеше, доста се беше измъчил. След това нещо изшумоля, ковчегът леко се разклати. Отново тишина. Чу мотор на глайдер, ковчегът силно се разклати, явно някой се опитваше да го изтегли с глайдер. Отново удар. Пауза, удар по капака и дългоочакваният лъч светлина.

— Мирон? Дръж се, скоро ще се оправиш...

Странен глас. Чужд и едновременно с това някак твърде познат. Къде ли го беше чувал?

Усети как непознатият го измъкна от ковчега. Занесе го някъде. Остави го върху нещо. А, да, това е глайдер, задната седалка. Чуваше шума на мотора.

Нещо го боцна по рамото. Мирон щеше да подскочи, ако можеше.

— Потрай, Мирон, скоро ще се освестиш. А аз през това време ще зароя гроба...

Не можа нищо да отговори на своя спасител, който и да беше. Минутите се точеха непоносимо бавно, тялото му кой знае защо започна да го сърби. Усещането беше много неприятно. Започна да диша тежко, опитвайки се да се почеше по лицето, и едва сега осъзна, че всъщност диша. Дори сърцето му биеше. Ударите бяха по-редки и по-слаби, но все пак и то се съвземаше. Усети, че му се гади, стана му зле, изби го пот, сърцето му пърхаше в гърдите, стараейки се да си върне привичния ритъм. Беше ужасно — Мирон изстена и изпадна в безсъзнание.

Съвзе се, някой му бършеше челото с мокра кърпа. Бавно отвори очи и с мъка фокусира погледа си. Мъглявото петно, което се люлееше над него, придоби очертания на лице.

— Как се чувстваш? Можеш ли да говориш?

— Не знам... — Наистина му беше трудно да говори. Кой беше този човек... Опита се да си спомни къде го е виждал. Ами, да, това е докторът, който ги имунизираше.

— Спокойно, сега ще се съвземеш. Признавам, че доста трябваше да изтърпиш, но нямаше друг начин да те измъкна оттам.

— Вода...

— Веднага... — Докторът поднесе до устните му бутилка с вода.

Мирон дълго утолява жаждата си, усещайки как животът се връща в него. После затвори очи и дълго лежа, бавно идвайки на себе си. Не се случва всеки ден да се върнеш от оня свят.

Накрая Мирон отново отвори очи и погледна своя спасител. Имаше нещо до болка познато в него. Но не от сега или пък от вчера, а от по-рано. Много по-рано. Но къде?

— Кой си ти? — прошепна Мирон и се опита да се привдигне. Едва сега разбра, че лежи на легло в малко стаичка, на тавана свети изпоцапана от мухите лампа, увиснала на кабел.

— Не ме ли позна? — усмихна се докторът. — Спомни си „Сарацин“.

— Хитрия... — хлъцна Мирон.

— Да, Мирон. Аз съм...

Очите на Мирон се насълзиха. Хитрия е... Малко по-различен, дори много по-различен, но е той. Не можеше да повярва.

— Как се озова... тук? — Мирон се понадигна, Хитрия грижовно му оправи възглавницата.

— Случайно. Видях по видеото един материал за „Стремителен“ и разбрах, че здравата си закъсал. Имах малко свободно време и реших да те измъкна. — Хитрия се усмихна.

Известно време Мирон мълча, опитвайки се да смели това, което ставаше.

— Как успя? — попита накрая. — Какво направи?

— Специална отрова. Добива се на Енола от кожата на една тропическа жаба. Уникално вещество, на Енола в древността с нея са умъртвявали особено жестоките престъпници, главно убийци. Човек може да остане в това състояние десетина дни, след което умира наистина. Ти прекара по-малко от едно денонощие.

Мирон не отговори. Още помнеше усещанията си и добре си представяше какво са чувствали онези нещастници. Ужасно наказание.

— А как те пуснаха в колонията? — попита. — Ти не си лекар.

— Не съм, разбира се. Ами, звъннах на началника на колонията от името на секретаря на Астраханския филиал на Управлението на изправителните учреждения и го предупредих, че един лекар ще дойде да направи имунизации. Подправих документите, взех глайдера от една от районните болници. Проста работа.

— Да, бе, наистина проста работа — измърмори Мирон.

— Хайде, хайде, спи. — Хитрия стана от стола. — Отпочини си, а утре ще ти измислим документи отнякъде. Сега ти си важна птица...

Мирон се събуди рано. До леглото си намери комплект дрехи. Хитрия се беше погрижил.

Преоблече се и реши да разгледа къщата. По-точно, да намери тоалетната. Оказа се, че е в коридора. После се опита да намери Хитрия.

Той седеше в една от стаите на къщата, също толкова мръсна и неподдържана. Като чу скърцането на вратата, се обърна.

— Събуди ли се? Влизай...

След като влезе, Мирон забеляза, че Хитрия се занимава с документите. Да, нали каза, че днес ще се погрижи за тях.

— Избери си — Хитрия му показва няколко документи. — Бланките са истински. След време ще потърсим и нещо по-добро.

— Да... — Мирон се вгледа в бланките, после вдигна поглед към Хитрия. — Наистина ли си ти?

— Аз съм, няма грешка. Впрочем, казвам се Ким, това е истинското ми име. Но по документи съм Андрей Кротов.

— Значи, да се запознаем още веднъж. — Мирон му стисна ръката. — Благодаря ти.

— Няма нищо. Избери си карта...

Къщата, в която се намираха, беше собственост на някакъв институт, но години наред тук никой не беше стъпвал. Беше на брега на Каспийско море, на няколко километра от водата. Някога се е намирала на самия бряг, но водата започна да се отдръпва, сега до морето можеше да се отиде с глайдер, което и направиха.

Мирон за първи път се окъпа в Каспийско море, както Впрочем и Ким. За изминалото денонощие Мирон успя да дойде на себе си, единственото нещо, което сега го вълнуваше, беше как ще живее занапред. Документите на името на Рудолф Лазарев му даваха възможност да не се крие от никого, още повече че смъртта на Мирон Комаров беше потвърдена официално, но военната служба сега му беше абсолютно противопоказана. Лошото беше, че нищо друго не умееше да прави.

— Ким — извика той към приятеля си. — Така и не те попитах с какво се занимаваш сега?

Ким доплува до него.

— С това, с което си се занимавал ти, когато те прибраха.

— С какво точно?

— Боря се по малко с Империята.

Това беше добра новина. Значи Ким също е затворник.

— Надявам се, не работиш за Седрик? — пошегува се Мирон.

— Не, Мирон — сериозно му отвърна Ким. — Не работя за него.

— Разбирам... — Мирон замълча. — А, я ми кажи, как са Лисугера, Нокътя?

— Лисугера загина — тихо отвърна Ким. За Нокътя не знам нищо.

— Ах, Лисугера... — поклати глава Мирон. — Жалко...

Ким излезе от водата и тръгна към брега. Мирон го последва. Едва сега забеляза какво тяло има Ким. Такива мускули имат спортистите — или онези, които се занимават с бойни изкуства.

Седнаха на топлия пясък. Няколко минути мълчаха, загледани в морето.

— С какво мислиш да се заемеш? — попита Ким.

— Това въпрос ли е или предложение? — Мирон изпитателно погледна приятеля си.

— Да ти кажа, не знам... — вдигна рамене Ким. — Ще ми бъде много приятно да работя с теб, но не знам дали ще ти хареса... — Няколко секунди помълча, после продължи. — Как се отнасят към такива хора като онези, които гътнаха Императора и синчето му? Само честно, между нас не трябва да има недомлъвки.

Мирон замислено прехапа устни.

— Сериозни момчета. Дори не знам как така успяха да натъкмят нещата.

— Не те питам за това. Ти би ли искал да си с тях?

— Трудно ми е да отговоря еднозначно. Не знам кои са, какво целят.

— Това, което и ти. Няма го Императора — няма го Департаментът по Наказанията. Няма глупави войни за световно господство. Има мирен щастлив живот, където хората спокойно си вършат работата и не се страхуват от никого.

— А възможно ли е, изобщо? — недоверчиво се отзова Мирон.

— Ами някъде вече живеят така. Или почти така. Спомни си Кара.

Мирон внимателно го погледна.

— Да, там не е лошо — бавно произнесе той. — Ти бил ли си там?

— Да, Мирон. Прекарах четири години там.

Възцари се тишина. Ким впери поглед в Мирон. Той не издържа на силата и наведе очи.

— Мисля, че разбирам... — тихо каза той. — Бил си при даргите.

— Да.

Отново пауза. Мирон замислено наблюдаваше Ким, вече от нова позиция.

— Те са убийци, Ким... — произнесе той. — Убийци.

— Злото понякога може да бъде благо. Даргите се грижат за процъфтяването на Кара и успяват да го правят. Бих искал същото да направя и тук.

— Императорът и принцът... Това е дело на вашите ръце, така ли?

— Не на нашите, Мирон. На моите. Тук съм сам.

Очите на Мирон се изпълниха с тъга, той малко се обърка. Излиза, че Ким е станал дарг. Но това е ужасно...

— И какво искаш от мен? — Мирон отново се обърна към него.

— Мирон, на никого не натрапвам нищо и не си ми длъжен за нищо. Ще постъпиш така, както искаш. Но бих се радвал да работим заедно. Трудно ми е сам, Мирон, много ми е трудно. Сега трябва да се справя с принц Седрик. Империята вече я няма, водят се преговори за създаването на Федерация на свободните светове на нейно място. И тя ще бъде създадена. Чалми ще направи всичко възможно това да стане. Но принц Седрик може да обърка плановете му. Има сили, които залагат на Седрик. Сега, когато Императорът и наследникът му ги няма, могат да се опитат да доведат на власт отдавнашния им враг. А това е заплаха за нова война.

— С Чалми ли си свързан?

— Не. Но Чалми сега ни е от полза. Той е единственият, който е способен да създаде бъдещата Федерация и да я удържи от разпадане.

— А Седрик?

— Седрик трябва да умре. Както Императорът и принцът. Но с него аз не бих могъл да се справя сам чисто технически. Когато те видях на видеото, реших, че е голям късмет.

— Затова ли ме измъкна? — Мирон изтръска ръцете си от пясъка, полепнал по тях.

Ким въздъхна.

— Недей така — каза той. — Има едно правило — да не използваме приятелите си в собствените си игри. Ти си свободен човек и изборът ти трябва да бъде избор на един свободен човек. Ако решиш да дойдеш при мен, това трябва да бъде осъзнато, а не от чувство на благодарност. Колкото до затвора, щях да те измъкна оттам при всички случаи.

— Прощавай — каза Мирон. — Не исках да те обидя.

— Знам, не си ме обидил. Но вече ти казах, между нас всичко трябва да бъде честно. Предложението ми остава в сила... — Ким стана и се насочи към глайдера.

Летяха в мълчание. Полетът беше кратък. Мирон разбра какво му пречеше да се съгласи веднага с предложението на Ким. Там, на „Сарацин“, после, когато бяха в плен, а и след бягството, главният беше той. Сега ситуацията е друга. Мирон разбираше, че трябва да се подчинява на Ким. Не може да се каже точно, че това го дразнеше. Ким е доста променен, а и самият той отдавна загуби пагоните си. Въпреки това едно време Ким му беше подчинен...

Глайдерът докосна земята, Ким изключи мотора и погледна Мирон.

Няколко секунди Мирон го гледаше в очите, после се усмихна.

— Добре — каза той. — Убеди ме. Какво трябва да направя?

— Много неща, но за начало трябва да откраднем един кораб. Плюс това — да потърсим няколко души екипаж.

— Искаш да отидем при Седрик?

— Да, Мирон. Нямаме много време.

— Добре, да допуснем, че успеем да се справим със Седрик, макар че нямам идея как смяташ да го направим. А после — какво?

— После ще се появят други задачи, не по-маловажни. Ще градим нова държава, Мирон. Чиста, светла, щастлива. Можем го.

— Ти наистина ли вярваш, че можеш да промениш този свят?

— Той вече се променя... — Ким отвори вратата на глайдера и скочи на земята.

Смъртта на Императора и на принца беше най-големият му провал. Чудовищен провал. Въпреки това Чалми се задържа на власт без особено напрежение. Просто всички членове на Императорския съвет разбираха, че в сегашната ситуация само той може да се справи. Имаше и друго — никой от членовете на Съвета не искаше да поема отговорност.

Като се застрахова с подкрепата на Съвета и обеща да намери и накаже виновника, Чалми събра в кабинета си всички ръководители на Департамента по наказанията. Бяха осем души — всеки представляваше конкретно структурно подразделение.

Разговорът не беше от лесните. Всички разбираха, че гибелта на Императора и принца е резултат от тяхната недобросъвестна работа. Имаха доста пропуски. Бяха заети с терориста, взривил „Единбург“. След това всички бяха разтревожени от болестта на Императора, на никого не му дойде наум, че тя можеше да не е случайна. Накрая — погребението на Императора, трябваше да се съхрани обществения ред, да се крепят разклатените устои на държавата. През това време негодниците, посегнали на основите на Империята, са подготвяли новия си удар.

Чалми вече разполагаше с предварителните данни от експертизата. Взривното вещество се е намирало в настолния часовник, подарен на принца от любовницата му Мария Демидова. И още тук на заседанието, Чалми даде заповед за ареста на началника на дворцовата охрана — някой трябва да бъде наказан за случилото се в края на краищата. Да, Мария беше добре позната в двореца, бяха свикнали с нея. Независимо от това трябвало е да бъдат проверявани всичките ѝ подаръци. Не е било направено. И ето го резултатът. За съжаление Мария вече не можеше да каже нищо. Имаше основания да се предполага, че е била отстранена като нежелана свидетелка. Предстоеше да бъдат проверени всичките ѝ контакти, да бъде изяснено как в ръцете ѝ е попаднал проклетият часовник. От тази минута цялата мощ на Департамента по наказанията беше насочена към издирването на неизвестните терористи. Милиони сътрудници, десетки милиони осведомители, тотален контрол на космодрумите — беше немислимо

да се измъкнат от тези мрежи. Негодниците ще бъдат заловени и наказани. Друга алтернатива просто нямаше.

Заседанието завърши. Чалми освободи всички освен Морис. Останал насаме със своя заместник, замислено вдигна очи към него.

— Какво ще кажеш, Себастиан?

— Какво трябва да кажа? — вдигна рамене Морис, днес явно не беше в настроение.

— Искам да знам мнението ти по повод на това, кой ни се е изпречил на пътя. — Чалми предпочете да не обръща внимание на раздразнителността на Морис. Понякога Себастиан обичаше да се заяжда.

— Откъде да знам — вдигна рамене Морис. — В началото, да ме прощаваш, помислих, че си ти, — виновно разпери ръце. — Но щом не си ти, тогава не знам. Може да са хора на Седрик. Или на някого, който иска да го доведе на власт. Иначе не разбирам на кого му е притрябвало.

Чалми се усмихна леко. Вече беше стигнал до този извод. Най-вероятно, залогът е Седрик. Откъдето и да го погледнеш, бунтовният принц сега е единственият законен претендент за трона. Докато не е подписано съглашението за създаване на Федерация, Седрик има шанс да вземе властта в свои ръце. Въпросът е кой му съдейства.

— Според теб кой може да работи за него? — попита Чалми и протегна ръка към кутията с пурите. Морис се намръщи.

— Може да е някой от армейското командване — каза той. — Или някой, свързан с тях. Без помощта на армията не може да има преврат.

— Мисля, че си прав, Себастиан. — Чалми благосклонно кимна. — Опитай се да изясниш кой може да бъде, давам ти неограничени правомощия. Освен това, разпоредих се всички сътрудници на Специалния отдел да дойдат на Земята. Те също ще преминат на твое подчинение.

— Включително Артур?

— Не — усмихна се Чалми. — Арчи ще остане с мен. Нямаме много време, Себастиан, заговорниците всеки момент могат да нанесат втори удар. Прави каквото искаш, но тези негодници трябва да бъдат заловени. Ако се справиш, сам ще си избереш поста, аз ще подпиша

заповедта ти за назначение. Освен моя, разбира се... — усмихна се Чалми, пхна пурата между зъбите си и щракна със запалката.

ГЛАВА 4

Вездесъщият Фирс съобщи на принц Седрик, че е пристигнал посланик със секретна мисия.

— Претърсихте ли го? — попита Седрик, разположил се удобно върху меки възглавници.

— Да, Ваше Височество. Няма оръжие.

— Ами, покани го... — Седрик уморено се прозина, изправи се с неохота и се приближи до креслото. Който и да беше този посланик, не беше учтиво да го приема в легнало положение.

Той се оказа съвсем млад човек. Но независимо от това скъпият костюм и властните маниери на непознатия му дадоха да разбере, че пред него стоеше важна птица.

— Поднасям Ви поздравленията си, Ваше Височество. — Човекът, който влезе в апартамента на принца, се поклони леко. — Благодаря Ви, че ме приехте толкова бързо.

— Съобщиха ми, че работата ви не търпи отлагане — надменно се усмихна Седрик. — Седнете... — кимна той към съседното кресло.

— Благодаря... — Непознатият седна и остави на масата тъничка папка. Казвам се Леонард Бароу и съм доверено лице и личен приятел на сър Чарлз Хоскинс, владетелят на Валета. Тук съм по поръчение на Съвета на Десетте.

— Не съм чувал за такъв Съвет, — скептично се усмихна Седрик. — Продължавайте...

— Не бихте могли да чуете — поясни Леонард. — Съветът на Десетте беше създаден преди две седмици по инициатива на владетелите на десетте планети, които влизат в състава на Империята.

— Които влизаха в Империята — поправи го Седрик. — Вече няма Империя.

— Няма — съгласи се Леонард. — Но в нашите възможности е да я възродим.

— Така ли? — Седрик впери поглед в посланика. — И как ще стане това?

— С вашата помощ. Съветът на десетте е готов да ви доведе на власт и да ви се закълне във вяроност.

— Сериозно ли говорите? — иронично подхвърли Седрик. — И как така се сетихте за мен изведнъж?

— Защото светът е на прага на хаоса — отвърна тихо Леонард. — Коего никому не е нужно... — Той отвори папката и я плъзна на гладката повърхност на масата към принца.

— Какво е това? — попита Седрик, без да се докосва до книгата.

— Това са акредитивните писма на владетелите на десетте планети. Тези книжа потвърждават моите пълномощия. В тях също така е дадено съгласието да ви подкрепят като единствения законен владетел на Империята.

Седрик взе книгата и ги прегледа с интерес. Написани на официална хартия с герба, с много печати, те наистина бяха впечатляващи. Независимо от това Седрик му ги върна с недоверчиво изражение на лицето.

— Мога и сам да изографисам подобни хартии колкото си искаш. Няма никаква гаранция, че са оригинални.

— Естествено — усмихна се събеседникът. — Ако тези книжа можеха да служат като някакво доказателство, аз просто не бях рискувал да ги донеса тук. Ако не дай боже попаднат в чужди ръце и се вдигна скандал, никой от членовете на Съвета на Десетте няма да ги признае за истински. Вече със сигурност разбирате това.

„Умен е — помисли си Седрик. — Да, всякакви книжа можеха да бъдат подправени, стига да искаш. Ами ако всичко това е истина?“

— Земята влиза ли в Съвета на Десетте? — попита Седрик.

— Не, там сега се разпорежда Чалми. Но вече всичко е подготвено за свалянето му, ще имате на подчинение около сто хиляди сигурни и кадърни бойци. Чалми ще бъде отстранен и предаден на съда. Ако вие искате това, разбира се.

— А ако не го искам? — замислено попита принцът.

— Хората са смъртни. Това е най-хубавото им качество. — Седрик се усмихна. Този млад човек взе да му харесва. Спокоен, умен, разсъдителен.

— Казахте, че разполагате със сто хиляди бойци. Но това е капка в морето.

— Достатъчно са. След обнародване на заявлението на Съвета на Десетте всичко ще тръгне от само себе си. Знаете как става.

— Да допуснем. Какво искате от мене?

— Много. Преди всичко — решителност. На космодрума ви чака един кораб. „Лястовичка“ — сигурно сте чували за тази красавица. Тя ще ви достави на Земята.

Седрик се разсмя.

— Ама вие наистина ли вярвате, че ще се кача на вашия кораб и ще литна към Земята? Право в ръцете на Чалми?

— Няма да попаднете в ръцете на Чалми — увери го събеседникът му. — Кълна ви се във всичко свято, което имам. За мен Чалми е враг, както и за вас.

Принцът внимателно погледна Леонард в очите и разбра, че не го лъже. Седрик се гордееше с умението си да разбира хората, точно поради това се прокрадна съмнение. Ами ако всичко се окаже истина? Защо не? Императорът е мъртъв, принцът е мъртъв. И сега само той, Седрик, е единственият законен наследник на престола.

— Кажете — тихо попита Седрик, — вашите хора ли отстраниха Императора и синчето му?

— Не — поклати глава събеседникът му. — В момента на Земята се води борба за власт, всеки дърпа чертата към себе си. Убийците на Императора и принца ги търсят под дърво и камък, но не съм сигурен, че ще ги открият.

— Защо?

— Засега не разполагам с доказателства, но смятам, че всичко това е организирано от самия Чалми.

Думите на младия човек не бяха нещо ново за Седрик, той мислеше по същия начин. Затова кимна благосклонно.

— Добре, да допуснем, че дойда с вас. Какви гаранции ще ми дадете?

— Никакви — усмихна се Леонард. — Едва ли ще е задоволите само с честната ми дума.

Младежът определено му харесваше. Погледна спокойните му очи и се усмихна против волята си. Действително, за какви гаранции можеше да става дума? Всички дворцови преврати се отличават с нестабилност на ситуацията, всичко може да се преобърне във всеки един момент. От друга страна, зад този преврат стоят много сериозни

хора. Дори само фактът, че са пратили Леонард с „Лястовичка“, говори много. Преди време на този кораб летеше самият Император.

Всичко е твърде сериозно... Седрик се замисли, разбирайки, че трябва да вземе решение. После отново се обърна към куриера.

— Кога трябва да дам отговора си?

— Не по-късно от утре. Ако откажете, Съветът на Десетте ще трябва да действа по алтернативния план.

— Има такъв план?

— Естествено — усмихна се Леонард. — Напълно е възможно сегашното положение да ви устройва и да не искате да промените нищо.

— И какъв е този план? — попита Седрик без особена надежда, че ще му бъде даден отговор.

— Нямам никаква представа — отново се усмихна събеседникът. — Знам само това, което трябва да знам.

— Хубаво... — Седрик замислено прехапа устни. — Утре сутринта ще ви дам отговор.

— Благодаря, Ваше Височество... — Леонард стана и се поклони леко. — Оставям ви книгата. Всичко хубаво... — Той пак се поклони и с бързи стъпки излезе от стаята.

Седрик остана сам. Когато вратата се отвори, му се мерна мошеническата физиономия на Фирс, но веднага изчезна, след като се натъкна на тежкия поглед на принца.

Седрик взе в ръце книгата и бавно прехвърли лист по лист. Да, това можеше да бъде подправено. Но с каква цел? Този човек явно не е пратен от Чалми, принцът можеше да се закълне в това. Той го чувстваше, беше сигурен. А други врагове освен Чалми за момента нямаше. Излиза, че наистина искат да го доведат на власт. После сигурно ще поискат нещо в замяна, но това си е в реда на нещата. Пък и по този начин ще се осъществи отдавнашната му мечта. Чалми унищожи Императора и изтърсака му, той ще унищожи Чалми. След това ще управлява света.

Въпреки това беше му много трудно да даде съгласието си. Поточно, беше го страх. Седрик дори се зачуди — толкова години си мечтаеше за този ден и когато дойде, в душата му се загнезди страх. Може би остарява?

Стана от креслото и се изправи пред огледалото. Да, беше се посъстарил през последните години. И какво от това? Принцът прокара ръка по оредялата си грива. Симпатичен профил, а в съчетание с Императорската корона може да бъде направо великолепен.

* * *

На излизане от „покоите“ на принца Ким размишляваше дали Седрик ще клъвне на предложението му. При всички случаи едва ли ще навреди на него и на хората му — дори само поради факта, че не би могъл да бъде сигурен в каквото и да било. Или ще ги отпрати утре, или ще се полакоми за Императорския трон и ще дойде с тях. И сигурно ще направи точно това, тъй като тази планета му беше омръзнала до смърт.

Черният правителствен глайдер пътуваше към космодрума, съпровождан от полицейски коли. Такъв беше регламентът и Ким каза на пилота да не се притеснява. Той беше съвсем момче, казваше се Сава. Мирон го беше препоръчал като много съобразителен човек. А и за Мирон младежът беше готов да стъпи в огъня. Сава беше израснал в интернат за безпризорни, беше видял много неща в живота си и в боя струваше колкото петима. И това беше самата истина, Ким го разбра, когато завладяха кораба. Сава беше този, който успя безпрепятствено да се приближи до охраната и да обезвреди пазачите, на които и през ум не можеше да им мине, че този скромнен кльощав младеж ще се окаже толкова опасен.

Сава вкара глайдера в отворения хангар на „Лястовичка“, бронираните крила на вратата се затвориха. Ким се усмихна — това, че успяха да откраднат този космоплавателен съд, доста облекчи работата. Сигурно вече е обявена за издирване, но щеше да мине време, докато информацията стигне до службата за сигурност на Седрик.

— Пристигнахме... — Сава погледна Ким. Той се отнасяше с подчертано уважение към новия си шеф, особено след като в една демонстрация по бойни изкуства Ким пет пъти го хвърли на пода. Сава се гордееше с умениято си да се бие — не без основание, и не беше

очарован от подобен резултат. Но това не пречеше да признае превъзходството на Ким.

— Добре, Сава. Почини си... — Ким излезе от машината, Мирон застана до него.

— Какво стана? — попита той Ким.

— Не е ясно, засега поне. Обеща утре сутрин да даде отговор.

— Ще чакаме, нали?

— Вие ще чакате, аз трябва да посетя едно място. Искam да навестя стари познати. — Ким се усмихна, когато забеляза тревога в очите на Мирон.

— Корабът със сигурност е под наблюдение. Не можеш да се измъкнеш ей така.

— Но вие ще ми помогнете, нали?

— Разбира се, Ким. Само че как? — На Мирон наистина не му идваше наум как може незабелязано да се излезе от кораба. — Ще чакам да се стъмни ли?

— Не. Искаш ли пица?

— Сега ли?

— А защо не? Чувал съм, че тук правят много хубави пици. Дори запомних номера на линкома. Ще ми я донесат направо тук.

Очите на Мирон блестяха.

— Струва ми се, че не ти е много до пицата, а?

Ким се засмя и потупа приятеля си по рамото.

— Да, Мирон. Но защо да не хапнем?

Яркожълтият глайдер се спуска до „Лястовичка“ след осем минути, от него излезе едно момче в също така ярка униформа и бързо се приближи до кораба с няколко кутии от пица в ръце. Чевръсто се изкачи по стълбата и надникна през отворения люк.

— Ей! Има ли някой?

— Да, влизай — донесе се от вътрешността на кораба тих и спокоен глас. Разносвачът на пици направи няколко крачки и тутакси се озова в нечий яки и изключително сръчни ръце. Дори не успя да извика, запушиха му устата, взеха кутиите с пици.

— Кротко — раздаде се над ухото му същият спокоен глас. — Мил ли ти е животът?

Момчето кимна.

— Браво на теб. Тогава не викай и прави каквото ти кажат. Разбра ли?

Момчето отново кимна и веднага го пуснаха.

— Чудесно. Сваляй дрехите. Живо.

— Да, сър — каза момчето със страх на непознатия пред себе си. Имаше от какво да се бои, никога през живота си не беше виждал такива очи. Те омагьосваха и потискаха, погледът на непознатия буквално го заковаваше за пода. С треперещи ръце момчето свали якето и почна да разкопчава ризата си, но човекът го спря.

— Стига толкова... — Той взе връхната дреха и бързо я облече. Беше му възмалка, но това не го смути.

— Не се притеснявай, привечер ще те пусна и ще покрия всичките ти загуби. Няма да бъдеш оцетен. Ясно?

— Да, сър... Разбира се...

— Значи се разбрахме. Наглеждай го...

Последните думи бяха предназначени за един мустакат човек, облечен в пилотска униформа, който през цялото време наблюдаваше всичко.

— Ще се оправим. Играеш ли шах? — попита пилотът, като хвана момчето за ръка.

— Не...

— Е, нищо. Ще измислим нещо друго... — Пилотът се усмихна и доброжелателно го потупа по рамото.

Ким седна в глайдера на разносвача на пици и се усмихна — толкова лесно е всичко. След около час ще види дядо Семьон. И разбира се, Полина... Как се усмихна отново, като си спомни момичето. Дано само да са там...

Летеше към познатата горска поляна и мислеше колко много неща се случиха през последните години. Промени се отношението му към живота, разбирането му за много неща. Но чувствата към хората, които някога го спасиха, си останаха същите. Искаше да види Полина и дядо Семьон и се радваше, че най-накрая се появи такава възможност.

Познатата къща го посрещна с виещ се от комина дим. Ким приземи глайдера на поляната и с удоволствие си помисли, че Полина сигурно готви нещо. Жалко, че не се сети да вземе някакъв подарък за нея.

Когато приближи къщата, вратата се отвори и се появи висока суха жена на около шестдесет години. Очите ѝ бяха тъжни и уморени.

— Здравейте — каза Ким. — Търся дядо Семьон. Тук ли е?

— Здравсти. Болен е. По важна работа ли си?

— Не, не — отвърна Ким. — Просто исках да го видя.

— Той не обича гости.

Нещо не беше наред. Ким се намръщи. Очакваше друго.

— А Полина? — попита той. — Тя вкъщи ли е?

Жената не отговори. Известно време го наблюдаваше безмълвно.

— Как се казваш? — попита тя накрая.

— Ким.

— Почакай тук... — Тя се обърна и влезе в къщата.

Забави се няколко минути и отново се появи на прага.

— Влизай... — тихо каза тя. — Само за малко.

— Да. Добре... — Ким влезе, вратата зад него се притвори.

В къщата беше тихо и сумрачно. Дядо Семьон лежеше на леглото, покрит с одеяло, на стената срещу него имаше икона. До нея гореше кандило.

— Ким?

— Да... — Той се приближи до леглото. — Здравейте.

Лицето на дядото беше изпито, изглеждаше остарял, някога черната му брада беше побеляла. Очите им се срещнаха.

— Променил си се, Ким... — каза дядото след дълга пауза. — Радвам се да те видя. Седни...

Ким взе един стол, седна до дядото с убеждението, че визитата му не беше никак уместна.

— Тук съм само за няколко часа — поясни той. — Реших да ви навестя. Полина къде е?

Дядото сведе очи. Ким настръхна. Само не това...

— Полина умря... — тихо отвърна дядото. — Зимата.

Ким прехапа устни. По-лоша новина не можеше да има.

— Прощавайте — промълви той. — Не знаех... А Игор? Той къде е?

— Него също го няма... — Дядото обърна поглед към иконата.

В стаята се възцари тишина.

— Какво се случи? — прошепна Ким.

— Беше през лятото — започна дядото, без да откъсва очи от иконата. — Игор попадна в преследване. В полицията ми казаха, че са намерили пистолет у него. Но това не беше истина. Игор не обичаше оръжието и никога не би носил със себе си пистолет или каквото и да е друго оръжие. Полина е отишла да му помогне, даже написа писмо на Седрик. След седмица прибраха и нея... — Старецът въздъхна тихо. — Игор го пратиха в затвора и беше убит при опит за бягство. Така поне ми казаха. Полина умря от простуда тази зима в един трудов лагер...

Старецът млъкна. Мълчеше и Ким. И какво ли можеше да каже?

— Много съжалявам — каза той след дълго мълчание. — Мога ли да помогна с нещо?

Старецът погледна Ким в очите.

— Можеш — каза тихо. — Бъди щастлив, Ким, напук на всички. Живей, отглеждай децата си. И понякога си спомняй за нас. А сега тръгвай. Сигурно имаш много работа...

Ким стисна ръката му.

— Никога няма да ви забравя. Сбогом...

Стана и тръгна към вратата. Там спря и се огледа.

— Едва ли това, което ще ви кажа, ще промени нещо, но искам да знаете. Утре привечер Седрик няма да е между живите.

Старецът не каза нищо. Ким се обърна и излезе.

Жената седеше на пейката пред къщата. Тя вдигна глава, като чу скърцането на вратата.

— Простете ми — каза Ким. — Това е всичко, с което мога да помогна... — Извади от джоба на ризата си пачка банкноти и я подаде на жената. — Моля ви, вземете ги. Може да успеете да го излекувате.

— Той не е болен. Просто не иска да живее — отвърна жената, без да направи опит да вземе парите.

— И така да е. Тогава го погребете, когато му дойде времето. Поменете го от мое име. — Ким й напъха парите в ръцете и тръгна към глайдера, без да се обръща назад.

Летеше над короните на дърветата и си мислеше колко гнусно е устроен този свят. На кого пречеше Полина, на кого пречеше това момче в явно голямото за него пилотско яке? На кого пречеха? Защо винаги си отиват онези, които са по-добри и по-достойни от другите? Защо той, на чиято съвест тежат толкова човешки живота, до ден-дневен мърси въздуха, а това мило момиче лежи зарито в земята? Да,

Наставниците бяха съумели да му изградят спокойно отношение към смъртта, но и тя може да бъде различна...

Мисълта, че Полина вече я няма, беше непоносимо тежка. Как е можало да се случи и защо? Може би защото дядо Семьон искаше да бъде настрана от всичко, което се случва в този свят? Искаше просто да живее, да си гледа децата? Звучи примамливо. Само че реалността се оказа различна. И този свят, на който Семьон не желаше да се подчинява, така или иначе, се докопа до него...

Ким приземи глайдера до самата стълба на кораба. Взе няколко кутии с пици и бързо се качи в кораба.

— Какво прави приятелката? — усмихна се Мирон, който го посрещна на люка.

— Умряла е... — студено отвърна Ким. — Къде е момчето?

— Извинявай... — Усмивката на лицето на Мирон се стопи. — Сега ще го извикам...

Момчето беше успяло да се окопити за времето, прекарано на кораба не по негова воля. Поне не изглеждаше така стреснато. Ким му върна якето, помоли Мирон да му даде пари и да го изпрати, а той се прибра в каютата си. Имаше нужда да остане насаме със себе си.

* * *

Ким се събуди много рано. Погледна си часовника — пет и нещо, местно време. Днес Седрик ще му даде отговор. Трудно можеше да се предвиди какъв ще бъде той. Направиха всичко, каквото можаха — подготвиха книжата, успяха да откраднат този кораб. Дотук — добре. Но никога не могат да се предвидят докрай действията на друг човек. Ами ако Седрик не тръгне с тях...

Ще тръгне... Ким стана от леглото и започна да се облича. Ще тръгне, понеже иска да стане Император. За него това е шанс и Седрик няма да го изпусне за нищо на света.

Беше след девет часа сутринта, когато Ким слезе от кораба и се запъти към лъскавата черна правителствена лимузина. Докараха тук и машината, за която платиха цяла торба с пари. Но си заслужаваше — не вървеше никак представителят на десетте планети да се движи с някаква таратайка.

Сава вече беше седнал на щурвала. Ким отвори вратата и тъкмо да влезе, когато забеляза в небето тъмни точки. Те бързо се приближаваха.

— Май имаме гости — каза Мирон, застанал горе на стълбата. — Да си плюем ли на петите?

— Не — отговори Ким. — Нека да разберем кои са.

Досещаше се кои може да са. И окончателно се убеди, когато, обграден от пет глайдера охрана, до „Лястовичка“ се спусна разкошната лимузина на Седрик и още няколко други машини.

Корабът моментално беше обграден от изскочилите от глайдерите бойци — не по-малко от двайсетина. Едва след това от лимузината излезе Седрик. Пооправи си костюма и с царствена усмивка тръгна към Ким.

— Приемам предложението на Съвета, — каза той. — Кога можем да тръгнем?

— Веднага, Ваше Величество — каза Ким с лек поклон. Нарочно се обърна към Седрик не като към принц, а като към пълновластен господар. Това явно му се хареса.

— Добре — благосклонно кимна Седрик. — Но хората ми ще дойдат с мен — той посочи свитата си. — В това число и охраната.

— Разбира се — съгласи се Ким. — Трябва да бъдете обграден с хора, на които вярвате. Каютите са готови. Заповядайте на борда...

Седрик беше настанен в разкошния императорски апартамент и остана доволен. Хората му внимателно огледаха кораба и не откриха нищо подозрително. Екипажът, който се състоеше от двама души, също изглеждаше благонадежден. Леонард запозна Седрик с мустакатия пилот, който по думите му беше един от асовете на Империята, а също и с механика, младо момче. Въпреки възрастта си обаче, разбираше от работата си, убеди принца Леонард.

Удовлетворен от огледа на кораба, Седрик най-накрая даде команда за излитане и се оттегли в апартамента си.

На вратата имаше четири негови горили, още четирима се намираха в пилотската кабина. Останалите от охраната, както и шестимата от свитата бяха настанени в определените за тях каюти.

„Лястовичка“ се оказа много маневрен кораб. По молба на Седрик пилотът го издигна с максимално ускорение. Усещайки

натоварването върху себе си, Седрик благосклонно се усмихна. Добре. Твърде добре...

Минаха няколко минути и натоварването намаля. Седрик лежеше на леглото и си мислеше, че в крайна сметка решението му да приеме предложението на Леонард се оказа правилно. Който иска да постигне нещо, трябва да рискува. В случая дори рискът е сведен до минимум. На кораба не го заплашаваше нищо, за по-нататък, времето ще покаже. В края на краищата при най-малката заплаха винаги може да се върне въкъщи със същото чудесно корабче. А засега по-добре да мисли за нещо по-приятно, например какво трябва да направи най-напред. Преди всичко трябва да отстрани Чалми и да постави начело на Департамента по наказанията свой човек. След това — да назначи верни хора в армията и Министерството на пропагандата, после — да вземе под контрол Министерството на финансите и Министерството на промишлеността. Да, хората са му малко, наистина, но за възловите постове ще стигнат. Пък по-нататък ще видим...

Скоро корабът излезе на орбита. Седрик стана от леглото и отиде до илюминатора. Гледаше обгърнатата в мъгла бледа Хоргата и радостно си мислеше, че най-накрая ще се отърве от безкрайните дъждове. Това трябваше да се случи, рано или късно. Той го знаеше, вярваше, че ще стане така. Чакаше го — и дочака. Така е, успехът винаги е на страната на онези, които не се страхуват да рискуват да вземат това, което им харесва. Най-напред ще въведе ред на Земята, после ще се заеме и с другите неща. Колкото до Съвета на Десетте... Абе, ще видим... Все някак ще се оправи. В края на краищата какво е изкуството да се управлява, ако не изкуство да се правят интриги и да се организират заговори. Само да се добере до заветния трон, пък после...

Изведнъж му заглъхнаха ушите, Седрик потръпна, преглътна със запушени ноздри. Сигурно нещо е станало с вентилационните клапани...

Най-вероятно повредата е сериозна, защото принцът усети болезнено пробуждане в главата, дори изстена.

Нямаше въздух — Седрик осъзна това и се хвърли към вратата, но падна, преди да направи и няколко крачки. Болката се увеличаваше с всяка изминала секунда. Той захърка и заби нос в пода, все още отказвайки да вярва, че това е краят, че повече никога нищо няма да

има. Беше несправедливо, неправилно — задъхвайки се, Седрик се опитваше да извика за помощ и беше поразен колко слаб беше гласът му. От носа му потече кръв, тя постепенно се засилваше. Обхвана го ужас.

Ставаше все по-лошо. Към задушаването се добави усилващата се болка. Седрик се търкаляше на пода, в един момент се изпъна, затрепери... И стихна.

* * *

Принц Седрик не беше толкова глупав, че да се довери изцяло. Точно затова Ким прие спокойно появата на четирима от охраната в пилотската кабина. Беше подготвен за такова развитие на събитията.

Корабът се управляваше от Мирон, мястото на втория пилот беше заето от човек на охраната. Ким не се възпротиви — където и да се намираха, тези хора, така или иначе, щяха да умрат.

При излитането нямаше никакви проблеми. Изпълнявайки желанието на Седрик, Мирон издигна кораба „със замах“, поради което излязоха на орбита за деветнадесет минути. Доста добър резултат за такъв кораб.

— Аз ще набера координатите. — Човекът на Седрик, който седна на мястото на втория пилот, погледна настоятелно Мирон.

— Моля — съгласи се и погледна изпод вежди седналия наблизо Ким. Той леко кимна с глава.

В момента, когато ръцете на боеца докоснаха клавиатурата на пулта, Мирон го удари с точно премерено движение с лакът по слепоочието. Без да успее дори да извика, младежът заби нос в таблото. През това време Ким вече приключваше с последния от охраната — тъй като не очакваха нападение, те не можаха да оказат никаква съпротива. Първия Ким го уби с удар между очите, вторият се срути от удар в тила. На третия му счупи врата.

— Как ги натръшка! — възкликна Мирон, наблюдавайки последния случай. — Да включа ли? — Той бутна на пода „своя“ боец и освободи мястото за Ким.

— Да... — въздъхна уморено Ким, заемайки мястото на втория пилот.

Мирон натисна няколко бутона и на екрана на монитора се появи схемата на кораба. Отново погледна Ким, после бързо въведе командата.

Сякаш нищо не беше се случило, просто по-голямата част от помещенията върху схемата на кораба от небесносиня беше станала черна. Моторното отделение, където в момента беше Сава и пилотската кабина, бяха също небесносини.

— Трябва да изчакаме малко — каза Мирон. — За по-сигурно.

— Ще изчакаме, — съгласи се Ким. — Няма закъде да бързаме.

Минаха десет минути. Повече от достатъчно, в безвъздушното пространство човек умира само за секунди. След това Мирон отново натисна няколко бутона на клавиатурата и помещенията на кораба започнаха да се изпълват с въздух.

— Да отидем ли да видим?

— Не. Давай да се махаме оттук по-бързо.

— Добре... — Мирон набра координатите на Земята и натисна копчето за маршовите двигатели. Зад илюминаторите се появи мъгла. Четири стандартни дни и ще си бъдат у дома.

— Сега да идем да видим... — въздъхна Ким и стана от креслото. Да, отново направи онова, което трябваше да направи. Но не усещаше радост в душата си.

Мирон отвори вратата на пилотската кабина, излезе в коридора и се запъти към каютите. Ким го следваше.

Най-напред видяха чиновника от свитата на Седрик, лежеше в коридора с изкривено, опръскано с кръв лице. Не беше за гледане.

Горилите пред каютата на Седрик се бяха натръшкали при вратата. Мирон отвори и влезе в императорския апартамент. След него влезе и Ким.

Седрик лежеше на пода с отметната глава, кървясалите му очи бяха отворени, на лицето му беше застинала гримаса на страдание.

— Всичко е олигавил... — измърмори Мирон с неприязън.

— Няма значение, и без това няма ние да чистим — сухо отвърна Ким. — Отивам да видя какво прави Сава.

Не беше нужно да ходи при него. В коридора се чуха стъпки и на вратата се показа чорлавата глава на младежа.

— Много смърди... — сбърчи нос Сава. — Бях в бара, всички тапи изхвърчаха от бутилките. Не беше нужно да се пипа барът.

— Хайде, хайде, ще минеш без вино — вдигна рамене Мирон. — Ще ни стигне. В бутилките все пак остана...

Сава се прозина.

— Тези какво ще ги правим? Зад борда ли?

— Не. Нека останат така, както са си. Да се махаме оттук. — Ким погледна Сава и излезе от каютата.

* * *

Рано тази сутрин Чалми беше уведомен, че миналата седмица „Лястовичка“ е била намерена близо до Земята. Засекли са я разузнавателните станции, корабът не отговарял на позивните и опасно скъсявал разстоянието до една от орбиталните бази. Пратената на кораба оперативна група съобщила, че на борда има над двадесет загинали, живи не са открити. Спасителният бот липсвал. Хората на кораба са умрели от разхерметизация, макар че по време на огледа в кораба имало въздух. При това ръководителят на групата съобщил, че при предварителния оглед са били установени промени в системите за осигуряване на жизнено равнище, а това свидетелства за преднамерено убийство. Личностите на загиналите предстои да бъдат установени...

Докато се уточняваше кои са тези хора, Чалми седеше в кабинета си и се чудеше какво ли можеше да означава това. Не го напускаше усещането, че постоянно закъснява, че събитията се развиват без негово участие. Беше много неприятно да установи, че някой го е надхитрил.

Вече цял месец беше минал от смъртта на Императора и принца, сътрудниците на Департамента бяха извършили колосална работа и всичко беше напразно. Бяха задържани стотици обявени за издирване престъпници, появили се дори няколко агента на Седрик — и въпреки това — нищо. Нищо... Като опитен професионалист, Чалми разбираше, че тези хора нямат никакво отношение към смъртта на Императора и сина му. Онзи, който го е направил, познава добре методите на работа на Департамента и затова не допускаше грешки.

Единственото нещо, за което успяха да се хванат хората му, беше часовникът, убил принц Ървин. Експертите в буквалния смисъл на думата пресяха целия боклук и събраха оскъдните остатъци от него.

Резултатите от изследването на сплавта, от която беше изработен часовникът, показаха, че е донесен от Верона, малка планета на три дни път от Земята. Филиалът на Департамента там беше винаги на крака и две седмици след взрива на бюрото на Чалми се мъдреше снимката на злополучния часовник. Стана ясно, че преди две години е бил откраднат от известен на Верона колекционер, който беше подал жалба за кражбата. След това следите на часовника се губеха, местните детективи подозираха, че антикварната вещ е докарана на Земята.

Снимката на часовника беше размножена, сътрудниците на Департамента обиколиха стотици антикварни салона, разпитаха хиляди колекционери. Следите на часовника бяха открити в Рим, един колекционер го е купил от някакъв пътуващ търговец по-миналата година. Преди три месеца колекционерът го продал на антикварен салон в Лозана. Оттам го купил някой си Джон Хайнц от Торонто. Скоро се изясни, че такъв човек действително съществува, но отричаше не само купуването на часовника, но и това, че някога изобщо е бил в Лозана. Собственикът на салона в Лозана установи, че Хайнц не е човекът, който е идвал при него. Онзи бил среден на ръст, с брада и куцал с десния си крак.

Описанието на този човек съвпаднаше с описанието на непознатия, изпратил отровния пръстен на Мария Демидова. Кръгът се затвори.

Но повод за радост нямаше. Чалми разбираше, че могат да търсят до безкрай брадат и куц човек, това може да е маскировка. Което означава... Че те, както и преди, не знаят нищо за него.

Точно когато Чалми си блъскаше главата над този проблем, дойде съобщението за „Лястовичка“. Това го накара да подскочи. И имаше защо. Единият от загиналите се оказа принц Седрик. Чалми направо не повярва и нареди да проверят още веднъж. Отново потвърдиха: един от загиналите е принц Седрик.

Чалми издаде заповед корабът да бъде откаран на най-близката военна база. Смъртта на Седрик се случи точно навреме. Но не е ли вече малко много за един месец? И няма ли следващият в тази поредица да се окаже самият той? Откъдето и да го погледнеш, в момента е главното действащо лице в Империята. По-точно, в бъдещата Федерация.

— Марта — натисна той копчето на селектора.

— Да, мистър Чалми?
— Извикайте Морис. По-бързо...

* * *

Те напуснаха „Лястовичка“ със спасителния кораб, като премахнаха всички следи от пребиваването си. Естествено, Чалми ще разбере, че има нещо, но няма да има за какво да се хване.

Приземиха кораба сред руините на древния Вашингтон. След войната от двадесет и трета година се отказаха да възстановяват града и развалините му се превърнаха в свърталище за укриващите се от властите престъпници. Носеха се слухове, че именно тук в подземните комуникации се пази изчезналият по време на войната златен резерв на страната. Вярно, че досега никой още не беше го намерил.

След като оставиха спасителния кораб на една тясна уличка, Ким, Сава и Мирон се запътиха към полуразрушената сграда на пивоварната компания. Тук, прикрит с листа ръждива ламарина и други железарии, ги чакаше глайдер. Сава седна на илотското място, Ким седна до него, а Мирон — на задната седалка.

Сава караше много ниско и на максимално възможната в тези условия скорост. Имаше си причина. В развалините и до ден-днешен беше останало оръжие и нямаше гаранция някой глупак да не прати ракета по глайдера, ей така, за разнообразие. А че Ким избра точно това място за кацане, също си имаше своето обяснение. Спасителният кораб непременно ще бъде открит от някого, местните хлапета ще са във възторг от находката. Те едва ли ще се държат разумно и корабът ще бъде забелязан от контролните служби. Скоро Чалми ще разбере за гибелта на Седрик, спасителния кораб и „Лястовичка“, ще започнат да ги издирват и естествено, ще ги намерят. Чалми ще нареди да претърсят развалините — такъв е редът. Това ще отнеме доста време. Ким знаеше от Сайрус — насочват врага по лъжлива следа. Ако следите са повече, толкова по-добре.

Летяха четири дълги часа. Беше по пладне, когато в безкрайната синева на океана най-накрая се показа тъмно петънце. То бързо се увеличаваше и скоро вече можеха да се различат прочутите

небостъргачи на Хавана. След десет минути глайдерът меко се спусна на една от безплатните стоянки.

За Москва излетяха поотделно, с фалшиви документи. Ким беше последен, искаше да се убеди, че Мирон и Сава ще преминат благополучно наземния контрол. Едва ли биха възникнали никакви проблеми, но по-добре да проследи всичко сам.

По пътя към къщи Ким мислеше за Диана и това малко го учуди. Тя е чудесно момиче. И много красиво. Не е ярка красота, но точно това беше интересното. Зад блестящата фасада често се крие празнота. При Диана е обратното — колкото повече я опознаваше, толкова повече се чудеше колко много хубави неща се криеха в тази скромна девойка. Ким мислеше за нея и постепенно осъзнаваше, че всъщност я харесва.

Странна работа. Обикновено хората се влюбват и чак след това се събират. При тях с Диана не беше така. Когато се срещнаха на крайбрежната улица, на него наистина му стана жал за нея, макар че не го показва. И ако трябва да е честен, тогава за любов и дума не можеше да става. Да, съжали я, ако може така да се каже в подобен случай. Добре, не е съжаление, а съчувствие. Като дарг, трябваше да я убие, тъй като тя представляваше реална опасност за него. Като човек разбираше, че момичето не заслужаваше подобно отношение към себе си. Не искаше да я убива, затова предпочете да я държи по-близо до себе си. Просто, цинично, безотказно. Като всичко, което вършат даргите.

Така започна всичко. Но вече след срещата в дома ѝ Ким разбра, че Диана не е като останалите момичета. Имаше нещо в нея, което го привличаше. Ким дори се стресна от това откритие. Странно усещане. Да, като всеки нормален мъж, него го теглеше към женския пол. Но с Диана ги свързваше нещо повече от секса. Ким се страхуваше да нарече това чувство любов, а то все растеше и растеше...

* * *

Разговорът с Морис не беше лесен. Чалми разбираше, че като професионалист правеше всичко възможно за издирването на престъпниците, но в дадената ситуация това не беше достатъчно. Не

помогнаха дори специалистите от Специалния отдел, спешно събрани от всички филиали на Департамента. А те бяха истински чудотворци, които можеха да овладеят която и да е ситуация. Поне до този момент Чалми смяташе така, но от гибелта на Императора и принца мина повече от месец, а нещата не са мръднали на сантиметър. Нищо, за което да се хванат. Дори тези вълшебници на скритата война не можаха да променят положението. Не разполагаха с никаква улика, заговорниците действаха изключително грамотно. Всеки престъпник оставя някакви следи. Но ето че сега няма такива. По-точно — има, но те не водят наникъде, всички нишки в крайна сметка се късат. Понякога Чалми си мислеше дали зад всичко това не стои правителството на някаква планета. Все пак, за да се вършат тези неща по такъв вещ начин, трябва солидни парични ресурси.

— Проверихме всички подозрителни сметки в банките — отвърна Морис на изказаното от Чалми предположение. — В два от случаите беше открита връзка с наркотици, а в третия са прехванали голяма партида оръжия. Но това няма никакво отношение към нашите работи.

— Как смяташ да действаш по-нататък?

— Сега проверяваме всички пристигнали в Москва през последната година. Но това е огромен труд и нищожни шансове. Единствената ни надежда е той да се издъни.

— Още ли мислиш както преди, че е замесен само един човек? — Чалми го погледна замислено.

— Да. Най-много да има няколко помощници. Ако беше по-голяма група, да сме я засекли досега. Мисля, че има достъп до висшите кръгове, щом е успял да се добере до Мария Демидова.

— Можел е да действа чрез някого — възрази Чалми.

— Не — поклати глава Морис. — Иначе този някой щеше да е мъртъв. Проследихме възможните връзки на Демидова, сред познатите й не е имало загадъчни смърти.

— А незагадъчни?

— Две. Но там всичко е чисто. Ако някой се е опитал да предаде часовника посредством тези хора, ние отдавна щяхме да го знаем — въздъхна Морис. — Този човек е предал часовника лично. Както и пръстена.

— Но нали има заподозрени?

— Стотина — вдигна рамене Морис. — От тях около десет са пристигнали скоро в Москва. Тях проверяваме най-стриктно.

— Добре, Себастиан — кимна Чалми. — Работете. Препращайте ми цялата информация, искам да съм в течение. И, моля ви, Себастиан, не забравяйте, че сега се решава не само моята съдба, но и вашата.

* * *

За първи път в живота си Ким се сблъскваше с толкова сложна задача. Много по-сложна, отколкото убийството на Императора и принца. Предстоеше му да обясни на Диана всичко...

Напоследък предпочиташе да не изважда на показ конкретните детайли от работата си, като обясняваше това с обикновена субординация. Причината не беше, че момичето може да му попречи по някакъв начин, всичко беше далеч по-просто. Ким не знаеше как Диана ще се отнесе към това, кой е всъщност. И без друго нещата между тях бяха сложни, а сега, със смъртта на Седрик, щеше да стане още по-зле. Ако ѝ кажеше цялата истина, тя щеше да го намрази. А ако не ѝ я кажеше...

Има ли право да скрие всичко? Сигурно, само че сега Ким призна пред себе си, че я обича. А любовта не може да вирее в атмосфера на лъжи и измами. Но пък ако ѝ каже истината, ще я загуби. Завинаги.

Преди две седмици чрез Диана Ким предаде писмо на ръководителя на групата ѝ. В него предлагаше да редуцират дейността си и да се разформирова, тъй като нещата се въртят на значително по-високо ниво и всяка самодейност може само да пречи. В действителност Ким се страхуваше единствено за безопасността на Диана. След гибелта на Императора и принца Департаментът активизира своята работа повече от всякога. Ким вече беше предлагал на Диана да излезе от групата, но тя отказа и се позова на строгите правила, на които се подчиняват. Всеки, който напусне групата, се смята за предател с всички произтичащи от това последствия.

Неговото предложение беше посрещнато от ръководството на групата с отказ, но и не очакваше друго. Все пак трябваше да опита. Не е виновен, че не се вслушаха в съвета му.

Ръководителят на групата беше някой си Дени Райх, самоуверен тип на около четиридесет години. Без да знае нещо за него, Ким вече изпитваше определена неприязън към личността му. Не можеше да прости на този човек, че беше пратил Диана да сложи бомбата на Чалми. Обичайната практика на ръководителите на терористичните организации беше те никога да не вземат участие в изпълнението на опасни задачи. Вместо тях винаги загиват други.

Ким много лесно се добра до Райх, тъй като Диана много го улесни, че го назова по име, изцяло доверявайки се на Ким. Можеше ли да постъпи другояче? Може би, но нямаше много време да се занимава с глупости, още повече че по това време точно се чудеше какво да прави със Седрик. Не му се щеше да се разправя и с Райх. По тази причина една гореща лятна вечер се запъти към нашумелия бар „При Герасим“ близо до Ботаническата градина. Това беше любимото място на Райх, идваше тук почти всяка вечер. Дойде и този път.

Ким седеше на една маса, пийваше си бира и поглеждаше с едно око към този човек. Добре облечен, самоуверен. Явно, разполагаше с пари. Нормално, терористичните групи във всички времена имаха солидна финансова подплата. Недоволните в страната не бяха малко. Диана имаше късмет, че не ѝ беше хвърлил око.

След като изпи бирата си, Ким излезе от бара и отиде до една пейка, беше я забелязал отпреди. Закрита от двете страни с дървета, тя позволяваше да се виждат добре и двете врати на бара, а светлината на фенерите не стигаше дотук. Седна и спокойно зачака Райх да излезе.

Наложи се доста да почака. Той се появи на вратата едва след единадесет. Ким ядосано забеляза до него висока блондинка. Това не му влизаше в сметките и си помисли, че трябва да отложи за утре. Не беше необходимо да убива повече хора, отколкото се налага.

Но отлагането се размина. Блондинката размени няколко реплики шепнешком с Райх, млясна го по бузата и почти тичешком се върна в бара. А той с бавни крачки се запъти към глайдера си.

Ким не го засягаше какъв им е проблемът, достатъчно беше, че Райх остана сам. Стана от пейката и с цигара в уста спокойно се насочи към него. В лявата си ръка държеше сгъваем нож.

Наоколо почти нямаше хора. На една от пейките си гукаше влюбена двойка, на вратата на бара на висок глас се разправяха

няколко възпитани младежи. Напълно нормална ситуация за работата му...

Райх беше стигнал вече до глайдера си, когато видя човека с цигарата. Той я извади от устата си и Райх си помисли, че ще иска запалка, затова бръкна в джоба си.

— Имаш ли огънче? — попита непознатият. Райх кимна и в този миг се преви от остра болка в корема. Запалката падна от ръцете му, коленете му се огънаха.

Ким го подхвана и плавно го пусна на земята. Сгъна ножа, извади портфейла на убития, свали скъпия му часовник, пръстена, после се скри в тъмното. Дори някой да беше забелязал случилото се, би предпочел да не се намесва.

След двадесет минути Ким си беше вкъщи. „Придобивките“ от Райх ги изхвърли в реката, докато летеше над нея, с изключение на портфейла и парите — те заминаха в тоалетната чиния. Това е. Райх го няма вече. В най-добрия случай полицията ще търси неизвестния грабител. Дори групата на Райх и да не се разпадне, сега, след случилото се, можеше да успее да убеди Диана да излезе от нея.

Онова, което извърши с Райх, никак не го затрудни. По-сложно беше да реши какво да прави с Диана. Каквото и да й кажеше обаче, Ким разбираше, че никога не биваше да разбере каква роля е изиграл в съдбата на Райх. Лъжа ли е това? Не. Просто няма да й каже цялата истина. Така щеше да е по-добре и за двамата им.

Така щеше да бъде по-добре. Тази мисъл го преследваше и сега, след гибелта на Седрик. Едва сега Ким разбра колко се страхува да не загуби Диана. За първи път през последните години в живота му се появи някакъв смисъл. Точно така — смисъл. По-рано го движеха омразата, желанието за мъст, за разправа с негодниците. Изпълнител, Дознател, Смъртник, дарг — имаше ли в живота му нещо светло. Дори се страхуваше да мисли за щастие, нова реалност беше станала обгорената, изпотъпкана от войнишки ботуши земя. И сега, за първи път от толкова години, сред безжизнената пустиня вдигна нежната си главица едно стръкче. Слабо, беззащитно, можеше да бъде унищожено с един замах. И най-гадното беше, че то можеше да бъде спасено само от една лъжа. Нямахме какво да се заблуждава, така беше. Но ако Диана разбере кой е, ще си отиде. А Ким не искаше това.

Диана отказа да се премести в неговия апартамент в центъра на Москва и Ким я разбираше. Не се съгласи и на нова къща, тъй като беше свикнала с цветята си и друго жилище не ѝ трябваше.

След пристигането си от Хавана Ким веднага отиде при нея. Тя го чакаше. Ким я целуна и си помисли, че ще направи всичко възможно, за да не се разделят никога.

Да, но осъзнаваше, че няма право да захвърли онова, с което се беше заел, това беше дългът му. Мина му през ум да вземе Диана и да отлетят на някоя далечна планета. И там просто да живеят живота си, да отгледат децата си...

Но не можеше да постъпи така. Трябваше да завърши започнатото. Щастieto не се дава даром, то можеше да се заслужи. Поне в неговия случай беше така.

Вечерта по водещите телеканалы съобщиха сензационната новина за гибелта на принц Седрик. Ким забеляза колко болезнено я възприе Диана, дори се просълзи. Разбираше я, Седрик беше за нея символ на борбата, на надеждата за промяна към по-добро. Години наред вярваше в този човек и сега, когато видя изкривеното му лице със засъхнала кръв по него, момичето заплака. Ким се мръщеше и я утешаваше, доколкото му беше възможно, мислейки с ужас как все повече се оплита в лъжите си. Диана оплаква смъртта на своя кумир, а убиецът седи до нея и ѝ шепне утешителни слова.

Не беше се мяркал в антикварния салон повече от десет дни. Затова сутринта, като излезе от къщата на Диана, най-напред отиде там. Всичко беше наред, с изключение на това, че управителят на салона му съобщи, че няколко пъти са идвали хора от Департамента. Разпитвали кой е собственикът, често ли отсъства и къде се намира сега. Но според управителя били настроени доброжелателно, явно нямало нищо сериозно...

Ким не мислеше така. Всъщност отдавна очакваше подобно нещо, затова не се учуди, когато в края на миналия месец сътрудници от Департамента дойдоха в салона му със снимка на злочестия часовник, откъде ли я бяха изкопали? Тогава им отговори, че не е виждал този часовник и това беше всичко. Както изглежда, Департаментът отново е проявил интерес към скромната му персона.

Това трябваше да се очаква, все пак в Департамента работеха добри професионалисти. Естествено, сетили са се, че Мария е взела

този часовник от някой свой познат. Сигурно са установили, че се е срещал с нея, освен това е и антиквар, което утежнява положението. Впрочем нямаше за какво да се хванат, при него всичко беше чисто — Ким беше сигурен, че в момента разполагат със стотина подобни заподозрени. Главното е „да не прави резки движения“. Ще го проверят и ще го оставят на мира. Понякога най-добрият начин да се скриеш е да не се криеш.

И въпреки това ситуацията трябваше да се обмисли. Ким прегледа отчетите на управителя и към обяд си тръгна за къщи, като реши, че ще се справят и без него. Освен това трябва да се покаже на портiera, че ще започне да се безпокои защо го няма.

Преди да тръгне за Седрик, Ким остави глайдера си на паркинга пред къщи. Вместо да вземе такси, реши да се поразходи, тъкмо щеше да се отбие в някое и друго магазинче. След като измина стотина метра, усети, че го следят.

Не забеляза нищо подозрително, просто се появи такова чувство. Но на Кара го бяха обучили доста добре, така че можеше изцяло да се довери на чувството. Сайрус му беше казал, че силният в духовен план човек може да усети дори едва забележимо следене. Чуждият поглед е зареден с енергия, която може да бъде уловена, за това знаеха дори в Департамента. В такива случаи се препоръчваше обектът на следене да не се гледа в очите. Даргите отиваха и по-далече, те чувстваха не само погледа, но и повишеното внимание към себе си. Сайрус и Марсуф непрекъснато караха своите ученици да се следят един друг, затова усещането, че го следят, беше до болка познато на Ким.

Така беше и този път. Ким вече не се съмняваше, че го следят. Много умело, преследвачът му не се приближаваше на разстояние, което би го отделило от останалите минувачи.

Ако искаше, Ким можеше да се измъкне, но в дадената ситуация не беше уместно. Щеше да означава, че е забелязал, че го следят, а това вече щеше да свидетелства за професионализъм, което нямаше нищо общо с обикновения редови гражданин. Щом бягаш, значи се страхуваш от нещо. Могат да възникнат проблеми, както обичаше да се изразява Марсуф в такива случаи. От преследвача трябваше да се измъкнеш само в краен случай, при това трябваше да изработиш така нещата, че да бъде сигурен, че те е изтървал случайно. Именно поради това Ким не се издаде, че е забелязал повишеното внимание към

своята персона. Крачеше бавно по улицата, влезе в едно антикварно магазинче, позяпа и отново излезе на улицата — неизвестният приятел беше някъде тук.

Най-вероятно това бяха брънки на една верига. Първо салонът му, после той самият. Проверяват ли го?

Таксито се приземи на площадката пред дома му. Ким плати на шофьора и влезе във фоайето. Насреща му се зададе портиерът с щастливо изражение на лицето.

— Здравейте! — каза той с усмивка. — Чудех се къде се изгубихте.

— Почивах си — отвърна Ким, като небрежно пъхна в ръката му десетачка. — Бях за риба в Карелия.

— Кълвеше ли?

— Супер. — Ким едва забележимо се усмихна и се запъти към асансьора.

Първата му работа, щом влезе в апартамента, беше да погледне през прозореца. Хора, няколко глайдера. Нищо необичайно. Усещането за следене беше изчезнало, преследвачът му го е изгубил от поглед. И въпреки това интуицията му говореше, че този човек е някъде тук. Възможно е в момента да разговаря с портиера...

И така, какво да предприеме? Ако допуснем, че е нещо сериозно, трябва да изчезва час по-скоро. Но за какво биха могли да се заловят? Какви доказателства имат? Всъщност не разполагат с нищо. Няма и да се появи каквото и да било, което да използват срещу него. Дори да проверят къде е бил последната седмица, пак всичко е както трябва. Докато се разправяше със Седрик, един от приятелите на Мирон наистина беше за риба в Карелия. При това, с кредитните карти на Ким, с дубликат от документите му. Нека се опитат да докажат, че не е бил там!

Във всеки случай засега Ким не усещаше явна заплаха за себе си. Най-вероятно беше рутинна проверка, нищо повече. И затова, след четиридесет минути излезе от къщи, отиде да си вземе глайдера и тръгна към антикварния салон.

Следяха го като преди — стриктно и ненатрапчиво. Няма лошо, нека се забавляват. Вярно, че ще трябва да прекъсне всякаква работа — имаше предвид не антикварната дейност, а това, с което на практика се занимаваше.

Като пристигна в салона, Ким влезе в кабинета си, затвори вратата, извади от чекмеджето на бюрото регистриран на чуждо име линком и се обади на Мирон. Избягваше да ползва своя линком, защото се опасяваше, че следят разговорите му. Каза в слушалката, че срещата по повод сключването на договора се отлага за друго време и по-късно ще съобщи конкретната дата. Ким пожела на събеседника си всичко хубаво и затвори линкома. Естествено, че не става дума за никакъв договор, това беше нещо като парола за възникнала опасност. Последната фраза, свързана с пожеланието на Ким означаваше, че опасността не е много голяма. Ако не беше така, имаше друга парола.

После позвъни на Диана, тя вдигна веднага. Каза ѝ, че му се е появила спешна работа и няма да може да я посещава известно време, пожела ѝ всичко хубаво, след което бързо затвори. Няма да могат да се доберат до Диана чрез него, засега тя е в безопасност. По-нататък, ще видим.

След като приключи с ангажимента си към Мирон и Диана, Ким потъна в работата на салона, това беше и най-доброто му прикритие. Като цяло, работата в салона вървеше доста успешно, според изчисленията на Ким вече към края на годината той щеше да е в състояние да си върне всичките вложени в проекта средства. Преди две години, когато Айкутма предложи на Ким да се заеме с изучаване на антикварното дело, той се отнесе с известен скептицизъм към това. Според него имаше множество далеч по-интересни теми, отколкото да се ровиш във вехтории...

Но с Айкутма беше безполезно да се спори, предложението му беше равносилно на заповед. Ким получи информация от обучаващите програми, но истинският вкус, умението да се ориентира в тези неща ги дължеше на Дорис. В тази област, както и в много други тя беше истински специалист.

Сега, като собственик на антикварен салон, Ким за пореден път се убеди в правотата на Айкутма. Старецът знаеше какво прави. Впрочем точно това притесняваше Ким. Когато тръгваше от Кара, Айкутма заяви, че след време ще се върне, за да продължи обучението си. По думите на Айкутма има три равнища на посвещение. Ким се е докоснал едва до първото. Истински сериозните неща го очакват по-късно.

Това наистина го безпокоеше. Не искаше да се връща на Кара. Знанията, получени от даргите, му стигаха. От друга страна, Айкутма винаги излизаше прав.

Следващите два дни с нищо не бяха по-интересни от изминалите. Следяха го, както и преди, но просто не обръщаше внимание. Единственото неудобство беше, че не можеше да посещава Диана, и му беше много мъчно.

Сградата, в която беше апартаментът на Ким, се намирал близо до „Арбат“. Харесваше му тази улица. Изобилстваше от антикварни сергии, където понякога се срещаха много интересни неща. Вярно, че много от тях се оказваха ментета. Но един неспециалист трудно можеше да направи разликата.

Днес Ким отново реши да обходи тези сергийки. Вече беше свикнал с мисълта, че го следят, при това — с вещица. И когато действията на преследвача явно загрубяха, прие това със снизходителна усмивка. Той си е чист, нищо не могат да извадят срещу него, затова сега просто го провокират. Позната методика — ако няма видими доказателства, започвай да притискаш човека. Открито го следят, прослушват разговорите му, преглеждат кореспонденцията му, правят всичко, за да го изнервят. И доста често такъв подход има резултат.

След Ким вървяха трима души, практически не се криеха. Щом пресичаше улицата, и тримата отиваха на другия тротоар. Накрая Ким отиде до спокойно крачещия напред-назад полицай.

— Извинете, сър, имам проблем — каза Ким, стъпвайки от крак на крак. — Преследват ме някакви хора. Онези двамата, ей там, при витрината, виждате ли ги? — Той кимна с глава към преследвачите си. — А третият е на отсрещния тротоар. Онзи там, с шапката. Може да са крадци.

— Дайте си документите... — каза полицаят, поглеждайки към преследвачите на Ким.

— Да, заповядайте — Ким веднага му показва документите си. — Андрей Кротов, имам антикварен салон на „Неглинная“. Ето визитката ми...

Полицаят внимателно разгледа документите и му ги върна.

— Сега ще видим — каза той и се запъти към двамата агенти от Департамента, които стояха при витрината.

— Да, разбира се... — услужливо се отдръпна Ким и се усмихна едва забележимо. Постави преследвачите си в много глупаво положение. Оставаше им или да покажат документите си на полицая и да се извинят на Ким, като му обяснят защо го следят, или трябва бързо да напуснат „полесражението“.

Агентите избраха втория вариант. Щом видяха полицая да се приближава, побързаха да се скрият някъде. Полицията не хукна да ги преследва. По всичко личеше, че не му е до тях. А може и да се е сетил кои са тези хора.

Ким не дочака човекът на реда да се върне. Хвана едно такси и под злобния поглед на третия преследвач се качи в колата.

— „Неглинная“ — каза, поглеждайки през прозореца. — И побързо, ако обичате, ще си платя...

— Готово... — кимна шофьорът, машината се вдигна и бързо започна да набира височина.

* * *

Останалата част от деня Ким прекара без произшествия. Не дойдоха да го арестуват, около салона не слухтяха разни подозрителни типове. Имаше всички основания да предполага, че може за известно време да са го оставили на мира. Ким остана в салона до вечерта, зает да разглежда в кабинета си старинни антикварни каталози. Това определено му харесваше. Стигна до извода, че ако успее да оцелее след всичките тези истории, ще посвети остатъка от живота си на антикварното дело.

Вече се здрачаваше, когато Ким излезе от салона. Пазачът затвори вратата след него. Не му се прибираше, а и трябваше да провери как стои въпросът с преследвачите. Затова Ким взе такси и се отправи към „Галеон“.

През целия път разгадаваше усещанията си, но не забеляза нищо подозрително. Наистина не го следяха.

В бара Ким си поръча една „Императорска“, седна на една маса до стената и прекара дълго време, отпивайки от превъзходната бира, после запали цигара. Пушеше рядко, само когато се затрудняваше при анализирането на някоя ситуация. Така беше и сега — пушеше и

размишляваше върху създалата се обстановка. Явно се беше отървал. Сега трябва малко да изчака, а когато нещата се поуталожат, ще продължи работата си.

От случая с полиция бяха минали пет дни. През това време Ким водеше живот на примерен гражданин, затънал до гуша в работа. Бизнесът вървеше добре, оня ден дори успя да продаде няколко стари книги на един от помощниците на Чалми. Той, естествено, не назова местоработата си, но Ким и без друго познаваше много добре този господин. Някога беше завеждащ Отдела по изпълненията, Ким дори работи известно време под негово ръководство. Помощникът на Чалми си тръгна, изцяло удовлетворен от покупката, и Ким записа в актива си още една точка. Много е полезно да имаш такива познати.

Следващият ден също си беше най-обикновен. Навън ръмеше, стрелката на часовника сочеше пладне. Ким тъкмо разясняваше на един охранен джентълмен достойнствата на старинна ваза върху поставка, покрита с бронирано стъкло, когато в галерията влезе висока привлекателна девойка, придружена от солиден господин. Ким изтръпна. Беше Шийла.

В последно време се стараеше да не мисли за нея, да не човърка стари рани. Да, понякога му се искаше да отиде до къщата ѝ и да я зърне, макар и отдалеч, но пъдеше тези мисли от главата си, понеже бяха болезнени за него. Камо ли да говори с нея — това беше немислимо. В края на краищата го предаде.

След това в живота му се появи Диана и Ким се сещаше за Шийла все по-рядко. По-точно, не му се щеше да си я спомня.

Сега беше тук. Ким продължи да хвали вазата, като с крайчеца на окото си поглеждаше към Шийла. Мина му през ум, че най-добре е да отиде в кабинета си и да предостави обслужването на девойката на някого от сътрудниците си. Но събитията се развиха по друг начин. Господинът, когото Ким убеждаваше за вазата, обеща да си помисли и евентуално отново да дойде, и излезе. Ким тъкмо се готвеше да отиде в кабинета си, но Шийла се запъти към него, щеше да е глупаво да бяга. С тъга отбеляза, че за изминалото време е станала още по-красива.

— Радвам се да ви видя в нашия салон — каза Ким с лек поклон, без да издава вълнението си.

— Здравейте — усмихна се Шийла. — Чувах, че тук е много приятно, но действителността надмина очакванията ми. Шийла Ракс,

секретарка на господин Волин. — Момичето посочи с плавно движение на ръката си своя придружител, който оглеждаше витрината със статуетките. — Обзавеждаме новия си офис, бихме искали да вземем нещо солидно за интериора.

— Андрей Кротов, собственик на салона. — Ким отново леко се поклони. — Ще се радвам да ви бъда полезен...

На Шийла ѝ беше нужен цял час, за да подбере подходящите неща. Нейният шеф изцяло се доверяваше на вкуса ѝ, поради което практически не участваше в разговора, само от време на време отговаряше на въпросите ѝ. В крайна сметка Шийла се спря на настолен часовник, старинен полилей и картина с нежна позлатена рамка. Шийла и придружителят ѝ платиха, съобщиха адреса на офиса и си тръгнаха. Ким ги изпрати до вратата, върна се в кабинета си и се сгромоляса на едно кресло.

Не искаше да мисли за Шийла. Опитваше се да се разсее, да се съсредоточи върху работата си, но мислите му упорито се връщаха към болната тема. Да, Шийла се беше разхубавила. Ако преди беше все още момиче, сега вече беше жена. Не му беше приятно, но беше принуден да си признае, че Шийла все още го вълнуваше. Взе в ръце един каталог, машинално го разлисти и го остави настрана. Глупаво е. Нищо, ще я забрави. Освен това сега си има Диана.

Той неволно се усмихна при мисълта за нея. Трябва днес да я посети. Не го следят, така че е безопасно за нея. Тази вечер отново ще бъдат заедно...

Можеше да я предупреди, но реши да я изненада. Купи огромен букет цветя и в седем и половина вечерта глайдерът му кацна пред къщата ѝ. В главата на Ким се въртяха мисли от рода на тази, че на този свят все пак има щастие. Може и да не е голямо, но го има.

За свое учудване, не видя в очите на Диана обичайния блясък. Стори му се, че момичето изобщо не го очакваше. Опита се да потисне чувството, като предположи, че Диана просто не беше в настроение. Влезе в стаята, прегърна момичето, целуна я. Диана се дръпна.

— Прости ми, Ким... — Тя го погледна, но веднага сведе очи. — Трябва... Трябва да ти разкажа...

— Да, разбира се... — Ким усети как се изопва лицето му. — Слушам те.

— Ами аз... срещнах един човек. Той е учен, след три дни отива с експедиция на Вепра. Отивам с него.

— Защо? — тихо попита Ким.

— Защото го обичам... — с огромно усилие каза тя. — Ти си много добър, Ким, благодарна съм ти за всичко, което направи за мен. Точно заради това не мога да те лъжа.

— Отдавна ли го срещна?

— Преди две седмици. После се срещнахме отново... — Диана погледна Ким и се изчерви, очите ѝ се насълзиха. — Прости ми, Ким. Много съжалявам...

— Няма нищо... — Ким вдигна рамене. — Случва се. Всяко зло за добро. — Погледна Диана в очите. — Постарай се да бъдеш щастлива. Аз си тръгвам...

Тя не го спря, а и той не направи опит да остане. Немаше смисъл. Когато се качваше в глайдера, Ким си помисли, че съдбата му е такава. Или е проклетие някакво — беше забравил, че е дарг. А даргите си нямат другар в живота.

Диана стоеше на външната врата с печален вид. Ким издигна машината във въздуха и за последен път хвърли поглед на обградената с цветя спретната малка къщичка. После натисна педала и полетя към къщи.

Разбра, че е сбъркал посоката, когато под него се мярнаха върховете на борове. Усещаше пустота в душата си и съвсем несъзнателно се е насочил към единственото място, където можеше да бъде насаме със себе си.

Приземи глайдера близо до ручея, и когато тръгна към водата и седна на брега, вече се свечеряваше. Някъде наблизо във водата скочи подплашена жаба и Ким се загледа в образувалите се на повърхността кръгове.

„Свърши се — помисли си, вперил поглед в бързия бяг на водата. — Свърши се. Стръкчето, едва подало главица, повехна и пред очите отново се ширна изпръхналата, обгорена земя...”

По бузата му бавно се търкулна една сълза. Ким мислеше за Диана и разбираше, че няма право да я вини. Онова, което възприе като любов, от нейна страна беше желание да почувства нечие рамо до себе си, беше резултат от самотата ѝ. Може да се е опитала да го обикне, но не е могла.

Не го интересувахе кой е неговият съперник. Сигурно е достоен човек, щом Диана го е обикнала. Колкото до него самия... Ще трябва да си направи извод. Да си набие в главата, че на този свят няма любов — за него няма. Той е дарг, убиец и това изчерпва всичко. Беше много самонадеяно от негова страна да разчита на тихо заливче. Боговете знаят какво вършат.

Повече това нещо няма да се повтори... Ким се наведе над водата, наплиска лицето си, пи вода на бавни глътки. Въздъхна уморено. Беше вече тъмно, когато седна в глайдера и го издигна във въздуха.

ГЛАВА 5

Дъщерята на Морис се казваше Джулия. Караше двадесет и третата си година и вече два пъти беше успяла да се омъжи. Сега си търсеше поредния избраник. Джулия беше стройна, доста симпатична и прекрасно осъзнаваше това. За Ким беше ясно, че ще бере ядове с това самовлюбено същество.

Беше един от поредните приеми по случай пенсионирането на някакъв високопоставен военен. Ким също беше поканен. Генерал Грачов дълго време беше завеждащ Охранителната служба на Императорския флот. След гибелта на „Единбург“ уволни няколко свои заместници, единият от които дори беше съден. Но това не можа да му помогне да остане на длъжността си. Спестявайки му позора да изважда кирливите ризи на показ, му предложиха да се оттегли по собствено желание, тоест да се пенсионира поради навършване на възраст. На него не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи. Когато Ким му поднасяше поздравленията си, си мислеше какво ли би направил този стар боец, ако научеше, че именно Ким, беше причина за всичките му беди.

За щастие на генерала това и през ум не можеше да му мине и приемът си течеше съвсем благопристойно. Ким вече беше известен в тези среди главно поради това, че беше добър събеседник. Беше много вещ в изкуството да разбира хората и съумяваше да се представи пред тях в най-добрата си светлина. Не беше никак сложно, още в началото на обучението Сайрус му обясни главните принципи на общуването. Говори за онова, което интересува събеседника, внушаваше му Сайрус, не му натрапвай своето мнение. Никога не го прекъсвай, в никакъв случай не демонстрирай интелектуалното си или каквото и да било превъзходство. Бъди любезен, но не сервилен, прави услуги, но не се подлагай. Същността на общуването се състои в това човек да се чувства комфортно в твое присъствие.

Ким беше усвоил в съвършенство тези и други правила. Наистина понякога се натъжаваше. Преди възприемаше всички като хора. Сега, при среща с непознат машинално го вписваше в една или

друга класификационна схема. Човекът преставаше да съществува, на негово място се появяваше биомашина, програмирана по точно определен начин. След като имаше на разположение съставните части на програмата: страхове, мании, пристрастия, навици, можеше със сигурност да прогнозира поведението ѝ. Понякога срещаше наистина интересни хора. Те притежаваха остър ум, чувствителна душа, но не бяха много на брой. Като цяло, по-голямата част представляваха ходеща сбирщина от общочовешки глупости. До този извод стигна още докато беше на Кара, осъзнавайки, че всичките им разговори, проблеми, интереси, бяха просто скучни. Не го вълнуваха резултатите от футболните мачове, беше му абсолютно безразлично кой е спечелил космическия слалом. Не го интересуваха и изборите. Ким нямаше изобщо да страда, ако всичките тези претенденти за власт си бяха прегризали гърлата един на друг. Изключително непоносимо му беше общуването с жените, представителки на прословутото висше общество. Слушайки тъпотии им, Ким стигаше до извода, че от окончателна деградация човечеството може да се спаси само ако настъпи краят на света. Някаква всемирна, вселенска катастрофа, която да сложи край на днешната цивилизация. Ким не възразяваше да се озове сред онези, на които няма да им провърви в тази катастрофа. Но пък малкото оцелели ще могат най-накрая да се заемат с нещо смислено. Ще са длъжни да се заемат — ако искат да оцелеят...

Впрочем едва ли някой на този свят се интересуваше какво мисли Ким. От своя страна не изпитваше ни най-малко желание да споделя мислите си с когото и да било. За всички, които го познаваха, беше антикварят Андрей Кротов, мил, интелигентен човек, с когото можеш да си побъбриш за това-онова и изобщо да си прекараш времето приятно.

На Ким отдавна му беше станало ясно, че към Джулия трябва да подходи по-специално. Обикновеното ухажване няма да доведе до нищо. Още на приема у Екслер беше стигнал до този извод. Джулия беше много екстравагантна. Това си личеше по дрехите ѝ, по прическата, по маниера на разговора. Смяташе се за ярка и нестандартна личност и поради това се отнасяше с презрение към цялата тази „сивота“, както наричаше по-голямата част от своите познати. С втория си мъж се раздели точно по тази причина и не пропускаше случай да спомене „това нищожество“. Доколкото Ким

знаеше, „това нищожество“ беше собственик на една от най-големите банки на Земята.

Майката на Джулия беше починала преди шест години. Три години след това Морис се ожени повторно. Джулия посрещна мащехата си на нож и при първата възможност напусна дома си, като се ожени. Сега, след поредния си развод, живееше в малка къща близо до Ботаническата градина.

Ким се интересуваеше от Джулия изключително като дъщеря на Морис. Знаеше, че беше неговата любимка, и чрез нея Ким можеше да влияе на татенцето. Плановите му бяха много прости, искаше да забърка момичето във вече обмислени финансови машинации. За него не беше тайна, че Джулия се нуждае от пари. Не беше взела нито кредит от последния си мъж, от баща си пари не вземаше поради гордост и се впускаше в твърде рисковани финансови операции. Ким не се съмняваше, че момичето ще приеме да участва в изгодни делови проекти, които ще ѝ предложи, останалото бяха технически подробности. След няколко месеца Джулия ще се оплете в мрежите му. Естествено Морис ще поиска да запази репутацията ѝ неопетнена, но как? Само с неограничената помощ на Ким. Морис сам няма да може да замаже нещата, Ким ще се погрижи и за това. Морис, както и всеки друг високопоставен чиновник, има доста врагове, които само чакат удобен случай, за да го стъпчат. Достатъчно е да им предаде материали, че Морис се опитва да прикрие аферата на милата си дъщеричка, и с него е свършено.

След обилната вечеря присъстващите се разделиха на малки групи по интереси. Ветераните, начело с домакина, се събраха в една от стаите, откъдето се чуваха смях и тостове, което показваше, че вечерята не попречи на старите бойци да продължат със словоизлиянията си. Жените се разпределиха по стаите, младежите, след като потанцуваха, също се разделиха на малки групички. Ким, който цяла вечер наблюдаваше Джулия, заедно с нея, както и десетина гости, се оказа в билиардната.

Тук имаше няколко маси, беше задимено — няколко старши офицера бяха свършили играта си и бяха напускали помещението. „Тарторът“ сред събралите се в билиардната беше някой си Борис, едър мъж на около тридесет и пет години, син на известен промишлен деятел. Ким не би му обърнал особено внимание, ако цяла вечер не се

увърташе около Джулия, впрочем — безуспешно. Джулия се отнасяше доста хладно към ухажванията му, но ги приемаше поради липсата на нещо по-обещаващо.

Борис веднага зае най-добрата маса и под скептичния поглед на Джулия започна партията с някакъв подпухнал младеж. Играта му беше добра и всичко щеше да бъде добре, ако не отбелязваше пропуските на партньора си с язвителни забележки. Завърши играта със съперника си без проблеми в своя полза и на мястото на младежа застана едно офицерче. Борис не промени стила си. Докато го слушаше как се заяждаше, Ким си помисли, че в Департамента за такова нещо отдавна щяха да му разбият мутрата. Младото офицерче само се изчервяваше и се смущаваше, личеше, че якият му противник беше му взел страха.

— По-добре се цели — подразни го Борис, наблюдавайки с ирония поредния му удар. — По-смело... Абе, кой те е учил да играеш? — Борис се усмихна, доволен от неточния удар на партньора си. — Трябва да си сложиш мерник на щеката, за да не бъркаш. Като на картечница...

Репликата му беше посрещната със смях, офицерчето съвсем се сконфузи. След кратък размисъл Ким стигна до извода, че от тази ситуация може да се извлече нещо полезно, още повече че Джулия беше наблизко. Застана по-близо до масата и започна да наблюдава играта.

— Сега ще го ритнем по задника... — Борис тикна със замах топчето в дупката, очите му блестяха. — Билиардът, братче, е деликатна игра, нужен е мозък, окомер... Не е като да подрънкваш с медалчета...

Пореден удар, още две топчета се търкулнаха в дупките. Зрителите изръкопляскаха, Борис самодоволно се усмихна и бавно мина от другата страна на масата.

— От ръба към ъгъла — каза той, явно гордеейки се със своето умение. — Хоп-а...

Този път Борис си спести коментарите, още повече че резултатът от партията висеше на косъм. С лекота прати в дупката първото топче, за победата му оставаше още едно. Топчето беше проблематично, изискваше се силен и рязък удар.

Топчето се завъртя при дупката, спря. И сякаш с нежелание се търкулна в нея...

Зрителите изръкопляскаха, Борис победоносно се усмихна.

— Това е положението... Кой иска да си подпише смъртната присъда? — Той демонстративно погледна Ким. — Да играем една партия?

— Защо не? — вдигна рамене Ким. — Винаги е приятно да пообщуваш с културен човек.

По устните на Джулия се плъзна усмивка.

Докато топчетата се подреждаха автоматично, Борис наблюдаваше Ким с неприязън.

— Ако искаш, давай пръв — каза той, почесвайки се с щеката по челото. — Нямам нищо против.

— Някой друг път — усмихна се Ким. — Давай...

Борис наистина играеше добре, веднага успя да вкара топчето в дупката.

— Ама че работа, а? — Борис погледна Ким и се засмя.

— Изцапал си си носът с нещо — спокойно отбеляза Ким. — Или нещо се е залепило, докато си ял.

Борис инстинктивно докосна с ръка носа си, нямаше нищо.

— Готово, сега е чисто — усмихна се Ким. — Трябва да си внимателен. Удрий, че нямам много време.

Съперникът му стисна зъби. Но погледът на Ким беше толкова спокоен и открит, че не му оставаше нищо друго, освен да се върне към играта.

Безмълвно прати още едно топче в дупката. Но третото му се изплъзна.

— Само толкова? — престорено се учуди Ким. — А пък казваше, че си майстор.

— Присмял се хърбел на щърбел... — злостно произнесе Борис и присъстващите прихнаха.

— За хърбелите ще си поговорим по-късно. — Ким се усмихна и внимателно огледа масата.

Билиард се научи да играе още в Департамента и наистина смяташе себе си за добър играч. До момента, когато Марсуф му доказва обратното. Именно тогава Ким си даде дума да не се самоизтъква никога. Впрочем след уроците на Марсуф действително започна да играе доста прилично.

Ким заби пет топчета едно след друго, при това умишлено подбираше достатъчно сложни варианти. След това имаше един неточен удар, но това беше премислено от него.

— Виж ти, не улучих — усмихна се Ким. — Интересно, защо?

Борис преглътна това, но гледаше лошо. Здравно стиснал щеката, мина от другата страна на масата.

— Мога да ти пусна един удар — предложи Ким. — Ако искаш.

Съперникът отново преглътна. Заби четири топчета поред, после сгафи, явно от престарание. Избра много сложно топче, удари го, топчето подскочи, прелетя над ръба и тупна на пода.

— Мушката се е изкривила — коментира провала му Ким и вдигна топчето. — На картечницата.

Наоколо се засмяха. Джулия гледаше Ким с нескрит интерес.

— Сега твойта мушка ще се изкриви — изръмжа Борис, заплашително стискайки щеката.

— Добре, но нека си довършим играта. Съгласен? — Ким се усмихна и погледна към масата.

Този път играеше с цялата сериозност. Играеше чисто, красиво, топчетата шумно тупваха в дупките, а това разваляше настроението на Борис с всяка изминала минута. Последно топче — Ким погледна Борис, усмихна се и изящно вкара топчето в дупката, което взриви присъстващите.

— Сега можем да се върнем към въпроса за хърбелите — каза той, като отмести щеката.

— Да изиграем още една партия — произнесе Борис с яд, като чукна с юмрук копчето на автомата.

— Някой друг път. Сега имам много работа.

— Още една! — повтори Борис и се приближи до Ким. Беше с една глава по-висок от съперника си и изглеждаше страховито.

— Казах вече, друг път. Сега смятам да отида да изпуша една цигара. — Ким извади кутията с цигари, небрежно я чукна отдолу, една цигара изскочи и я сложи в устата си. — Ако искаш, ела с мен... Моите почитания, дами и господа... — С лек поклон Ким се обърна и излезе от билиардната.

Вървеше към градината, знаейки, че Борис го следва. В градината беше тихо и хладно. При фонтана светеха няколко фенера, но Ким ги задмина, понеже не желаше евентуалният му сблъсък със

самолюбивия играч на билиард да бъде видян от прозорците. Спря при малка, обвита с бръшлян беседка и зачака.

Не се наложи да чака дълго. След десетина секунди на пътеката се показва Борис. Дишаше тежко, очите му шареха наоколо, търсейки жертвата.

— Тук съм... — извика Ким, усещайки присъствието на още един човек. Но от него не идваше заплахата. По всяка вероятност беше просто любопитен, който се криеше в храстите на около десетина метра. Ким дори зърна в храсталака една рошава глава. Какво пък, още по-добре.

Борис се приближи. Очите му святкаха от злоба.

— За кого се мислиш, копеле мръсно? — започна той и фрасна Ким с юмрук в главата. По-точно, се опита да го удари, докато Ким отстъпи крачка назад и продължи да си пуши цигарата.

— Беше забавно — каза той, като подигравателно наблюдаваше Борис. — Ще ми покажеш ли какво още можеш?

Всъщност противникът му не можеше повече нищо. Ким се убеди в това, когато Борис отново се хвърли върху него. Големите юмруци в случая не означаваха нищо, техниката винаги играе по-голяма роля от силата. След като избегна поредния удар, Ким замахна странично към противника си и усети как изпукаха ребрата му. Борис извика от болка, но не се отказа от намеренията си. Стиснал зъби, отново направи крачка към Ким.

— Грещиш — коментира действията му Ким. — По-добре си иди вкъщи. Не ти мисля злото.

Противникът му, уви, не се вслуша в съвета му. Наложил се отново да го сръга в ребрата, просто профилактично. Накрая Борис със стон се свлече на колене.

— Това стига ли? — попита Ким и клекна до него. Всмука дълбоко от цигарата и изпусна струйка дим в очите на Борис. После демонстративно загаси цигарата в ревера на скъпия му костюм. — Мисля, че наистина е време да си ходиш вкъщи — каза той и се изправи. — А пък аз ще отида при Джулия, тя е много мило момиче. А ти само се опитай да се върнеш, ще ти строша краката...

Ким се обърна и спокойно се отправи към вратата към дома. Наблюдателят в храстите кротуваше, Ким мина покрай него и се направи, че нищо не е забелязал.

Вече го чакаха. Разбра го по въпросителните погледи, отправени към него. Фактът, че Ким беше в добро здраве, предизвика учудване.

— А Борис къде е? — попита едно момиче, което присъстваше на конфликта в билиардната.

— Борис ли? — престорено се учуди Ким. — Тръгна си. Изведнъж се сети, че има важна работа.

— Ами вие? — отново попита момичето. — Нали казахте, че също си тръгвате.

— Аз реших да поостана — усмихна се Ким. — Впрочем казвам се Андрей. Посещавали ли сте моя салон?

* * *

Джулия не можа веднага да си спомни къде е виждала този симпатичен млад мъж. И едва когато се сбогува и излезе от билиардната, а след него, като разярен бик, хукна Борис, който всъщност ѝ пилеше нервите, се сети. Ами, да, беше го виждала на един купон. Май антиквар някакъв или нещо от този род...

— Жал ми е за него — каза Нели, слабичко двадесетгодишно момиче в отвратителна рокля според Джулия. — Борис ще го убие.

— Да съобщим ли на охраната? — предложи някой от момчетата, но предложението му увисна във въздуха.

— Ще хвърля един поглед... — Младият Елдар пръв се изниза през вратата, другите един по един го последваха.

Но само Елдар рискува да отиде в градината, останалите сметнаха това за неуместно или дори — за опасно. В огромната зала близо до градината точно започваха танците, което беше добре дошло. Един висок, кльошав господин покани Джулия и тя прие. Танцувайки, момичето час по час поглеждаше към вратата, откъдето всеки момент трябваше да влезе Борис.

И беше странно учудена, когато вместо него видя антикваря, чието име така и не можа да си спомни. Никога не помнеше имена.

Ако се съдеше по вида му, беше се справил с конфликта по мирен път. Още повече — беше абсурдно да натупа Борис. Макар че нямаше да е лошо, този надут пуяк отдавна си го просеше.

До антикваря се доближи Нели. Джулия се намръщи, без да обръща повече внимание на партньора си — да върви по дяволите... Извини се и напусна дансинга. Тази Нели, вечно си пъха носа... За какво ли си приказват?

Джулия не може да схване поради силната музика. А, дотам ли стигнаха? Тя тръсна глава, като видя как антикварят обгърна талията на Нели и след секунда те вече бяха във вихъра на танца. А казваше, че бърза...

След малко някакво старче отново я покани на танц. Джулия отказа с раздражение и отиде до прозореца.

„И какво толкова представлява? — мислеше тя, ядосано наблюдавайки танцуващия антиквар. — Симпатична муцунка, и какво от това? Колко са такива като него. А тази глупачка се радва като невидяла...“ Джулия ядосано погледна Нели. Докарала се като папагал...

Появи се Елдар и веднага го наобиколиха няколко души. Явно нещо разказваше. Можеше да се приближи и да разбере всичко, но Джулия се сдържа. Ще научи рано или късно.

Така и стана. След минута при нея дойде приятелката ѝ Лиза, цялата зачервена. Видът ѝ говореше, че има какво да ѝ съобщи.

— Чу ли? — попита Лиза и без да дочака отговор, занарежда: — Елдар каза, че всичко е видял. Борис доста си е изпатил. После се е измъкнал през задния вход, взел такси и си тръгнал. Едва се напъхал в колата. — Лиза се засмя. — Яко, а?

— Любопитно — кимна Джулия. — Как се казва този супермен?

— Андрей, отскоро е на Земята. Има антикварен салон на „Неглинная“, бях там случайно, търсех нещо за Петя. Някаква красива кутийка с една-две старинни монети в нея. Монетите...

— Стига с твоите монети — прекъсна я Джулия. — Какво прави с него тази скумрия? — Тя посочи с поглед радостната Нели.

— Танцува — отвърна Лиза. — Защо?

На Джулия ѝ се прииска да се заяде, но се сдържа. Без да обръща внимание на Лиза, бавно тръгна към танцуващата двойка.

— Може ли? — И без да чака отговор, плавно изтика Нели от прегръдките на Андрей. И когато усети ръцете му върху талията, се усмихна.

Погледна антикваря в очите и кой знае защо, потръпна. Очите му бяха странни, необикновени. Този човек беше в състояние да се справи с Борис.

— Изглеждате чудесно — каза антикварят. — Тоалетът ви отива. Кой ви го избра?

— Аз — усмихна се Джулия. — Чух, че нещо сте се сдърпали с Борис?

— Ами — отвърна той с усмивка. — Много любезно си поговорихме. Толкова е забавен.

Борис — забавен... Антикварят си го биваше. Имаше нещо в него. Такова, което не беше забелязала преди.

— Аз съм Джулия — каза тя. — А вие, ако не греша, сте Андрей.

— Андрей Кротов, антиквар — усмихна се партньорът ѝ, притискайки леко талията ѝ. Впрочем това можеше да се дължи и на танца.

— Да, чувах за вашия салон — кимна Джулия, без да откъсва поглед от неземните очи на Андрей. — Точно си търся някаква красива вещ за новата ми спалня.

— Ще се радвам да ви бъда полезен. Какво точно търсите?

— Нещо ми се замая главата — каза Джулия, която всъщност не обичаше да танцува. — Искате ли да поседнем някъде?

— С удоволствие...

Отидоха до креслата в другия край на залата. Джулия беше удовлетворена, усещайки изпълнения с омраза поглед на Нели. Уви, душичке, за добрата стока — добър стопанин...

Джулия седна в креслото и с интерес погледна Андрей, който се разполагаше срещу нея. Да, младежът си струваше.

— Какво искате за вашата спалня? — попита той.

— Още не съм решила — отвърна тя. Интересувах я не толкова антикварните дела на Андрей, колкото него самият. — Нещо оригинално и не много евтино.

— Разбирам — усмихна се антикварят. — Сещам се за някои нещица, можете да посетите салона ми и да ги огледате... — Щракна с пръсти, и извика младичката сервитьорка с чаши шампанско на поднос. Взе две чаши, подаде едната на Джулия и за миг пръстите им се докоснаха.

— Ще дойда някой път. — Джулия надменно вдигна глава, после отпи от шампанското. — Когато намеря време — добави тя почти назидателно.

— Винаги на вашите услуги. — Антикварят отпи от шампанското, постави чашата на масичката и пхна ръката си в джоба. — Ето ви моята визитка. Когато решите, ми звъннете предварително, за да мога лично да ви покажа салона. А сега ме извинете, на горкичката Нели съвсем ѝ призля...

Той се изправи, леко се наклони и се приближи към момичето, което стоеше настрана. През цялото време Нели обидено наблюдаваше Джулия, отмъкнала кавалера ѝ. Когато дойде при нея, лицето ѝ светна. Джулия видя това.

— Глупачка — измърмори, адресирайки го неизвестно към кого — дали към себе си, дали към Нели... Сега разбра, че е допуснала грешка, като се опита да действа с агресия спрямо Андрей. Просто беше свикнала мъжете да тичат след нея, а не обратното, затова и сега действаше в стила си. И ето го резултатът.

В гърдите ѝ се надигаше злоба при вида на поруменялата Нели в прегръдките на Андрей на дансинга. Джулия си мислеше, че този антиквар си позволява много. Кой е, в края на краищата, че имаше наглостта така да се държи с нея?

Постепенно Джулия се овладя, дори склони да танцува с някакъв кавалер. Не чу нито дума, което ѝ говореше. Беше ядосана, че за първи път в живота ѝ някой дръзна да постави себе си над нея и да ѝ откаже. Да, точно така, да ѝ откаже. Тя, дъщерята на втория човек в Империята, се принизи да разговаря с някакъв жалък антиквар, а той с какво ѝ се отплаща. Неблагодарник!

След няколко минути Джулия разбра, че повече не може да се самозалъгва, всички опити да предизвика у себе си антипатия към Андрей се оказаха неуспешни. Да, наистина е неблагодарник. Но пък е толкова чаровен...

През останалата част от вечерта не се върна при нея, тя също не отиде при него. И когато след дванадесет през нощта присъстващите започнаха да се разотиват, Джулия внимателно следеше с кого ще си тръгне антикварят. За нейно успокоение си тръгна сам, като преди това изпрати Нели до глайдера ѝ. Ако я беше взел със себе си, Джулия никога нямаше да му го прости. Впрочем празноглавата Нели беше

малка за него, това беше вторият или третият купон, на който присъстваше.

Но въпреки че антикварят си тръгна сам, у Джулия остана горчилка. Не можеше да понесе, че е отблъсната. След като се настани удобно на задната седалка на огромния представителен глайдер, който я носеше към къщи, тя си мислеше, че непременно ще се бори за този човек. В края на краищата това беше въпрос на принцип.

* * *

Минаха две седмици, откакто Ким се раздели с Диана. Сега разбираше, че другояче не можеше да бъде. Хубаво е, че си тръгна. Най-малкото, отпадна възможността да я мами.

Както изглеждаше, Департаментът също го беше оставил на мира. Вече не го следяха, Ким не беше забелязал някой да се интересува от него в последно време. Понякога имаше усещането, че някой спира погледа си върху него, но това не беше сериозно. За Ким беше достатъчно, че хората от Департамента не го следяха. Не се съмняваше, че рано или късно ще го засекат, но първо трябваше да извърши операция „Джулия“.

От краткото общуване с момичето Ким си направи няколко важни изводи. Преди всичко му се удаде да заинтригува тази своенравна особа, връщането му към Нели само разпали огъня. Естествено Ким оценяваше трезво шансовете си и разбираше, че в най-добрия случай ще бъде просто временно развлечение за Джулия. Но повече и не му трябваше. Отначало ще я привлече като мъж, а после — и като делови партньор. След това тя просто нямаше да може да си тръгне от него...

Най-скорошният купон, на който можеха да се срещнат, се очертаваше след две седмици. Едва ли Джулия ще изтрае дотогава. Имаше всички основания да предполага, че няма да се забави да посети салона му, още повече че имаха уговорка. Оставаше само да чака.

Джулия звънна след три дни. Разговаряше с Ким с леко небрежен тон и между другото спомена, че ще дойде в салона му утре към единадесет. Можеше да каже, че по това време няма да го има, но Ким

си го спести. Винаги трябва да се знае точната мярка, иначе рибката може да се изплъзне в последния момент. Това, че момичето се държеше предизвикателно, се дължеше на характера ѝ, беше свикнала да се налага и засега трябваше да се примири.

Не дойде в уреченото време. Беше почти обяд, когато на площадката пред антикварния салон най-накрая се спусна разкошната ѝ лимузина. Ким видя всичко през прозореца на своя кабинет. Най-напред от колата изскочи телохранителят, отвори вратата и чак тогава от глайдера величествено излезе Джулия. С праметната през рамо чантичка тя се отправи към входа на салона.

Без съмнение нарочно закъсня с около час, като искаше по този начин да сложи Ким на място. Подобни уловки от нейна страна можеха да предизвикат у Ким само усмивка.

Когато един от служителите му, действайки строго по неговите инструкции, почука на вратата на кабинета му и му съобщи, че го търси млада и много красива дама, Ким седеше на бюрото си и разглеждаше с лупа старинен православен кръст. Видът му говореше, че изцяло е погълнат от работата си. Така го свари и Джулия.

— А, Джулия... — Ким остави кръста на бюрото, прибра лупата в джобчето на сакото си и се изправи. — Много се радвам да ви видя!

— Обещахте да ме посрещнете — недоволно каза Джулия. — Но вместо това бях принудена да общувам с този глупак... — Тя с неприязън погледна към вратата, зад която се скри служителят на Ким.

— Моля да ме извините — Ким галантно целуна ръката ѝ. — Заплеснах се с работа. Вижте каква прелест... — Той посочи към кръста на бюрото. — Само погледнете...

Кръстът наистина беше прекрасен. Мек златист блясък, множество скъпоценни камъни. На фона на зеленото сукно изглеждаше доста ефектно.

— Златен ли е? — попита Джулия и внимателно взе кръста в ръка. — Колко е тежък...

— Да — отвърна Ким. — Вчера ми го донесоха от Хелга.

— И колко струва горе-долу?

— Към сто и петнадесет хиляди. Ако не се окаже притежание на някоя важна персونا. Сега изучавам историята му.

— Ами ако е принадлежал? — Джулия прокара пръст по скъпоценните камъчета.

— Тогава цената му ще се качи. Зависи чия собственост е бил — усмихна се Ким.

— Не знам. — Джулия вдигна рамене. — Много е скъпо. Освен това, камъните дори не са шлифовани.

— Преди камъните за такива неща не са били обработвани. Някога не са умеели да го правят, а по-късно са подражавали на древността. Лично на мен нешлифованите камъни ми харесват много повече.

— А на мен — не. — Джулия остави кръста на бюрото. — Имате ли още нещо интересно?

— Разбира се. Ще ви покажа най-доброто...

Бяха им нужни два часа, за да разгледат всичките богатства на салона. И ако в началото Джулия се държеше доста предизвикателно, постепенно агресията ѝ се изпари. Това, което Ким ѝ разказваше и показваше, наистина беше чудесно. Джулия беше свикнала да приема нещата без особено вълнение, като даденост и това, че много от тях бяха с изключително интересна съдба, се превърна в истинско откровение за нея. Най-много я развълнува един изящен кинжал с красив рубин в дръжката. Джулия с трепет слушаше колко хора са загинали от този кинжал и заради него. Първата му жертва е била младата царица Анна. Това се случило на Виола преди около две хиляди години. Замъкът ѝ бил завладян от неприятелските войски. Друго спасение нямало — за да избегне насилието, Анна се е проболала с този кинжал. Джулия беше гледала филм, направен по мотиви от тази история, но едно е да го гледаш, друго е да държиш в ръцете си истинското оръжие.

— Това е всичко — усмихна се антикварят, завършвайки разказа за поредния шедьовър. — Надявам се да ви е било интересно.

Очите на Андрей блестяха, те излъчваха такава сила, че Джулия неволно сведе поглед.

— Да — каза тя. — Хареса ми.

— Избрахте ли си нещо?

— Още не, нека да помисля малко. Тук има толкова красоти...

— Разбирам — усмихна се антикварят. — Ако решите да вземете нещо, просто ми звъннете и аз лично ще ви го доставя. Впрочем простете за нетактичния въпрос: какво ще правите довечера?

— В смисъл? — Джулия демонстративно вдигна вежди, макар че всичко ѝ беше пределно ясно. Дори се зарадва — май празноглавата Нели ще остане с пръст в устата.

— Какво ще кажете да вечеряме в уютно ресторантче? Знам едно, кухнята му е превъзходна.

— Ако се държите прилично...

— А ако не се държа? — Антикварят хвана Джулия през кръста, придърпа я към себе си и я целуна. Беше възхитително.

— Престанете... — реагира Джулия със закъснение. — Могат да ни видят...

— Откога ви интересува мнението на останалите? — Андрей иронично вдигна вежди.

— Не става дума за това... — Джулия се задъха. Господи, какво ѝ става? Та тя далеч не е в тийнейджърска възраст.

— Какво ще кажете за ресторанта? — напомни Андрей. — Ще отидем ли?

— Добре... — съгласи се момичето, избягвайки сияещите очи на изкусителя. — Ще отидем...

— Да дойда ли да ви взема?

— Не — поклати глава Джулия. — По-добре да се срещнем тук, пред салона. Става ли?

— Както ви е удобно — усмихна се антикварят. — Ще ви чакам в осем, глайдерът ми ще бъде на входа.

— Ще дойда... — Джулия се обърна и бързо се запъти към изхода.

След като изпрати Джулия, Ким остана още двадесетина минути в салона, после си тръгна. В глайдера размишляваше дали да съблазни Джулия, или е по-добре да мине без това. Май че първото е за предпочитане от гледна точка на успешната реализация на замисления от него план. Щом трябва — трябва...

Приземи глайдера на стоянката, излезе от колата и тръгна към къщи... И все пак желателно е да направи завой в общуването си с Джулия и да премине към финансова тема. Може още на днешната вечеря да ѝ предложи да осъществят съвместен финансов проект. Неговите пари плюс нейното име и връзките ѝ — супер! Надали ще откаже...

Ким влезе във фоайето, портиерът услужливо отвори вратата на асансьора.

— Добър ден — поздрави той Ким със сладникава усмивка. Ким мълчаливо отвърна на поздрава, влезе в асансьора и натисна копчето.

„Много е услужлив нещо — помисли си Ким, докато отиваше към етажа си. — Ще видим тая работа.“

Асансьорът спря. Ким слезе на площадката и веднага усети опасността. Хора, доста хора. Десетина. Е, най-накрая го засякоха... Дали да не избяга? Но това щеше да го издаде тутакси. А е възможно да е просто поредната проверка. Макар че най-вероятно не беше така.

И въпреки това Ким не избяга. Спокойно отиде до вратата на апартамента си, извади картата и я пхна в процепа. Отваряйки вратата, Ким вече знаеше, че в стаята го чакат.

* * *

Рик Фелдман разделяше живота си на две части: преди раняването и след това. Докторите го спасиха. Успяха да го върнат едва ли не от оня свят. Дали им беше благодарен или не?

Не можеше да си отговори на този въпрос. Да, докторите го спасиха, възвърнаха му здравето. И въпреки това нещо си беше отишло от него безвъзвратно. Отиде си хазартът, изчезна сладостното усещане, че всичко на този свят е по силите ти. Рик с омраза си мислеше, че изстрелът на Ким съсипа живота му. Да, сега е майор, но какво от това? Нима му донесе нещо? Ако преди възприемаше бъдещето си като светло и щастливо, сега беше точно обратното. Всичко хубаво беше в миналото.

И всичко заради Ким. Би го удушил със собствените си ръце... Жалко, че няма такава възможност, костите му отдавна гният на някаква забравена от Бога планета...

Навън беше топло и слънчево, но в душата на Рик беше мрачно и неуютно. Може би затова реши да се отбие в „Галеон“ и да пийне една бира, и без друго в това заведение, бирата беше много вкусна.

В бара беше пълно с хора. Рик взе чаша бира, седна на една от масичките и с удоволствие отпи от студената тръпчива течност.

На около пет метра от него, малко вдясно на една масичка се беше разположил удобно обикновен посетител, който с нищо не се отличаваше от другите, и спокойно си пиеше бирата. И въпреки това нещо в него накара Рик да настръхне. Опитваше се да не го гледа право в очите, но гледаше поведението на непознатия с периферното си зрение. Какво толкова го беше заинтересувало?

Във външния му вид нямаше нищо подозрително. Рик си спомни, че го е виждал веднъж в този бар. Може пък точно заради това да реагира така?

Но явно не беше това. Рик работеше от години в Департамента и беше изпадал в подобни ситуации. Имаше нещо в този човек, но Рик още не можеше да осъзнае какво е. Трябваше да си даде време...

Непознатият изпи бирата си и запали цигара. Рик търпеливо чакаше. Минаха няколко минути, в поведението на непознатия нямаше нищо необичайно. Накрая реши да си тръгне. Загаси цигарата си, стана и спокойно излезе от бара. Фелдман също стана и го последва. Но не се наложи да ходи надалече — почти веднага, щом излезе от бара, Рик видя гърба на непознатия, който се качваше на глайдера си. След като плъзна погледа си по номера на колата, Рик се обърна и тръгна по тротоара. Нямаше смисъл да го следи повече.

След двадесет минути Фелдман вече седеше в кабинета си и пред него на екрана на терминала се мъдреше лицето на непознатия. Карпов Андрей Григorieвич, двадесет и осем годишен, антиквар. Заподозрян по делото за смъртта на Императора и сина му.

Това беше интересно. Я да видим какво имаме... Рик прегледа набързо материалите, с които разполагаше Департаментът. Не беше кой знае какво. Наблюдението не довело до нищо, заподозреният дори се е обърнал към полицията, защото двама непознати мъже го преследвали.

Рик още веднъж погледна лицето на екрана, не го напускаше усещането, че някъде е виждал този човек. Не е в този бар. Но тогава къде?

Всичките му опити да си изясни нещата не доведоха до нищо. След като установи, че в делото на антикваря няма за какво да се хване, Рик реши да се заеме с наблюдението лично.

Отказа се от баналното следене, тъй като нямаше да даде резултат. Трябваше да изчака отново да се появи в бара, тогава щеше

да се появи шанс да улови изплъзващия му се детайл.

Оказа се доста сложно да засече непознатия в бара. Рик реши да не въвлича колегите си в операцията, а да се справи сам. В това имаше и чисто прагматичен момент — ако всичко свърши сам и заподозреният се окаже някоя важна птица, всички дивиденди ще бъдат за негова сметка. Можеше да стане дума и за ново звание. И затова за помощници Рик си избра две момчета, които вече бяха изпълнявали дребни поръчки за него. Сега трябваше да информират Рик за това, кога заподозреният е напуснал дома си или антикварния салон. След това Рик, който се намираше близо до бара, трябваше внимателно да следи небето и щом види глайдера на антикваря, да влезе пръв в бара.

Момчетата си свършиха добре работата. Рик получаваше от тях съобщения по няколко пъти на ден. Но нямаше смисъл, защото антикварят не искаше да пие бира. Така минаха четири дни — Рик вече започна да губи търпение, когато най-накрая усилията му се увенчаха с успех.

Към седем вечерта едно от момчетата му звънна. Тъкмо се ядосваше, че тази методика не даде резултат и трябва да я промени, когато забеляза в небето познатата машина.

Беше глайдерът на антикваря, нямаше съмнение, в града нямаше много такива коли като неговата. Скъпа, престижна. Не беше по джоба на всеки.

Рик бързо се запъти към бара. Влезе вътре тъкмо когато глайдерът на антикваря се приземи.

Този пък Рик беше много внимателен. Взе чаша бира, седна на стратегически удобна масичка и започна да чака. Аха, ето го и него... Рик отпи една глътка, като се стараеше да не гледа антикваря в упор.

Той отиде на барплота, взе чаша „Императорска“, плати, без да бърза. Отиде на масичката до стената, приближи си стола. Далеч е, но нищо...

Антикварят седна на стола, прокара длан по ръба на чашата и отпи глътка от кехлибарената течност. Фелдман пребледня.

Не може да бъде... Рик приближи чашата до устните си, стараяйки се да не издаде вълнението си. Сега разбра защо го беше привлякъл този човек. Антикварят прокара длан по ръба на чашата —

кратко, почти незабележимо движение. Точно така правеше Ким, навремето Рик дори го подиграваше заради този глупав навик.

Фелдман изобщо не възнамеряваше да задържи антикваря — Рик все още не се решаваше да го нарече Ким. После, никога не е късно да направи това, но първо трябва да си изясни нещата докрай. Затова бързо допи бирата и излезе от бара, без да издава интереса си към този човек.

Фелдман бързаше да отиде в Департамента, на устните му играеше злорада усмивка. Само да беше Ким. Щеше да му го върне тъпкано...

След като приземи машината, Рик бързо отиде в кабинета си, припряно издири снимката на антикваря и след секунди тя се появи на екрана на терминала. Вгледа се в лицето и все повече се убеждаваше в своята правота.

— Той е... Проклет да бъда, ако не е... — Пръстите на Рик отново се плъзнаха по клавиатурата.

За да се убеди окончателно, че е прав, трябваше само да сравни отпечатъците от пръстите на антикваря, получени от комисиите от Гея, с тези на Ким, които все още се пазеха в картотеките. Но резултатът беше отрицателен.

— Хитруваш, Кимчо... — Рик тихо се засмя, загледан в екрана. Пръстите му отново докоснаха клавиатурата. Този път умната машинка се постара да посочи различията, които се оказаха смешно малко. Не беше трудно да се досети, че Ким само леко е коригирал папиларните линии.

Рик въздъхна с удовлетворение. Това е. Работата е ясна. Оставаше да вземе бойци от щурмовия отряд и да направи визита на стария си приятел. Жалко, че Морис го няма, на някаква конференция е в Лондон. Може да е за добро, имаше възможност да се обърне директно към Чалми. И без друго в последно време не се имаха много.

Напрегна се. Да, ще трябва незабавно да съобщи за всичко на шефа... Рик въздъхна и протегна ръка към линкома.

* * *

Чалми тъкмо вечеряше, когато линкомът звънна. Отначало го раздразни неподходящото време, но като разбра за какво става дума, дори стана от стола.

— Сигурен ли си, че е той? — за всеки случай уточни Чалми.

— Да — потвърди Рик. — Сравних отпечатъците, различават се незначително. Ким е и ако ми разрешите, ще го хвана веднага.

— Не бъди припрян — замислено произнесе Чалми и отново седна. — Нека всичко да обмисля добре. Нищо чудно чрез него да се доберем до по-важни персони.

— В такъв случай час по-скоро трябва да го хванем. — В гласа на Рик се усещаше омраза. — Залагам си главата, че точно той е подхвърлил часовника на принца. Всичко съвпада.

— Възможно е — съгласи се Чалми. Вече беше стигнал до същия извод. — Но нека да изчакаме до утре. Починете си, Рик, добре се потрудихте... — Чалми затвори линкома.

— Нещо важно ли? — попита жена му, която търпеливо чакаше края на разговора.

— Нищо особено, открихме един човек. — На Чалми не му се щеше да изпада в подробности. Съпругата му не беше лоша жена, но не блестеше с умствените си способности. Навремето се ожени за нея изключително заради състоянието ѝ, но и до ден-дневен съжаляваше за това. Определено избърза...

— Яж, яж... — Жена му грижовно побутна чинията към него. — Ще изстине...

До вечерта Чалми размишляваше над въпроса по какъв начин във всички последни събития е замесен Ким. Беше очевидно, че зад него стоят значително по-сериозни фигури. Без съмнение бившият му подчинен е безумно талантлив, но да извърши всички тези операции сам — това не е по силите дори на гений. Най-вероятно го използват в някаква игра спецслужбите на някоя планета. Той е пионка, но чрез него могат да се доберат до тузовете.

Всъщност в най-скоро време Чалми щеше да засече Ким и без Рик. Още когато анализираше докладите на подчинените си, Чалми причисли антикваря към заподозрените. Първоначално те бяха стотина, после останаха около двадесет. Антикварят беше сред тях. Почнаха да го следят, но без резултат. И сега това съобщение на Рик.

И така, какво да прави с Ким? Да се опита да разкрие връзките му? И да го хване в крачка. Но ако забележи и се покрие? Той не е глупак, доказва го как умело се изплъзна от плътното покритие на агентите. По-скоро, преди да го хванат, трябва да поставят под контрол линкомите на онези, с които е контактувал в последно време. Ако арестът на Ким предизвика някаква реакция, просмукването на разговорите може да доведе до нови ценни връзки. И така, трябва да заловят Ким...

* * *

Нямаше и шест часа сутринта, когато глайдерът на Чалми се приземи на площадката пред централната сграда на Департамента. Като видяха шефа, момчетата от охраната застанаха „мирно“, но не пропуснаха да проверят документите. Беше не просто формалност, а необходимост — историята познаваше случаи, когато охраната е пускала шпиони към закритите зони, които са приличали на един или друг началник. Еднакъв ръст, малко грим, актьорски данни — и шпионинът е получавал достъп до секретни сведения. Ако не бяха проверили документите му, Чалми щеше веднага да издаде заповед за тяхното освобождаване.

Рик вече чакаше пред кабинета му, разположен на все още празния стол на секретарката. Като видя шефа си, бързо се изправи. Лицето на Фелдман изглеждаше уморено — сигурно не беше спал добре, но очите му блестяха.

— Здравей — отвърна на поздрава му Чалми и отвори вратата на кабинета си. — Ще те извикам.

Затвори вратата след себе си и въздъхна уморено — подчинените трябва да си знаят мястото. Иначе ще вирнат нос...

Седна на креслото, придърпа клавиатурата на терминала и прегледа всички налични данни за антикваря. После дълго се взира в снимката му. Да, доста е променен, явно се е намесил опитен хирург. И все пак, това беше Ким.

— Влизай... — Чалми натисна копчето на селектора — изчака Рик да влезе в кабинета. — Сядай...

Рик седна. Изгаряше от нетърпение. Чалми се усмихна.

— Ще приемем, че си ме убедил — каза той. — Можеш да арестуващ Ким, но го направи чисто. Не ми е нужен трупът му.

— Ще го чакаме, когато излиза от дома си. Или в салона... — Личеше си, че Рик се радва на заповедта на шефа си. — Ще го доставим жив и невредим.

— Много си припрян — сурово каза Чалми. — Личните мотиви не бива да замъгляват разума ти. Той може да държи оръжие в апартамента си и ако забележи, че са дошли да го арестуват, може да се застреля. Във всеки случай няма да ви се даде без бой. Колкото до салона, там може да има помощници, а това също ще създаде проблеми. Най-добре го чакайте в апартамента му, преди да се прибере. Портиерът ще ви помогне незабелязано да блокирате горния и долния етаж около неговото жилище. Когато се качи, спрете асансьора. Щом влезе вътре, арестувайте го веднага. Надявам се, че всичко е ясно.

— Да, сър... — Рик засрамено наведе глава. Личеше си, че е недоволен от себе си. — Ще изпълня всичко. Няма да има гафове.

— Много се надявам. Можеш да си вървиш.

* * *

Не носеше оръжие. Но тези, които се нахвърлиха върху него, щом влезе в апартамента си, бяха въоръжени. Това беше добре дошло — Ким се дръпна рязко, измъкна се от хватката, приклепна и заби юмрук в корема на единия щурмовак. Успя да извади пистолета му от кобура, стреля два пъти и направи кълбо напред два пъти. След миг беше на крака.

Не стреляха в него — явно го искаха жив. Но и да не беше така, беше твърде проблематично да го улучат, Ким беше като живак. С кос удар с длан счупи коляното на друг щурмовак, който му попадна в полезрението, блъсна го в краката на още двама, като през това време стреля два пъти. Откакто Ким влезе в апартамента си, не бяха изминали и пет секунди, а на пода вече лежаха четири трупа, двама щурмовака се гърчеха от болка.

Но бяха останали още толкова. Яки момчета с маски и камуфлажни дрехи, след тях имаше и офицер, вероятно ръководител на

операцията. Нападателите очевидно бяха объркани, „клиентът“ им се оказа по-опасен, отколкото очакваха. Ким не се съмняваше, че ще се справи и с тях, но се притесняваше, че ще изпадне в цайтнот. Ако не се възползва от объркването и не се измъкне, тук ще се изсипе цяла тълпа. Доказателство беше фигурата на още един щурмовак, която се показва на вратата.

Нямаха шанс да го задържат. След като простреля главата на щурмовака, влетял в стаята, Ким удари с лявата си ръка офицера, който се опита да го повали, и скочи към вратата на спалнята. В това имаше логика, но за бойците постъпката му беше неочаквана. Опасявайки се, че ще се опита да се изплъзне, бяха блокирали входната врата. Можеше да убие всички, но нямаше нито време, нито желание.

В спалнята хвана един стол, счупи стъклото на прозореца, взе ремъка, скрит в нишата под перваза. Това беше част от реквизита за евентуална евакуация в случай на пожар. Без да се завързва с него, се хвърли през прозореца с главата надолу, като успя да забележи само объркания вид на притичалия в стаята боец.

След като преодоля инерцията на скока, ремъкът плавно „приземи“ Ким на асфалта. Веднага хукна към стоянката.

Реши да не взема своя глайдер, тъй като със сигурност щеше да бъде засечен от Департамента. Добре, че до него имаше лек спортен глайдер, принадлежност на една дама от първия етаж, която Ким добре познаваше. Тя стоеше до машината и се беше ококорила срещу него. Най-вероятно беше станала свидетелка на ефектната му поява.

— Добър ден, Клавдия — бързо се усмихна Ким, пъхайки пистолета в колата си. — Какъв ви е кодът на включването на мотора?

— Осемстотин и шестнадесет, сто и единадесет... — уплашено промълви тя.

Избута дамата от колата, качи се в нея, хлопна вратата, бързо набра кода и натисна газта. Небето, което сякаш се плисна пред него, и рязкото натоварване му се сториха изключително приятни.

Преследваха го — Ким го усети, после видя в огледалото двата полицейски глайдера. Издигнаха се от покрива на съседната сграда и отчаяно се опитваха да го настигнат. Според Ким беше глупаво, рязко зави надясно и се пъхна между два небостъргача. Преследвачите не успяха да намалят скоростта и го отминаха. Ким натисна газта и се издигна вертикално. Това не се препоръчваше, тъй като

гравитационните плочи на двигателя не бяха предвидени за такъв режим. Но спортните глайдери имаха допълнителен резерв мощност, на което Ким разчиташе. Глайдерът успя да се издигне над покрива, когато примига индикаторът за пренатоварването. Ким промени курса и побърза да се махне от опасното място. След няколко минути разбра, че са го изгубили от полезрението си, и намали скоростта. Не си струваше да привлича вниманието върху себе си.

Бягството му беше чиста импровизация, стечение на обстоятелствата. Но пък всички останали негови действия бяха отдавна обмислени. Който не внимава за тила си, му е къс животът.

Приземи глайдера до търговския център близо до Императорския дворец. Пистолетът не му трябваше вече, метна го на седалката и излезе от глайдера. Хвърли бърз поглед върху дрехите си — всичко е наред. След десетина метра взе такси и назова адреса. Погледна надолу и се усмихна. Хванахте ме на куково лято!

От таксито излезе на покрива на голяма висока сграда, тук се намираше платена стоянка. Щом таксито се скри от погледа му, Ким се приближи до един обикновен наглед глайдер. Това беше негова кола, редовно си плащаше за престоя й тук. Включи двигателя, издигна машината и се понесе към западните покрайнини.

След петнадесетина минути Ким плавно спусна глайдера върху покрива на една от сградите. Изпод седалката извади картата за един от апартаментите, спокойно излезе от колата, затвори вратата и без да бърза, се запъти към асансьора.

* * *

Още преди да получи доклада на Фелдман, Чалми беше разбрал, че оперативната група не е успяла да хване Ким. След като изслуша краткото съобщение на наблюдаващия операцията сътрудник, Чалми благодари сухо и затвори линкома. За миг остана като вдървен, след това силно изруга.

Много рядко си позволяваше това и в момента то означаваше много. Не обвиняваше Рик за провала, без дори да знае причината за неуспеха. Рик беше един от най-добрите му офицери и щом не е успял да хване Ким, значи е имало сериозни причини. Ще бъдат анализирани

всички детайли, ще бъдат направени съответните изводи. Въпросът беше какво ще правят по-нататък.

Чалми натисна копчето на селектора и каза да извикат дежурния офицер. Когато той се яви, му заповяда да вдигне на крак всички, но да намери беглеца. Офицерът още нищо не знаеше за бягството и затова се наложи да го въведе в нещата, без да изпада в подробности. След като се убеди, че офицерът е разбрал всичко, Чалми го освободи. Извади пура, запали и се отпусна в креслото.

Дори след като даде съответните разпореждания, Чалми много се съмняваше, че ще открият беглеца. Ким не е глупак и сигурно е обмислил всичките възможности да се оттегли. Как му се искаше да разбере къде и с кого е прекарал всичките тези години...

Бягството на Ким се превърна за Чалми в много голяма неприятност. Фактически прекъсна се нишката, която те така дълго и упорито издирваха. Смъртта на Императора и неговия син разрушиха Империята, след две седмици ще се събере Съветът на Планетите, на който ще бъде взето решение за създаване на Федерация. Вече има съответни договорености, което струваше на Чалми титанични усилия. Ако успееше към деня на заседанието на Съвета да разобличи убийците, това щеше значително да закрепил позициите му. Сега, с бягството на Ким, всичко рухваше.

— Мистър Чалми, имате посетител, Рик Фелдман... — Гласът на секретаря извади Чалми от състоянието му на вгълбеност.

— Да влезе... — каза, без да изважда пурата от устата си.

Рик влезе в кабинета и внимателно затвори вратата след себе си. Изглеждаше много потиснат, Чалми забеляза, че дясната половина на лицето му беше подпухнала.

— Може ли? — попита Рик и Чалми кимна към креслото. Фелдман седна, виновно впери поглед в шефа си. Вече разбираше, че Чалми знае всичко.

— Изтървах го — тихо каза Рик. — И загубих пет души.

— Имаше ли някой с него? — Чалми погледна Рик с интерес и дръпна дълбоко от пурата.

— Не, сър. Беше сам, всичко вървеше по план. Влезе в апартамента, опитахме се да го хванем.

— И какво ви попречи?

— Той е истински дявол — измърмори Рик. — Не знам къде са го учили, но не можахме да се справим с него. Имах усещането, че можеше да избие всички ни, но предпочете да избяга.

— Как така?

— Счупи стъклото на прозореца и се спусна със спасителния ремък. Долу се качи на един глайдер и изчезна, не успяхме да организираме преследването. Просто не допускахме, че може да ни избяга, при това — през прозореца.

Чалми се замисли, огънчето на пурата му ярко припламна. Изпусна облак дим и отново погледна подчинения си.

— Казваш, че е много добър?

— Да, сър. По-добър не съм виждал...

— И как си го обясняваш?

— Не знам — вдигна рамене Рик. — Сигурно е минал подготовка в някакъв спецотряд.

— Казвах на Себастиан, че в Ким има хляб... — Чалми въздъхна леко. — Сгрешихме веднъж, два пъти — и ето го резултатът.

— Аз ще го открия. — Рик виновно погледна шефа си. — За мен това е въпрос на принцип. Ще претършувам целия град, но ще го намеря.

— Не е необходимо да претърсваш града. — Чалми загаси в пепелника недопушената цигара. — А намери Ким! И помни, че за теб това е не толкова въпрос на принцип, колкото въпрос на кариера. Ясен ли съм?

— Да, сър... — скочи от креслото Рик. — Разбрах всичко...

— Тогава върви. И се постарай следващия път да ми донесеш добри вести.

ГЛАВА 6

Имаше всички основания да се предполага, че бягството е чисто. За това свидетелстваха телевизионните предавания. По всички вечерни канали сигурно двайсетина пъти показаха снимката му с обещание да платят пет милиона крeда за информация относно местоположението на Ким Ремезов или Андрей Кротов, които са едно и също лице. Баснословна, неவிжданa сума — можеше да се гордее дори, но Ким не изпитваше особена радост. Впрочем, както и особени опасения. С предишния му живот е свършено, копоите загубиха следите му. А той имаше сериозни съмнения. Разполагаше с нови документи, нов живот, дори обликът му беше променен. Перука, мустаци, брадичка, няколко изкуствени бенки — родната му майка не би го разпознала. Андрей Кротов, както и Ким Ремезов отидоха в небитието. На негово място се появи двадесет и седем годишният антрополог Едуард Самойлов. Сегашната му работа, разбира се, беше доста далече от антропологията.

Ким се опита да си изясни на спокойствие как и в какво сбърка. Малко вероятно беше Департаментът случайно да е попаднал на неговата следа. И колкото повече мислеше, толкова повече мисълта му се насочваше към версията, че отново, за втори път го е предала Шийла. Най-вероятно, тогава в салона, го е разпознала. Сигурно затова е дошла, за да се убеди окончателно. Браво на нея! Държеше се така, сякаш не се досещаше за нищо.

Мислите за Шийла го върнаха към друго момиче, към Джулия. Естествено всичките му досегашни планове бяха безполезни, но това не значеше, че се е отказал от идеята да оказва влияние на Морис чрез дъщеря му. Част от плановете му се провалиха, но какво пречи да се приведат в действие останалите?

Първите дни от седмицата след бягството бяха много бурни за града. Всъщност беше обявено всеобщо издирване на Ким, в което участваха спецслужбите, престъпниците, обикновените граждани. Дори от други градове се явиха доброволци — желаещите да получат пет милиона крeда не бяха малко. Линкомите в полицейските участъци

се скъсваха да звънят, полицаите не смогваха да посетят всички места, където бдителните граждани са виждали Ким. Не мина и без инциденти — стотина „щастливци“, чийто външен вид съвпаднаше повече или по-малко с облика на престъпника, бяха доставени в полицията, като много от тях бяха в плачевно състояние.

Към края на втората седмица шумотевицата стихна, още повече че Ким неведнъж беше засичан и в други градове. Вечер слушаше криминалните новини, в които се разказваше за издирването на неуловимия престъпник, и се чудеше на онова, което се случваше. Действително, не само на страха очите са големи, а и на алчността. Ако се вярваше на „фактите“, Ким е бил забелязан в Петербург и Томск, Лондон и Париж, бил е в Австралия, Бразилия, Мексико, Канада и на стотици други места. Някои го търсеха вече и на други планети.

А през цялото това време Ким спокойно си живееше в новия си апартамент. Беше се появявал тук и по-рано — с перука и брадичка, разбира се. Така че съседите му не се учудваха на „връщането му от експедиция“. Нещо повече, няколко пъти беше ходил на гости у тях и беше получил истинско удоволствие, че заедно с новите си познати гледаше новинарските емисии и спореше къде може да се намира беглецът.

След като страстите около тази персона поутихнаха, на преден план излязоха други новини, по-конкретно, решението на Съвета на Планетите за създаване на Федерация на свободните светове. Ако по-рано Империята де факто престана да съществува, сега вече престана да съществува и де юре. През следващите месеци щяха да проведат избори за парламент на Федерацията, после той щеше да избере правителство. Дотогава, докато не бъдат избрани ръководните органи на Федерацията, със специалното съгласие на представителите на планетите, влизащи във Федерацията, управленските функции бяха възложени на Чалми. Той, разбира се, беше съгласен...

Ким се убеди, че за него не съществува непосредствена опасност, и сметна за възможно да се върне към работата си. Интересуваше го, както и преди, дъщерята на Морис.

Като начало се срещна с Мирон, нямаше да се справи успешно без негова помощ. Департаментът нямаше как да го засече, така че беше в безопасност. По това време Мирон си имаше екип, от който

Ким познаваше само Сава. Такова беше собственото му изискване. Ким нямаше нищо против, разбираше необходимостта от конспирация. Мирон вече беше наясно за важността на онова, което вършат, тъй като резултатите бяха налице. И ако някога на „Сарацин“ Ким се подчиняваше на Мирон, сега беше обратното. Самият Мирон нямаше нищо против, разбирайки, че въпреки младостта си Ким знаеше и можеше много повече от него.

По негово нареждане той и хората му се заеха със следенето на Джулия. Мирон разбираше доста добре от електроника, затова без проблеми осигури подслушване на линкома на момичето. Предрешен като парнаджия, Сава проникна в дома на Джулия и в присъствието на противника успя да постави няколко „бръмбара“ — в спалнята и в хола. А многоканалният ретранслатор, който усилваше и кодираше слабите сигнали на „бръмбарите“, Сава сложи на покрива, където се качи за проверка на „оборудването“. Справи се блестящо със задачата, за което Ким лично му благодари.

Работата се усложняваше твърде много от това, че Джулия имаше охрана. Докато преди се дразнеше от яките опекуни, назначени от баща ѝ, след разобличаването на Ким помоли да засилят охраната ѝ. В разговори с приятелки Джулия признаваше, че тръпки я побиват при мисълта, че е била близо до убиец. Ако не бяха разкрили „това копеле“, кой знае какво можеше да ѝ причини, съществуваше горчивият опит с Мария Демидова. Джулия искрено се радваше, че тази история приключи благополучно.

Уви, за нейно нещастие Ким не смяташе така. Всичко едва сега започваше. И затова, след като прослуша записите на поредните разговори на момичето, Ким реши да действа.

* * *

Първите дни след разобличаването на Андрей, или Ким, както го наричаха в новините, Джулия живееше в страх. Дори уверенията на баща ѝ, че сега няма от какво да се безпокои, не можаха да я успокоят. Помоли да засилят охраната ѝ и практически престана да излиза от къщи. Джулия не беше толкова глупава, за да не разбира, че запознанството ѝ с „антикваря“ беше далеч неслучайно. Анализирайки

събитията със задна дата, стигна до извода, че през цялото време е била марионетка в ръцете на този човек. Опита се да се запознае с нея още на приема у Екслер, тогава просто не му обърна внимание. Той взе предвид неуспеха си и на купона у Грачов разигра като по ноти представлението в билиардната. Именно тогава му хвърли око. Срещата в салона му, целувката — всеки път, когато си спомняше за това, Джулия винаги изтръпваше. Впрочем към страха ѝ се добавяше и мъка. За първи път в живота си срещна оригинален човек, а той се оказа убиец. Както изглежда, най-прочутият убиец на света...

Но с времето страховете на Джулия постепенно се изпариха. Убиецът изчезна, според слуховете следите му водеха към Хела. Пък и да не е глупак да остава в Москва, когато за главата му е обявена такава награда. Животът на Джулия, временно осуетен от запознанството с убиеца, плавно влезе в привичното си русло.

Беше вторник вечер, в Большой театър имаше нова постановка — „Небесни странници“. Жената на Морис много обичаше сантименталната оперета, затова Джулия, под влияние на баща си, реши да ги придружи на премиерата. Охраната беше свръхзасилена, глайдерът им се приземи във вътрешния двор, на входа за VIP персоните. След като се убедиха, че подопечните им не ги грози опасност, яките момчета от охраната заведоха Морис, съпругата му и Джулия в отделна лежа.

До началото оставаха петнадесет минути. Джулия гледаше сцената с умиление, не беше идвала тук доста отдавна. Погледът ѝ се спря на разносвача на сладолед, който в момента беше точно под тях. Тя неволно се облиза.

— Ще отида да си взема сладолед — каза тя и стана, но баща ѝ я хвана за ръката.

— Седни — твърдо каза той и се обърна към един от свитата. — Шор, донеси сладолед. Джинджифилов.

— Аз искам ванилия, с ядки — уточни Джулия. — Друг не обичам.

— Добре — отвърна момчето и излезе.

Върна се след няколко минути с ажурна кошничка с три чашки в нея. Джулия си взе любимия сладолед, с удоволствие си близна от него и отново обърна поглед към сцената в очакване на началото.

Оперетата изобщо не хареса на Джулия, съжали, че се съгласи да дойде. По-добре да беше извикала Лиза вкъщи, щеше да е по-интересно. Хем щеше да научи и последните клюки.

Глайдерът я достави точно до къщата ѝ. Сбогува се с баща си, с мащехата си избягваше да общува, изпрати с поглед издигналата се във въздуха машина, след което, придружена от охраната, влезе вътре.

Легна си много късно. Заспа с мисълта, че трябва час по-скоро да се омъжи. Само че за кого?

Следващите дни бяха по-приятни. Мрачното ѝ настроение постепенно я напускаше, Джулия успя да присъства на няколко купона. Дори се сдоби с нов кавалер, двадесетгодишният Йозек, чийто баща беше прехвърлен на Земята от Вектра и в момента служеше под непосредственото управление на Морис. Йозек се оказа мил и твърде остроумен млад човек, но като любовник според Джулия хич го нямаше. Но понеже нямаше друг, засега се примиряваше.

Беше краят на месеца, когато забеляза леко затруднение в дишането, но не му придаде значение и го прие като случайност. Но постепенно ситуацията се усложни — в началото се задъхваше само по време на танци, но после това ставаше дори когато просто се движеше. Извикаха доктор. Той предположи сърдечна недостатъчност и препоръча по-обстойно изследване. Баща ѝ я прати в клиниката на Департамента, която се смяташе за една от най-добрите. За радост на Джулия докторите се произнесоха, че сърцето ѝ е добре. Колкото до задуха, помолиха да се изчака, докато установят точната причина.

* * *

Линкомът звънна в един и половина през нощта. Проклинайки целия свят, Морис седна на леглото и взе слушалката.

— Морис, слушам...

— Здравейте, сър — непознатият глас звучеше спокойно и доброжелателно. — Имам много важна информация за вас. Ще е най-добре никой да не чува нашия разговор.

— Преди всичко кажете кой сте — каза Морис.

— Името ми е Ким. Доколкото знам, издирват ме.

Това беше издевателство. Хората му си изпотрошиха краката да открият този негодник, а той звъни посред нощ. Морис се намръщи и погледна към спящата си жена.

— Изчакайте, ще отида в кухнята...

Нахлузи чехлите и тръгна към кухнята, мислейки колко ненавременно беше всичко това. Без помощта на специалисти няма да може да проследи откъде идва позвъняването.

— Слушам ви — каза той, като притвори вратата.

— Преди всичко, сър, във ваш интерес е да запазите този разговор в тайна. Става дума за дъщеря ви.

Морис изтръпна.

— Какво искате да кажете? — тихо попита той.

— Дъщеря ви е заразена с щам на един вирус. За да няма недомлъвки, ще ви кажа веднага: заразена е по заповед на много влиятелни хора, за които работя. С всеки изминал ден задухът ѝ ще се засилва, накрая ще умре. Вашите доктори не са в състояние да ѝ помогнат. Ако не ми вярвате, помолете ги да ѝ направят точен анализ на кръвта. Мисля, че ѝ остава живот не повече от две седмици. Аз разполагам с ваксина и ще ви я дам, ако склоните да направите нещо за мен.

— Схващате ли кого сте решили да шантажирате? — В гласа на Морис прозвуча заплаха.

— Разбира се. Вие сте ни нужен, Морис. Затова от името на моите работодатели ви предлагам два варианта. Първи вариант: вие ще ни помагате и след време ще ръководите Департамента вместо Чалми, при това дъщеря ви ще бъде абсолютно здрава, гарантирам ви го. Вторият вариант: вие се отказвате, дъщеря ви умира. Тогава ще намерим начин да унищожим и вас, с надеждата, че човекът, който ще заеме мястото ви, ще бъде по-сговорчив. Помислете кой е по-добрият вариант.

Морис скръцна със зъби. Това паленце дръзва да го заплашва...

— А сега ме чуй — бавно произнесе той. — Ако с Джулия се случи нещо, ще прероя земята, но ще те открия. Разбра ли, копеле такова?!

— Напразно се горещите. Аз съм длъжен да ви предложа нашите условия, вие сте в правото си да ги приемете, или отхвърлите. Изборът е ваш. Ако решите да се свържете с мен, сложете на задното стъкло на

глайдера си каквато и да е лепенка, това ще бъде сигналът. Надявам се, че ще вземете правилното решение. И се постарайте да запазите нашия разговор в тайна, във ваш интерес е. Само ако се изпуснете пред някого от Департамента или се опитате да ме засечете, вече нищо няма да може да спаси Джулия. Просто ви напомням...

Отсреща затвориха. Морис се сгромоляса на стола.

Тресеше го. Като офицер от Департамента разбираше, че е длъжен незабавно да докладва на Чалми за случилото се. Това беше негов дълг. В същото време Морис си даваше сметка, че Ким едва ли блъфира, признаците на болестта на Джулия бяха налице. Не е известно кога и как този негодник я е заразил, но фактът си е факт. Джулия е в голяма опасност и ако докторите не успеят да ѝ помогнат...

Главното е да не изпада в паника. Морис се опита да се овладее. Най-напред трябва да се разпорежи утре лекарите да направят анализ на кръвта ѝ за установяването на наличие на вирус. Колкото до този разговор, засега никой няма да узнае за него. Тези хора си преследват целите докрай, вече убиха Императора и сина му. Беше наивно да разчита, че ще пощадят Джулия.

За резултатите от анализа на кръвта ѝ му докладва Николай Журавльов, водещият хематолог на клиниката. Морис лично дойде в кабинета му, макар че можеше да покани експерта при себе си. По лицето на Журавльов, който се привдигна от стола да го поздрави, Морис разбра, че новините не са добри. Така се и оказа, докторът потвърди предположението за наличие на вирус.

— Става дума за вирус, който не ни е известен. Има всички основания да се предполага, че е разработен за бойни цели — му обясни Журавльов, докато го настаняваше да седне. — Казано накратко, вирусът кара клетките да изработват много специфични вещества, които блокират преноса на кислорода от хемоглобина. Кръвните клетки губят способността да снабдяват организма с кислород, последствията могат да бъдат много сериозни.

— Тоест? — попита Морис. Той винаги предпочиташе да е запознат с точната картина на събитията.

— Дъщеря ви може да умре въпреки огромните ни усилия да я излекуваме.

— Но вие ще я излекувате, нали? — Морис го погледна в очите и Журавльов сведе поглед.

— Нищо не мога да ви обеща. Има конвенция за забрана на създаването на бойни вируси. Поканих от Петербург най-добрия специалист в тази област, професор Золингер, още довечера ще бъде тук. И още нещо: вие и всички, които са общували с Джулия, трябва да си направят анализ на кръвта.

— Ясно — въздъхна Морис. — Мога ли да видя дъщеря си?

— Засега не, тя е в инфекциозното отделение, достъпът до нея е ограничен. Макар че според предварителните анализи вероятността от заразяване с вируса е много малка. Утре ще мога да ви дам точен отговор.

— Добре — кимна Морис. — Нали не сте забравили уговорката?

— Да. Информацията за вашата дъщеря няма да излезе извън пределите на клиниката.

— Ако възникне нещо спешно, ето номерът на моя линком — Морис остави визитката си на бюрото и стана от креслото. — Къде трябва да дам кръв?

С професор Золингер Морис се срещна на следващия ден вечерта. Тогава вече знаеше, че в неговата кръв и в кръвта на жена му вирусът не е открит, през деня му позволиха да се срещне с Джулия. Момичето беше бледо, но все още не разбираше какво става. Морис не ѝ каза истината, а я успокои, че скоро ще оздравее.

Золингер беше пълен мустакат мъж на около четиридесет и пет години, с гъста черна брада и малко безумни очи. Стисна ръката на Морис и го поведе в кабинета си.

— Веднага ще ви кажа, драги, че нещата не са розови. — Золингер отвори барчето и взе бутилка коняк. — Искате ли да ви наляя?

— Не — отвърна малко ядосано Морис. Оказа се, че експертът е и алкохолик.

— Аз ще си пийна. Този вирус е много интересен. За ваше здраве... — Изля чашката в устата си, оригна се, изтри с длан мустака си и седна в креслото срещу Морис. — Знаете ли, че разработката на бойните вируси е забранена?

— Да, чувах за това.

— Още по-добре. Мога ли да ви наричам „генерале“? — попита Золингер и без да дочака разрешение, продължи: — Уви, скъпи ми генерале, знам за какво говоря. Виждате ли как са изкривени пръстите

ми? — Професорът показва на Морис лявата си ръка. — Също вирус. Едва не предадох Богу дух. Но ми се размина... — Золингер се засмя тихо. — Гадна работа, тогава се занимавахме с ликвидирането на огнището на заразяване на Индра. Едно животно ме ухапа, виждате ли белега? — Золингер вдигна крачола си и демонстрира белега на крака си. — Едва не ми отхапа крака и се заразих. Беше въпрос на часове — или вирусът, или аз. В крайна сметка победих.

— Това е много интересно, професоре, но какво ще стане с Джулия?

Професорът се намръщи.

— Засега не мога да кажа нищо хубаво. Глупаците от Клиниката искаха да й прелеят кръв, но аз им забраних и се оказах прав.

— Какво значи това? — Морис го погледна в упор.

— С тези вируси няма шега. Създават ги специалисти, това е истинско изкуство. Изработваш вируса така, че за кратко време да е невъзможно да се създаде ваксина. И затова поставяш капани на онзи, който после ще работи с този вирус. Да речем, вирусът на Мюлер въздействаше на централната нервна система, блокирайки предаването на нервни импулси. Естествената реакция е за лечението да се използват вещества, способни да дезактивират блокиращите елементи. На теория е така, но щом се вкара дозата лекарство на пациента, вирусът реагира на това вещество и включва друга заложена в него програма. В резултат на което у пациента се образува белодробен емфизем и той умира... — Золингер се засмя, като че ли собствените му думи му доставяха удоволствие. — В случая с вашата дъщеря — продължи Золингер — първият капан е свързан с това, че в никакъв случай не трябва да се прелива кръв. Наличието на чужда кръв или на нейни заместители веднага пуска в ход изработването на специфичен белтък, засега не съм си изяснил върху какво точно въздейства той. Но съм сигурен, че резултатът ще бъде показателен. И това е само първото ниво на защита, дявол знае какво ще става по-нататък.

— Можете ли да спасите дъщеря ми? — тихо попита Морис.

— Не зная — вдигна рамене професорът. — Ако влошаването на състоянието се движи с такива темпове, ще изкара още десетина дни, най-много петнадесет. А за да бъде изследван един вирус, да се създаде и реализира модел на неговата дезактивация, ще отидат месеци, дори години.

— Професоре, нужен ми е точен и ясен отговор. Можете ли да я спасите или не?

— Вече ви казах, нищо не мога да обеща. По мое мнение шансовете й са нищожни, едно на сто. Ние ще положим всички усилия естествено, но почти няма надежда. Онези, които създават вирусите, обикновено обмислят всичко доста напред. Вярвайте ми. — Золингер отново се усмихна.

— Добре, професоре — въздъхна Морис и стана от креслото. — Продължавайте да работите. И ме дръжте в течение.

* * *

Даргите винаги много внимателно обмислят своите действия. По-точно, внимателно изучават личността на тези, с които работят. За Морис уязвимото му място беше любовта към дъщеря му. Точно на това разчиташе Ким. Ампулата с щам на бойния вирус беше донесъл от Кара, както впрочем и много други полезни неща. Дали му беше жал за момичето? Сигурно. Но това изобщо не променяше съдбата й.

Заразения с вирус сладолед даде на Джулия Сава, разбира се, с помощта на Ким, който беше „изчислил“ всичко. Това, че знаеше кой е любимият сладолед на Джулия — ванилия с ядки, изигра своята роля. Ненапразно Сайрус го обучаваше да запомня дреболии, тъй като от тях в крайна сметка зависи успехът на всяка операция.

След като изчака симптомите на заразата у Джулия да станат достатъчно изразени, за да обезпокоят Морис, Ким му звънна посред нощ. Това също беше премерено действие, тъй като през нощта Морис няма да може да проследи позвъняването. Номерът на линкома му го знаеше още от времето, когато служеше в Департамента, беше сигурен, че разговорите на Морис със сигурност не се подслушват.

Както и очакваше, не беше въодушевен от идеята да му сътрудничи. Няма нищо, ще му даде време за размисъл. А дотогава...

Дотогава си имаше друга работа. Може и да не беше толкова важна, но от изхода от нея зависеше душевното му спокойствие. Трябваше да реши как да постъпи с Шийла.

Може би ставаше дума за отмъщение? Сигурно, макар че на Ким не му се искаше да мисли така. Предпочиташе да смята, че Шийла е

просто опасна за него. Тя го предаде два пъти, къде е гаранцията, че няма да го предаде и трети път?

Това означаваше, че Шийла трябва да умре, в името на несъществуващата на този свят справедливост. Всеки трябва да си получи заслуженото. Така, както и той самият, когато му дойде времето, той нямаше никакви илюзии в това отношение. Независимо от това, Шийла ще умре преди него...

Можеше да се справи с нея по хиляди възможни начини. Но на Ким не му стигаше просто да я убие — преди тя да умре, искаше да погледне в очите ѝ.

Ким се учуди, когато разбра, че, както преди, живее на същото място. След няколко дни наблюдения установи, че живее сама. Ако не броим, че го беше предала, във всичко останало си беше предишната Шийла, момичето, което някога толкова му харесваше. Беше готов да направи всичко за нея — а тя просто е изпълнявала задача...

За провеждането на операцията избра петък вечер. Не го смущаваше факта, че къщата ѝ е с аларма, нали и преди беше идвал тук. Набра познатия код, отвори вратата и влезе. Беше много неразумно от нейна страна да не си смени кода. Ким знаеше, че не се е върнала от работа, затова отиде в хола и седна на едно кресло. Свали перуката и брадата, извади пистолета и зачака. Знаеше как точно ще го направи. Няма да я боли.

Малко след осем чу звук от приземяващия се глайдер. Хубаво ще е да е сама, да няма излишни жертви. И без това вече не са малко.

Наложи се да чака дълго. От гаража Шийла отиде в кухнята. Ким чу шум от пусната в мивката вода. След това отиде в спалнята на втория етаж. Влезе и в банята.

Очакването беше много тягостно. Мислеше си, колко пъти е чакал Шийла в същото това кресло. Тя излизаше от ваната — свежа, още по-хубава, сядаше на коленете му и той разресваше косите ѝ. След това пиеха вино, а щом се спуснеше нощта, се качваха в спалнята... Беше прекрасно време, щастливо. Сега отново ще я види, но това е съвсем друга среща.

Всичко си има край. Ким чу, че вратата на банята хлопна, и бавно подготви пистолета.

Тя излезе, разресвайки косите си, дори гребенът ѝ беше същият. Мина покрай него, без да го забележи, и застана пред огледалото.

Прокара няколко пъти гребена през косите си и бавно се извърна...

Ким очакваше да види в очите ѝ страх, но имаше учудване и може би облекчение?

— Ким... — прошепна Шийла и се смъкна на леглото. — Ти дойде...

— Дойдох — съгласи се Ким. — Не ме ли очакваше?

— Не... Мислех, че си ме забравил.

— Но пък ти не си ме забравила — каза Ким с крива усмивка, колебаейки се дали да не стреля веднага.

— Не те разбирам... — объркано произнесе Шийла. — Имаш пистолет... Защо си тук, Ким? Не трябва да идваш тук, търсят те.

— Дойдох да те убия, Шийла. И ще го направя. Ако не искаш да усетиш болка, обърни се с гръб към мен.

Шийла пребледня.

— Да ме убиеш? Но... защо? Заради това, че тогава... не те предупредих?

— И за това също.

Шийла наведе глава, после отново го погледна.

— Не си мисли, че се оправдавам. Но не можех да те предупредя, разговорите ми се подслушваха. Мислех, че ще разбереш и няма да дойдеш тук.

— Толкова ли се страхуваше за живота си?

Шийла го погледна строго.

— Променил си се, Ким — каза тя с тъга в гласа. — Много си се променил. Колкото до моя живот... Страхувах се не за себе си, а за брат ми. Ако не бях те предала, Чалми щеше да го хвърли в затвора.

— Имаш брат? — Ким учудено вдигна вежди.

— Имах — поправи го Шийла и сведе поглед. — Събра се с една компания, ограбиха бижутерски салони. Хванаха ги, но аз измолих от Чалми да помогне на брат ми. Чалми имаше нужда от мен и се съгласи. Прати го на Виола, но не го изпускаше от очи. Ако откажех да направя нещо, веднага ми припомняше за брат ми. Тогава избрах между тебе и него... — по бузата ѝ се търкулна сълза.

— И къде е сега брат ти?

— Умря от наркотици преди две години...

Ким се начумери. Защо му разправя всичко това?

— Добре — каза той. — Нека да е така. Тогава защо ме предаде втори път?

— Предала съм те? — Момичето го погледна неразбиращо. — Господи, Ким, колко си глупав... Разбрах, че в салона си бил ти едва когато съобщиха по видеото. Засякъл те е Рик, видял те е в някакъв бар.

Ким пребледня, картината изведнъж му се изясни. Значи можеше да убие невинен човек...

Шийла плачеше, без да крие сълзите си. Ким припряно прибра пистолета в кобура си.

— Прости ми... — каза той тихо. — Мислех, че си го направила ти. Не знаех за Рик.

Шийла не отговори. Раменете ѝ потръпваха.

— Не плачи. — Ким се приближи до нея и леко я докосна по рамото. — Недей...

— Обидно ми е, Ким. Много ми е обидно. Да, по онова време бях принудена да кажа на Чалми за теб, нямах избор. Надявах се, че няма да дойдеш, но ти дойде и те хванаха. Но след това направих всичко, за да те спася... Къде щеше да бъдеш, ако не бях аз... — Шийла избърса една сълза.

Ким изтръпна.

— За какво говориш?

— За нищо. Не ми се говори за това...

— Разкажи ми. Трябва да знам.

— Няма да ти хареса. — Шийла го погледна и отново наведе глава. — Ще ме презреш.

— Виждаш докъде водят недоразуменията между нас. Разкажи ми всичко. Моля те.

Шийла мълчеше. Сякаш си подреждаше мислите.

— Когато те арестуваха — тихо започна тя, — започнах да издирвам кой ще се заеме с делото ти. Оказа се, че е Ковач. Ти не го познаваш, едно дебело, космато животно. Той щеше да произнесе смъртна присъда, но аз... успях да го разубедея.

— Как? — откъсна се от езика му, макар че веднага съжали за това.

— Нали си много умен, познай... — Шийла отвърна очи от него. — После, когато те взеха на „Сарацин“, отидох при Ковач и го

застрелях...

Стана много тихо. Шийла седеше на края на леглото, от очите ѝ се ронеха сълзи. Ким никога не беше я виждал такава.

— А сега си иди, Ким. Моля те... — Тя закри с длани лицето си.

— Прости ми... — Ким я прегърна. — Не знаех нищо.

— Недей, Ким... Не можем да бъдем заедно след всичко това. Ти вече знаеш коя съм аз, с какво се занимавам и за кого работя. Много съм се окаляла...

— Не говори така... — Ким притисна момичето към себе си и затвори очи. — Ти си най-чистата от всички, които познавам.

— Подиграваш ми се...

— Не, Шийла. Едва сега разбрах колко съм виновен пред теб. Прости ми, ако можеш... — Ким внимателно я целуна.

Шийла изхлипа и се притисна към гърдите му.

— Ако знаеше колко ме беше страх за тебе... Когато отиде на „Сарацин“ и корабът изчезна, се надявах, че си останал жив, молих се за теб в Храма. Но после се появи някакъв офицер и каза, че всички, освен него, са загинали...

— Знам за кого говориш — усмихна се Ким и отново я целуна. — Той е много добър човек.

— Може. Но тогава ми беше адски зле...

Ким седеше, хванал в прегръдките си Шийла, и си мислеше колко странно е устроен този свят. Значи Шийла не беше го предала, дори го беше спасила от сигурна смърт. Направила е всичко по силите си, а той си мислеше толкова лоши неща за нея. През всичките тези години...

Погали я по косата. Шийла въздъхна тихо. Ким се усмихна — косите ѝ ухаеха както преди и все пак — някак различно.

— Хайде да се махнем, Ким... — предложи Шийла. — Някъде далече — далече, където ги няма нито Чалми, нито Департаментът. Ако знаеш как ми се иска да забравя всичко...

— Ще заминем, Шийла, непременно, обещавам ти. Но имам да свърша още нещо.

— Разбирам. Това, което говорят за теб по видеото, е лъжа, нали? — Шийла се дръпна леко и го погледна в очите.

— Не, Шийла. Истина е. Дори самата истина е още по-страшна. Аз не само имам отношение към гибелта на Императора и сина му, а и

всичко бях планирал и го извърших. Сам, без чужда помощ.

Шийла мълчеше, в очите ѝ се четеше учудване, може би дори страх.

— Сигурно вече не искаш да заминем заедно? — измъчено се усмихна Ким. — Сега знаеш за мен всичко. Или почти всичко. Аз и по-рано бях убиец, когато работех като Изпълнител. А сега — още повече. Много се задържах... — Ким се опита да се изправи, но Шийла не му позволи.

— Не говори така, Ким... Ние сме тези, които сме, такава е съдбата ни. Ако сега си тръгнеш, вече никога няма да се срещнем. Знам го. Остани...

Ким я хвана за ръката и я погледна в очите.

— Наистина ли го искаш?

— Да, Ким. Ти си единственият, с когото съм се чувствала добре. Не искам отново да те загубя.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Ким с облекчение въздъхна и притисна момичето към себе си, мислейки с болка и радост, че все пак не го е забравила...

* * *

Професор Золингер не можа да помогне на Джулия. Денонощно пребиваваше в лабораторията, спеше там, доколкото това беше възможно. И въпреки това след осем дни беше принуден да признае, че е загубил битката.

— Не знам кой и къде е създал този вирус — каза Золингер на Морис на една от последните им срещи, — но този човек е гений. Нямаме никакъв шанс.

— Нищо ли не може да се направи? — Морис погледна професора, разбирайки, че ще бъде принуден да наруши клетвата си.

— Времето няма да стигне — въздъхна Золингер. — Просто няма да смогна.

— Предлагам ви помощници. Толкова, колкото ще са ви нужни.

— Въпросът не е в помощниците — намръщи се Золингер. — Това нещо по принцип не може да бъде извършено по-бързо, отколкото го върша аз. Трябват ми три месеца, за да изуча този вирус и да

синтезирам ваксината, което и ще направя. Но Джулия не разполага с това време.

Морис посърна.

— Колко ѝ остава? — тихо попита той.

— Пет-шест дни. Простете ми, правя всичко, което е по силите ми.

— Разбирам. Мога ли да отида при нея?

— Да, естествено... — Професорът кимна виновно.

Джулия лежеше в отделна стая в карантинния бокс. Морис прехапа устни, като видя дъщеря си. Изглеждаше все по-зле и по-зле.

Лицето ѝ беше бледо, устните ѝ бяха посинели. Момичето едва дишаше. Задъхваше се.

— Здравей... — Морис седна до дъщеря си. — Как си?

Въпросът беше излишен. Джулия едва отвори очите си, погледът ѝ беше пълен с мъка.

— Лошо ми е... — прошепна тя и потърси ръката му. — Помогни ми...

— Прости ми, аз съм виновен. — Морис притисна до устните си ръката на дъщеря си и се учуди колко е студена. — Ще оздравееш, обещавам ти. Потърпи още малко, чу ли? Трябва да вървя... — Морис бързо излезе от стаята, понеже едва издържаше да гледа как дъщеря му страда.

Не знаеше какво да прави. Или знаеше? В края на краищата става дума за дъщеря му. Да, може да отиде на съд за предателство. И какво от това? Изживял си е своето...

От едно магазинче купи малка ярка лепенка с изображение на весело куче. Върна се при глайдера си и я залепи на задното стъкло. Това е. Сега оставаше само да чака...

Времето течеше бавно, едва издържаше, не му помагаше дори работата в Департамента. Вършеше нещо, даваше някакви разпореждания, изслушваше докладите на подчинените си относно издирването на Ким. Нямаше никакви засечки. Той се оказа много умен. Впрочем имаше — лепенката на задното стъкло, заради която Ким щеше да се свърже с него. Но ако използва този шанс, щеше да загуби Джулия. А и Ким сигурно ще се презастрахова. Но дори и да го хванат, това какво ще допринесе за съдбата на Джулия? Няма никаква гаранция, че ще съобщи къде е ваксината. Пък и дали изобщо е у него?

По-скоро се намира у работодателите му, които и да са те. Само проблеми. И основният от тях е, че не трябва да допуска грешка.

Морис се прибра вкъщи по-рано от обикновено. Нямаше и седем вечерта, когато глайдерът му се спусна в гаража. Едва куполът се затвори и насреща му се появи жена му.

— Току-що ми звънна Иля — усмихна се тя, щом той отвори вратата на глайдера. — Канят ни на вечеря. Ще отидем ли?

Морис я погледна студено. За първи път от две години насам, откакто са заедно, му се прииска да я удари.

Но не го направи.

— Ти тръгвай — каза той, като излезе от глайдера и целуна съпругата си по бузата. — Аз имам още малко работа.

Жена му се нацупи.

— Щеше да е хубаво да сме двамата.

— Знам. Просто съм потънал в работа.

— Добре де... Как е Джулия?

Сети се все пак... Морис замислено я погледна. Едва ли я интересува здравето на Джулия. По-скоро беше опит да замаже нещата.

— Все така, засега — каза той. — Ще отида в кабинета си.

Под погледа на жена си, който усещаше с гърба си, Морис се качи на втория етаж. Влезе в кабинета си и уморено се отпусна в креслото.

Минаха няколко минути. По едно време чу шум от излитащ глайдер. Жена му тръгна. Много важно.

Позвъняването, което очакваше, се раздаде точно в полунощ.

— Да... — Морис хвана слушалката на линкома. — Слушам...

— Искате да поговорим ли? — гласът на Ким беше спокоен и равен.

— Искам. Дъщеря ми умира, остават й няколко дни.

— Вече ви казах, че можете да й помогнете — отвърна събеседникът. — Стига да поискате.

— Не го увъртайте, Ким. Кажете какво искате от мен.

— Първото нещо е да ми съобщавате цялата информация, свързана с моята работа. Съгласете се, че това сега е във ваш интерес.

— Добре, съгласен съм. — Морис си помисли, че не е толкова сложно. — Още има ли?

— Засега не. За начина на осъществяване на контакта ще разберете утре...

— А дъщеря ми? — нервно извика Морис, опасявайки се, че Ким ще затвори. — Няма да предприема нищо, ако не ѝ помогнете!

— Естествено, Себастиан. Вие не ме оставихте да довърша. Надникнете под бюрото си, там има една ампула. Нека да вкарат съдържанието ѝ венозно.

Морис бързо се наведе и погледна. От долната страна наистина имаше прилепена с тиксо ампула.

— Тя ще оздравее ли? — попита Морис. — Чувате ли ме?

— Това ще ѝ помогне за известно време. Ще получавате по една ампула, когато е нужно. А щом отношенията ни станат по-близки, ще я излекувам напълно.

Морис се задъха.

— Не уточнихме нещо. Какво ще стане, ако с вас нещо се случи?

— Тогава тя ще умре. Точно затова във ваш интерес е да се погрижите нищо да не ми се случва. Докато съм жив, ще е жива и тя. Разбирате ли ме, Морис?

— Да... — скръцна със зъби Морис, разбирайки, че са го хванали за гушата. — Разбрах.

— Чудесно. И се постарайте да не правите глупости...

Събеседникът му затвори, Морис бавно остави слушалката. После с треперещи ръце изскубна ампулата и хукна към гаража.

Глайдерът го носеше към сградата на клиниката към Департамента. Докато шофираше, Морис успя да си помисли, че този негодник е проникнал и в жилището му. Струваше му се направо невероятно, миналата година си сложи възможно най-съвършената алармена система. Но ампулата беше налице... Морис внимателно докосна вътрешния си джоб. Май тия системи нищо не струват.

Спускайки машината на площадката пред клиниката, Морис си помисли, че още утре ще извика техници, които да проверят всичко „от до“. Кой знае какво още може да си позволи онзи мерзавец. Колкото до алармената система, по-добре да си вземе куче, по-добре две кучета. Ще бъде по-сигурно.

Золингер беше в лабораторията. Морис завари професора над микроскопа. Като чу стъпки, той вдигна глава, очите му бяха зачервени.

— Генерале? — в гласа на Золингер се усещаше раздразнение. — Случило ли се е нещо?

— Ето... — Морис внимателно подаде ампулата на професора. — Казаха ми, че това ще помогне на Джулия. За известно време.

— Кой ви каза? — Професорът взе ампулата без особен ентусиазъм. — Някакъв пишман теоретик?

— Няма значение, това не ви засяга. Съдържанието на ампулата трябва да се вкара във вената.

— Какво има в нея? — Золингер я обърна към светлината.

— Не знам — отвърна Морис, чувствайки, че губи търпение. — Къде има спринцовка?

— Чуйте, генерале, това е глупаво. Нека поне да проверя какво има в тази ампула. Тук има цифра 1 — професорът му показва ампулата, — какво ли значи това? Имате ли някакви данни за състава на препарата?

Морис се задъха.

— Слушайте, професоре... — Хвана Золингер за ревера на халата и го повдигна от стола. — Или ще направите инжекцията веднага, или ще ви изкарам въздуха. Ясен ли съм?

Професорът го погледна в очите — и се съгласи.

— По-кратко, генерале... — измърмори той. — Аз просто се тревожа за живота на дъщеря ви.

— Аз също. — Морис бавно пусна професора. — Къде е спринцовката?

— В чекмеджето... — Золингер извади малка черна кутийка. Сложи ампулата в гнездото на спринцовката и погледна Морис. — Но все пак не ви съветвам.

— Нямам друг избор — тихо каза Морис. — Да вървим... — Обърна се и излезе от кабинета.

Като видя баща си да влиза в стаята, Джулия се помъчи да се усмихне, но се получи гримаса.

— Ти ли си... — Едва размърда пресъхналите си устни момичето.

— Потърпи малко. — Морис седна направо на леглото и взе ръката на дъщеря си. — Донесох ти лекарство. Сега ще те облекчи.

В очите на Джулия блеснаха сълзи. Морис изведнъж се уплаши да не би Ким да го е измамил?

— Сложете инжекцията, професоре... — обърна се към току-що влезлия Золингер.

— Разбира се. — Професорът се усмихна топло на Джулия. — Няма да боли... Готово — отново се усмихна той. — Това ще ти помогне. Генерале, елате в кабинета ми. — Золингер хвана Морис за лакътя и го поведе към кабинета си.

— Опитай се да поспиш — обърна се той към дъщеря си. — Аз пак ще дойда...

За негово учудване не отидоха в кабинета на професора, а в съседната стая. Оказа се, че огледалото в стаята на Джулия представляваше прозорец, през който генералът видя дъщеря си, легнала в леглото. Тук имаше апаратура, която регистрираше състоянието на момичето. Имаше и медицинска сестра. Щом видя професора, тя бързо се изправи и излезе от стаята, след като той ѝ даде знак.

— Оттук ще можем всичко да контролираме — поясни професорът. — Седнете, генерале. Искате ли бира?

— Да... — съгласи се Морис, настанявайки се на стола. — Има ли промяна?

— Още е много рано — възрази професорът, докато изваждаше опаковката с бирени кутии. — Заповядайте...

Минутите се нижеха мъчително бавно. Отпивайки от бирата, Морис мрачно наблюдаваше дъщеря си, от време на време поглеждайки към апаратурата. Не беше специалист в тази област, но без проблеми различи важните за него показатели на дишането и сърдечния ритъм.

Бяха минали около петнадесет минути, когато Морис забеляза първите промени.

— Струва ми се, че дишането не е толкова учестено — каза той, като погледна професора. — Преди бяха шестдесет вдишвания в минута, сега са под петдесет.

— Това могат да бъдат случайни колебания — възрази Золингер. — Рано е да се правят изводи.

Споровете бяха излишни и Морис отново потъна в очакване. Минаха още двадесет минути и сега дори Золингер не можеше да отрече факта, че състоянието на Джулия се подобрява.

— Имате право, генерале — каза той. — Не знам що за гадост ѝ вкарахме във вената, но ѝ помага. Дишането се нормализира, пулсът пада. Струва ми се, че заспа.

Морис незабелязано избърса една сълза. Наистина се подобрява...

— Тръгвам си — каза той и стана. — Нека да поспи.

— Разбира се — съгласи се Золингер. — Ние ще се погрижим за нея... — Професорът излезе след Морис и веднага влезе медицинската сестра.

Золингер изпрати Морис до вратата. Изчака, докато глайдерът му се издигна във въздуха и бързо се върна в лабораторията. Затвори вратата, седна на бюрото, извади от джоба на халата спринцовката. Внимателно отстрани ампулата, в която бяха останали капчици от безцветната течност.

— Чудесно... — Професорът погледна ампулата на светлината. — Сега ще разберем какво има тук...

ГЛАВА 7

Беше три часа през нощта. До него дишаше Шийла, лекичко премлясквайки от време на време, и тези мили звуци изпълваха с радост душата на Ким. За последната седмица вече трети път оставаше да спи при нея — доскоро дори не можеше и да мечтае за такова нещо. Това, което се случваше между тях, му се струваше нереално. Сега лежи до него, усеща топлината ѝ, усеща неповторимия аромат на тялото ѝ. Може би това е щастието? Трябва му още малко време, за да се справи с работата си, а после ще заминат. Някъде, където никой никога няма да ги намери...

Ще си живеят живота. Ще си вземат къщичка на брега на някоя река, близо до гора, ще има много цветя и небето ще бъде синьо-синьо. Ще им се родят деца, момче и момиче. Те ще имат нормален и щастлив живот и никога няма да повторят грешките на своите родители...

Ким се събуди рано, още нямаше шест. Шийла го усети, че се размърда и отвори очи. Както преди.

— Трябва да ставам — каза Ким. — Днес имам много работа.

— Знам — отвърна Шийла. — Обещай ми, че никога няма да ме изоставиш.

— Обещавам. Щом си свърша работата, ще заминем. Все пак не е ли по-добре да напуснеш Чалми? — Ким се върна на болната за него тема.

— Не, Ким. Казах ти вече, мога да ти бъда полезна. Не ми доверяват кой знае какви секретни неща, но все пак някаква информация идва до мен.

— Добре... — Ким разбра, че тя няма да отстъпи. — Само че внимавай много.

— Винаги внимавам. За разлика от теб.

Ким се усмихна. Няма нищо, всичко ще се оправи. Сега има за какво да се бори. Преди беше просто дълг. Но сега я имаше Шийла.

Това, че успя да се справи с Империята, и досега му се струваше чудо. С ума си разбираше, че няма никаква мистика, че всичко се базира на учението на даргите за възловите точки на историята. Точно

премерено усилие, положено в нужното време на нужното място, и историята променя хода си. Да, гибелта на Империята донесе за някои смърт. Но за милиарди хора това беше начало на нов живот. Гражданите на новата Федерация трябваше много да се потрудат, за да направят живота си такъв, какъвто трябва да бъде. Но пък имаха всички предпоставки за това. Оставаше само да се избавят от последните язви върху тялото на новия свят — Департамента по Наказанията. Сега, когато имаше Морис за съюзник, Ким можеше да се надява на успех. Трябваше да премахне Чалми, тогава Морис щеше да оглави Департамента. Колкото до него, Ким знаеше как да го прикотка. Освен това не беше толкова глупав, че да не разбираше нуждата от промяна.

За тези неща си мислеше, когато излизаше от дома на Шийла. Беше доста хладно, вече се чувстваше, че есента идва. Ръмеше, ниските облаци скриваха върховете на небостъргачите. Ким включи радара и чистачките и запраши към дома на Мирон — трябваше да се обмислят някои детайли.

Разговорът с Мирон продължи повече от два часа и напълно удовлетвори Ким. Тръгна си с мисълта, че имаше късмет с този човек. Няма втори като него.

Приземи глайдера извън града, на едно познато място. Издири нужното борче и разрови земята до него. Отвори капака на скривалището и взе куфарчето с терминала. Влезе в мрежата и няколко минути си осигуряваше безопасен канал за връзка. И едва след като се убеди, че дори и при най-неподходящите координати експертите от Департамента не биха могли да го засягат, пусна търсачката.

Бяха му нужни по-малко от две минути, за да влезе в мрежата на клиниката на Департамента. И вече беше съвсем лесно да издири данните за състоянието на дъщерята на Морис. Ким прегледа с удовлетворение колоните от цифри. Всичко е точно, подобрява се. И ако баща ѝ не сглупи, тя ще се излекува напълно. Но ако го измами...

„Съдба... — студено помисли Ким и затвори куфарчето. — Кой каквото си е заслужил...“

През последните няколко дни Джулия се преобрази. Изчезна мъртвешката ѝ бледност, дишането ѝ стана тихо и свободно. Лекарството ѝ помогна. Морис гледаше дъщеря си с умиление.

— Още ден-два и тя може да си иде у дома — каза Золингер, застанал до Морис. — Елате, генерале, трябва да ви кажа нещо...

Морис не възрази. Отидоха в кабинета на Золингер и той затвори вратата. Очите на професора блестяха.

— Приближете се. — Золингер показва на Морис екрана на терминала. — Погледнете.

— Какво е това? — попита Морис с очи, вперени в екрана.

— Това е лекарството, което донесохте, запазих си капчица. — Професорът се усмихна самодоволно. — Установих състава му. Не беше лесно. Мисля, че бих могъл да го синтезирам за няколко седмици, но работата не е в това. — Золингер поглади брадата си. — След като знам формулата на лекарството, мога да разбера особеностите на нашия вирус. Лекарството действа опосредствано, то изработва белтъчни вериги посредством поразените от вируса клетки. Тоест, този препарат премахва симптомите, без да засяга вируса. Въпреки това, знаейки принципа на действие на лекарството, разбирайки как и на какво влияят компонентите му, мога да се справя и с вируса. Сега вече това не е никак трудно.

Морис не вярваше на ушите си.

— Искате да кажете, че повече нищо не заплашва Джулия?

— В момента не виждам никакви заплахи за живота ѝ. След няколко седмици, а може и по-рано ще мога да инжектирам този препарат, след което ще се справим и с вируса. Това, скъпи ми генерале, е въпрос на техника... — засмя се Золингер.

— Чудесна новина — кимна Морис. — Работихте доста добре, професоре. — Но имайте предвид — погледна го в упор, — ако Джулия умре, вие ще я последвате. Не го забравяйте... — Той го потупа по рамото и излезе от кабинета.

Това, което чу от професора, наистина променяше всичко. Тези негодници повече не го държат за гушата и ще може да говори с тях на равни начала. Най-напред трябва да хванат Ким, пък после ще се доберат и до работодателите му. Така си мислеше Морис на връщане към Департамента.

Пред вратата го чакаше Рик. По блясъка в очите му Морис разбра, че е надушил нещо.

— Откри ли нещо? — попита, като му кимна в отговор на поздравлението на Рик.

— Да, сър — потвърди Фелдман. — Добри новини относно Ким — в коридора Рик не искаше да уточнява.

Днес със сигурност денят беше добър. Морис отвори вратата на кабинета и се обърна към Рик.

— Влизай...

Затвори вратата след него и седна на креслото си.

— Сядай... Слушам те...

— Благодаря, сър — Рик седна на другото кресло. — Мисля, че ще можем да хванем Ким в най-близко време. Той се среща с Шийла, видях го там два пъти.

Морис дори се привдигна от креслото.

— Да не бъркаш? — попита, стиснал дръжките на креслото.

— Не, сър, той е. Разработвах старите му връзки, рекох за всеки случай да проверя и Шийла. Ей така, за да ми е чиста съвестта. Знам, че сътрудниците на Департамента могат да бъдат проверявани само от службата за вътрешни разследвания, но не ми се искаше да губя време. — Рик виновно вдигна рамене. — Реших да сложа „бръмбари“ в къщата ѝ и чаках да излезе от къщи. Но вместо нея излезе някакъв брадат мъж, отначало дори не му обърнах внимание. Помислих си, че е някакво гадже. Той се качи на глайдера си и излетя. Шийла тръгна около осем. В къщата ѝ не можах да вляза, има аларма, затова сложих „бръмбарите“ на стъклата. Рекордерът го скрих в градината до къщата и го сложих на запис. А днес сутринта, когато Шийла и приятелят ѝ излязоха, свалих записа. Ето кристалът... — Рик извади от джоба си черен правоъгълник и го сложи на масата. — Щом чуете записите, ще разберете кой е този човек. Това е Ким, сър.

— Значи, Шийла работи за него?

— Не, сър, отношенията им са лични. Ким иска да завърши някаква работа и заедно да напуснат Москва.

Морис облиза пресъхналите си устни. Какъв късмет!...

— Браво, Рик! Усърдието ти няма да остане незабелязано — генералът взе кристала със записите.

— Благодаря, сър. — Фелдман скочи. — Радвам се да бъда полезен.

— Сядай... — намръщи се Морис. — Надявам се, разбираш, че този път не трябва да допускаш грешки.

— Да, сър. Ще почакаме да отиде там и ще обкръжим къщата с троен пръстен, ще го покрием от въздуха. Няма да ни избяга.

— Да се надяваме... — въздъхна Морис. Първата радост от съобщението премина, на преден план в съзнанието му излязоха деловите аспекти на предстоящата операция. Главното е да не пострада Джулия. И още нещо: какво би станало, ако Ким разкаже за преговорите с него? Най-малкото ще го свалят, но може и да отиде на съд. Значи Ким трябва да умре. Но ако това стане, как ще се доберат до работодателите му? Проклятие...

— Вие ли ще ръководите операцията, или ще я възложите на мен? — попита Рик. Личеше си, че иска да се реабилитира за предишния провал.

— Ще си помисля. Ела пак след един час да обмислим детайлите.

— Да, сър. Слушам. — Фелдман стана и бързо излезе от кабинета.

След като вратата зад Рик се затвори, Морис няколко минути седя, без да помръдне, размишлявайки какво да прави с Ким. Всички доводи бяха за това той да умре. Вярно, че в този случай няма да се добере до работодателите му. Но пък ще спаси кариерата си... Удовлетворен от взетото решение, Морис взе рекордера от масата и сложи в него кристала със записите.

* * *

Джулия я изписаха, тъй като състоянието на здравето ѝ позволяваше това. Ким го разбра, когато преглеждаше за пореден път данните от клиниката. Още по-добре. Сега Морис ще бъде по-говорчив. Трябва все пак да му обясни някои неща, за да не върши глупости.

Той се свърза с Морис както обикновено, в полунощ.

— Аз съм, Себастиан — каза той. — Как е Джулия?

— По-добре — отвърна Морис тихо.

— Това е много хубаво. Както виждате, изпълнявам обещанията си. Сега и вие трябва да направите нещо за мен.

— По-точно? — попита Морис.

— Как гледате на това да станете началник на Департамента? — отвърна Ким на въпроса с въпрос.

— Аз си имам началник. Генерал Чалми, ако сте забравили.

— Не съм забравил — каза Ким. — Но ще трябва да заемете неговото място.

— И по какъв начин?

— Ще ви дам малка капсула с радиоактивно вещество, вие ще я прикрепите под креслото на шефа си. Няма да ви бъде трудно, вие и без друго доста често го чакате в кабинета му или пък му оставяте разни бумаги в негово отсъствие. Никой няма да забележи нищо, а след два дни вие също така незабелязано ще махнете капсулата оттам и ще ми я върнете. Две седмици след това мястото на шефа ви ще бъде вакантно.

В слушалката се чуваше как Морис диша тежко.

— Предлагате ми да убия Чалми?

— Да, Себастиан, схващате бързо. Забравих да ви кажа миналия път: ако се надявате, че ще изучите състава на течността в ампулата, която ви дадох, че ще синтезирате веществото и ще помогнете на дъщеря си, дълбоко се лъжете. Повярвайте, Себастиан, моите работодатели са предвидили всичко. Длъжен съм да ви предупредя, че ако ѝ вкарате още една доза от онова лекарство, тя ще умре от мозъчен кръвоизлив. Никой не може да ѝ помогне освен аз. Не забравяйте това, Себастиан.

Морис не отговори нищо, в слушалката се чуваше само тежкото му дишане. Точно така, отне му и последния коз, на който той явно е разчитал.

— Какво ще кажете, Себастиан, ще си сътрудничим ли? — попита той.

— Да... — каза Морис с прегракнал глас. — Така да бъде... Но ми обещавайте, че момичето ми ще живее...

— Никога не нарушавам обещанията си — отговори Ким. Това не отговаряше съвсем на истината, но в дадения случай не лъжеше. Ако Морис не го измами, Джулия ще забрави за болестта си.

— Тогава чуйте... — гласът на Морис трепереше. — Засекли са ви, къщата на Шийла е под наблюдение. Ако отидете там още веднъж, ще ви хванат. Лично Чалми контролира операцията.

Ким замръзна.

— Кой ме е предал този път? — попита той след кратка пауза.

— Рик Фелдман... Проверявал е бившите ви контакти и естествено — Шийла.

Отново Рик... Ким изпсува наум. Ставаше просто непоносимо.

— Добре, Себастиан, благодаря за информацията. Обещавам ви, че с вашата дъщеря всичко ще бъде наред. Не се съмнявайте. Сега да ви кажа къде ще намерите капсулата...

След като завърши разговора с Морис, Ким изключи линкома — затвори очи и няколко минути седя, без да помръдне. Отново са го засекли, виновният е само той. Притъпи вниманието си, смятайки, че Шийла е извън подозрение. И ето го резултатът, едва не го хванаха. Него — не. Но Шийла?

Могат да я арестуват всеки момент, щом разберат, че няма да се появи повече при нея. Страхуваше се дори да си помисли какво може да се случи с момичето. Дали можеше да я предупреди? Разбира се, имаха си кодови фрази. Но онези, които подслушват разговорите им, не са глупаци. Гласът му ще бъде идентифициран от апаратурата. Тогава или ще хванат Шийла веднага, или ще засилят наблюдението. Ами ако звънне Мирон? Също не е най-добрият вариант, Шийла при всички случаи ще бъде на мушката. Тоест, всяко едно позвъняване, било то негово, или на Мирон, би й навредило. Най-добрата гаранция за нейната безопасност е неведението ѝ. Няма да я пипнат, докато се държи естествено, нали я използват като примамка. Банален като света лов с помощта на стръв. Най-добре е да изчака, когато утре сутрин тръгне на работа, просто да я отвлече под носа на сътрудниците на Департамента. Остава да измисли как да го организира...

* * *

Тази нощ Чалми остана в кабинета си. След като късно вечерта изслуша съображенията на Морис относно създалата се ситуация, прати го да си ляга и остана да работи още няколко часа. Когато стрелката на часовника минаваше 2, Чалми загаси лампата и легна на диванчето в кабинета. Едва затвори очи и трябваше да става...

Чалми изпи кафето, което му донесе секретарката — и тя като него остана цяла нощ на работното си място, и погледна часовника си.

Малко след шест. Беше му неспокойно на душата. Чувстваше, че нещо не е доизкусурил. Беше просто чувство, интуиция, но Чалми беше ветеран, така да се каже, и знаеше, че интуицията не го лъже. И когато червеят на съмнението взе да го човърка все по-силно, нареди да извикат Морис.

След няколко минути той дойде. Беше сънен, на лявата си буза имаше червена резка от възглавницата.

— Случило ли се е нещо? — избоботи Морис, докато вземаше от ръцете на грижливата секретарка чаша кафе и чинийка със сандвичи. — До дванайсет не можах да мигна, а сега ме будиш... — Себастиан седна на креслото и внимателно отпи глътка кафе.

— Стига си боботил — каза Чалми с насмешка. Човекът има талант, безспорно. Но понякога е направо досаден. Щом се оправят с тази каша, ще трябва да го прати някъде по-далечко. Временно — година-две настрани от живота в столицата, ще се попречупи. Но засега е нужен тук.

— Не боботя. — Морис отхапа от сандвича. — Какво си се разбързал? Ким го няма там, щяха да ми съобщят.

— Мисля, че няма и да се появи. — Чалми замислено го погледна.

— Защо така? — Морис спря да дъвче.

— Интуиция. Ким е много грамотен противник — ще усети, че има нещо нередно.

— Надценяваш го... — Морис продължи да яде. — Той е грамотен противник, нищо повече.

— Няма да дойде — натърти Чалми. — Чувствам го. А ако Рик е прав и с Шийла имат любов, със сигурност ще се опита да я измъкне. В къщата няма да отиде, но през деня най-вероятно ще се опита да ѝ помогне да се скрие от наблюдението. И е напълно възможно да изгубим и последната нишка.

— Какво предлагаш? — Морис отпи от кафето.

— Да арестуваме Шийла веднага. Тя идва след осем, ще я чакаме направо при глайдера ѝ. Ще я доведем тук, тогава вече ще можем да преговаряме с Ким. Ще пощадим Шийла, ако ни съобщи имената на работодателите си. Имам основание да смятам, че ще клъвне.

— Съмнявам се — не се съгласи Морис. — Може да се мъкне след нея само и само да измъкне някаква информация.

— Какво ще измъкне, тя не знае нищо — каза Чалми. — Не, Себастиан, ще я арестуваме сега. Така ще съм по-спокоен. Помниш ли онази стара поговорка за птичето в небето?

— На рамото — поправи го Морис. — И все пак правиш грешка.

— Може би — съгласи се Чалми. — Но ще стане така, както казах.

* * *

Ким видя с очите си ареста на Шийла. Това стана след като тя тъкмо отвори вратата на глайдера, паркиран пред къщата ѝ. Натикаха я вътре и няколко секунди след това машината се издигна във въздуха. Щурмоваците изпипаха работата професионално, Ким нямаше такава възможност да я освободи. Единственото, което му оставаше, беше да изпрати глайдера с очи.

Изпревариха го. Едва ли пръст има Морис. По-скоро е по заповед на Чалми. Старата лисица подуши, че дивечът му се изплъзва, и предприе мерки. Реши да се презастрахова.

Тръгна пеша, никой не обръщаше внимание на спрелия пощальон. Вървеше по тротоара и си мислеше как всичко се усложни.

Беше му гадно на душата, чувстваше вина за ареста на момичето. Ако не беше решил да отиде при нея, сега нищо нямаше да я заплашва. Щеше да си живее както преди, щеше да си намери нормален мъж. А сега е в Департамента и само Бог знае какво могат да ѝ сторят тези зверове.

Минаха няколко минути и Ким се взе в ръце. Ядоса се на себе си — как можа да се размекне! Да, сгреша и трябва да си плати за това. Но още по-важно е да съумее да си поправи грешките.

Този ден му се стори най-дългият от всички дни в живота му. Привечер приземи глайдера си близо до къщата на Морис и зачака. Беше към девет и половина, когато Ким, вече загубил надежда, че ще го дочака, видя светлините на приземяващия се глайдер. Изчака още половин час, като даде възможност на Морис да се навечеря, и набра номера на линкома му.

Морис вдигна веднага.

— Да? — гласът му, както обикновено, беше много тих.

— Аз съм — отговори Ким. — Какво стана?

— Не можах да спра нещата — в гласа на Морис се долавяше страх. — Беше заповед на Чалми, той се страхуваше, че Шийла ще се измъкне. Сега иска да я размени за имената на онези, за които работиш.

— Къде я държат?

— При дознателите, в изолатора. В двадесет и шеста килия, струва ми се.

— Струва ви се или е така?

— В двадесет и шеста — натърти Морис. — Колкото до капсулата, не успях да я взема, просто нямаше кога...

— Забравете за това — прекъсна го Ким. — Всичко се променя. Утре на обяд се срещаме при бар „Седемте бавачки“, на улица Перска. Ще ми донесете пропуск на офицер от Департамента, с капитанско звание — истински, с всички печати. Снимката не ме интересува, важна е бланката. След два часа следобед вас не трябва да ви има в Департамента. Измислете си някакъв благовиден предлог. Разбрахте ли ме, Себастиан?

— Да... — отговори Морис. — Но смятате ли, че ще успеете да...

— Не се безпокойте за това — прекъсна го Ким. — Просто най-добре е да ви няма в Департамента по това време. И така, срещаме се утре на обяд, ще дойда лично. И без глупости...

Ким затвори, после хвърли поглед на скенера до него. Ако Морис се опита да се свърже с някого, щеше да разбере веднага. Макар че едва ли ще го предаде на Чалми. Твърде много обича дъщеря си. Точно обратното, ще се постарее точно да изпълни заръките му.

Сега трябва да поспи, утре го чака труден ден. Ким издигна глайдера си във въздуха и се насочи към една от тайните си квартири.

Щом се прибра вкъщи, си взе душ, хапна, легна си и след няколко минути вече спеше дълбоко. От това се нуждаеше организъмът му.

* * *

Бара „Седемте бавачки“ го отвориха скоро, но се ползваше с голяма популярност. Тук винаги гъмжеше от хора, барът приютяваше главно творци — поети, писатели, художници и артисти, както и техните поклонници. Често се подвизаваха и именити личности, посещението на този бар се възприемаше като проява на добър вкус. Поради това на никого не му направи впечатление, че към обяд на стоянката пред бара се спусна глайдерът на Морис.

Минаха няколко минути. След като се убеди, че Морис е сам. Ким се приближи до колата му, отвори вратата и влезе вътре.

— Здравейте, Себастиан.

— Здравейте, Ким. Наистина ли сте вие? — Морис го наблюдаваше внимателно, опитвайки се да открие предишния Ким в новите му черти.

— Да, аз съм — отвърна Ким. — Донесохте ли пропуска?

— Да... — Морис му подаде документа.

— Сергей Полянский, капитан. Дознателски отдел... Чудесно. — Ким сложи картата в джоба си. — Надявам се, в Департамента не ме чакат изненади?

— Ако се страхувате, че ще ви предам, можете просто да не ходите там. Аз съм заинтересован не по-малко от вас да излезете оттам здрав и жив.

— Казах го просто така, Себастиан — отговори Ким. — Не си го слагайте на сърце. Колкото до Джулия, не се безпокойте за нея. Вземете... — Ким му подаде малка пластмасова продълговата кутия.

— Какво е това? — попита Морис. Взе кутията и внимателно я отвори. Имаше пет гнезда, в четири от които имаше ампули.

— Останаха четири — каза Ким. — Първата вече ви я дадох. Те са номерирани, постарайте се да не ги объркате. Внимателно следете състоянието на Джулия. Когато отново получи задух, вкарайте във вената ѝ съдържанието на ампула номер две, ще ѝ стигне за месец. След това номер три и така, докато не свършат. След петата ампула дъщеря ви ще оздравее. И внимавайте да не сбъркате, защото Джулия ще умре. Всяка ампула съдържа определена доза отрова, която се унищожава от компонентите на следващата ампула. Последната ще унищожи самия вирус. Разбрахте ли?

— Да... — Морис затвори кутията и го скри във вътрешния джоб на палтото си. — Не се ли страхувате да ми го дадете?

— Не. Чака ви още много работа на този свят, Морис, няма как да избягате от съдбата си. Вярвайте, хората, които стоят зад мене, ще се погрижат. Вие ще станете новият ръководител на Департамента, който ще се промени до неузнаваемост под вашето ръководство. Дори ще се казва другояче — Служба за обществена сигурност. От средство за потискане на личността ще се превърне в орган за охрана на правовия ред и защита на гражданските свободи.

— Разбирам ви, Ким — каза Морис. — Само че е глупаво. Ако Департаментът престане да съществува такъв, какъвто е, в света ще настане анархия. Този свят се държи на силата.

— Прав сте, Себастиан, но никой не ви предлага веднага да промените функциите на Департамента. На хората, израснали в робство, не бива толкова бързо да им се поднася свобода — вредно е за тях самите. Трябва да им се дава като лекарство — постепенно, на малки дози. Само тогава ще им е от полза. Помислете, Себастиан вече се избавихме от Империята, Федерацията на Свободните светове е изградена върху принципите на доверието и равноправието. Остава да се преустрои Департаментът и пътят към изграждането на новото общество ще бъде открит. Вие можете да вземете участие в това и ще го направите.

— Наистина ли вярвате, че ще стане така? — тихо попита Морис.

— Да. Човек трябва да вярва в нещо. Иначе животът губи смисъла си.

— Може би... — въздъхна Морис уморено и замислено погледна своя събеседник. — Подценил съм ви, Ким. Виж, Чалми излезе прав. Винаги е смятал, че сте голяма работа.

— Той е добър специалист, но времето му е минало. Чалми е много закостенял в теориите си, няма да може, а и няма да иска да се преустройва. Вие имате този шанс. Трябва да тръгвам. Успех, Себастиан, и ми простете за историята с Джулия. Нямах друг избор. Надявам се, че пак ще се видим.

Ким излезе от колата и тръгна по улицата, без да се оглежда. Морис замислено го проследи с поглед, докато не се скри зад завоя.

* * *

След като зави зад ъгъла, Ким ускори крачка и след минута вече се качваше в глайдера. Погледна си часовника — ще успее...

Двадесет минути по-късно беше у Мирон. На площадката за кацане го посрещна Сава, Ким се ръкува с младежа и бързо влезе в къщата. Мирон го чакаше, още сутринта обсъдиха детайлите около предстоящата операция.

— Униформата е там... — Мирон посочи към вградения гардероб. — Взе ли картата?

— Да. — Ким му я подаде и тръгна към гардероба. Извади офицерската униформа и я облече, после отиде при огледалото и се гримира — не трябваше да го разпознаят. Когато всичко беше готово, Мирон го снима, после известно време врачуваше над някакво уредче, въвеждайки в паметта на картата изображението на Ким.

— Готово — върна му пропуска. Ким придирчиво го огледа и остана доволен от резултата.

— Добре, Мирон. Сега оръжието...

— Избирай... — Той вдигна седалката на дивана и с удовлетворение огледа скрития там арсенал.

Ким си избра лазерен пистолет „Т-15“. Това оръжие се смяташе малко остаряло, но беше много мощно, а най-важното — вместише се в стандартния кобур. Като допълнение взе само нож.

— Друго не искаш ли? — учуди се Мирон.

— Оръжието не е от особено значение — поясни Ким. — Там има близо осем хиляди души, безсмислено е да се воюва с тях. Трябва просто тихо и чисто да си свърша работата. Къде е предавателят?

— Тук е... — Мирон с готовност отвори чекмеджето на масата и извади черна кутийка. — Вземи...

— Нека да проверим. — Ким го включи и го пхна в джоба си.

Мирон сложи в ухото си миниатюрната слушалка и погледна Ким в очакване.

— Петър плет плете... — започна Ким. — Ако ти кажа да си тръгваш, яхваш глайдера и не се правиш на герой. По-нататък знаеш какво да правиш. Същото го кажи и на Сава. Неговата задача е да вземе Шийла от площадката и да я изкара. Ако не се покаже, той също трябва да изчезва. Ясно ли е всичко?

— Ясно — отвърна Мирон. — Всичко е изправно. — Той извади слушалката от ухото си. — Гладен ли си?

Ким се усмихна.

— Не, Мирон. Ако всичко завърши добре, ще хапнем довечера. Сега трябва да тръгвам.

— Късмет... — прегърна го Мирон. — И да се върнеш.

— Естествено...

Ким пристигна до сградата на Департамента точно по график — 13:40 часа. След двадесет минути свършва обедната почивка, сътрудниците на Департамента ще се върнат на работните си места. Днес е петък, следователно Рик непременно ще отиде в кабинета си да пише седмичния си отчет.

Ким приземи глайдера на площадката откъм Северното крило, излезе от колата, без да бърза, хлопна вратата и тръгна към асансьора. На площадката за кацане имаше доста хора, но никой не му обърна внимание. Ким небрежно показва пропуска на пазача, пхна документа в джоба си и влезе в асансьора.

Десет етажа надолу асансьорът спря. Ким излезе и спокойно тръгна по коридора към кабинета на Фелдман. Беше му някак странно, че цели четири години не беше стъпвал тук.

Вратата на кабинета не му се опъна — отвори я без проблем с универсалния ключ. Влезе вътре, заключи и се огледа. Да, наистина беше кабинетът на Рик. Ким хвърли поглед към познатите снимки.

— На мястото съм — каза той, знаейки, че Мирон и Сава го чуват. — Чакам.

Той се притисна до стената зад вратата, разкопча кобура и зачака.

Беше два и десет, когато ключалката щракна и в кабинета влезе Рик, после затвори вратата и отиде до бюрото.

— Здравей, Рик — каза Ким.

Хладнокръвието на Рик беше за завиждане. Не извика, не се паникьоса, не се опита да извади оръжие. Просто се вцепени за няколко секунди, после много бавно се обърна. Очите им се срещнаха.

Известно време се гледаха един друг. Накрая устните на Фелдман се размърдаха.

— Ким... — прошепна той и не беше ясно дали в гласа му имаше повече страх или омраза.

— Аз съм, Рик. Къде е Шийла?

Рик изкриви устни в усмивка. Отлично схващаше, че държи основния коз в ръцете си.

— Долу е, Ким. Няма как да се добереш до нея.

— Къде долу? — Ким знаеше, че тя е в двадесет и шеста килия, но искаше да провери.

— В петдесет и втора. — Рик погледна косо пистолета в ръцете на Ким. — Слушай, Ким, това е глупаво. Нямах никакъв шанс.

— Не бих казал. — Ким бавно вдигна пистолета.

— Не върши глупости, Ким... — Рик облиза устни. — Оттук няма да излезеш. Обиден си ми заради Шийла, така ли? Но такава е работата ми, правя онова, което трябва.

— Никога на никого не се обиждам. Аз също си върша работата... — Ким започна да обира луфта на спусъка.

— Чакай... — вдигна ръка той към дулото на пистолета. — Не го прави. Не можеш да ме убиеш втори път...

— Мога, Рик. Прощавай...

Ким стреля, Рик потръпна, хвана се за гърдите и рухна на пода. Ким се приближи и стреля още веднъж в тила му.

Рик беше мъртъв. След като се убеди в това, Ким прибра пистолета в кобура и извади ножа. Взе дясната ръка на Рик, после с няколко силни движения отдели ръката от ставата. Беше му изключително неприятно го да прави, но то беше залог за спасението на Шийла. Изчака, докато кръвта се оттече, извади от джоба си едно пликче, сложи внимателно отрязаната ръка и прибра пликчето във вътрешния си джоб. Избърса ножа в дрехите на Рик, сложи го в калъфа и бързо отиде при терминала.

Стандартният текст си беше там, в паметта, Ким трябваше само да вземе данните на Шийла и да посочи времето. Изпринти го, сложи личния печат на Рик, подписа го доста умело. Май това беше всичко... Огледа кабинета още веднъж и тръгна към вратата.

Излезе от кабинета, затвори и бавно тръгна по коридора към триста и третия кабинет. Под номера имаше закачена табличка с надпис „Служба конвой“, Ким блъсна вратата и влезе вътре.

В кабинета седяха две миловидни девойки, блондинка и брюнетка. Познаваше едната, Тамара, отпреди. Впрочем едва ли можеха да го разпознаят.

— Добър ден, госпожици — усмихна се Ким и подаде на тази, която беше по-близо до него, изпринтения в кабинета на Рик лист. — Фелдман ми го даде — поясни той.

— Не съм ви виждала преди, — каза Тамара, наблюдавайки го с интерес.

— Нищо чудно, тук съм трети ден — усмихна се Ким. — Как се отнасяте към чаша кафе довечера. Казвам се Сергей.

Тамара се засмя, приятелката ѝ също се усмихна. Вече беше видяла документа му за самоличност и сега набираще на клавиатурата заповедта към конвоя.

— Отнасям се добре — усмихнато отвърна тя. — Ако не съм заета.

— Надявам се на това. Ами аз ще мина още веднъж привечер, става ли? — Ким се усмихна и шеговито отдаде чест, след което излезе от кабинета.

Половината работа е свършена — въздъхна облекчено и тръгна към асансьора. Трябва да побърза, след двадесет минути конвоиращите, изпълнявайки фалшивата заповед, ще доставят Шийла в мазето.

— Отивам долу — каза тихо, като даде на Мирон и Сава да разберат, че първата част от операцията е минала без усложнения. Натисна бутона, след десетина секунди вратата на асансьора се отвори. Вътре двама офицери весело си бъбреха и не му обърнаха никакво внимание.

— За кой етаж сте? — попита Ким.

— За седемдесет и трети...

— Аз съм по-надолу. — Ким избра 73.

Щом стигнаха своя етаж, офицерите излязоха и Ким; остана сам. Последният подземен етаж — асансьорът спря, но вратата не се отвори. Всичко беше наред — достъпът до това ниво беше ограничен. Ким извади внимателно китката на Рик, притисна побелялата длан към стъклото на идентификатора. Индикаторът мигна, вратата се отвори. В този момент Ким грабна пистолета си...

Приближилият се към асансьора човек така и не разбра нищо. След като лъчистият сноп прониза гърдите му, охна и се свлече. Изстрелът в тила го довърши.

— По дяволите... — измърмори Ким. Случайната среща не го обърка. Отключи с универсалния ключ най-близката врата и завлече там непознатия, като хвърли до него пакета с ненужната му вече китка. Затвори вратата, огледа си дрехите — нямаше и петънце кръв по тях.

Закопча кобура си, пооправи си фуражката и спокойно тръгна по коридора.

Тук никога не е имало много хора. По-рано този етаж беше „владение“ на Холан, сега сигурно е на някой друг. Може и да е онзи човек, когото застреля при асансьора. Ким беше готов да убие всеки, който се изпречи на пътя му, но повече не срещна никого.

Ето я и познатата зала. Маса с блестяща повърхност, масичка за инструменти, кресло. Съседното помещение също е празно. Ким хвърли поглед към осиротелите инструменти на Холан и се върна при масата. Седна на креслото, прехвърли крак върху крак и зачака.

— Доведохте ли я? — попита, когато конвоят се появи. — Това е добре... — Ким взе химикалката, която му подадоха, и се разписа. — Свободни сте...

Момчетата влязоха в асансьора, вратата му се затваряше досадно бавно. Накрая се чу шумът от потеглящия асансьор. Едва след това си позволи да погледне Шийла.

— Ким... — очите ѝ се напълниха със сълзи. Докато тук бяха конвоиращите, тя с нищо не показва, че го е познала. — Господи, как се озова тук?

— Спокойно. Дойдох да те прибера... — Ким прегърна момичето, погали я по косите и я погледна в очите. Слава Богу, нищо не са ѝ сторили, само на дясната буза имаше малка драскотина. Това е нищо, няма страшно. — Трябва да побързаме, да вървим...

Ким я поведе към асансьора, надявайки се, че ще я изведе без особени проблеми, все пак вече беше минал по този път. Сега дори беше по-лесно, дрехите на Шийла си изглеждаха съвсем наред. Нямаше нищо подозрително.

При асансьора тя забеляза петънце кръв, но не каза нищо, и той ѝ беше благодарен за това. Някой беше взел асансьора и се наложи да почака. Накрая спря при тях, но вратата беше затворена. Тогава Ким си спомни, че трябва да натисне големия червен бутон.

Влязоха в асансьора, Ким набра номера на най-горния етаж и погледна Шийла.

— Усмихни се — каза той. — Някой може да влезе.

— Да, Ким... — Шийла тръсна косите си и се усмихна.

— Така е по-добре...

Но никой не се качи при тях. На половината път Ким каза на Сава да подготви глайдера. Когато вратата на асансьора се отвори, хвана Шийла под ръка и спокойно минаха покрай пазача, бъррейки си весело. Глайдерът вече ги чакаше. Сава отвори вратата и Ким настани момичето вътре. Край, Шийла е спасена. А него го чака още работа...

— Тръгвай! — Погледна Сава, който кимна и бързо издигна машината във въздуха. Ким улови недоумяващия поглед на Шийла, тя не очакваше, че няма да се качи.

Ким се върна при асансьора, натисна бутона за етаж сто и наистина беше твърдо решен да оцелее. Този път имаше защо. Ако не се върне, Шийла никога нямаше да му го прости.

— Отивам при шефа — каза Ким, съобщавайки на Мирон по-нататъшните си действия. — Дамата отива вкъщи. Бъди наблизо и действай само по моя команда. Не прибързвай. А, ето го и моят етаж...

Стотният. Ким слезе от асансьора и тръгна по коридора. Обедната почивка отдавна беше свършила, навсякъде сновяха нагоре-надолу сътрудниците на Департамента. Ким се насочи към кулата на Централното крило, пътят му беше до болка познат. Подмина двама пазачи, сви надясно. Двадесет крачки, сега наляво, тук също има охрана. Правилно, на сто метра е кабинетът на Чалми...

На дивана в приемната седеше някакъв офицер, сигурно имаше час. Щом чу крачките на Ким, секретарката вдигна глава.

— Марта, имам спешно да докладвам... — и докато тя се опомни, отвори вратата на кабинета, изваждайки междувременно пистолета.

Чалми имаше посетител, прокурорът на централния окръг. Ким познаваше тази продажна твар, затова, след като затвори вратата след себе си, без излишни приказки го застреля в главата. Прокурорът удари нос в масата. Но в Чалми не успя да стреля. Усети неочаквана опасност и залегна. Един лъч, изскочил иззад завесата в дясната част на кабинета, премина до главата му. Ким стреля наслука към скрития зад завесата противник, хвърли се надясно, стреля още два пъти.

Стана тихо. Чалми не помръдваше от бюрото, следеше внимателно Ким, без да прави какъвто и да било опит да се съпротивлява. Ким се приближи до завесата, като не изпускаше от очи Чалми и рязко я дръпна.

На пода лежеше човек. Агонизираше, от пробитото му дясно око течеше кръв. Ким го позна, това беше един от онези, с които преди четири години се би в къщата на Шийла. Беше добър боец... Ким се прицели и прекъсна мъченията на умирация. Това беше всичко, което можеше да направи за него.

Сега Ким разбра какво беше предназначението на завесата в тази част на кабинета. Беше изработена от специална материя, която пропуска светлината само в една посока. Зад нея личният телохранител на Чалми контролираше поведението на посетителите, като оставаше невидим за тях. В случай на опасност можеше да стреля направо през нея. По-рано Ким смяташе, че зад завесата се намира кът за отдих.

— На какво се надяваш, Ким? — попита Чалми. — Все едно, ще загубиш.

— Аз вече спечелих — обърна се Ким към него. — Империята вече не съществува, светът стана по-свободен. Сега дойде времето да се заема с Департамента.

— С моята смърт не печелиш нищо. Бихме могли да се споразумеем — гледайки в Ким, Чалми незабелязано натискаше едно копче под килима. — Ще ти върна Шийла, ще сваля обвиненията си от теб. Ще станеш голям човек, Ким...

Ким се усмихна. Малката хитрост на Чалми с копчето под килима не убягна от вниманието му. Май на старата лисица още й се живееше. След няколко минути тук ще бъде пълно с щурмоваци.

— Шийла вече е в безопасност — каза Ким. — И няма смисъл да викате помощ, това няма да ви помогне.

— Живял съм дълго и не се страхувам от смъртта — отвърна Чалми, вперил очи в Ким. — Но преди да ме убиеш, прочети това... — Чалми бавно извади от чекмеджето на бюрото черна папка и я подаде на Ким. — Това е секретно съглашение между мен и ръководителите на най-големите планети, подписано е преди три дни. Прочети го и ще разбереш колко грешиш. Ние с теб не сме врагове, Ким. Бихме могли да работим заедно.

По принцип разполагаше с още малко време. Разбираше, че Чалми може и да блъфира, и затова се приближи до бюрото много внимателно. И с право, тъй като в момента, когато се докосна до папката, подът под него неочаквано пропадна.

Механизмът на люка се задейства безотказно, но все пак твърдебавно за един дарг. В такива ситуации тялото реагира само — когато люкът се затвори, Ким вече се намираше на метър от зейналия отвор.

— Все едно, няма да излезеш жив оттук! — изхърка Чалми, осъзнавайки, че хитростта му не успя. Хванат за ръба на масата, с омраза гледаше Ким, устните му бяха побелели. — Етажът вече е блокиран, както и всички изходи! Само аз мога да те спася! Аз и никой друг!

— Грешите, генерале. Ще си тръгна оттук също толкова просто, както и дойдох. Мирон, действай!

Очите на Чалми блеснаха. Аха, насочи се към отвореното чекмедже на бюрото. Ясно, там има оръжие. Какво пък, негово право е...

— Спомняте ли си, че ви бях помолил да ме освободите от работа? — попита Ким, като гледаше през прозореца, но с периферното си зрение контролираше действията на Чалми. — Трябваше още тогава да ме пуснете.

— И сега бихме могли да намерим общ език. — Чалми бавно пхна ръката си в чекмеджето. — Когато хората имат желание, могат да разрешат всички въпроси, дори най-сложните, винаги е възможен компромис... — Чалми вдигна ръка и на мига върху челото му се появи черна дупчица, а към тавана се проточи струйка дим.

— Не мисля така — отговори Ким, сваляйки пистолета надолу. Няколко секунди наблюдаваше отпуснатия в креслото Чалми, след това се отмести към вратата, като видя през прозореца глайдера. — Давай, Мирон, на сигурно място съм...

Затрака картелница, едрокалибрените патрони с трясък дупчеха бронираното стъкло, а заедно с него и тънките вътрешни стени. Зад вратата се чува викове, някой тежко се срути на пода.

— Достатъчно...

Мирон престана да стреля. Ким се приближи до обезобразеното стъкло и го изби с два ритника. Мирон доближи глайдера, вратата му беше отворена. Ким бързо влезе вътре.

— Хвърли им това! — Мирон подаде на Ким тежка термитна мина. — Нека да пръснем това гнездо на оси, да го направим на пух и прах!

— Не — поклати глава Ким и остави мината на задната седалка.
— Не си струва. Да тръгваме.

— Както искаш... — Мирон вдигна рамене, глайдерът се отдели от стената и започна стремително да набира скорост. — Макар че щеше да е супер...

— Ще загинат много хора — отговори Ким, като видя, че Мирон се ядоса на отказа му. — Не е нужно. Освен това, ти ще трябва да работиш с тези хора.

Мирон хвърли бърз поглед към Ким. Той се засмя.

— Морис ще оглави Департамента — поясни Ким, — а ти ще бъдеш негов заместник. Когато му дойде времето, ще заемеш неговото място. Помисли само колко хубави неща би могъл да сториш!

— Но мен ме издирват! — възрази Мирон.

— Не се притеснявай, Себастиан ще те амнистира. Дори медал ще ти връчи. Ще каже, че си изпълнявал специална задача... — и отново се засмя, опиянен от успешния изход на авантюрата му.

— Не знам — каза Мирон объркано. — Какъв управник съм аз? Аз съм офицер.

— Ръководителят на Департамента преди всичко трябва да бъде офицер и чак след това — управник — възрази Ким. — Ще се справиш, ще видиш.

— Ами ти? — сепна се Мирон.

— Аз ще се отдръпна малко — отвърна Ким. — Това, което се искаше от мен, го направих. Моята война свърши.

* * *

В Златния Храм цареше тишина. Сякаш Храмът беше празен и само ако човек се вгледаше, можеше да различи седналия пред скулптурата на Шира мъж. Той вече беше доста стар, но в чертите на лицето му се усещаше сила.

Човекът седеше от часове, вперил погледа си в съчетанието от камък и злато. Накрая няколко мускулчета на лицето му помръднаха, чу тихи меки стъпки. Но преди да извърне глава, мина още половин час.

— Прощавайте, Наставник — каза момичето, което влезе и леко се поклони. — Не исках да ви безпокоя.

— Седни... — Айкутма посочи на Дорис мястото до себе си на пода. Момичето се приближи и послушно седна. — Слушам те...

— Вие бяхте прав, Наставник. Той се справи. Департаментът се управлява от негови хора, скоро ще бъде преименуван в Служба за обществена сигурност. Структурата му вече е започнала да се променя.

— Това е добре... — Айкутма се усмихна леко. — Знаех, че ще се справи, макар че като дарг много не го бива. Много човешко още има в него.

— Това лошо ли е?

— Зависи. За Ким — не. Къде е сега?

— На Грация. С жена му са си купили къща на брега на морето. Имат дете. Скоро ще им се роди второ.

— Жалко. Семейството разваля дарга.

— Още ли искате да го привлечете за работа? — Дорис се взря в събеседника си.

— Ако се наложи. Той е дарг, а даргът не разполага със себе си.

Момичето се натъжи. Няколко минути помълча, после отново погледна стареца.

— Пуснете го, Наставник — помоли тя. — За какво ви е?

— Има дарба за някои неща. Предстои му да усвои тайните страни на нашето учение. Тогава ще стане бог.

— Наставник, той няма нужда от това. И така си е щастлив. Пуснете го, заслужава да отдъхне.

— Нима го задържам? — усмихна се Айкутма.

— Задържете го. Поискахте да дойда тук и аз дойдох. Чувствам, че ме викате, и не мога да се съпротивлявам. Ким също няма да може. Затова ви моля: пуснете го. Той е различен, не е като нас. И си е платил щастието с лихвите...

Момичето замълча. Айкутма внимателно я погледна и отново се усмихна.

— Плачеш — каза той. — Не съм те виждал такава.

Дорис не отговори, очите ѝ, пълни със сълзи, бяха приковани към Шира.

— Обичаш ли го? — тихо попита Айкутма.

— Да...

— Той знае ли?

— Не... — поклати глава Дорис. — Не сме се виждали, откакто замина. Пък и аз няма да му кажа.

— Защо?

— Защото е щастлив и без мен.

Айкутма въздъхна.

— Разбирам... Прости ми, Дорис, но не мога да изпълня молбата ти. — Старецът се усмихна, като видя как гневно блеснаха очите на момичето. — Но ти обещавам, че няма да го викам. Свободен е докато сам не го пожелае. И ако някога се върне, за да продължи обучението си, изборът ще бъде негов.

— Благодаря, Наставник... Благодаря...

— Недей да ми благодариш. Най-главното в този живот е да бъдеш себе си, въпреки всичко. Ким се справи с това. Сега си иди. Трябва да помисля за много неща.

— Да, Наставник... — Дорис стана и бавно се отдалечи, стъпвайки внимателно по каменния под.

Отново стана тихо. Златото се преплиташе с черния камък, скритите светилници изпълваха Храма с мека, топла светлина. Айкутма седеше, отнесено зареял поглед към Шира. Устните му се усмихваха.

ЕПИЛОГ

Меките вълни с тихо съскане изпълзяваха на брега, губеха се в пясъка и се отдръпваха безсилни и уморени. Слънцето печеше, по кристалночистото синьо небе плуваха игриви бели облачета. От време на време крещяха чайки. С ръка над очите Ким проследи с поглед една от плъзгащите се над вълните птици, после отново зашляпа с босите си крака надолу по брега.

— Ким, намерихме раковина! — Шийла му махна с ръка. Ким се усмихна и също ѝ махна в отговор. После забърза към тях.

— Виж колко е красива — каза Шийла и му показва голяма преплетена раковина. — Страхотна е, нали?

— На мен... — помоли Стас, като дръпна майка си за роклята. Шийла му я подаде със смях.

Стас не каза нищо. Плъсна се във водата съвсем близо до брега и се заигра с раковината, без да обръща внимание на родителите си. Ким се усмихна.

— Колко време киснеш във водата — с укор каза майка му. — Ще настинеш.

— Стига... — Ким прегърна Шийла и я целуна. — Водата е топла.

— И все пак, може да настине — не се предаде Шийла. — Ти просто го глезиш.

— Той е дете. А на децата много неща се прощават. Ами как е Катерина? — Ким предпочете да смени темата.

— Катерина е добре — усмихна се Шийла, поглеждайки корема си. — Няма какво да ме забаламосваш. И вече е време да си ходим къщи.

— Добре, отиваме си... — Ким се наведе и взе сина си на ръце. — Хайде, Стас, да си ходим къщи.

— Да си ходим — съгласи се Стас, здраво стиснал раковината.

Ким го качи на врата си и тръгна по мокрия пясък към къщи. Шийла вървеше до него. Те бавно се отдалечаваха, след това се

изкачиха по склона и се скриха сред дърветата. Известно време върху пясъка все още се виждаха следите им, след това изчезнаха и те, заличени от ленивите вълни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.